

Giới thiệu Ngừng Yêu

Chồng cũ của cô sau 5 năm khi ly hôn anh ta lại có sở thích bám theo cô???

"Thiên Tổng, có vẻ anh rảnh quá sao?"

"Không phải, tôi rất bận."

"Vậy anh tới đây làm gì?"

"Đòi đồ."

"Tôi nợ anh cái gì?"

"Đứa nhỏ."

"Nó còn con tôi không phải con anh."

"Nhưng tình trưnɡ tạo ra nó là của tôi."

"Một con tình trưnɡ thôi mà anh cũng đòi, anh đáng làm đàn ông sao?"

"Tôi không làm đàn ông làm sao cô có đứa nhỏ."

"Cút!!!"

"Vậy cô trả đồ cho tôi rồi tôi đi."

"Vậy anh muốn cái gì, cái đó tôi không có."

"Em"

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Ly hôn

Trong cuộc đời cô hối hận nhất là yêu người đàn ông trước mặt cô – Thiên Vũ. Cô nhìn anh, đã gần 1 tháng không thấy mặt cuối cùng anh ta cũng trở về, nhưng không ngờ hôm nay cũng là...

"Ly hôn đi, trên mặt bàn là thỏa thuận. Chỉ cần cô ký thì 10% cổ phần tập đoàn Thiên Long sẽ là của cô, cùng với số tiền chu cấp hàng tháng. Tôi tin cô có thể đủ sống tới già." Thiên vũ nhìn cô bằng ánh mắt sắc lạnh, tay tiện thể đẩy bản thỏa thuận ly hôn về phía cô.

Cô nhìn anh, ánh mắt cố che giấu đi sự đau khổ, tủi nhục mà chỉ bình thản nói: "Anh ghét tôi vậy sao?"

Không ngoài dự đoán, anh ta bắn ra phía cô một ánh mắt khinh thường, lạnh nhạt nói: "Nếu không có cô thì cô ấy có cần cùng đứa con của chúng tôi cũng không lang thang ở ngoài hơn 1 năm trời. Con tôi cũng không thiếu tình thương của người cha như vậy không?"

Cô nhin lại nước mắt, nỏ một nụ cười khó hiểu: "Thì ra..."

Thì ra những hành động lúc trước anh đối với cô chẳng qua là để kéo gần quan hệ với người con gái anh yêu – bạn thân của cô. Tuy biết là giả nhưng cô lại cố chấp tin là thật, đến tận lúc bị anh hiểu lầm là nguyên nhân khiến bạn thân cô bỏ rơi anh cô vẫn cố chấp nghĩ tất cả là do anh cảm thấy bị tổn thương danh dự nên mới vậy.

Đến tận lúc kết hôn với anh vì bạn thân cô bỏ trốn trước đám cưới, rồi trở thành người vợ bị anh chà đạp cô vẫn nuôi một tia hi vọng nhưng giờ thật sự đập tắt rồi.

"Ký" Anh chỉ tay vào bản thỏa thuận, rồi dứt khoát ra lệnh cho cô.

Cô ngược mắt nhìn người đàn ông trước mặt, rồi nhìn bản thỏa thuận trước mặt. Cô không quan tâm mà lấy trong túi sách ra một bản thỏa thuận ly hôn khác, dứt khoát ký vào đó rồi đưa cho anh.

Anh khó chịu nhìn thấy hành động này của cô, khó chịu vì cô dám chuẩn bị một bản thỏa thuận ly hôn trước, khó chịu vì cô đã chuẩn bị ly hôn trước cả anh.

"Cô làm như vậy là có ý gì? Bộ bản thỏa thuận kia không đủ thỏa mãn cô sao?" Anh lạnh nhạt quét mắt đánh giá cô, rồi mới đọc bản thỏa thuận cô vừa đẩy sang.

Điều khiến anh ngạc nhiên là cả bản thỏa thuận này chỉ có một điều kiện duy nhất là sau khi ly hôn không còn quan hệ gì hết, chứ hoàn toàn không có một điều kiện nào về việc chia tài sản.

"Thiên Tổng, anh cũng đọc rồi đó. Tôi chẳng cần gì cả nên mong anh hãy tôn trọng tôi. Anh cũng yên tâm, những tâm thế anh từng cho tôi, tôi chưa dùng một chút nào. Những thứ anh mua cho tôi, tôi cũng để lại hết, không mang theo một cái nào."

Cô đứng dậy xoay người định rời đi, thì bị một cánh tay ấm áp kéo lại: "Hành lý của cô?"

Thật ra anh cũng chẳng có ý nói câu đó, chẳng qua muốn cô ở lại thêm một chút nữa. Kiểm soát để nhìn thấy cô nhưng lại chẳng còn cách nào nên đành nói vậy.

"Thiên Tổng, nếu tôi nhớ không nhầm thì toàn bộ đều là tiền của anh mua. Nhưng bộ quần áo cùng túi xách tôi đang dùng là tiền của tôi nên mong anh tự trọng bỏ tay ra." Cô dùng tay hất cánh tay đang nắm lấy tay cô của anh ra, rồi xoay người rời đi.

Anh nhìn bóng lưng rời đi, anh đang có ý định đuổi theo thì chuông điện thoại vang nên, anh dòng chữ hiện trên điện thoại một lát rồi bắt máy: "Được rồi, em cứ cho con tới công viên trước đi rồi anh tới ngay."

Cô đi ra khỏi ngôi biệt thự mà mình đã sống mấy năm nay, tâm trạng cũng chẳng tốt hơn.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, không nắng gắt, cũng không mưa. Là một ngày với những ánh nắng ấm áp, những cơn gió nhẹ nhàng mang theo mùi vị cô đơn.

Nhưng cô không hề khóc, cô chỉ khẽ cười rồi tay rời xuống xoa bụng mình: "Thiên Vũ, không phải tôi không muốn ngừng yêu anh mà tôi không có cách mà quên đi anh- người tôi thương. Nhưng vẫn cảm ơn anh đã để lại cho tôi một tia hi vọng nhỏ nhoi để sống này."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Trở về

Tại sân bay thành phố A.

Sau 5 năm cuối cùng cô cũng trở về. Đây là quê hương cô, lúc là nơi ở của người đàn ông cô yêu nhất...

Trong sân bay, cô sau 5 năm đã trở nên xinh đẹp hơn, sự quyến rũ của một người phụ nữ trưởng thành lại càng khiến cô hấp dẫn mọi ánh nhìn. Mái tóc dài uốn sóng, chiếc váy ren màu đen huyền bí càng tăng thêm sự quyến rũ của đường cong của cô.

"Mommy, mẹ không cảm thấy mình đang thả bả một cách bừa bãi sao?" Đứa bé trai đi bên cô, kéo kéo ống tay áo mẹ mình. Khinh bỉ nhìn cô nói.

Cô nhìn bé trai bên cạnh mình, oán giận nói: "Ta là mẹ con đó. Sao có thể nói ta thả bả. Bộ người thích ta chỉ có thể là chó hay sao?"

Đứa bé trai mỉm cười như một thiên sư, giọng nói trong trẻo cất lên: "Mommy, hôm nay mẹ thật thông minh!"

Cô nhìn gương mặt thánh thiện đó, chút nữa phun máu. Nó là con trai cô không vậy? Từ hình dáng nên tính cách đều phúc hắc như cha nó... Thật làm cô khổ tâm.

"Con còn nói nữa, ta liền đáp con nên máy bay trở về Mỹ." Cô trừng mắt nhìn bé trai bên cạnh mình.

"Mẹ rời xa được con sao?" Ánh mắt khinh bỉ lần nữa lại bắn về phía cô.

"Hừ, ta mới không thèm chấp với đứa trẻ con như con." Nói xong cô kéo theo bé trai sải bước ra ngoài sân bay.

Bên ngoài sân bay.

Hai mẹ con cô vừa đi ra khỏi sân bay đã có hai người đàn ông mặc âu phục màu đen chạy về phía họ. Người tài xế nhận lấy hành lý trong tay cô cất vào cốp xe, người còn lại chính là thư ký của cô, anh ta vừa nhìn thấy cô đã cung kính nói: "Chủ tịch, Thiên Dực thiếu gia đang chờ cô ở công ty."

Cô khẽ gật đầu đi về phía chiếc xe BMW sang trọng kia, người tài xế nhanh nhẹn mở cửa cho cô cùng bảo bối của mình ngồi vào sau đó khởi động xe.

Trên xe.

"Chủ tịch, Thiên Dực thiếu gia bảo người gọi cho cậu ấy khi xuống máy bay." Người thư ký nhanh nhẹn báo cáo lại câu nói của người đàn ông tên Thiên Dực kia.

"Không cần phiền phức, cho cậu ta đợi đi." Sau đó cô quay sang hỏi thăm bảo bối của mình: "Con có mệt lắm không? Hay chớp mắt chút đi."

Bé trai nhìn cô, tròng tròng nói: "Vậy tới nơi mẹ gọi con dậy đi." Sau đó cậu dựa cả người vào lòng mẹ mình.

"Thư ký Tiêu, gần tới nơi anh gọi tôi dậy. Có chuyện gì để sau rồi báo cáo."

Nhắm mắt lại cô thầm nghĩ tới anh. Thiên Vũ, 5 năm rồi anh sống có tốt không? Gia đình của anh và cô ấy như thế nào rồi?

Chớp mắt một lúc đã tới công ty. Nơi đây tuy không rộng lớn được như tổng công ty bên Mỹ, nhưng ở thành phố A này thì có thể coi là một công ty có thể lực.

Cô dắt tay bảo bối đi về phía thang máy chuyện dụng, sau đó đi thẳng lên tầng 15. Tầng lầu đáng sợ nhất của công ty Kỳ Liên này.

Đi ngang qua bàn thư kí, người thư kí nữ còn lại của cô nên tiếng: "Chủ tịch, Thiên Dực thiếu gia, đang đợi người ở bên trong."

Cô gật đầu, rồi lạnh nhạt nói: "Linda, cô sang đầu 2 tuần rồi, chắc cũng điều tra được không ít thông tin về tài chính của thành phố A. Được bao nhiêu liền mng vào cho tôi. Tiện thể pha thêm một ly sữa cho Tiểu Lân."

Đưa bé trai nghe mẹ mình gọi là Tiểu Lân, liền bán về phía cô ánh mắt coi thường lần nữa. Nhưng để giữ thể diện cho mẹ mình, cậu đành ngậm đắng nuốt cay mà nhẫn nhịn.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Thiên Dực

Đẩy cửa bước vào, trước mặt cô hiện ra hình ảnh ung dung tự tại của một tên ăn không ngồi rồi.

"Thiên Dực, cậu tới đây làm gì?" Cô không nói nhiều, sai bước dẫn Tiểu Lân về phía ghế sofa đối diện anh.

"Tôi tìm cậu hàn huyên chứ sao?" Ánh mắt của anh lập tức chú ý tới đứa bé trai bên cạnh cô: "Thiên Lân, mấy tháng không gặp cháu thật đáng yêu nha." Anh đưa tay định véo má cậu thì bị cậu phủi hàng hất ra.

"Cháu họ Kỳ, Kỳ Lân không phải Thiên Lân gì mà chú đang gọi." Tiếng nói cậu cất nên, mang theo phần căm ghét, trợn lén chua chát.

Thiên Dực biết mình lỡ lời nên đành đưa ánh mắt cầu cứu về phía cô.

Cô cười nhẹ, tay xoa đầu Tiểu Lân: "Tiểu Lân ngoan, Chú Thiên Dực chỉ đùa với con thôi mà."

Tiểu Lân thấy mẹ mình nói vậy cũng ngoan ngoãn không biểu hiện gì chỉ im lặng trầm tư suy nghĩ gì đó.

Cô nhìn con trai mình, bỗng chốc thấy chua xót.

Thiên Dực là em trai sinh đôi của Thiên Vũ, nhưng do không cùng bào thai nên diện mạo không giống nhau hoàn toàn chỉ bảy tám phần giống mà thôi.

Cô và Thiên Dực lại là bạn thân từ hồi cấp 2 đến bây giờ nên lúc cô cùng Thiên Vũ ly hôn, anh cũng vẫn thường xuyên sang Mỹ thăm cô. Kể cả lúc phát hiện ra cô có thai anh cũng không nói cho Thiên Vũ biết, mà số lần bay sang Mỹ thăm cô nhiều hơn trước mà thôi.

Đến khi Tiểu Lân sinh ra, Thiên Dực gần như biến mình thành người cha của nó. Anh chăm sóc nó từng chút một, rất cẩn thận. Nhưng đến hai tháng trước Tiểu Lân biết được mọi chuyện của năm đó, nó liền bắt đầu sinh ra chán ghét với Thiên Dực, nói đúng hơn là vô cùng ghét.

"Tiểu Lân, đây là lần đầu tiên con đến thành phố A có muốn đi đâu chơi không để chú đưa con đi?" Thiên Dực cười ảm áp, vui vẻ nói chuyện với Tiểu Lân, để xua tan không khí ngưng ngừng này.

"Không cần. Con mệt rồi muốn về nhà nghỉ ngơi." Cậu lạnh nhạt nói, không có vẻ gì thân quen cả, như nói chuyện cùng một người lạ vậy.

"Tiểu Lân,..." Cô nhéo nhẹ vào đùi cậu, ra hiệu không được vô lễ.

"Au,..Tiểu Lãnh kêu một tiếng quay sang trừng mắt nhìn mẹ mình rồi xoay người đi không thèm quan tâm tới cô nữa.

Cộc,cộc,...Tiếng gõ cửa vang nên.

"Vào đi."Cô lạnh nhạt nói.

Lúc này Linda đi vào,trên tay cô bưng 2 cốc cà phê và 1 ly sữa.Ở phía dưới khay đựng là tệp tài liệu mà cô cần.

Linda đặt 2 ly cà phê trước mặt cô và Thiên Dực,cốc sữa còn lại để trước mặt Tiểu Lãnh.Sau đó cung kính đưa cho cô tệp tài liệu tài chính của thành phố A.

"Linda,cô ra ngoài trước đi.Có gì cần tôi sẽ gọi cô."

"Vâng."Linda cung kính nói rồi rời đi.

Nghe thấy tiếng đóng cửa của Linda,Thiên Dực mới cất tiếng:"Cậu muốn tranh giành dự án trung tâm thương mại Hạnh Phúc với tập đoàn Thiên Long sao?"

Cô nghe ra trong câu nói của Thiên Dực ẩn ý điều gì.Tuy tập đoàn Kỳ Liên ở thành phố A có thế lực nhưng so với tập đoàn Thiên Long thì còn kém xa.

"Đúng vậy.Hay cậu muốn sang đây làm gián điệp để lấy cơ mật thông tin từ công ty tớ?"Cô cất tiếng mang theo ý đùa cợt.

"Kỳ Tuyết,đến giờ cậu vẫn đùa được sao? Cậu không đấu lại Thiên Vũ đâu."Anh chán nản nhìn cô mà cất tiếng.

Vừa nhắc tới Thiên Vũ,ánh mắt của Tiểu Lãnh có phần sâu hơn.Nhưng hai người lớn kia lại hoàn toàn không để ý.

"Muộn rồi,chiều nay buổi đấu giá bắt đầu.Công ty cũng đã chuẩn bị toàn bộ tài liệu nên không thể dừng lại."Cô cười nhẹ nhìn Thiên Dực

Thiên Dực không còn cách nào khuyên cô nên đành thờ dài.Nếu có thể cậu mong cô không trở về,không gặp lại Thiên Vũ.Vì Thiên Dực - cậu cũng yêu cô như tình cảm cô dành cho Thiên Vũ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Gặp mặt

Sau khi tạm biệt Thiên Dực,cô cho người đưa Tiểu Lãnh về biệt thự trước.Còn mình chuẩn bị tài liệu tới buổi đấu giá.

"Chủ tịch, buổi đấu giá này quan trọng tới mức đích thân cô phải ra mặt sao?"Linda khó hiểu nhìn cô,từ trước tới giờ ở Mỹ số lần Chủ tịch tự mình tham gia đấu giá một dự án nào đó chỉ đếm trên đầu ngón tay,tại sao vừa đến thành phố A cô lại phải đích thân ra mặt.

"Linda,cô không hiểu rồi.Ở thành phố A đông dân này,Kỳ Liên cũng chỉ là một công ty không lớn mạnh cũng không nhỏ quá.Nếu giành được dự án này sẽ giúp các mặt hàng ở Kỳ Liên được nhiều người tiêu thụ biết đến hơn.Cũng có thể quảng cáo cho một số sản phẩm ở tổng công ty nữa."Cô cặn kẽ giải thích nguyên nhân hôm nay mình đích thân tham gia cho Linda.

Linda khác với Thư ký Tiêu.Linda mới vào công ty được 1 năm nên suy nghĩ trên thương trường còn nhỏ,còn thư ký Tiêu đã bên cạnh cô gần 5 năm từ lúc cô bắt đầu nhậm chức ở Mỹ nên vì muốn huấn luyện thêm cho Linda mấy năm gần đây nếu việc nào vừa sức cô luôn để cho Linda làm

"Vâng.Mà chủ tịch,theo thông tin gần đây thì hôm nay chủ tịch tập đoàn Thiên Long,cùng tổng giám đốc cũng đích thân tham gia."

"Số phận."Cô nói ra hai từ vô cùng nhẹ nhàng rồi đi vào hội trường buổi đấu giá,mặc cho Linda đang chạy theo cùng với suy nghĩ về hai từ "Số phận" cô vừa nói.

Đúng là ông trời không phụ lòng người,hai chữ số phận kia lập tức ứng nghiệm ngay với cô mới khổ.

Vừa đi vào trong hội trường mọi hàng ghế đều chật kín còn duy nhất hàng ghế đầu thừa hai chỗ trống đúng đủ cho cô và Linda ngồi.Nhưng...

"Chủ tịch, hàng ghế kia không phải Chủ tịch Thiên tập Đoàn Thiên Long – Thiên Vũ sao?"Linda khó hiểu hỏi cô.Linda không hiểu tại sao chỗ cạnh tập đoàn Thiên Long lại không ai dám ngồi,chỗ đó có gì đáng sợ sao?

"Đi thôi,chúng ta ngồi đó."Cô khẽ gạt đầu rồi sai bước đi về phía đó.Thiên Vũ,cái tên này lâu rồi không nghe ai nhắc tới càng khiến cô dao động chút ít.Nếu đã phải gặp thì không bắt gặp luôn ngày hôm nay vậy.

Trước ánh mắt ngạc nhiên của những người trong hội trường, cô và Linda đã ngang nhiên ngồi xuống hai chỗ trống ở hàng ghế đầu đó.

"Thiên Tổng, lâu rồi không gặp." Vì lễ phép bình thường nên cô cũng dơ bàn tay ra chào hỏi với anh – Thiên Vũ.

"Kỳ Tổng cứ nói quá. Mới có 5 năm chứ mấy." Thiên Vũ cố kéo dài ngữ điệu gần cuối ra. Bàn tay mang theo sự ấm áp hôm nào chạm vào bàn tay đang dơ ra của cô. Sức không quá mạnh mà kéo một cái khiến cô mất thăng bằng mà ngã vào lòng anh.

Sau cú va chạm đó, mọi ánh mắt như đều hướng về phía cô và anh. Vì thông tin ly hôn của cô và anh chưa được tung ra nên ai cũng đoán là cô - người vợ nhỏ đang giận đối chồng mình nên mới có vụ cạnh tranh này. Còn giận về chuyện gì thì ai cũng biết rồi, mấy năm gần đây cứ mấy ngày lại có scandal Thiên Tổng tập đoàn Thiên Long dẫn vợ bé và con riêng đi chơi. Còn người vợ đã ly hôn mà mọi người không hề biết là cô đây thì không thấy xuất hiện ở thành phố A mà chạy sang tận Mỹ tiếp quản công ty của gia đình.

"Kỳ Tuyết, 5 năm qua có vẻ em nhớ tôi lắm nhỉ. Vừa gặp đã sà vào lòng tôi rồi." Anh vừa nói vừa phả nàn hơi ấm nóng vào tai cô. Hai tay nhanh nhẹn mà ôm trọn cô vào lòng.

Cô thì đỏ mặt, không biết đào đâu cái hố nào để chui nữa. Kiểu ngã này của cô thật khoa trương mà, cả người ngã vào lòng anh, mặt áp vào vầng ngực dẫn dắt, hai theo phản ứng kiểu gì mà ôm lấy vai rộng lớn của anh...

Cô tuy đỏ mặt nhưng sau đó rất nhanh nhận nhện, điềm tĩnh mà nói với anh: "Thiên Vũ, anh đừng có quá đáng." Tay lấy sức định thoát ra khỏi vòng tay của anh thì giọng nói quen thuộc đó lại vang lên, lần này còn khiến cô shock hơn: "Em dám thoát ra xem. Em dám thoát, tôi dám kéo cái khóa váy này của em xuống..."

Bạn đang đọc truyện *Ngìng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Đậu hũ

Lúc này cô mới phát hiện ra phía sau lưng mình có cái gì lạnh lạnh đang chạm vào. Định thân lại được thì bàn tay đang sờ sau lưng cô bắt đầu vuốt ve nhẹ ở phần khóa áo được kéo xuống.

Cô đỏ ửng mặt, giận không thể đánh chết người đàn ông trước mặt. Biết thế lúc đầu cô nên búi mái tóc dài của mình nên, chứ thả ra thế này bị Thiên Vũ anh đậu hũ cũng không một ai biết.

"Anh... Thiên Vũ,anh làm gì vậy?" Cô run người nói không rõ câu vì bàn tay đang vuốt ve sau lưng cô.

"Không phải em sà vào lòng tôi không sao?" Anh cười ảm áp, tay gian tà sau lưng cô bắt đầu lần mò xuống nút áo lót.

Cạch, nút đầu tiên của áo lót cô mở ra.

Cô tròn tròn mắt không hiểu anh ra đang nghĩ gì, nhưng sợ anh ta sẽ làm điều điên rồ nên cố nhẫn nhịn nói: "Thiên Vũ, anh đừng quá đáng."

"Em có thể làm gì?" Anh ta nói mang theo nhiều phần khiêu khích. Tay vuốt ve theo sống lưng của cô.

"Anh,..."

Cô chưa kịp nói hết thì phía sau vang nên giọng nói quen thuộc hơn bao giờ hết, nó còn khiến cô cảm thấy sợ hãi hơn.

"Mommy, mẹ đang chơi trò gì vậy?" Tiếng nói mang phần ngây thơ khác lạ của Tiểu Lãnh khiến cô sợ hãi.

Cô quay đầu lại, ngạc nhiên trước sự xuất hiện của cậu. Nhưng lại phát hiện ra người đàn ông bên cạnh cậu thì mọi chuyện đã được sáng tỏ. Là anh ta đưa Tiểu Lãnh tới...

"Lục Hàn, sao anh lại đưa Tiểu Lãnh tới đây?" Cũng may trong lúc này Thiên Vũ biết ý từ mà cài lại nút áo lót cho cô, tiện thể kéo lại khóa váy về vị trí ban đầu.

"Anh thấy em nên chỉnh lại cái tư thế có phần khó hiểu của mình trước đi." Lục Hàn nhìn tôi trầm tĩnh nói, nhưng nhìn trong ánh mắt anh có phần gọn sòng.

Cô cũng thức tỉnh được phần nào, rõ ràng cả người đang đề nên người Thiên Vũ, người ngoài nhìn vào quả thật khó tin.

Cô đẩy nhẹ anh một cái để lấy lực đứng dậy, trước khi đi cô hoàn toàn đứng thẳng anh có nhẹ nhàng truyền vào tai cô một câu nói: "Trông em có vẻ luyến tiếc quá nhỉ. Còn nữa, đứa nhỏ kia..."

Anh chưa kịp nói hết cô đã dùng gót giày giẫm vào đôi giày tây của anh,nhẹ nhàng phun ra một chữ không to quá chỉ đủ cô vào anh nghe thấy:"Câm"

Nhưng trời không phụ lòng người không bằng,một Tiểu Lãnh,một Lục Hàn,một Thiên Vũ đã khiến cô đủ đau đầu giờ con xuất hiện thêm Thiên Dực nữa.

"Kỳ Tuyết,cậu và anh hai?"Thiên Dực vừa đi vào chỉ thấy cảnh cô rời khỏi người Thiên Vũ,nhưng theo góc nhìn của cậu thì hai người họ lại thể hiện một hành động vô cùng ái muội. Vì muốn sáng tỏ suy nghĩ của mình nên cậu cũng chạy nhanh tới chỗ cô đứng.

Cô nhìn cảnh tượng trước mắt hận không thể biến thành cát bụi mà bay đi luôn.Ông trời ơi,cô có đắc tội gì với ông sao?Ngày đầu tiên về nước đã gặp chuyện như chó cắn kiêu này thì ngày tháng sau này của cô biết sống sao với lũ đàn ông này đây.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tiểu Lãnh ra tay

"Mommy,mẹ bị chó vô cớ sao không ạ?"Tiểu Lãnh giả ngây thơ,mắt chớp chớp nhìn cô,tay nhỏ bé kéo cô tới gần tỏ vẻ lo lắng hỏi.

"Khụ..."Cô,Thiên Dực,Lục Hàn không hẹn mà cùng ho.Không chỉ có bọn cô mà toàn bộ người trong hội trường đều ngạc nhiên,chẳng qua họ không dám làm mất lòng Thiên Vũ nên ai cũng im lặng mà theo dõi diễn biến mọi chuyện thôi.

.Riêng Thiên Dực còn khoa trương hơn,anh sắc tới,sắc nui trọn tròn mắt xem phản ứng của Thiên Vũ.Tuy cậu thích Kỳ Tuyết,cả lúc biết anh hai có Tiểu tam cũng không một lần nào dám chửi anh hai một câu mà bây giờ Tiểu Lãnh bảo bối của cậu dám so sánh anh hai cậu với chó.Là chó đó...

Lục Hàn thì khác,anh chỉ trầm lặng đánh giá Tiểu Lãnh.Nhưng trong ánh mắt có phần đang nhin cười.

Còn cô,nhân vật bị câu hỏi làm cho choáng váng không biết trả lời ra sao.Tiểu Lãnh nhà cô sao hôm nay lại chơi thâm vậy trời.

"Nhóc con, cháu đang ví ai vậy?"Gi ọng nói lãnh đạm quen thuộc ở sau lưng cô vang nên.Ngay sau đó là tiếng bước chân đang lớn dần về phía cô.

Cô như phản ứng nhanh mà biến thành gà mái bảo vệ con mình mà chặn trước mặt anh:"Thiên Vũ,tôi cho anh biết,anh đừng có cậy lớn mà bắt nạt con tôi."Tuy cô mạnh mẽ nhưng trong lòng vẫn có phần sợ hãi khi lạnh toát ra từ người đàn ông trước mặt.

"Em quân được tôi sao?"Anh chỉ nhẹ nhàng cũng đã đẩy cô sang một bên,rời sai bước tới trước mặt Tiểu Lãnh.

Anh nhìn ánh mắt của đứa trẻ trước mặt nhìn,nhìn gương mặt nó.Đầu tiên là ánh mắt của nó vô cùng sắc bén,lạnh nhạt,kiên định không giống những đứa trẻ bình thường.Thứ hai đứa trẻ này không giống Lục Hàn mà vô cùng giống anh.Điều này càng khiến anh nghi ngờ hơn.

"Nhóc con,cháu vừa ví ai vậy?"Anh nhìn thẳng vào mắt Tiểu Lãnh.

Tiểu Lãnh không hề sợ sệt người đàn ông trước mặt, mà lại dùng ánh mắt khinh bỉ truyền kì của cậu nhìn Thiên Vũ:"Mẹ cháu dạy chỉ được nói chuyện với người cùng loài.Nói chuyện với thứ khác loài sẽ bị người ta coi là thần kinh."

Cô nhìn Tiểu Lãnh chỉ biết ngậm ngùi nuốt đắng cay,tại sao vừa nãy cô còn có ý định bảo vệ nó chứ.Đề bây giờ nó quay ra hại cô.

Cô ngược mặt qua nhìn Lục Hàn,Thiên Dực cầu cứu.Thiên Dực mãi xem phản ứng anh hai mình nên không chú ý đến cô.Lục Hàn thì khoanh tay nhìn mọi chuyện như thể mình không liên quan vậy.

"Thật sao?"Anh kéo dài ngữ điệu,quay đầu lại nhìn cô.

Cô bắt gặp ánh mắt của anh,nội tâm tổn thương nặng nề.Tiểu Lãnh,kiếp này ta hối hận nhất là sinh ra con.Ánh mắt cô như có điện mà lườm về phía Tiểu Lãnh.

"Ân,phải nha.Mẹ con dạy không thể sai được."Tiểu Lãnh mặc kệ ánh mắt của mẹ mình.Cậu nhìn thẳng vào ánh mắt của người đàn ông trước mặt mà nói.

Thiên Vũ nhìn Tiểu Lãnh,đứa bé này thật can đảm.Từ trước tới giờ rất ít người dám can đảm mà đối diện trực tiếp với anh mắt anh mà nói chuyện vậy.Lòng anh càng chắc chắn hơn là nó chính là trai anh.

"Ta là cha con."

Câu nói nhẹ nhàng của anh lại như sét nổ bên tai cô.Thiên Vũ,anh có thể bớt bá đạo như vậy được không?Không cần kiểm chứng cũng tự nhận con được là sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Cha con là chó

"Vây chú càng khác loài rồi. Mỗi tối con đều nghe mẹ con nói vọng từ phòng ra, cha con là loại chó má, loại vô lương tâm, loại trái tim sắt đá, loại máu lạnh,... Đám bỏ rơi mẹ con con." Tiểu Lãnh nói một mạch không hề chớp mắt mà còn mang theo vẻ bi thương khiến người ta thương xót.

Cả hội trường lúc này ánh mắt tập trung hết vào cô. Cô cũng quét một vòng nhìn lại bọn họ, các người tại sao đàn vậy, lời của tên tiểu quý này mà cũng đáng tin sao? Nhưng cô biết lúc này cô có kêu trời, trời cũng không thấu, kêu đất, đất cũng không rung...

Quan trọng hơn là ánh mắt của 3 tên đàn ông kia nhìn cô càng khiến cô muốn chết hơn.

Lục Hàn nhếch miệng cười, không hiểu học ở đâu học thêm cái ánh mắt thương hại mà bắn về phía cô.

Thiên Dực càng lạ lùng hơn, rõ ràng anh ta cũng biết rõ mọi chuyện là như thế nào mà vẫn nhìn cô bằng ánh mắt thương hại đó nữa chứ.

Cuối cùng đến Thiên Vũ, anh miệng giật giật, rồi anh ta nhìn cô như kiểu hận không thể bắn ra lửa. Trên mặt anh như viết "Kỳ Tuyệt, co dám dạy con tôi như vậy sao?"

Nhưng cô nào có làm gì đâu? Cô uất ức, trừng mắt nhìn Tiểu Lãnh nhà cô đang diễn vẻ ngây thơ kia. Hận không thể sẽ nó ra làm trăm mảnh.

"Con không được nghe mẹ con nói linh tinh. Mà con tên gì?" Anh nhìn Tiểu Lãnh, trong giọng nói đó có sự cưng chiều khác lạ.

...

Tiểu Lãnh chỉ nhìn anh mà không nói gì. Cậu nhìn Lục Hàn, lúc này có một người đàn ông đang nói chuyện gì đó vào tai Lục Hàn, sau đó thấy anh gật nhẹ một cái, người đàn ông kia liền đi vào phía trong.

"Tiểu Lãnh." Lục Hàn nhìn Tiểu Lãnh cất tiếng gọi, tuy vậy nhưng rất âm áp.

"Àn." Tiểu Lãnh chạy về phía Lục Hàn, hai tay dang ra để anh bế cậu lên.

"Thiên Tổng, anh đừng làm khó Tiểu Lãnh vậy, nó còn nhỏ nếu có gì lỡ lời mong anh bỏ qua cho." Lục Hàn bế Tiểu Lãnh, nhìn về phía người đàn ông vẫn đang khó chịu nhìn bọn họ mà cất giọng.

Thiên Vũ nhìn Lục Hàn tỏ vẻ khó chịu, rõ ràng là con anh mà tại sao lại đi ôm người đàn ông khác, đã vậy còn tỏ ra vô cùng thân thiết nữa.

"Lục Tổng cứ nói quá. Tôi đây chỉ muốn cùng con trai mình nói chuyện chút thôi." Thiên Vũ cười, nhưng nụ cười đó lại khiến người ta phải ớn lạnh.

Lục Hàn nhìn Tiểu Lãnh trong tay mình rồi lại nhìn Thiên Vũ: "Tiểu Lãnh, kia là cha của con sao?"

"Không a, cha con là chó nha. Chú ấy nhìn không giống, tất nhiên không phải rồi." Tiểu Lãnh nhìn thẳng vào mắt Lục Hàn như một đứa trẻ ngây ngô mà bình thản nói.

"Con dám,..." Thiên Vũ rít giọng lại.

"Thiên Tổng mong anh thứ lỗi cho. Tiểu Lãnh nhà chúng tôi có phần ngây ngô, mong anh lượng thứ." Lục Hàn cười âm áp, ra vẻ xin lỗi thay Tiểu Lãnh.

Cô nhìn bọn họ, cố nhịn mà cười không ra tiếng. Mảnh này thật đặc sắc mà, Thiên Vũ bị chinh tới giận mà không nói được gì.

Không biết từ lúc nào có một bàn tay khoác lên vai cô, rồi giọng nói thì thào vào tai: "Kỳ Tuyệt, cậu thấy Lục ca ca của cậu cùng anh hai tởn đấu với nhau... Ai có phần thắng cao hơn?"

Cô quay đầu sang nhìn không cần đoán cũng biết là Thiên Dực đang hóng hớt cùng cô. Đã vậy cô cũng trả lời theo tâm thôi: "Tiểu Lãnh."

Thiên Dực nhìn cô, miệng giật giật. Đúng thật, nếu có đầu thảo nào Tiểu Lãnh bảo bối cũng thắng thôi. Tuy cậu chăm sóc nó từ nhỏ nhưng sự phức tạp của nó thì không ai có thể biết được. Anh hai phải đau đầu với Tiểu Lãnh rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 8: Hợp tác

"Lục Tổng, kết quả của dự án." Vị đàn ông ban nãy đi tới gần Lục Hàn cung kính mà báo cáo.

"Công bố đi." Sau đó anh bế Tiểu Lân đi qua Thiên Vũ, có dừng lại một chút để nhìn gương mặt biến sắc của Thiên Vũ rồi tới chỗ cô và Thiên Dục đang đứng.

"Hai người có hứng xem phim lắm sao?" Tiểu Lân khinh bỉ nhìn cô và Thiên Dục đang thì thầm to nhỏ mà nói, có vẻ như cậu đã để ý thấy hành động này của cô với Thiên Vũ rồi.

"Nào có, ở đây làm gì có phim mà xem." Cô cố nặn ra một nụ cười, rồi dang tay ra bế Tiểu Lân, trái ngược với hành động của cô. Tiểu Lân thân yêu ném cho cô một ánh mắt khinh bỉ rồi quay mặt đi.

"Lục Hàn, đứa nhỏ này em cho anh đó. Tôn công nuôi nó mà nó chỉ theo anh thôi." Cô hừ nhẹ, vênh mặt mà nói với Lục Hàn.

Lục Hàn chỉ cười, rồi vuốt tóc của Tiểu Lân: "Nó ngoan vậy, tại em không biết thưởng thức thôi. Đúng không Tiểu Lân."

"Àn, mẹ với chú Thiên Dục toàn bắt cháu trở thành loại trẻ con chơi robot, mô hình lắp ghép, đọc chuyện tranh,... Thật vô vị." Tiểu Lân nhìn cô với Thiên Dục tỏ vẻ ghét bỏ.

Cô và Thiên Dục nhìn nhau mà thờ dài. Nếu không có bọn họ ngăn chặn sự phức tạp của Tiểu Lân được mấy năm chắc giờ nó đã tu luyện thành chín quả rồi.

Thiên Vũ từ xa nhìn về phía bọn họ lòng có chút ghen tỵ. Chẳng lẽ năm đó anh thật sự sai lầm khi quyết định ly hôn với cô sao?

"Sau đây là kết quả của cuộc đấu giá dự án Trung tâm thương mại Hòa Bình do công ty Lục Thành tổ chức." Ở trên sân khấu xuất hiện hai người đàn ông, một trong số họ là người vừa đứng cạnh Lục Hàn.

Tất cả mọi người đang chú ý vào chuyện gia đình của cô cũng chuyển hướng sang chú ý người trên sân khấu.

"Công ty giành được dự án này là công ty Thiên Long cùng với công ty Kỳ Liên." Sau câu thông báo đó là sự chấn động không hề nhỏ. Sao lại có tận hai công ty cùng giành được dự án này...

"Thiên Tổng, anh có ý kiến gì với quyết định của chúng tôi sao?" Lục Hàn đặt Tiểu Lân xuống đi thẳng tới trước mặt Thiên Vũ.

"Không có. Tôi lại cảm thấy vui mừng khi vừa được hợp tác với công ty Lục Thành và công ty Kỳ Liên mới đúng." Thiên Vũ cười xã giao rồi đưa tay ra bắt tay với Lục Hàn.

Tối hôm đó.

Trong phòng ngủ, cô ngồi trên giường của mình, bàn tay nhỏ nhắn lướt nhẹ trên những phím máy tính. Cộc, cộc,... Cửa phòng cô mở ra. Hình ảnh Tiểu Lân mặc bộ đồ ngủ màu sẫm xuất hiện trước mắt cô.

"Mommy, chúng ta nói chuyện được không?"

Cô nhìn Tiểu Lân, rồi đặt máy tính xuống bàn bên cạnh: "Được thôi. Con mau tới đây đi." Cô vẫy tay với Tiểu Lân, ý bảo cậu tới chỗ mình ngồi.

Tiểu Lân ngoan ngoãn đi tới cạnh mẹ mình. Cậu nhảy lên giường, ngồi xuống cạnh cô.

"Con lạ nhà sao?" Cô xoa mái tóc đang bị rối của cậu. Cả ngôi biệt thự này ngoài cô và Tiểu Lân ra chỉ chẳng có ai nên cũng có phần lạnh lẽo hơn so với bên Mỹ có cả gia đình cô nữa.

Tiểu Lân lắc đầu, tay vòng qua ôm lấy cô: "Mommy, mẹ không được yếu lòng trước ông ta đâu. Lúc trước là ông ta bỏ rơi mẹ con mình, nên mẹ không thể tha thứ cho ông ta." Cậu nói nhưng trong đó là sự uất ức, khó chịu.

Cô ôm lấy Tiểu Lân, dịu dàng nói: "Mẹ biết mà. Hôm nay con ngủ cùng mẹ được không?"

Tiểu Lân tuy luôn mạnh mẽ, lạnh nhạt nhưng cậu là con cô nên cô hiểu. Có nhưng lúc cậu cũng như những đứa trẻ khác, cậu cũng cần tình thương của người cha. Cô lại càng biết cậu rất là thương Thiên Vũ, nhưng cậu vẫn luôn có một nút thắt không thể phá bỏ đó là Thiên Vũ đã bỏ rơi cậu cùng với cô.

"Là mẹ bảo con đó." Cậu ngược mặt nên hỏi cô, mặt có phản ứng hồng.

"Ừm, là mẹ kêu con ngủ cùng mẹ. Chứ Tiểu Lân mạnh mẽ làm gì thích ngủ với mẹ đâu." Cô ôm lấy Tiểu Lân nằm xuống giường. Cô luôn nghĩ không có Thiên Vũ thì Tiểu Lân cũng hạnh phúc vì còn có những người khác quan tâm cậu, nhưng dù sao đó con cũng cha cậu, cậu có thể không cần sao?

Tôi đó có lẽ là lần đầu tiên Tiểu Lãnh chịu ngủ cùng cô từ lúc biết nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Con người thật sự

Sáng hôm sau.

"Tiểu Lãnh, đi học vui về." Cô vẫy tay về phía Tiểu Lãnh đang đi về phía trường học.

Tiểu Lãnh lại khác sự nhiệt tình của cô chỉ gật đầu rồi sai bước đi tiếp. Cậu quá lạnh lùng, quá khó gần, không thích thể hiện tình cảm. Từ lúc biết nói có khi lần làm nũng duy nhất của cậu là tối hôm qua ngủ cùng mẹ mình.

Cô nhìn Tiểu Lãnh dần khuất đi trong bóng người, miệng cười bắt đầu biến mất. Cô quay người mở cửa xe phóng nhanh tới công ty.

Trước cổng công ty.

"Thứ ký Tiểu hôm nay có chuyện gì quan trọng không?" Cô đi xuống xe, quay sang hỏi người đàn ông vừa mở cửa xe cho mình.

Thứ ký tiểu nhanh giao chìa khóa cho bảo vệ rồi lấy lịch trình ra báo cáo: "Lúc 9 giờ có một cuộc họp ban quản trị về việc ra mắt chủ tịch và báo cáo tình hình công ty. Lúc 11 giờ 30 có một bữa ăn với Lục Tổng về việc hợp tác dự án Trung tâm thương mại Hòa Bình. Buổi chiều lúc 2 giờ là họp giao ban với các trưởng phòng trong công ty. Lúc 5 giờ 30 có bữa tối cùng Thiên Tổng về việc chia quyền lợi dự án Trung tâm thương mại Hòa Bình."

Cô hơi bất ngờ với lịch trình lúc chiều nhưng rất nhanh sau đó lấy lại bình thường tiếp tục sai bước vào trong công ty: "Vây cứ chuẩn bị đi. Mang cho tôi tài liệu tài chính của công ty trong vòng 3 năm gần đây. Và danh sách nhân viên ưu tú tới phòng làm việc."

Cô nói xong lập tức đóng cửa thang máy. Công ty Kỳ Liên tuy không bằng Thiên Long hay Lục Hoàng nhưng cũng là một công ty có tiếng trong giới thiết kế thời trang. Lần này hợp tác với Thiên Long hay Lục Hoàng cũng không sợ bị chèn ép vì 3 công ty họ đều không có mối liên quan về tiêu thụ sản phẩm trong giới người tiêu dùng.

...

Tinh! Cửa thang máy mở ra. Cô sai bước đi ra ngoài, toàn thân toát ra phong thái lạnh lùng cao ngạo của một nữ doanh nhân thành đạt.

"Linda, pha cho tôi một tách cà phê ít ngọt." Chưa kịp để Linda trả lời cô đã mở cửa đi vào trong phòng làm việc.

Cô mở máy tính nên miệng giật nhẹ, mắt như tối lại và sâu hơn. Bây giờ mọi chuyện mới chính thức bắt đầu. Thiên Vũ, thứ tôi ân hận nhất từ lúc trở về là gặp anh, nhưng cũng là cơ hội tốt để giúp tôi trả thù thứ mà anh đã tạo ra. Nếu có trách hãy trách bản thân mình.

Bên trong màn hình máy tính hiện nên là bao nhiêu tin tức và cảnh ngày hôm qua của cô, Thiên Vũ, Thiên Dục, Lục Hân và Tiểu Lãnh với vô vàn tựa đề mới lạ. Số lượt kích vào thì tăng vô cùng chóng mặt. Có vẻ sức hút của 3 chàng trai hoàng kim này rất có sức hút với các cô gái trên toàn nước.

Cộc, cộc,...

"Vào đi." Cô nhìn ra phía cửa lạnh giọng nói.

Linda nhẹ nhàng bước vào. Đặt tách cà phê bên cạnh máy tính của cô rồi cung kính nói: "Chủ tịch, tin tức ngày hôm nay?" Linda lấy mặt nghi ngờ hỏi cô.

"Không có gì. Cô cứ ra ngoài đi." Linda còn non nớt, vẫn nên dạy từ từ. Cô hơi thờ dãi rồi vẫy tay bảo ý đi ra với Linda.

Linda vừa đi ra Thứ ký Tiêu cũng mang theo tài liệu cô cần vào.

"Chủ tịch, đây là thứ cô cần. Còn về nhân viên ưu tú thì mọi người trong công ty đều ngang nhau nên không có ai quá nổi bật. Chỉ riêng trưởng phòng Kiều của phòng thiết kế số 1 là nổi bật hơn mọi người thôi." Thứ ký Tiêu đặt tài liệu xuống tiếp tục thông báo.

"Kiều Ngân Anh" Cô buột miệng mà nói ra 3 chữ đó.

"Chủ tịch biết cô ấy." Thứ ký Tiêu hỏi tiếp.

Miệng cô cứng đờ lại... không biết nói gì...

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Gặp lại

"Gọi cô ta đến phòng tôi." Cô lật bản báo cáo trong tay, lạnh nhạt buông lời.

"Vâng." Thư ký Tiêu đã theo cô lâu nên hiểu ý không hỏi gì thêm, xoay người đi ra ngoài. Lúc đóng cửa vẫn quay lại nhìn cô một lần xem phản ứng nhưng đều không nhìn ra vì cô đang cúi mặt xuống thấp xem báo cáo.

Cô ngẩng lên đã thấy thư ký Tiêu rời đi. Miệng bất giác nở một nụ cười bị thương.

Kiều Ngân Anh cái tên này bao lâu rồi cô chưa nghe thấy. Những kỉ ức quen thuộc như ùa. Người cô bốt giác run nên một cái, ánh mắt hiện nên phần chán ghét, khinh thường. Cuộc sống này quá nhỏ bé, hay là sự sắp xếp của số phận đây. Nếu có trách thì trách ông trời để cô gặp cô ta sớm vậy thôi.

Lúc này của phòng lại mở ra. Một cô gái tầm tuổi cô bước vào. Trên người cô ta diện toàn hàng hiệu của những hàng nổi tiếng, nếu người trong giới nhìn vào không ai tin cô ta chỉ là một trưởng phòng thiết kế nhỏ nhoi.

Cô nhìn cô ta, bất giác ánh mắt sợ hãi cùng với kinh ngạc của cô ta đang nhìn mình. Bước chân của Kiều Ngân Anh cũng có phần chậm lại, người run rẩy mà đi tới trước bàn làm việc cô.

Cô nhìn Kiều Ngân Anh, tay nắm chặt chiếc bút, hận không thể coi cô ta là chiếc bút trong tay mà bóp nát. Cô nhìn sự sợ hãi trong ánh mắt cô ta, lòng cũng chẳng ấm hơn chút nào. Nếu biết sẽ có ngày này cô ta có làm vậy với cô hay không?

Kiều Ngân Anh đi tới trước mặt cô, miệng lắp bắp nói: "Cô, cô, ... đã trở về?"

Cô nhìn cô ta, cười to: "Ngạc nhiên lắm sao, em gái cùng cha khác mẹ?" "Cô có nhấn mạnh chỗ "cùng cha khác mẹ". Ánh mắt chán ghét nhìn chằm chằm về phía Kiều Ngân Anh.

Đã 5 năm nhưng Kiều Ngân Anh hoàn toàn không thay đổi nhiều. Có khi cô ta còn đẹp hơn trước. Về ngày ngó năm nào của cô ta cũng hoàn toàn sụp đổ, thay vào đó là sự mặn mà của người phụ nữ trưởng thành.

"Tại sao cô lại vào được đây?" Kiều Ngân Anh tuy sợ hãi trước sự trước xuất hiện của cô, nhưng cô ta cũng không quên giải đáp thắc mắc của mình.

"Kiều Ngân Anh, cô vào được Kỳ Liên chắc một phần cũng nhờ phúc của cha tôi chứ nhỉ. Còn tôi vào được là do Kỳ Liên là của tôi, là thứ mà ông ấy trả lại cho tôi." Cô nhìn vào mắt cô ta lạnh nhạt mà buông lời, sự cay độc như ngấm vào sâu trong cô lúc này.

"Cô nói láo. Ông ấy, ông ấy hứa..." Cô ta nghe xong không tin vào tai mình, vẫn cô chấp cãi lại nhưng đã bị cô chặn lời: "Hứa cho cô sao? Cô là gì với Kỳ Gia? Là đứa con hoang? Là đứa em cùn cha khác mẹ với tôi sao? Cô có quyền cướp những thứ của Kỳ Gia với tôi sao?..."

Cô đứng dậy, kéo Kiều Ngân Anh về phía mình. Mỗi một câu nói xong cô lại kéo cô ta gần thêm một chút, kéo tới khi cô sát tới mặt mình. Ép cô ta nhìn thẳng vào ánh mắt đầy vẻ chán ghét khinh thường của cô.

Kiều Ngân Anh sợ hãi, cô lấy sức lực của mình đẩy cô ra, nhưng sao mà đẩy được. Một người như thiếu nữ khuê các, còn cô từ nhỏ đã luyện qua võ sức lực hoàn toàn khác nhau.

"Kỳ Tuyệt, cô buông tha cho tôi đi. Tôi, tôi, ..." Cô ta vùng vẫy hỏi cô, những giọt nước mắt bắt đầu tuôn rơi.

"Cô xứng để tôi đeo bám sao mà buông tha?" Cô nắm chặt tay Kiều Ngân Anh, cũng không biết cô tình hay vô tình mà sức lực của cô khiến máu cô ta không lưu thông, bầm tím lại. Cô ta còn toàn thân da trắng như trứng bóc nên một vết bầm tím lại trên người cô ta lại nhìn vô cùng kinh khủng.

"Tại sao cô còn làm khó tôi?" Cô ta ngược mắt nên về mặt đáng thương nhìn cô.

Bao năm rồi kĩ thuật diễn xuất của cô ta chỉ có khá nên chứ không kém đi, càng ngày càng khiến cô bội phục.

Bạn đang đọc truyện *Ngìng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Cô ác, cô là yêu ma

"Không cần khóc trước mặt tôi.Nếu muốn đến tới chỗ Thiên Vũ của cô mà diễn.Kiều Ngân Anh tôi nói cho cô biết,những gì cô đã gây ra đừng tưởng tôi không dám làm gì cô."Cô dùng lực hất cô ta ra.Tuy cô khỏe hơn nhưng cũng không mạnh như đàn ông nên chỉ làm cô ta lùi về phía sau một đoạn,rồi loạng choạng ngã xuống.

"Kỳ Tuyết,cô đừng quá đáng.Dù cô có Kỳ Gia chống đỡ nhưng trong tình cảm, người Thiên Vũ yêu chỉ có tôi."Cô ta đứng dậy,phủi bụi trên người cao ngạo hướng cô đáp.

Cô nhìn cô ta,nhường mày.Sự tức giận của cô đã đến cực hạn nếu còn tiếp tục nói chuyện cùng cô ta nữa không biết sẽ xảy ra chuyện gì mất.

"Cút.Cô cút ngay."Cô đáp bần,ánh mắt sắc bén hướng cô ta quát.

Kiều Ngân Anh biết cô vẫn canh cánh trong lòng truyện tình cảm đó nên biết mình đã có lợi thế hơn cô.Không sợ sệt nhìn cô ta cô,kiệu ngạo nói:"Cô vẫn là con ngốc si tình."

Cô ta nói xong cũng biết điều mà rời đi.Lúc đi ra Kiều Ngân Anh bắt gặp ánh mắt căm ghét của Linda nhưng chỉ cười nhẹ cho qua.Từng là chị em thân thiết giờ trở mặt thành thù cô ta còn gì để nói.

Kiều Ngân Anh sau khi bình tĩnh lại cũng biết mình sai.Nhưng cô còn phải vì người quan trọng nhất với cô mà tranh giành nên đã không còn đường lui.

Trưa hôm đó, cô có hẹn cùng với Lục Hàn đi ăn trưa để bàn công việc nhưng vì ngay sau đó có với Lục Hàn đều có cuộc họp quan trọng nên chọn một quán đồ Pháp gần công ty cô mà ăn nói chuyện.

"Lục Hàn, cảm ơn anh vì đã chiều cô Kỳ Liên."Cô cầm ly rượu vang hướng Lục Hàn mà kính một ly.

Lục Hàn cười nhẹ, cầm ly rượu vang của mình nên uống với cô:"Tiểu nha đầu như em cũng khách sao vậy sao?"

Cô nhìn Lục Hàn miệng cười cười,5 năm qua tuy có Thiên Dực quan tâm nhưng thật nếu không có Lục Hàn trợ giúp,động viên và an ủi cô những lúc cô tối tăm nhất thì cô không nghĩ mình có thể như ngày hôm nay,ngồi đây mà nói chuyện cùng anh.

"Sao nào, có phải với anh em là đũa mực dày không."Cô si mặt,giả vờ giận dỗi với anh.

"Là em tự nói đóm không phải anh nói."Lục Hàn tỏ vẻ vô tội nhìn cô,tay lắc nhẹ ly rượu vang trong tay mình.Khiến nó gọn song.

"Anh,..."Cô tức giận nhưng chẳng biết nói gì đáp lại anh.Người phụ nữ ngu ngốc nhất ngoài lúc yêu sâu đậm chắc có lẽ là nói chuyện với người đàn ông thông minh,sắc sảo.

"Kỳ Tuyết."Tiếng nói mang theo gió lạnh từ đâu đó vang lên.

Lúc này từ cửa, Thiên Vũ cùng Kiều Ngân Anh bước vào,ngay sau đó là người phục vụ chạy theo.

Không cần đoán cô cũng biết tiếng nói vừa nãy gọi mình là của ai.Và Thiên Vũ cùng Kiều Ngân Anh tới đây để làm gì.

"Xin lỗi Lục Tổng,tôi đã ngăn nhưng Thiên Tổng,anh ấy..."Người phục vụ hướng Lục Hàn thành kính xin lỗi.Lục chỉ gật đầu rồi bảo anh ta ra ngoài.Vì anh biết một khi Thiên Vũ đã muốn vào thì chẳng người nào ở đây ngăn được anh ta.

"Không biết Thiên Tổng tới đây có việc gì?"Lục Hàn đứng dậy,sải bước tới trước mặt Thiên Vũ.

"Tôi không tìm anh.Tôi tìm Kỳ Tuyết."Thiên Vũ nói xong anh ta kéo Kiều Ngân Anh lướt qua Lục Hàn tới trước mặt cô.

"Kỳ Tuyết, tại sao cô ác độc vậy.Cô là yêu ma sao?"Thiên Vũ cùng Kiều Ngân Anh đã đứng trước mặt cô.Anh ta nhìn cô vẻ chán ghét,khinh thường nói,đã vậy còn mang theo sự tức giận.

Cô cười nhẹ,ánh mắt tựa như biển tĩnh lặng:"Anh là ai, xứng để nói tôi là yêu ma sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Hạ màn

"Cô có ý gì?"Thiên Vũ lạnh nhạt hướng cô sắc bén hỏi.

"Anh từng làm gì tự mình biết.Nếu tôi có ác.Vậy Thiên Tổng,anh nên nhìn lại bản thân mình đi xem anh như thế nào."Cô đứng dậy,không sợ hãi mà nhìn thẳng vào mắt anh.

Thiên Vũ nghe xong, mắt anh có phần dịu xuống. Cô hận anh, cô hận những gì anh đã gây ra cho cô. Nhìn vào ánh mắt của cô anh lại càng biết cô gái năm đó vì anh mà cô chấp làm tất cả, cô gái chỉ cần anh đối tốt một chút cũng hạnh phúc, chỉ cần anh đau khổ liền khóc suốt suốt đã không còn. Thấy vào đó là cô gái mạnh mẽ, dung cảm không sợ điều gì hết.

Thấy anh đang do dự, Kiều Ngân Anh liền bên cạnh kéo nhẹ tay anh để anh nhớ rõ mục đích mà họ tới đây. Anh quay sang nhìn cô ta một cái, sự do dự cũng biến mất.

"Có phải cô si nhục và đánh Ngân Anh?."

Lục Hàn như hiểu được chuyện gì định đi tới nhưng bị cô dung ánh mắt ra hiệu rằng mình có thể giải quyết mọi chuyện nên anh đừng xen vào. Anh hơi do dự nhưng cuối cùng cũng ngồi vào ghế xem cô thể hiện.

"Ai nói?" Tuy cô đã biết ai nói những vẫn có tình hỏi.

"Kỳ Tuyệt. Cô cũng không nên vì chuyện năm đó mà làm khó Ngân Anh. Tuy Kỳ Liên là của cô nhưng nó cũng là của bác Kỳ. Mà Ngân Anh..."

Không để anh nói ra câu cuối cùng cô đã cướp lời: "Thì sao? Cô ta chỉ cần nói là anh tin. Vậy anh cần gì tới đây hỏi tôi làm gì?"

Cô nhìn anh, bao năm vẫn vậy. Nếu là 5 năm trước chắc chắn cô sẽ uất ức mà khóc nhưng giờ những cái đó còn liên quan tới cô đâu mà phải khóc. Cô nên cười trước sự ngu ngốc của anh mới phải.

"Cô,... Tại sao cô làm vậy?" Anh không tin người con gái trước mặt mình làm như vậy. Tuy cô thay đổi nhưng anh biết cô là người không thích ức hiếp người khác. Nếu có muốn trả thù chắc chắn cô chỉ nhắm vào anh, người ngang hàng với cô.

"Thích." Lời nói nhẹ nhàng như gió vậy.

"Tôi không tin." Ba chữ kiên định thoát ra từ miệng anh làm cô, Kiều Ngân Anh hay Lục Hàn đều ngạc nhiên.

Cô quan sát người đàn ông trước mặt mình. Tại sao lúc nào cũng vậy, cứ tới lúc cô lấy hết can đảm để quên đi anh thì anh lại lần nữa quan tâm, tin tưởng cô. Nhưng tại sao lúc cô cần nhất người đàn ông này lại không xuất hiện, tại sao chính anh lại gạt cô ra khỏi cuộc đời anh.

Nhưng cô biết dù có thế nào thì tất cả cũng đã muộn rồi. Mà tại sao lòng cô lại không buông được thứ tình cảm chết tiệt này.

Con mẹ nó, Thiên Vũ anh đúng là thuốc phiện mà. Cứ đến lúc gần cai được thì lại thêm một liều vào để kích thích.

Ach! Lần này cô lại yêu lòng chỉ vì ba chữ của anh thôi sao. Vậy cũng nên hạn màn kịch của Kiều Ngân Anh xem có ta có phản ứng ra sao.

"Vậy để tôi cho anh xem cái này." Cô vừa dứt lời liền ấn gì đó trong điện thoại. Ngay lúc đó cuộc hội thoại giữa cô và Kiều Ngân Anh vang lên.

Mọi người chú tâm vào từng câu nói, từng âm thanh phát ra không bỏ một chút nào. Cách! Âm thanh đóng cửa vang lên trong đoạn ghi âm cũng là lúc nó kết thúc.

Kiều Ngân Anh lúc này mặt tái nhợt lại. Sự sợ hãi, lo lắng từ cô ta làm cô phát ghét, một sự chán ghét to lớn.

"Không phải cô làm. Xin lỗi vì đã trách nhầm cô." Thiên Vũ nhìn cô về mặt có sự áy náy. Anh nào biết vì một câu xin lỗi này mà cô thật sự gần như cho mình can đảm để tha thứ cho anh.

"Khôn có gì. Mong Thiên Tổng lần sau đừng lại vì một nữ nhân mà không biết đúng sai đi tìm người khác đòi công đạo." Cô sai bước về phía Lục Hàn. Lúc ngang qua Kiều Ngân Anh cô khẽ nở một nụ cười quái dị.

"Lục Hàn đi thôi, nơi này ô nhiễm không khí quá." Cô nói xong kéo Lục Hàn dậy đi ra phía cửa để lại Thiên Vũ cùng Kiều Ngân Anh mỗi người một cảm xúc một suy nghĩ.

"Vũ,... em không phải..." Kiều Ngân Anh hướng Thiên Vũ định nói gì nhưng cuối cùng vẫn thôi. Vì cô biết Thiên Vũ vẫn sẽ bao dung cho cô. Và đúng là như vậy anh vẫn bao dung.

"Không sao, là hiểu lầm. Em mau về công ty đi, sắp tới giờ vào làm rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Lục Hàn, xin lỗi. Là em nợ anh

Trên xe ô tô, cô quay sang nhìn về mặt khó hiểu của Lục Hàn. Cô đoán được phần nào là anh đang tức giận nhưng cô không hiểu vì sao mà anh tức giận.

"Lục Hàn,...Anh đang giận?" Cô nhìn anh e ngại hỏi. Trừ Thiên Vũ ra chắc chỉ có Lục Hàn là người đàn ông làm cô sợ hãi, e ngại mỗi khi tức giận.

"Ừ." Anh tiếp tục lái xe không thèm quay sang liếc cô một cái.

Anh đang tức giận, vô cùng tức giận nhưng không phải vì lúc đó cô không cho anh ra mặt giúp cô mà vì cô lại ngu ngốc để Kiều Ngân Anh tổn thương mình. Lại ngu ngốc tự mình đa tình rồi yếu lòng trước Thiên Vũ một lần nữa.

"Anh ghen?" Cô không biết lúc mình ăn phải cái gì mà nói ra câu đùa đó nữa. Cô xin thề với trời là lúc này cô đang nói đùa để chọc anh vui à nha.

"Ừ. Anh thích em." Lục Hàn cho đậu xe sang một bên lề đường. Mặt quay sang nhìn thẳng vào mắt cô.

Sặc, đây là chuyện quái gì nữa đây. Lục Hàn tỏ tình với cô sao. Đã vậy còn chọn được cái hoàn cảnh và thời điểm vô cùng khác người nha.

"Anh cứ nói đùa không à." Cô không tin được, ai cũng có thể nói câu này nhưng Lục ca ca của cô thì khó tin quá.

"Anh nói thật. Nha đầu, anh thích em." Anh ép sát mặt mình vào mặt cô. Ép cô phải nhìn vào đôi mắt của anh.

Vì hành động bất ngờ này mà mặt cô đỏ ửng nên, cái máu chó gì thế này. Ai có thể cho cô một đường nui không.

"Em không thể thích anh được."

Cô không xứng với anh.

Lục Hàn rất đặc biệt. Anh khác Thiên Dực, anh không trẻ con cũng chẳng như Thiên Vũ lạnh lùng, ít nói mà anh rất điềm đạm, ấm áp. Anh giống như một tia nắng mới của cuộc đời cô vậy, những lúc cô tối tăm nhất anh đã xuất hiện.

"Tại sao?" Anh khó hiểu nhìn cô. Nhưng ánh mắt anh dần hiện nên sự thất vọng. Có lẽ vì anh không hiểu tại sao cô từ chối. Nhưng cô lại càng vì thế mà không dám chấp nhận anh.

Cô quen Lục Hàn từ nhỏ, là thanh mai trúc mã của nhau. Tới năm cô học lớp 8 thì gia đình anh sang Mỹ định cư. Anh cũng vì đó mà đi theo.

Sau bao nhiêu năm lần gặp lại của cô và anh lại là lúc cô gần xảy thai khi đang đi dạo trên phố do bất cẩn mà ngã. Anh không biết từ đâu xuất hiện đưa cô tới bệnh, rồi ngày ngày ở lại chăm sóc cô. Thiên Dực thì do bận làm dự án nên tới lúc anh biết chuyện mà chạy sang tìm cô thì cô cũng xuất viện.

Cô còn nhớ Thiên Dực con Tiểu Lãnh như con trai mà tự biến mình thành bà vú cho nó. Thì Lục Hàn lại gần như một người cha thực sự của nó. Anh dạy cho Tiểu Lãnh nhiều thứ, cùng nó đi học, cùng đi chơi. Có khi còn tâm sự những chuyện mà Tiểu Lãnh không nói với cô hay Thiên Dực.

Tự nhiên lòng cô lúc này lại nhói nên một tia đau khổ. Hóa ra 5 năm qua cuộc sống của cô hoàn toàn không có xuất hiện người đàn ông mang tên Thiên Vũ. Vậy mà chỉ cần một hành động của anh ta lại khiến cô thay đổi, thật chó đẻ.

"Xin lỗi Lục Hàn. Là em nợ anh."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Quân sự tình yêu "Tiểu Lãnh" ;

Cô không biết mình đã về nhà như thế nào. Và câu nói cuối cùng của cô đã khiến Lục Hàn có sự tuyệt vọng như thế nào. Mà cô chỉ biết sau lúc đấy cô liền về nhà và cho thư ký Tiêu hủy toàn bộ lịch trình buổi chiều.

"Mẹ lại ngăn ngor gì nữa vậy?" Tiểu Lãnh bơ quơ hỏi cô. Tay đang gấp miếng đùi gà cũng phải vì sự ngăn ngor của cô mà hơi dừng lại: "Ăn không ăn, mẹ cứ như từ trên trời rơi xuống."

Cô ngăn lại nhìn bảo bối của mình. Tên nhóc thối này không biết lúc gặp Lục Hàn đã kể và nghe bao nhiêu câu truyện rồi. Nhưng với cô nó mới là tên khác giới nguy hiểm nhất. Quá gian xảo.

Đã biết gian xảo, nhưng nó là bảo bối của cô nên đành chịu thôi. Những lúc tâm sự với tên nhóc thối này cũng có tác dụng lắm chứ bộ.

"Bảo bối, mẹ hỏi con một việc à nha?"

"Àn. Mẹ cứ hỏi." Bảo bối gấp nốt miếng đùi gà của mình bỏ vào bát. Ánh mắt thiên thần gian xảo, nhìn cô một cách long lanh.

"Cắt cái ánh mắt thôi tha đó của con đi.Buồn nôn quá đi mà."Nhìn ánh mắt của bảo bối,toàn người con nổi hết da gà, kinh quá đi mà.

"Hừ.Nói luôn,mẹ dài dòng quá."Tiểu Lãnh chẳng cần nhìn mẹ mình nữa, ánh mắt chăm chú vào cái đùi gà từ từ thưởng thức.Ai bảo cậu có niềm ưu thích với đùi gà rán đây.

"Chú Lục của con.... tỏ tình với mẹ..."Cô ngập ngừng nói ra,ánh mắt hướng bảo bối tìm rò xét.

"Mẹ trả lời thế nào?"Sự hứng thú với câu chuyện của mẹ mình kể chẳng có là bảo.Nhưng dù sao cũng là có người định hốt bà mẹ khó ở của cậu nên cậu cũng phải chú tâm một chút.

"Từ chối đó bảo bối.Mẹ sợ...Lục Hân anh ấy quá hoàn hảo..."Cô vừa nói vừa phân vân không biết nói gì, cánh môi dưới của cô cứ vậy bị răng cắn vào.

"Chặc,chặc,..."Tiểu Lãnh nhìn về mặt của mẹ mình vẻ khinh bỉ càng hiện nên nhiều.

"Ý gì đó?"Ánh mắt khinh khùng hướng cô bắn.

"Vô dụng.Với kinh nghiệm tình trường lâu năm của con, mẹ nên bảo cho thêm thời gian để cả hai cùng suy nghĩ sau đó mới xem biểu hiện rồi quyết định."Cậu dừng một lúc,bắt đầu thờ dài.Người mẹ này của cậu thật ngu ngốc mà,không biết tính toán trước sau gì hết,toàn làm theo cảm tính.

"Mẹ chẳng được như con một chút nào.Thất vọng,thất vọng quá thôi."Tiểu Lãnh về mặt người lớn,tò về thương tiếc cho mẹ cậu không được một phần bằng cậu.

"Tiểu tử thôi,con nói cái gì đó hả."

Cậu nhìn sự tức giận đang tỏa ra từ mẹ mình, hơi thờ dài rồi nói:"Không ngờ mẹ chưa già đã bị điếc rồi."

"Tiểu tử thôi, mẹ không thêm nói chuyện với con nữa."Cô trừng mắt về phía cậu sau đó đứng dậy định rời đi.

Số cô đúng khổ mà,cuộc đời dài thế này sao cô toàn bị nó với cha nó ngược vậy.Thiên Vũ ơi là Thiên Vũ,tại sao anh lại cho Tiểu Lãnh cái ghen tị tệ này.

Nhưng cô biết giờ cô chỉ có thể tự vượt qua.Vì Tiểu Lãnh nhà cô là một cậu nhóc lớn trước tuổi,sự thông minh lại vô cùng cao.

"Mẹ nghĩ kĩ đi.Đừng để sau này chú Lục có người khác mới hối hận."

Cô đi về phía phòng ngủ hơi dừng lại.Tiểu tử thôi này cuối cùng vẫn tâm lý,chẳng qua lúc nào cũng không dám thể hiện mà thôi.

"Mẹ biết rồi.Ăn xong để gọn vào rồi mẹ ra rửa bát cho."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chú xứng sao?

Ngày hôm sau trường Tiểu Lãnh được nghỉ, nên cô liền dắt cậu tới công ty cùng mình.Vừa tới công ty hầu như mọi người đều hướng mắt về phía cô và Tiểu Lãnh.Trong đó có sự ngạc nhiên, khó hiểu,tò mò,...Nhưng vì muốn bảo vệ mình nên không ai dám nói gì.

"Mẹ, công ty này nhỏ hơn bên Mỹ."Tiểu Lãnh ngồi trên Sofa từ từ quan sát đánh giá văn phòng của mẹ cậu,sau đó kết hợp với những chỗ cậu vừa đi qua rồi rút ra kết luận.

"Chặc, bên đó là tổng công ty.Ở đây là công ty con, tất nhiên không bằng rồi."Cô vừa lật tài liệu,vừa ôn tồn giải thích.

"Vô vị."

Ặc,nó là con cô sao.Tôn công để mà giờ nó chẳng coi cô ra gì là sao?

Cạch! Cửa phòng mở ra,một người đàn ông cao lớn đi vào mặc cho thư ký Tiêu đang ngăn cản.

"Chủ tịch, Thiên Tổng anh ấy..."Thư ký Tiêu bắt lực nhìn phía cô mong được tha lỗi vì việc Thiên Vũ tự tiện xông vào văn phòng.Đúng vậy,người đàn ông vừa bước vào là Thiên Vũ.Ngoài anh ta còn ai xông vào nhanh như vậy,không gõ ra mà tiếng động to nào.

"Không sao, anh ra ngoài trước đi."Cô gạt đầu nhẹ với thư ký Tiêu.Đứng dậy rồi khỏi ghế đi tới chỗ Thiên Vũ đứng.

"Xin hỏi Thiên Tổng tới tận đây tìm là có việc gì."

"Tìm cô."

Àch,tên này lại muốn thả thính với cô nữa sao.Vừa kéo vừa buông như anh ta thì làm sao cô có thể buông tay hẳn được đây.

"Chuyện gì?"Cô nhìn vào mắt anh lạnh nhạt nói.

"Ăn cơm cùng tôi.Cô nợ tôi một bữa."Anh ta bá đạo tuyên bố.

"Anh xem có đi nhầm chỗ không.Theo tôi nhớ chỗ của Kiều Ngân Anh là ở tầng dưới."

Cô chẳng cần biết anh ta có tìm cô hay không.Nhưng cô biết anh ta không hề yêu cô,mỗi lần anh ta quan tâm là nhất định có chuyện.Hóa ra với anh ta cô vẫn như 5 năm trước vì 1 câu nói của anh ta mà làm mọi việc.

"Không nhầm Tôi tìm chủ tịch của Kỳ Liên, cô Kỳ Tuyết."

"Mẹ."Một tiếng gọi mẹ khiến mọi thứ khác đi.

Thiên Vũ cũng vì tiếng gọi đó mà phản xạ nhanh quay sang nơi phát ra tiếng nói đó.Lúc này anh mới phát hiện ra trong phòng này còn có sự xuất hiện của một người khác nữa.

"Tiểu Lãnh, sao con lại ở đây?"Anh không làm gì nhiều chỉ vội vàng lướt qua cô sai bước tới trước mặt Tiểu Lãnh.

Cô nhìn cảnh tượng trước mặt.Thiên Vũ đứng trước mặt Tiểu Lãnh, còn Tiểu Lãnh thì cao ngạo ngồi trên ghế.Kinh hoàng thật mà.

"Thích thì ở thôi."Tiểu Lãnh nói xong chạy nhanh về phía cô,ôm trầm lấy.

Thiên Vũ nhìn Tiểu Lãnh chạy lướt qua mình,giương mặt bắt đầu hơi tức giận.Nhưng anh cũng rất nhanh kiềm chế lại,vì anh biết Tiểu Lãnh hình như không thích anh.

"Ta là cha con, con không nên nói như vậy."Thiên Vũ dịu giọng nói.

Đây là người thứ 2 cô thấy anh nói bằng giọng điệu cưng chiều như vậy.Còn người đầu tiên chính là Kiều Ngân Anh rồi.

"Chú xứng sao?"

Tiểu Lãnh không sợ hãi,ánh mắt trẻ thơ tự nhiên mạnh bạo nên nhìn thẳng anh hỏi.

Cậu còn muốn hỏi cha cậu nhiều nữa,nhưng không,cậu chỉ muốn biết người cha này nghĩ mình xứng làm cha cậu hay không thôi.Còn những thứ ông ấy nợ mẹ cậu,cậu sẽ giúp bà ấy trả lại ông.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Có lẽ anh sai rồi

Thiên Vũ nhìn Tiểu Lãnh không biết nói thế nào đã bị cậu cướp lời.

"Lúc mẹ tôi sắp xảy thái tôi thì ông từng nghĩ tới mẹ tôi chưa? Lúc mẹ tôi khó sinh mà gần mất mạng thì ông có biết không không? Lúc mẹ tôi vừa đi làm vừa chăm sóc tôi ông có xuất hiện không? Lúc mẹ tôi cùng tôi ốm nặng phải nhập viện thì ông ở đâu? Ở cùng ai?... "Hàng nghìn câu hỏi của Tiểu Lãnh cứ tiếp tục vang lên,mỗi một lần hỏi ánh mắt căm ghét của cậu với Thiên Vũ càng nặng hơn.

Thiên Vũ nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, nhưng cô biết lúc này chắc ăn đang dần vật lộn.Dù có chuyện gì thì anh cũng là người tình cảm,và cô nhớ những lời lúc ấy anh từng nói với cô.

Nhưng lòng cô lúc này lại chẳng dễ chịu hơn,anh càng như vậy cô càng chỉ muốn bản thân mình ghét anh hơn.Cô ghét sự nhu nhược,cô ghét sự thiếu phán đoán, sự mù quáng trong tình yêu của anh.

Cô nở một nụ cười hạnh phúc,hạnh phúc đến tê lương.Cuộc đời dài, rộng lớn như vậy.Cả thế giới có hàng tỷ người.Nhưng tại sao cô chỉ yêu anh.

Cô phát hiện có một bàn tay nhỏ đang bầu chặt vào người mình.Cô nhìn xuống đúng là Tiểu Lãnh.Tiểu tử này tuy nói ra những lời thâm độc đó nhưng

cuối cùng nó cũng đau,nó đau như cô vậy.Vì cô,vì Thiên Vũ mà một đứa trẻ 5 tuổi đã không còn hình bóng trẻ con mà thay vào đó là sự lạnh nhạt, cao ngạo.

Nhìn bảo bối đang nắm chặt lấy mình,cô khẽ xoa đầu nhẹ.Bình thần nói với Thiên Vũ

"Từ trước tới giờ với anh ngoài Kiều Ngân Anh ra thì ai cũng xấu,anh cũng có cuộc sống hạnh phúc.Anh từng nói vì tôi con anh phải lưu lạc bên ngoài hơn 1 năm,khiến mẹ con họ chịu khổ.Vậy theo anh 5 năm qua của mẹ con tôi so với mẹ con cô ta thì gấp bao nhiêu lần?"

Thiên Vũ nghe từng lời cô và Tiểu Lân nói lòng như bị dao hứa,mỗi câu nói là một nhát dao vậy.Anh không ngờ được người vợ cũ cùng đứa con trai khỏe mạnh đang đứng trước mặt anh đây phải trải qua những chuyện kinh khủng như vậy.Có khi nào là anh sai không?

Đáng ra anh không nên ly hôn.Nhưng còn Ngân Anh thì sao?Cuối cùng anh chỉ biết dừng suy nghĩ đó lại.Sự phân vân đó sau bao nhiêu năm vẫn không có thay đổi.Nếu giờ cô quay lại anh chắc mình vẫn chọn Ngân Anh mà ly hôn với cô.

"Xin lỗi."Anh hướng hai mẹ con cô miệng mở ra lời xin lỗi của một người đang mang trọng tội.

Tiểu Lân nhìn cha mình,nhìn sự hối hận của cô nhưng vẫn có chút phân vân.Đời này có trách thì trách ông ấy không yêu mẹ cậu,có trách thì trách mẹ cậu yêu ông ta qua sâu mà thôi.

"Không cần xin lỗi."

Câu nói của cô khiến mọi người đều ngỡ ngàng,ngay cả cô cũng vậy.Lần đầu cô lạnh nhạt với anh được như vậy.

"Tiểu Lân nói anh không xứng làm ba nó nhưng với tôi anh còn không xứng để được mở mồm xin lỗi."

"Kỳ Tuyệt, đừng nói nữa được không.Có lẽ,...có lẽ tôi sai rồi."

Cô cười nhẹ,sao nghe anh ta nói dễ vậy.Nhưng anh ta nào biết khi vào đời thực sẽ khó khăn bao nhiêu.

"Sai thì sao mà đúng thì sao? Cuộc sống tiếp theo sẽ ra sao là do chính anh lựa chọn.Đừng để cô ta dắt mũi anh."

Cô nói xong dắt Tiểu Lân đi ra ngoài.Thiên Vũ,lần này em thắng rồi.Thắng trái tim mình rằng không yếu lòng trước anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đại chiến mẹ con

"Tiểu Lân,thằng nhóc thối tha, đôi dép của mẹ đâu?"

Cô vừa ngủ dậy vừa bước xuống giường đã không thấy đôi dép quen thuộc của mình đâu.Nghĩ đi nghĩ lại thủ pháp duy nhất của vụ mất dép này chỉ có thể là tên nhóc thối tha kia nên cô liền chạy vào bếp tìm cậu.

Trong phóng phép lúc này Tiểu Lân đang bụng thức ăn cậu vừa hâm nóng ra bàn ăn.Một tuần qua kể từ lần cuối gặp cha cậu mẹ cậu như biến thành người khác,ngày càng lười nhát và bất cần.

Nhìn bóng dáng của mẹ mình chạy vào,bộ áo ngủ màu xanh nhạt,đầu tóc rối bời.Mất hình tượng quá đi mà.Nhưng với cậu có bao giờ mẹ cậu có hình tượng đâu mà mất.Cái này đúng là nỗi khổ của một đứa con trai mà.Những người khác thì coi mẹ mình như hình tượng của cô gái trong lòng mình,với cậu mẹ mình lại là hình mẫu của người con gái mình cần tránh xa.

"Con vứt rồi."

Cô nhìn cậu bằng ánh mắt ai oán,đôi dép yêu thích của cô mà.

"Tại sao? Con biết rõ mình thích đôi dép đó mà."

"Mẹ nhìn lại đi.Đôi dép con gấu mà xanh mẹ đi cả ngày trong nhà thế không thấy phiền,nhưng con thấy phiền.Mẹ giữ cho con chút hình tượng của một người mẹ đi."Tiểu Lân nhìn mẹ mình bằng ánh mắt khinh thường."Cạch"Cậu đặt đĩa thức ăn cuối cùng của mình lên bàn ăn."Ai nói đẹp con đều có thể tin,nhưng riêng mẹ thì không bao giờ."

Cô giận sôi máu hận không thể lột da của tên nhóc kia ra,hùng hực khí thế đi tới trước mặt cậu."Tiểu thử,con đang gọi đòn hả?"

"Chặc,..."Chẳng thèm quan tâm tới người nào đó,cậu ngồi luôn xuống bàn ăn mà thưởng thức những món ăn mình vừa đun nóng lại.Cậu còn không hiểu

mẹ mình sao,cứ làm âm nên xong lúc gì thấy trên mạng cái nào hay là lại hốt về ngay.Không biết chi tiêu một chút nào.

"Hự,... Mẹ không cãi nhau với con nữa. Mau lấy com cho mẹ."Cô hiền ngang ngồi xuống bàn ăn mà ra lệnh cho cậu bé vừa cầm cái bát kia nên.

Ai ngờ cậu không những không lấy mà còn không thèm liếc cô một cái.

"Tiểu Lãnh, con làm phả hả.Uổng công mẹ nuôi con bao nhiêu năm."Cô trừng mắt về Tiểu Lãnh gương mặt giờ như ông già.

Con mẹ nó,chẳng biết lúc mang thai tên nhóc này cô ăn gì mà giờ sinh ra con quỷ nhỏ này nữa.

Như hiểu ra ánh mắt của mẹ mình cậu liền đổ ngay một gáo nước lạnh vào người cô.

"Với khả năng của mẹ có thể nuôi được con sao? Không phải bá bá, với ông bà ngoại chăm sóc con à."

Cô cầm nín luôn.Bây giờ chẳng cãi lại được gì.Biết thế lúc trước cô tự mình nuôi tên nhóc này không nhờ người khác trông hộ những lúc đi làm.Có phải giờ nó tôn sung cô như mấy cậu nhóc trong truyện ngôn tình không ta?

Chết tiệt, ước mơ của cô xa xôi quá mà!

"Mẹ anh nhanh đi, không nhớ hôm nay là buổi đầu thầu quan trọng nhất của công ty trong năm nay sao?"

Cậu nhìn cô ánh mắt có vẻ kì lạ, nhưng ngay lúc này cô làm sao nhận ra được sự kì lạ đó, chỉ biết mau mải ăn rồi chạy nhanh đi thay đồ.

Tiểu Lãnh bê bát ra bồn để rửa, nhìn bóng lưng đang chạy chỉ biết cười nhẹ miệng mấp máy gì đó mà chỉ mình cậu hiểu được.

...

"Bảo bối, mau đi thôi.Mẹ muộn mất rồi."Cô chạy từ phòng ngủ ra.Thức tỉnh sự ngỡ ngác của Tiểu Lãnh.

"Ừm, mẹ tới khách sạn XXX ở phòng tổng thống để lấy cho chú Lục Hàn tập tài liệu được không? Chú ấy vừa gọi điện bảo con đang ở hội trường rồi không thể tới lấy được."Ánh mắt Tiểu Lãnh sâu thẳm như nước biển.

"Vậy sao,để mẹ qua đó lấy.Nhanh, mau đi thôi."Cô ra cửa thay giày hướng cậu vẫy vẫy.

"Mẹ cứ đi đi, lát con gọi chú Thiên Dực tới đón cũng được.Mẹ đi mau không sắp tới giờ được."

Cô im lặng một hồi không nói gì.Sau đó mới gật đầu với Tiểu Lãnh:"Vậy mẹ đi trước đây."

...

Mẹ,con xin lỗi.Lần này con lại lừa mẹ rồi.Nhưng... con muốn trả thù.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Trúng được

Sau khi tạm biệt Tiểu Lãnh cô lái thẳng xe tới khách sạn mà Lục Hàn ở để lấy tài liệu.Trước mặt cô là khách sạn nổi tiếng nhất thành phố A.Một ngày ở đây bằng nửa năm tiền lương của một nhân viên bình thường. Với sự xa hoa bậc nhất, hiện đại thì với con người bất cần như cô thì chẳng bao giờ thích ở.

Cô sải bước nhanh tới quầy tiếp tân,giọng điệu lạnh nhạt."Xin hỏi phòng tổng thống của giám đốc Lục ở đâu vậy?"

Cô tiếp tân nhưng cô có vẻ sợ hãi nhưng do được huấn luyện với cả từng gặp qua người đáng sợ như vậy nên rất nhanh bình tĩnh."Xin hỏi cô là?"

"Kỳ Tuyết, giám đốc Lục bảo tôi đến lấy đồ cho anh ấy."

Nữ tiếp tân như nhớ ra gì đẩy đưa thẻ phòng cho cô."Ồ tầng cao nhất, phòng thống số 1."

Cô nhận lấy thẻ phòng nhanh rồi đi.Lục Hàn thật tốn tiền,ở khách sạn này ở phòng bình thường cũng bằng phòng tổng thống ở các khách sạn khác rồi.Vậy mà còn ở một trong hai phòng tổng thống duy nhất ở khách sạn xa hoa này nữa.

Đi thang máy nên nới, cô nhanh nhẹn đi tới phòng tổng thống số 1 đó.Qua như lời đồn,cánh cửa còn mạ vàng thảo nào trả đất.

Vào bên trong còn ngỡ ngàng hơn, mọi nội thất đều được mạ vàng, ánh đèn huyền ảo mê người, trên tường là những bức tranh nổi tiếng, kệ tủ là rượu vang nổi tiếng bậc nhất,... Bao nhiêu năm qua sống phung phí cứ ngỡ mình đã tiêu tiền quá mức nhưng giờ cô còn phát hiện ra thứ còn tồn hơn những đồ cô đã mua.

Má nó, đây không phải cung điện được thu nhỏ sao!

Vừa ngồi xuống sofa nghỉ chân một tý cho đỡ mệt cô đã nhìn thấy ngay tập tài liệu ở trên mặt bàn. Thấy mọi việc đã xong cô định đi luôn nhưng thấy bên đầu giường có chai rượu vang quý mà lâu nay cô luôn muốn uống một lần.

Chắc, đã tốn công làm tai sai cũng nên uống thử chút chứ.

Không biết sao lúc này cô đã tới bên mép giường, tay cầm một chiếc ly rỗng. Tay nặng chai rượu nên đổ vào ly rỗng đó. Màu rượu vang đỏ tươi, mùi thơm bốc lên khiến cô sao xuyên, quả nhiên là rượu ngon.

"Lục Hàn này, có rượu vậy mà không thấy bao giờ mang tới chỗ mình uống." Cô cầm ly rượu ánh mắt đưa dầy theo sự đóng đũa của ly rượu.

Một hớp rượu nhỏ đi vào thanh quản của cô rồi dần dần đi vào trong cơ thể.

"Rượu ngon."

..."Choang"

Ly rượu trên tay cô rơi xuống, cả người bắt đầu yếu dần đi, thân thể long dần nên. Cô nhúm mày khó chịu.

Chết tiệt, tại sao trong rượu lại có thuốc kích dục. Khoan đã, Lục Hàn cả Tiểu Lãnh nữa. Không lẽ hai người họ hạ dược mình? Không đúng, trước khi tới đây mình gọi điện cho Linda thì Lục Hàn đang ở hội trường rồi mà, còn Tiểu Lãnh...

Đúng rồi, hôm nay nó có điều khác lạ. Nhưng tại sao?

Chưa kịp nghĩ tiếp thì xuân dược đã kích thích toàn bộ cơ thể cũng như thần kinh của cô khiến cô không có cách nào đứng dậy để dội nước lạnh. Xuân dược này quả thật quá mạnh so với thân thể cô.

Đại sảnh khách sạn.

Nam nhân lạnh lùng, gương mặt sắc sảo, áo sơ mi đen huyền ảo càng khiến hắn càng thêm mê người hơn.

Hắn tiêu sái đi tới quầy tiếp tân, gương mặt không biến đổi mà lạnh nhạt hỏi: "Phòng tổng thống số 1 ở đâu?"

Nữ tiếp tân nhìn nam nhân đang ở trước mặt mình toàn thân run sợ, soa người này còn đáng sợ hơn người vừa nãy vậy chứ. "A..nh..à?"

"Lục Hàn hẹn gặp tôi."

Nữ tiếp tân chưa hoàn hồn chỉ biết run run mà đưa thẻ phòng dự bị cho người nam nhân trước mặt rồi tận tình chỉ chỗ của căn phòng đó.

Đến tận lúc nam nhân kia rời đi một lúc cô mới chợt nhận ra, giám đốc Lục làm gì còn ở đây chỉ có cô gái tên Kỳ Tuyết thôi mà. Mà thôi, chắc họ cũng quen nhau.

Nhưng nữ tiếp tân nào biết nam nhân kia sải bước tới trước cửa phòng tổng thống số 1, vừa quẹt thẻ để mở cửa ra thì đập vào mắt...

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Thuốc giải (H)

Nam nhân nhìn cảnh tượng trước mắt. Nữ nhân quần áo xộc xệch, toàn thân ửng hồng cộng thêm ánh đèn vàng huyền ảo càng làm dục vọng của hắn bị hơi dậy. Nam nhân tiêu sái đi vào bên trong, ánh mắt dừng lại ở nữ nhân kia nhưng tay vẫn không quên đóng cửa lại.

Cô đầu óc hỗn loạn. Căn bản chẳng còn chút tỉnh táo nào, nóng nực của xuân dược cũng như sự khao khát tình dục bị kìm nén bao năm khiến cô trở nên mừng thầm trước sự xuất hiện của người đàn ông này. Nhưng tới khi nhìn rõ người trước mắt liền hoảng sợ kêu lên.

"Thiên Vũ, sao anh lại ở đây? Anh, là anh hạ dược tôi đúng không?"

Chưa vội trả lời cô, anh bình thản không lộ ra một chút thèm muốn nào với cô mà tiêu sái đi tới gần. Ánh mắt lướt xuống nhìn ly rượu vang bị vỡ dưới

sản như hiểu ra những lời nói của cô là thật.

Ngồi xuống ghế cạnh giường, mắt nhìn nữ nhân gương mặt ửng đỏ bị nhiễm sắc dục kia khẽ nhếch môi cười cười huyền bí.

"Cô nghĩ việc lên giường với cô, tôi cần bày trò như thế này sao? Huống hồ người hiện tại cần tôi là cô đấy."

Cô tuy bị đánh xuân dược nhưng hiện tại được chưa phát tác hoàn toàn nên năng vẫn còn một phần lý trí còn sót lại. Đã vậy người đàn ông trước mặt còn là Thiên Vũ nên cô càng mạnh miệng hơn.

"Tôi mới không cần anh giúp. Tốt nhất anh rút đi trước khi tôi gọi người tới."

Mạnh miệng vậy, nhưng xuân dược đã khiến cơ thể cô đỏ ửng hơn, tay càng quấy không yên phận mà cố kéo chiếc váy đen ren của cô xuống một chút để cơ thể mát mẻ hơn. Cô lại không biết cảnh xuân của mình vì động tác này mà phơi bày hết ra.

Anh đứng dậy, đi tới ngồi cạnh mép giường, đưa tay xoa nhẹ má cô dọc xuống tay trần của cô, cảm nhận từng tác da thịt mềm mại của cô trong tay, nở nụ cười gian tà.

"Hmm...mời gọi tôi như thế còn dám nói không muốn? Thân thể của cô đang nói dối cô kìa."

Tay lại càng không yên phận vuốt nhẹ xuống vùng da dưới lớp váy mỏng manh, xoa quanh vùng đùi cô. Anh cảm nhận được từng lớp da thịt ngày càng nóng lên vì xuân dược.

Cô mặt đã ửng đỏ càng vì hành động này của anh mà đỏ hơn. Tay muốn hất cánh tay không yên phận đó ra nhưng sức lực chẳng còn nên chỉ như mèo con vuốt nhẹ vào bàn tay đang càn quấy phần thân dưới đó. Miệng muốn phản bác nhưng lúc này cô họng cô đang khô lại, càng lúc càng khát, thân thể không biết tại sao càng lúc càng nóng. Đến nỗi chính mình nói gì cũng không biết.

"Um...Tôi không có mời gọi..Um..Bỏ.. tay ra khỏi đó.."

Cô nói tới mức ngậy ngốc càng cố từ chối thì thân thể càng khao khát hơn, càng thêm muốn. Nhưng vì lý trí lại luôn ngăn cản sự thêm muốn đó.

Con mẹ nó, Thiên Vũ sau 5 năm không gặp mà hấn vẫn nhớ rõ những chỗ nhạy cảm của cô, tên này đúng là đại biến thái.

Tay vẫn không rút ra mà dần dần sờ sâu vào giữa hai chân cô, tay còn lại kéo cổ váy cô xuống nửa để cảnh xuân bên trong phơi bày ra, sau đó dịu dàng vén nhẹ mái tóc cô sang một bên, cúi đầu hít lấy hương thơm từ tóc cô. Gương mặt lạnh nhạt đó ghé sát vào mặt cô, nói khẽ bên tai.

"Cô chắc là muốn tôi bỏ tay ra? Hiện tại ngoài tôi ra không ai cứu được cô đâu. Cầu xin tôi một câu tôi liền đáp ứng cô, giúp cô thoát khỏi cảnh khó chịu này, không còn cảm thấy nóng nữa."

Cơ thể cảm nhận được sự mát mẻ và hưng phấn nhưng không hiểu sao lý trí của chết tiệt cô vẫn còn tồn tại một chút, một chút khiến cô phát ghét. (Tuyệt: Tại con kiêu ngạo quá, chết tới nơi rồi còn lăm chuyện +_+)

"Um...Cút.. tôi không cần."

Cơ thể cô không ngừng thưởng thức sự khoái lạc đang được mang tới này, cơ thể không ngừng vận vẹo. Hai mắt gần như bị dục vọng xâm chiếm, quần áo hỗn loạn, tóc tai rối bời. Lúc này cô thật sự muốn cầu xin Thiên Vũ nhưng trong lòng vẫn còn sự chán ghét đối với chuyện anh từng làm với mình.

Nhìn cơ thể vận vẹo, đang thêm muốn đến khó chịu anh khẽ cười, liếm nhẹ lấy vành tai cô sau đó cắn một cái. "Á,...đau..." Tiếng rên rỉ của cô càng làm phần thân dưới của anh thêm muốn hơn, đã 5 năm nhưng cơ thể này vẫn khiến anh chết mê chết mệt.

Tay buông tha cho đùi ngọc ngà của mà đặt lên xoa nhẹ vùng eo thanh mảnh, đặt chân vào cổ định giữa hai đùi cô để phòng cô khép lại.

"Xin tôi một tiếng cô liền thoải mái, hà tất quật cường như vậy, mà cũng đâu phải lần đầu tiên tôi chạm vào cô."

Chân đang khép giữa đùi cô bỗng thúc về phía trước một cái.

"Ừm...m. um.."

Phản ứng của cô khiến anh cười lạnh một cái.

"Cơ thể cô có vẻ thành thật hơn miệng nhỉ? Vừa thúc một cái đã rên rỉ mê người như vậy, dịch trắng còn làm ẩm đầu gối của tôi." (Tuyệt: Con có hơi ác đó Tiểu Vũ Vũ)

Tiếng "tôi" cuối cùng cố ý kéo dài, rít nhẹ vào tai cô. Đầu lưỡi đảo quanh tai cô sau đó lại luồn vào bên trong mà quấy phá quấy phá.

Kỳ Tuyệt, lần này xem ra tôi lại là kẻ xấu nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Động tình (H)

Cô vì hành động bất ngờ của anh mà ngẩn người, cả người khẽ run nên. Cả cơ thể càng khao khát thêm muốn thứ kia hơn.

Ánh mắt như có sương mù bao quanh nhìn anh, tay không nhìn được vòng nên cổ anh kéo anh sát hơn về phía cô, thậm chí nói.

"Xin...hmm...um...cho... tôi."

Tiếng của cô càng nhỏ lại, đến tiếng "tôi" thì dường như chỉ còn lại trong đầu lưỡi cô. Cả cơ thể vận vẹo, mồ hôi ướt hết chiếc váy của cô. Tay vòng ở cổ anh càng bấu chặt hơn.

Trái ngược với hành động của cô. Anh vô cùng bình thản, tay linh hoạt sờ loạn lên thân thể cô, khiến cô vận vẹo không yên, kê đầu sát môi cô, phả hơi thở nam tính lên gương mặt đang ửng hồng.

"Cho em cái gì? Nói lớn lên một chút, tôi không nghe rõ."

Nhưng cô nào viết anh đang kiểm chế như thế nào. Hạ thân vì vẻ mặt nghiêm dục mê người của cô mà dần cứng lên. Tuy nhiên vẫn kiềm chế lại để trêu cô một chút. Tay kia vuốt nhẹ mái tóc tối bời của cô, tay còn lại kéo nhẹ cổ áo của cô ra, ánh mắt nhìn vào nơi nhấp nhô mềm mại của cô, hơi thở dần khàn đục. (Tác giả: Ăn thì ăn luôn đi còn giả thanh cao làm gì.)

"Tiểu yêu tinh..."

"Um.hm."

Cô mím môi, không dám mở lời vì xấu hổ nhưng cơ thể cô lại càng thêm khát hơn cả người rùng lên, cả cơ thể nóng ran. Bây giờ trong ánh mắt nàng chỉ còn lại dục vọng là dục vọng. Và thứ cô cần chính là người đàn ông trước mặt.

"Cầu xin..um..anh..cho tôi."

Tay cô không biết tại sao lại sờ từ đằng sau cổ tới phía trước cổ của anh. Không biết tại sao cô càng sờ thì tay lại càng theo cổ từ từ đi xuống theo đường cong cơ thể anh. Xuống tới tận phần hông vững chắc của anh bỗng chốc dừng lại.

Cô nhìn anh bằng ánh mắt mờ ảo, tâm tư do dự mà hướng nam nhân kia. Lấy hết can đảm cô nhón người lên cắn nhẹ vào cổ anh một cái.

"Á,... Tiểu yêu tinh..."

Vì hành động bất ngờ của cô nên anh chưa kịp phản ứng mà kêu lên một tiếng theo phản xạ. Lông mày nheo lại đánh giá cô.

"Mấy năm không gặp, em thật...dâm dăng."

Anh dường như chỉ đợi có thế, một tay kéo hai tay cô đưa lên đỉnh đầu, tay kia dùng cả vạt trời hai tay của cô cố định trên đỉnh đầu. Miệng cười giảo hoạt một cái, cúi đầu gặm lấy đôi môi căng mọng của cô mà mút mạnh lấy, lưỡi lượn vào khoang miệng ấm nóng của cô không ngừng khuấy động.

"Được, xem tôi chơi em thế nào."

"Um...ah."

Ngữ điệu càng lúc càng gấp gáp. Những tiếng rên rỉ dâm dăng mang theo phần thoải mái vì thỏa mãn được dục vọng vang lên như cổ vũ cho anh.

"Á....hm...ah...Anh..."

Cô mơ hồ nhìn nam nhân đang chiếm lấy đôi môi của mình mà ngấu ngiến như một món ăn vậy. Nụ hôn của anh vừa bá đạo vừa quen thuộc lại ngọt ngào khiến cơ thể cô không từ chủ được mà cố nhón người lên, nồng nhiệt đáp trả.

Anh vừa thưởng thức đôi môi kia vừa đưa tay lượn xuống..."Xoạt." chiếc váy đen của cô bị rách đôi rồi bị phủ phàng đáp xuống đất. (Tác giả: Sao không cho ta? Tại sao?).

Nụ hôn cuồng nhiệt của anh và cô cũng bỗng chốc dừng lại.

Cô ngước lên có chút tiếc nuối, lưu luyến với nụ hôn cuồng nhiệt đó. Như hiểu được suy nghĩ của cô anh hôn theo đôi môi của cô mà dần dần đi xuống dưới cổ và xương quai xanh.

"Ahmm..."

Một luồng điện mạnh chạy qua cơ thể cô làm cô run rẩy, cả người cong về phía trước.

Anh nhìn biểu hiện của cô nheo mắt gian tà nói.

"Thèm muốn tôi vậy sao tiểu yêu tinh?"

"Muốn...Um,..ừm,...ừ.."

Những âm thanh câu dẫn đầy mị hoặc vang lên khắp căn phòng ngập tràn tình ái này.

Tại hội trường.

Tiểu Lãnh một thân vận vest trắng tinh khôi sánh bước cùng Thiên Dực một thân vest đen lãnh đạm bước vào tạo nên một bức tranh khác lạ.

Lục Hàn từ xa thấy được thân hình nhỏ nhắn quen thuộc ấy liền tạm biệt với tổng giám đốc của công ty nào nó đi về phía họ.

"Tiểu Lãnh."

"Chú Lục ngày tốt."

Tiểu Lãnh nhìn Lục Hàn cất giọng. Thiên Dực bên cạnh gật đầu coi như chào hỏi với Lục Hàn.

Lục Hàn nhìn một hồi không thấy cô đâu nhưng ngại Thiên Dực ở đây nên đành nói với Thiên Dực là có chuyện muốn nói cùng Tiểu Lãnh nên kéo cậu đi trước.

"Tiểu Lãnh, mẹ con đâu? Sắp tới giờ đấu giá rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Hối hận (H)

"Khách sạn XXX.Phòng chú,ở cùng Thiên Vũ."

Tiểu Lãnh một mạch nói ra như thể chuyện này vô cùng khiến nhiên và hoàn toàn không có quan hệ với cậu vậy.

"Kỳ Lãnh, cháu làm cái gì vậy. Cháu bị sao mà để mẹ cháu ở cạnh hẳn."

Lục Hàn tuy giận dữ nhưng cố tỏ ra bình tĩnh một chút.Nhưng Tiểu Lãnh có thể nhìn ra trong đáy mắt của anh sự giận dữ đã dâng lên cực hạn.Cậu biết mình có lỗi với mẹ mình,biết mình có lỗi với sự quan tâm của Lục Hàn nhưng cậu phải khiến ông ta hối hận vì bỏ rơi mẹ con cậu.

"Chẳng gì cả.Cháu hạ được mẹ cháu để ông ta không tới đây tham gia đấu giá dự án này được."

"Kỳ Lãnh."Lục Hàn rít lên, anh tức giận nhưng trước mặt anh là Tiểu Lãnh,tuy nó làm vậy nhưng anh biết nó đau khổ như thế nào.

Lục Hàn xoay người định rời đi thì bị một bàn tay trẻ con nhỏ nhắn kéo lại.Cái giọng nói có phần chua xót,ngập ngừng vang lên.

"Đừng...Bây giờ chú tới chỉ làm mẹ cháu không dám gặp lại chú thôi."

Anh dừng lại,quay người nhìn thẳng vào mắt cậu.

"Tiểu Lãnh,cần gì phải làm vậy."

"Cháu...Coi như vì mẹ cháu đi.Cháu muốn ông ta hối hận."

"Chú có thể giúp cháu."Anh nhìn Tiểu Lãnh gương mặt có phần mệt mỏi.

"Ông ta ở đây chúng ta sẽ không bao giờ thắng."Tiểu Lãnh nói xong liền cất bước rời đi.Cậu quá hiểu Lục Hàn,chú ấy nhất định sẽ không đi.

Tại căn phòng đó những tiếng rên rỉ không ngừng vang lên đầy gợi dục nhưng có vẻ người đàn ông nào đó chưa thỏa mãn nên tay anh liền buông lỏng cơ thể cô ra mà di chuyển tới miệng.Những ngón tay luồn vào kéo mở miệng cô.Tiếng nói đầy mị hoặc vang lên.

"Kêu lớn một chút để người khác biết em thoải mái thế nào."

Trước sự câu dẫn đó cô không thể nào không càng lúc càng rên rỉ to hơn.

"Ah... hm...ah"

Anh thỏa mãn trước sự đáp trả này, tay trượt nhẹ trên làn da mịn màng của cô, phủ lên nơi mềm mại nhô cao kia, tùy ý nhào nấn thành nhiều hình dạng khác nhau. Môi áp xuống da nóng rực, cặn mạnh một cái để lại vài vết xanh tím trên thân thể trắng muốt. Mỗi một vết cắn của anh như là vật chứng xác minh cô là của anh. Càng kích thích hơn là thứ dịch trắng chảy ra từ tiểu huyết làm ẩm ướt đầu gối của anh.

Chân để giữa hai chân cô nhẹ nhàng di chuyển cọ xát với vùng da mẫn cảm bên dưới để dịch chảy ra nhiều hơn, hạ thân càng vì vậy mà có phản ứng mà dần cương lên chạm đến bụng cô. Anh kéo lấy tay cô để cô chạm vào lỗ nhĩ đang cương lên của mình.

"Sờ thử xem vật lát nữa sẽ làm cho em thỏa mãn tới tận cùng đi."

Theo tay của anh cô run sợ mà từ từ chạm vào vật ẩm nóng đang cương lên vì dục vọng kia. Đây không phải lần đầu cô chạm vào nó nhưng bây giờ thần trí đang điên loạn miệng không tự chủ được mà nói.

"Cứng, thật cứng mà...um..."

Tay theo lý trí mà không kìm được bóp nhẹ vật đang cương lên một cái. Ánh mắt mơ hồ như sương mù càng hứng thú hơn sau khi bóp vật đang cương đó. Cô nở một nụ cười kiêu diễm làm say đắm lòng người.

"Um... Thật..thích... mà."

"Nếu thích vậy sờ thêm một tí"

Hắn cảm thấy sáng khoái trước sự đụng chạm đó. Bàn tay nhỏ nhắn ấy chạm vào làm cự vật càng thêm cương lên. Anh rít nhẹ một tiếng, cúi đầu ngậm lấy nơi mềm mại kia mút lấy, tay lại bắt lấy bên còn lại xoa nắn đến biến dạng, áp hạ thể dần xuống dưới cách một lớp vải chạm đến vùng mẫn cảm của cô.

"Tiểu yêu tinh, em dâm đang quá rồi."

Miệng đang ngậm lấy nơi mềm mại kia càng hung tợn mà chiếm lấy nó. Tay thì không ngừng nắn nơi mềm mại của cô thành nhiều hình thù khác nhau.

"Á,...nhẹ...nhẹ thôi."

Cô kêu nên một cách dâm dăng, cả cơ thể cong lên vì đau. Thật sự không chịu nổi được nữa. Cô cảm nhận được phần thân dưới đang ướt át và cần thứ đó lấp đầy. Tay ngọc ngà ôm lấy lưng của anh không chịu được mà bầu tới chảy máu.

Nam nhân bị hành động của cô mảy nhủ lại, một tay giữ hai tay cô lại, một tay đưa xuống kéo khóa quần, để lộ cự vật đã đứng thẳng ra trước mặt cô.

"Phải trừng phạt em mới được."

"Lớn..quá." Cô không kìm được mà thán nhẹ trước sự xuất hiện bất ngờ của lỗ nhĩ của anh. Kích cỡ của nó có khi còn to hơn tưởng tượng lúc anh chưa mang ra.

Chẳng quan tâm tới lời cô anh cứ vậy kéo chân cô vòng ngang hông, lỗ nhĩ để ngay trước cửa hoa huyết của cô cọ xát nhẹ nhàng dần dần vào bên trong hoa huyết ỳ, cọ vào mép thịt ẩm nóng.

"Ừm..."

"Nhanh. ah. um... nhanh...um..."

Trước sự cổ vũ của anh thì anh đã mạnh mẽ mà tiến sâu vào trong hoa huyết của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Đau lòng

"Chát..."

Một bàn tay nhỏ nhắn in hằn trên gương mặt tuần mỷ của anh.

"Khốn nạn, tôi không nghĩ anh là con người như vậy đó."

Anh nhìn không tỏ vẻ gì là tức giận, tay sờ lên vùng da đang bỏng rát do bị cô đánh kia, khoe miệng hơi nhếch lên biểu lộ một nụ cười khinh bỉ đến on lạnh.

"Kỳ Tuyết, cô cũng chưa xem kĩ bản thân mình ra sao ư. Cả cơ thể chỉ quần một chiếc chăn mỏng như khiêu khích đàn ông mà cũng dám nói tôi khốn nạn. Cô nên nhớ tới qua là ai cầu xin tôi."

Cô yên lặng cúi đầu nhìn cô thể mình, toàn những vết tím do anh để lại. Nở một nụ cười chua chát. Hóa ra từ trước đến nay đều là cô tự mình đa tình, anh là sao có thể là người hạ được cô được chứ.

Năm năm rồi thì ra cô luôn ảo tưởng thứ tình cảm dù chỉ là nhỏ nhoi của anh. Thiên Vũ nói đúng, là cô cầu xin anh ta, là cô quyến rũ anh ta chứ một người cao ngạo như anh ta chắc gì đã động vào cô.

"Xin lỗi tổng giám đốc Thiên. Dù sao chuyện tới qua anh cũng có lợi vậy bây giờ anh có thể...cút được rồi đó."

Anh yên lặng một hồi ánh mắt lạnh buốt nhìn về phía cô. Được lắm Kỳ Tuyết, anh không ngờ sao bao năm không gặp cô đã thay đổi nhiều như vậy.

"Nếu tôi không muốn thì sao. Dự án đầu thầu cũng bị cô cướp mà cô nghĩ tôi có lợi sao. Không bằng...làm thêm mấy lần nữa thì có thể xem như chúng ta không ai nợ ai."

Cô tức giận nhìn anh rằng nghiêng ken két. Tay cô dơ lên như định giáng xuống mặt anh một cái tát nữa thì bàn tay nhỏ nhắn bị giữ lại.

"Kỳ Tuyết, một lần là đủ không có lần hai đâu."

Cô bỗng nhiên nở một nụ cười khác lạ. Bàn chân đạp thẳng về phía lão nhị của anh một cái thật mạnh. Miệng khinh bỉ mà nói.

"Cú đạp này cũng đủ để anh không cần sống nữa rồi nhì."

Anh kinh ngạc nhìn cô. Bàn tay đang cầm tay cô buông lỏng ra.

"Kỳ Tuyết cô được lắm."

Cảm nhận được phần hạ thân mình đang đau đớn nhưng anh không hề tỏ ra chút nào. Nhưng anh không hiểu sao anh lại từng đau lòng vì người đàn bà độc ác này. Tại sao năm đó cô trước khi rời đi còn cho người bắt cóc con của anh và cô ấy. Tại sao biến mất 5 năm rồi quay lại làm như năm đó là anh hại cô, cô mới là người tổn thương nhất.

"Kỳ Tuyết, cô đừng mạnh miệng vậy. Nên nhớ kĩ lại năm đó là ai làm chuyện ác độc."

Cô không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng bỗng nhớ lại năm đó càng khiến cô căm tức hơn. Kiều Ngân Anh cho người bắt cô trước khi lên máy bay rồi đưa tới tận Ấn Độ, may năm đó anh hai cô cũng tới đó làm ăn chứ không cô không biết bây giờ mình còn sống ra sao nữa.

"Thiên Vũ, trước khi nói người khác anh cũng nên điều tra kĩ đi."

"Cô..."

Đúng như cô nói truyện bắt cóc đây anh chưa từng điều tra, lũ bắt cóc cũng trốn hết. Chẳng qua năm đó Ngân Anh khóc quá rồi kể nể nên anh mới nghĩ là cô.

"Phiền anh cút cho tôi. Tốt nhất sau này đừng để tôi nhìn thấy anh."

"..."

Anh im lặng đứng dậy, tay vơ lấy áo vest mà xoay người rời đi. Năm năm rồi, có những việc anh phải tự mình điều tra mới được.

Cạch! Anh vừa mở cửa ra thì trước cửa cũng xuất hiện hai thân ảnh một lớn một nhỏ. Họ đi lướt qua nhau, nhưng anh có vẻ muốn nói vì với thân ảnh bé nhỏ thì cánh cửa đã đóng lại.

"Kỳ Tuyết..."

"Mẹ..."

Hai người không nhận được mà nhìn cô đồng thanh nói. Họ nhìn thấy vết đỏ trên mặt Thiên Vũ, còn cô thì không mặc gì trên người lên cũng không hiểu cho lắm.

"Không phải chuyện tốt của hai người sao? Dự án đó thắng rồi, hạnh phúc không?"

Cô hướng mắt nhìn họ, đôi mắt đầy bi thương. Người cô tin tưởng hóa ra mới là người thật sự hại cô. Không cần nói cô cũng biết là Tiểu Lân bày ra nhưng lúc này đang tức giận nên cô cũng chẳng quan tâm mà đánh đồng cả Lục Hân và Tiểu Lân với nhau.

"Mẹ, chuyện này là do con nghĩ ra. Nhưng dù sao..."

Chưa kịp để cậu nói hết cô đã quần chân loạn xạ mà đi vào phòng tắm. Trước khi đóng cửa chỉ để lại một câu.

"Kỳ Lân, con đừng giống anh ta."

Rào, rào,... nước từ nhà tắm vọng ra. Lục Hân nhìn Tiểu Lân thờ dài sau đó gọi điện thoại cho người mang quần áo tới. Anh hiểu cô, cô sẽ không giận Tiểu Lân mà cô chỉ nản lòng, cô không nghĩ nó sẽ vì báo thù mà chuyện gì cũng làm ra như vậy.

Cả người ngâm trong bồn tắm mặc dòng nước ấm nóng liên tục chạy xuống mặt cô. Hối hận rồi, cô mệt rồi. Cô không lên trở về không nên để Tiểu Lân biết chuyện của cha nó, càng không lên có ý định trả thù. Nhưng đã muộn, một khi bắt đầu thì chẳng thể nào dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Sự trả thù của ác ma

Ba ngày tiếp theo cô đều không ra khỏi phòng, cô bị ám ảnh về đêm hôm đó, về anh. Nhưng cuối cùng cái gì đến cũng phải đến cô quyết định ra khỏi căn phòng mình đã ở liên tiếp ba ngày liền.

Thay quần áo đi làm, tóc được búi cao lên. Cô mở cửa phòng đi xuống dưới tầng, đã ba ngày mà với cô như mấy năm vậy, mọi thứ đều xa lạ.

Đi qua phòng khách vắng tanh, cô đi vào phòng bếp đang lực mùi thức ăn. Nhìn thân hình bé nhỏ quen thuộc ấy bỗng chốc phát hiện ra mình đã quá vô tâm, ba ngày cô ở trong phòng thì Tiểu Lân sống ra sao nhưng ngay lập tức suy nghĩ đó biến mất khi cậu bung hai đĩa thức ăn ra vừa nhìn thấy cô mà ngạc nhiên suýt rơi đồ ăn xuống.

"Mẹ!"

"Ừ, đồ ăn này là con nấu sao?"

Cô chỉ tay vào mấy đĩa thức ăn trên bàn ăn.

"Vâng ạ, con nấu."

Có phần ngạc nhiên, không ngờ những lúc không có cô bên cạnh Tiểu Lân có thể tự nấu ăn cho mình, ngạc nhiên thật mà nhưng cô vẫn tỏ vẻ hồ hững trước cậu, ánh mắt hướng vào đĩa thức ăn trên bàn, rồi là hai bộ bát đĩa. Bộ những ngày cô ở trong phòng có ai tới ăn cơm cùng Tiểu Lân sao.

"Có ai tới nhà mình sao mà có thêm bộ bát đĩa nữa vậy?"

"Không, con chuẩn bị cho mẹ. Con sợ mẹ đói nên luôn chuẩn bị sẵn."

Tiểu Lân đang nói tự nhiên nhìn cô ngập ngừng, cái thái độ này của cậu cô chưa từng bao giờ nhìn thấy nên có cảm giác xa lạ khác thường. Tiểu Lân của cô luôn kiêu ngạo, ngạo mạn không coi cô ra gì mà cũng có lúc quan tâm cô như vậy.

"Nhưng... mẹ không... có xuống ăn."

Nghe lời Tiểu Lân nói xong tự nhiên sự tức giận của cô lại mất đi nhiều phần. Đúng vậy, nó là một đứa trẻ sao có thể hiểu được những chuyện quan trọng khác của người lớn dù nó có thông minh ra sao. Là do cô chưa làm một người mẹ thật sự.

Cô đi tới ôm Tiểu Lân vào lòng, bàn tay quen thuộc ấy vuốt cái má nhão nhoét của cậu, miệng cười hiền dịu,

"Không phải bây giờ mẹ xuống rồi sao, ngoan không sị mặt nữa."

Ánh mắt cậu sáng rực khi nghe cô nói, mẹ cậu không giận cậu nữa rồi. Cuối cùng mẹ cũng tha thứ cho cậu. Hai tay vòng qua ôm lấy cổ cô, miệng thì thầm

"Mẹ hứa nhé."

"Hứa."

"Chủ tịch, đây là bản báo cáo dự án trong ba ngày qua. Các công đoạn chuẩn bị đã hoàn thành chỉ còn chờ khởi công thôi..."

Linda đứng trước cô, tay cầm một tệp tài liệu nhưng vẫn điều luyện mà từ từ trình bày tất cả những việc xảy ra trong ba ngày hôm qua cũng như dự án vừa thắng được.

Cô vừa cảm cúi vào đồng giấy tờ nhưng cũng không quên nghe những lời Linda đang báo cáo.

"Khoan, phòng thiết kế số 1 vừa gây tổn thất công ty về bộ sưu tập mới tung ra sao?"

Chiếc bút trên tay cô được đặt xuống, hay lắm Kiều Ngân Anh, cô để tôi bắt được thóp của cô rồi. Không phải muốn diễn thiên sứ còn tôi là ác ma sao, vậy để tôi diễn với cô tới cùng.

"Vâng thưa chủ tịch, nhưng bên tổng công ty chỉ đạo là đây chỉ là việc nhỏ thường xảy ra nên chỉ khiển trách nhẹ thôi."

"Tổng công ty?"

Cô hoài nghi mà lặp lại lần nữa, sao chỉ một một phòng thiết kế số 1 mà cũng đích thân tổng công ty ra mặt, vậy không phải đang thiên vị cho Kiều Ngân Anh sao, mà ở đó ai lại có lá gan đó.

"Đúng vậy chủ tịch, là đích thân cha cô ra mặt. Ông còn thông báo tối nay sẽ về thành phố A."

Cô như hiểu ra gì đó, miệng cười khinh bỉ. Hóa ra bao năm qua ông vẫn nhớ tới đứa con hoang này. Chắc ông về cũng là sợ cô làm gì đứa con gái này của ông đây.

"Một mình ông ấy?"

"Cả anh trai cô nữa thưa chủ tịch."

Anh hai cô? Vậy càng hay rồi, một người cha cô đã đủ loạn thêm một ông anh hai cô nữa thì chuyện càng hay. Cha cô là sợ cô không nghe theo ông mà làm loạn nên mang theo anh hai để kìm cô đây, nhưng cha cô càng biết anh cô bệnh cô nên phải đích thân đi cùng để cân bằng trận địa này.

Haiz,...Cuối cùng cũng bắt đầu rồi đây.

"Gọi cho tôi người phụ trách nhóm thiết kế số 1 Kiều Ngân Anh lên đây. Nhớ rõ không cần gọi điện, tôi trực tiếp tận nơi tìm. Còn cái thông báo nhắc nhở của tổng công ty xé ngay cho tôi, có gì tôi chịu trách nhiệm."

"Vâng thưa chủ tịch."

Nhìn Linda rời đi miệng cô cười nhẹ Kiều Ngân Anh bây giờ mới chỉ bắt đầu thôi. Sau cô sẽ là Thiên Vũ, tôi muốn các người phải trả giá.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đuổi việc

Cô ngồi trên ghế, gương mặt tỏ vẻ thản nhiên nhìn cô ta đang đứng trước mặt mình.

"Cô cũng nhanh tay ghê. Vì xảy ra chuyện liền tìm ba tôi ngay."

"Thì sao, cô tìm tôi cũng chỉ việc này thôi sao, nực cười."

Chẳng hề run sợ trước cô, cô ta vẫn như vậy gương mặt vô cùng bình thản nhìn cô.

Kỳ Tuyết, cô nghĩ mình là ai. Ba cô thì sao, ông ta cũng là ba cô thì sao phải sợ. Mà nói tới sự thương yêu thì có ai nghĩ cô dám đối đầu với Kỳ Tuyết, vở kịch này cô chắc chắn sẽ thắng rồi.

"Thua vốn nhiều như vậy mà với cô có vẻ không ra gì nhỉ."

Gương mặt cô thoáng chút mệt mỏi, tức giận. Kiều Ngân Anh càng ngày càng kiêu căng, cô ta luôn ý mình có người chống đỡ mà thích làm gì thì làm. Trước mặt mọi người thì im lặng, ít nói tỏ vẻ hiền dịu để ai cũng nghĩ cô là người động tới cô ta.

"Tổng công ty đã bảo bỏ qua cô còn muốn gì?"

"Muốn đổi việc cô."

Kiều Ngân Anh gương mặt tái lại, cô ta không ngờ Kỳ Tuyết dám làm vậy. Người con gái lúc trước luôn nhẹ nhàng, yếu mềm đâu mất rồi.

"Cô không có quyền. Tổng công ty đã bỏ qua rồi."

"Vậy cô là chủ sao? Cô là cha mẹ của cái công ty này sao mà thua lỗ không phải chịu phạt."

Cô cười khinh bỉ, đứng dậy gương mặt nhìn thẳng cô ta. Trò chơi là mới bắt đầu, cô đã muốn chơi thì chẳng còn gì để phải mất cả.

"Cô đi hỏi cha mà xem, đừng có cậy quyền nữa, Kỳ Tổng."

"Tự đi mà hỏi. Tiếng cha của cô ở trong Kỳ Gia không đáng một xu."

Cô cố tỏ vẻ khinh thường, giọng điệu chọc tức nhìn cô ta. Muốn kéo cả cha ra để bảo vệ sao, cô cũng muốn xem ông ta cuối cùng sẽ chọn đứa con gái nào đây.

"Cô,..."

"Không cần nói nhiều. Trước khi cha tôi về cô vẫn nên tạm thời nghỉ việc đi. Không còn việc gì nữa mời cô ra ngoài."

"Kỳ Tuyết, cô hãy nhớ nhớ những gì hôm nay mình làm."

"Háo, tôi sẽ cố gắng mà nhớ hết tất cả, từng việc từng việc một."

Cô cười tới lạnh người. Tay cầm chiếc bút không ngừng gõ xuống bàn. Thật ra cô vẫn sợ, sợ chính người cha của mình cũng chẳng cần cô mà chọn cô ta nhưng cô vẫn cố mạnh miệng vì cô không muốn thua.

Cô từng coi cô ta là chị em của mình, nói tất cả cho cô ta xong cuối cùng cô ta lại là người mà vị hôn phu của cô yêu nhất, là con gái riêng của ba cô với bà giúp việc, là người gần hại chết con cô. Thật trớ trêu mà.

"Cô đợi đó."

Cô ta dứt lời liền xoay người bình bịch đi ra ngoài. Kỳ Tuyết đứng trách cô độc ác, không phải cô không muốn sống bình thường mà chính cuộc sống này đưa đẩy. Cô quá hoàn hảo còn cô ta thì không, người cha kia cũng chỉ vì thấy cô ta khổ cực nên mới bồi thường chứ không hề yêu thương cô ta như cô. Cô ta biết nhưng đó là quân bài duy nhất của mình.

Hai người con gái, hai suy nghĩ cứ dần dần mà cách xa. Chỉ còn lại là bóng tối sự thù hận, sự mù quáng của lòng người.

Trong văn phòng nhìn bóng lưng cô ta rời đi, cô không nhìn được mà cười to. Kiều Ngân Anh, cuối cùng cũng tới hôm nay. Nhưng không hiểu sao lòng cô vẫn nhói đau, những ký ức tốt đẹp của cô với cô ta cứ trở về.

"Chúng ta cách xa quá rồi, Ngân Anh."

Cô nhắm mắt lại nhớ về ngày xưa những lúc hai người dắt tay nhau trên đường đi học cùng đi bộ miệng cười tươi, sự hồn nhiên không chút toan tính của tuổi học trò.

"Tuyết, bà có nhanh lên không. Đúng là tiểu thư lè mà lè mè."

Cô đi phía sau gương mặt mệt mỏi, đầu lấm tấm mồ hôi chảy ra, tay cầm một chiếc khăn mà chấm mồ hôi chảy ra. Từ nhỏ cô đã không có hứng với mấy môn thể thao lên thành tích rất kém đều thuộc loại gần trượt môn thể. Nhìn người con gái đi trước mình thở dài, rõ là bảo có người chở đi mà bà ấy cứ bắt cô đi bộ cùng.

"Biết rồi, ai khỏe như bà đâu, Ngân Anh. Tôi là do lười chứ không phải con nhà tiểu thư. Bà xem tôi biết nấu ăn bà có biết làm món gì ngoài luộc rau."

Kiều Ngân Anh quay lại nhìn cô, ánh mắt tỏ giận dữ.

"Bà thôi ngay đi. Là do tôi không có năng khiếu thôi đi."

Nhìn cô đang mệt mỏi mà lết trên đường cô ta đành đi lùi lại chỗ cô làm chỗ dựa để cho đi.

"Khổ quá, mau đi thôi muốn mất thôi."

"Hừ, là do ai muốn đi bộ."

"Ai bảo bà lười làm gì. Tôi là muốn giúp đó."

Hai đứa bạn cô cứ cãi nhau mãi vậy rồi cuối cùng cũng tới được trường. Bỗng lúc này trong suy nghĩ cô xuất hiện hình ảnh cô gương mặt sợ hãi, từ phía chân chảy ra máu nhìn mấy tên áo đen kia miệng lắp bắp.

"Các anh...tại sao lại...làm vậy?... Tôi có thù... gì với các anh."

Một tên trong đám áo đen nhìn cô cười đều.Miệng nói gì đó nhưng lúc đó cô sắp ngất nên không nhớ rõ lắm.Chỉ thấy khẩu hình miệng là chữ "Ngân Anh" thì cô liền hiểu ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Cha cùng anh hai

"Á,..."

Cô tỉnh lại người đầm đìa mồ hôi.Cảm nhận được khóe mắt cô chút ươn ướt.Tại sao hình ảnh này tự nhiên lại xuất hiện trong tâm trí cô.Là máu, là ngày cô tưởng chừng sẽ mất đi Tiểu Lãnh nhưng cuối cùng vẫn không xảy ra.Cô không biết nếu ngày đó cô thật sự mất đi nó thì sẽ ra sao.

"Mẹ, con nghe thấy tiếng hét.Có chuyện gì sao?"

Tiểu Lãnh mở cửa ra, cái đầu nhỏ nhắn được chải chuốt kĩ lưỡng thò vào hỏi cô.

"Không sao.Con mau xuống đi rồi mẹ xuống."

"Đúng là lẽ mẹ.Mẹ mau nên đi còn ra sân bay đón ông ngoại cùng bá bá."

"Biết rồi.Con lăn xuống cho mẹ."

Ách,... mấy ngày nó ngoan ngoãn quan tâm cô xong thì mấy hôm nay lại bắt đầu chọc tức cô.Thằng nhóc này đúng là không dạy lại không được, quá mà quái rồi, không coi ai ra gì.

Tại sân bay.

Cô mặc váy đen huyền ảo, đường may đơn giản nhưng tinh tế tôn nên đường cong quyến rũ của cô.Mái tóc nâu đất thả xuống che đi phần vai trắng mịn lộ ra do thiết kế của váy.Tiểu tử bé nhỏ đi cạnh cô chính là Tiểu Lãnh, cậu mặc bộ đồ thể thao năng động, gương mặt trắng hồng đáng yêu nhưng ánh mắt lại lạnh khó hiểu.

Hai người một lớn một nhỏ sánh bước đi vào sân bay thì gặp Lục Hàn.

Cô nhìn người đàn ông đó, mới có mấy ngày không gặp anh đã thay đổi quá nhiều.Gương mặt tiêu tụy,mệt mỏi nhưng vẫn cố tỏ ra lạnh lùng.Tự nhiên cô thấy mình có lỗi, rõ là cô biết một mình Tiểu Lãnh bày ra trò đó nhưng vẫn một mực tức giận với cả anh.

Tiểu Lãnh cùng cô đi tới chỗ Lục Hàn.Anh nhìn thấy cô tự nhiên quay người định rời đi.

"Đứng lại, Lục Hàn."

Cô nhìn anh về mặt khó chịu, không ngờ anh thật sự giận cô.Nhưng không phải, anh quay đầu lại nhìn cô về mặt khó nói.

"Em không giận nữa?"

"Ách,..."

Hóa ra Lục Hàn anh sợ cô giận lên mới bỏ đi.Làm cô cứ tưởng anh giận cô, hóa ra là anh sợ cô vẫn giận anh về ngày hôm đó.

Một bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay cô kéo kéo, Tiểu Lãnh ngược mặt nên nhìn cô, gương mặt khá ái khác thường.

"Là con gọi chú ấy.Mẹ không giận chứ?"

Cô cười nhẹ.Thật ra cô muốn nói mình còn giận lắm nhưng bây giờ thấy Tiểu Lãnh dùng gương mặt cún con nói chuyện với cô còn Lục Hàn thì như đứa trẻ mắc lỗi mà nhìn cô.Làm cô thật sự không nhẫn tâm được vậy.

"Thôi không sao, cái gì đã qua cũng để nó qua đi."

Tiểu Lãnh gương mặt khác thường, nó như phát hiện được gì đó mà phi nhanh chạy khỏi tầm tay cô. Sau đó liền lao tới ôm lấy một người đàn ông trung niên, bên cạnh ông ta là một nam nhân cao tuấn mỹ.

"Ông ngoại."

Tiểu Lãnh kêu lên, hai tay ôm chặt cổ người đàn ông kia. Ông ta cũng thuận thế mà bế Tiểu Lãnh lên, cung chiều xoa đầu nó rồi đi về phía cô. Người ông bên cạnh cũng sải bước theo người trung niên kia.

"Cha! Anh hai!"

"Bác Kỳ! Anh Nghiên."

Cô và Lục Hàn không hẹn mà nhìn về người đàn ông trung niên kia cất giọng. Thật ra cha cô đã có tuổi nhưng do chăm chỉ tập luyện cũng như ăn uống đầu đủ nên nhìn cũng chẳng già hơn cô là bao.

Người đàn ông mặt lạnh bên cạnh là anh hai cô. Tuy bề ngoài lạnh lùng, còn có biệt danh là ác ma nhưng anh hai cô thật sự rất cưng chiều và thương yêu cô cũng như Tiểu Lãnh.

"Lâu rồi không gặp hai đứa có khỏe không?"

Cô ngơ ngác nhìn cha mình vừa cất lời. Hôm nay ông ấy trúng gió sao? Mọi ngày chẳng bao giờ quan tâm hỏi han cô mà hôm nay vừa xuống mấy bay liền hỏi rồi. Chắc lại có việc gì rồi.

Lại nhìn thấy anh hai nháy mắt, cô liền hiểu ra sự việc. Chắc cha cô lại làm việc gì chọc giận mẫu thân đại nhân của cô rồi. Nhưng không có cách làm bà ấy hết giận nên muốn nhà cô giúp đỡ.

"Hừ, cha lại chọc giận mẹ chứ gì?"

Cha cô xoa đầu Tiểu Lãnh, ánh mắt trừng về phía cô.

"Nha đầu, trước mặt Lục Hàn giữ cho cha chút thể diện đi."

Cô và anh hai không nhịn được mà đồng thanh lên tiếng.

"Cha có thể diện sao?"

"Hai đứa..."

Cha nhìn cô với anh hai nản lòng. Ngay lúc này ở phía sau lưng cô vang lên giọng quen thuộc đến lạnh người.

"Cha..."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Tức giận

Theo tiếng vang đó cô quay người lại nhìn thì phát hiện ra đó là Kiều Ngân Anh cùng... Thiên Vũ. Gương mặt cô tự nhiên có chút bàng hoàng run rẩy, khó hiểu nhìn họ. Thiên Vũ, cuối cùng cô vẫn chạm mặt anh ta.

Từ đầu một bàn tay nắm lấy tay cô, những ngón tay đan vào nhau làm cô đỡ sợ hơn, không cần nhìn cô cũng đoán được là Lục Hàn.

Nhìn cặp trai gái đang đi về phía mình cô nở một nụ cười lạnh, tới cũng nhanh thật Kiều Ngân Anh, để xem lần này cô muốn giờ trò gì.

"Ba! Anh hai!"

Kiều Ngân Anh tự nhiên gọi cha cô cùng anh hai, gương mặt cô ta vui vẻ, tỏ ra rất thân thiết. Trái ngược với cô ta Thiên Vũ chỉ nhìn họ một cái rồi gạt đầu, có vẻ như anh ta không có ý định tới đây cho lắm.

"Không cần chào, tôi chỉ có một đứa em gái."

Kỳ Nghiên nhìn cô ta lạnh nhạt nói. Gương mặt anh vẫn như thường chẳng có chút hảo cảm gì với cô ta, còn với Thiên Vũ thì càng chán ghét hơn.

"Nghiên, dù sao nó cũng là em con."

"Ba à, không sao đâu con hiểu mà."

"Ừm."

Ba cô nói xong cũng không quên đánh mắt sang xem cảm nhận của cô. Cũng may là ông ấy còn nghĩ tới cô chứ không cô còn tưởng ông có con gái Kiều Ngân Anh kia thì coi như không còn đưa con là cô rồi.

Nhưng chưa được lúc lâu thì cô ta đã nên tiếng để bắt đầu chiến tranh.

"Ba, chị Tuyết muốn đuổi việc con do vụ thua lỗ. Nhưng mà ba cũng nói là bỏ qua rồi mà."

Buồn nôn, tiếng chị Kỳ Tuyết của cô ta càng làm cô buồn nôn nữa, tưởng như tim gan, lòng mề chuẩn bị rơi hết ra ngoài vậy. Không có ba thì chẳng thấy cô ta coi cô ra gì mà vừa thấy ông ấy liền chị ngọt sớt.

"Đúng vậy, ba đúng là nói bỏ qua. Tuyết, chuyện này ba cũng nói rồi. Nhưng còn Ngân Anh, từ sau này con cũng nên chú ý chút vào, đừng làm thua lỗ nữa."

Nghe xong gương mặt cô càng lạnh đi, nụ cười khinh bỉ hiện rõ. Cuối cùng vẫn là Kiều Ngân Anh, ông ấy vẫn thương tiếc cho cô ta mà thôi. Còn cô đưa con gái này do nhận quá nhiều lợi lộc nên phải nhún nhường.

"Vậy sao? Thế sao con là chủ tịch mà không có quyền làm thua lỗ mấy trăm vạn vậy. Còn cô ta chỉ là một trưởng phòng bé nhỏ liền được nước làm tới."

"Tuyết, chuyện này là do Ngân Anh còn chưa hiểu rõ lắm, tha một lần để nó sửa đổi cũng được."

Ba cô dường như không từ bỏ, vẫn kiên quyết bảo vệ cô ta. Đúng rồi, ai nhìn chẳng thấy người cậy quyền bắt nạt là cô, đã làm người ác thì cô làm tới cùng luôn cho cô ta xem. Mùi thuốc súng bốc lên.

"Chưa hiểu, một trưởng phòng mà nói chưa hiểu là xong sao. Cô ta là cha mẹ của chủ công ty, hay người nắm giữ toàn bộ công ty mà mấy trăm vạn có thể bỏ qua."

Ánh mắt đầy tức giận của cô nhìn ba mình, cô biết ông đang thất vọng về cô, ông biết cô có lỗi khổ nhưng bây giờ cô không còn cách nào kìm chế mình. Nước mắt bắt đầu âm ứat khóe mắt cô, bàn tay nắm chặt hơn tay Lục Hàn.

Cũng may là có anh nắm chặt tay cô, cho cô thêm sức mạnh chứ cô hoàn toàn không biết tiếp tục phải ra sao, phải nói gì.

"Chưa hết, với ba đó là số tiền nhỏ. Nhưng ba biết với nhân viên trong công ty đó là tiền thưởng, công sức của họ không. Chỉ vì một đứa con gái ngoài đã thú của ba mà ba muốn làm vậy sao?"

"Kỳ Tuyết, con nên biết chừng mực đi."

Ba cô quát to làm mọi người sân bay càng chú ý hơn về phía bọn họ. Nhưng rất nhanh liền rời mắt vì họ có thể nhận ra những người đứng xung quanh đó là ai, họ tốt nhất vẫn không nên gây họa cho chính mình.

"Chừng mực...Nực cười. Vậy con hỏi ba, mẹ con có biết ba về đây tìm cô ta."

Cô tức giận cười to, bàn tay chỉ về phía Kiều Ngân Anh. Ánh mắt đỏ rực vì muốn khóc nhưng kìm lại. Bàn tay cô nắm chặt tay Lục Hàn, tưởng như muốn bóp nát nó vậy.

"Ba, hay thôi chuyện này là con sai."

Cô ta nhìn ba cô, nước mắt bắt đầu rơi. Gương mặt đầy sự yếu đuối khác lạ. Cô cười nhạt, lại một màn kịch nữa sao.

"Khỏi diễn, nhìn cô tôi đã thấy buồn nôn rồi. Nếu ba không trả lời được vậy con từ chức để con gái ngoài đã thú của ba lên làm chủ tịch. Rồi cô ta muốn làm gì cũng được."

Cô dứt lời liền buông bàn tay đang nắm chặt Lục Hàn ra, định rời đi. Nhưng cô bắt gặp ánh mắt của anh ta, là Thiên Vũ. Một ánh mắt vô cảm không có chút nào thương tiếc cho cô. Con mẹ nó, cô nghĩ gì không biết, đang ảo tưởng sao mà nghĩ anh ta có thể quan tâm cô được.

"Mẹ..."

Tiểu Lãnh nhảy khỏi người ba cô chạy theo cô, tay cậu nắm chặt lấy bàn tay đang nắm vào nhau như chuẩn bị bóp nát của cô. Cậu không nói gì nữa chỉ cứ thế đi theo cô. Nhưng ai biết được trong đầu cậu nhóc đó đang nghĩ gì và muốn làm gì.

Rời khỏi sân bay cũng là lúc nước mắt của cô được rơi xuống, mỗi giọt lệ là sự ảm ức của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Tâm sự

Tiểu Lãnh ngẩng đầu, ánh mắt trong trẻo nhìn mẹ mình, hai bàn tay nhỏ của cậu nắm chặt vào nhau. Khóe mắt đỏ ửng của sự tức giận. Kiều Ngân Anh, nhất định bà phải trả giá vì mọi chuyện bà đã gây ra.

"Mẹ, không được khóc. Mẹ có sai đâu mà phải khóc, khóc là thua cô ta rồi."

Cô nhìn nó, khóe mắt không hiểu sao vẫn chảy ra, càng cố nhìn càng chảy nhiều hơn muốn dừng cũng khó.

"Kỳ Tuyết, đứng lại đó."

Cô lấy tay lau dòng nước mắt trên má, lấy hết sức quay đầu lại nhìn người vừa phát ra giọng nói kia.

"Anh tìm tôi có chuyện gì Thiên Vũ?"

"Bao giờ cô có thời gian, ba mẹ tôi muốn gặp Tiểu Lãnh."

Cô cười khinh bỉ, nụ cười khiến người ta rợn mình. Tiểu Lãnh bên cạnh chưa kịp để mẹ mình nói gì giọng điệu châm biếm đã vang lên.

"Ba mẹ ông có quan hệ với tôi sao mà phải gặp."

Thiên Vũ nhú mày nhìn Tiểu Lãnh, thằng con này của anh gương mặt, tính cách gần như giống anh chỉ có sự lì lợm ương bướng là của mẹ nó. Còn Kỳ Tuyết thì đứng dưng trước hành động của Tiểu Lãnh, cô gần như dưng túng cho cậu làm như vậy.

"Tiểu Lãnh ta là ba con."

"Tôi mới không cần loại ba như ông. Tôi tin đứa con gái ở nhà vẫn chờ ông về đó."

Nói xong Tiểu Lãnh kéo Kỳ Tuyết một mạch rời khỏi tầm mắt của Thiên Vũ, đẩy cô vào ghế lái của xe, cậu cũng an nhiên về ghế phụ mà thắt dây an toàn cho mình. Chiếc xe BWM trắng cứ như vụt đi trong tầm mắt Thiên Vũ.

Anh nhìn theo chiếc xe rời đi, từ túi quần lấy ra chiếc điện thoại bấm đuôi số gì đó.

"Chuyện tôi bảo điều tra nhớ làm cho nhanh lên."

Tắt cuộc điện thoại anh vẫn vương vấn về hình ảnh của hai người vừa đi mất. Mọi bực mấp máy gì đó xong nhanh rời đi.

*

Do vừa từ sân bay về lại phải đi họp luôn nên tới gần đêm Kỳ Tuyết mới về đến nhà. Cô mở cửa đi vào bên trong, chắc giờ này mọi người cũng đi ngủ hết rồi nhưng cô không ngờ ba cô đang ngồi ở ghế sofa. Nhìn ông có vẻ mệt mỏi nhưng vẫn ngồi uống trà đọc báo, đến ngay cả cô đi vào cũng không biết.

"Ba, sao tối giờ này ba cũng chưa ngủ vậy?"

Ba cô ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt già nua, mệt mỏi khiến cô quên đi chuyện lúc sáng.

"Sao về muộn vậy, dạo này công ty có nhiều việc bận vậy sao?"

Cô thay dép đi trong nhà, nhanh nhẹn đi về phía sofa ngồi xuống bên cạnh ba mình. Miệng cười ôn hòa. Thật ra những lúc bình thường có khi ba còn thân với cô hơn cả mẹ của cô vì tính mẹ khó rất hay câu nệ nhiều chuyện cô không dám tâm sự.

"Không ạ, tại con muốn điều chỉnh một số việc thôi. Mà sao hôm nay ba lại thức vậy?"

"Làm gì thì làm cũng chú ý sức khỏe mình. Ba gặp con chẳng qua muốn nói với con về việc của Ngân Anh thôi."

Nụ cười trên miệng cô dập tắt. Hóa ra người ba thương yêu của cô đợi cô tới giờ này cũng chỉ vì mục đích này. Ánh mắt kiên cường nhìn thẳng ông, miệng lạnh nhạt nói.

"Ba muốn nói gì?"

"Tuyệt, ba biết con không thích nó cũng không chấp nhận được việc nó là em con nhưng ba nợ nó rất nhiều. Ba biết mẹ có thể nóng giận không thích nó nhưng còn con ba hiểu con và thằng Nghiền hiểu chuyện hơn sẽ không như vậy."

Cô cười nhạt, hiểu chuyện, mẹ con nóng giận. Thật nực cười, nếu như mẹ cô cũng có con riêng bên ngoài thử hỏi xem ba có ngần ngại chấp nhận cho bà quan tâm nó như vậy không. Mẹ cô ngoài mặt phản đối nhưng bà vẫn vì ông mà bỏ qua cho nhiều việc Kiều Ngân Anh làm vậy mà với ông ấy thì cô, mẹ hay anh hai đều là người ác.

"Ba hiểu sao? Ba từng lần nào hiểu con chưa? Nếu con và Kiều Ngân Anh xảy ra chuyện thì chắc ba cũng cứu cô ta chứ gì. Ba sao biết cảm giác khi bị mọi người nói này nói nọ khi một mình con mang thai Tiểu Lân, ba hiểu được cảm giác bạn thân bao năm là con gái ruột của ba mình, ba biết con đau khổ ra sao khi bị Thiên Vũ ly hôn, ba biết thấy con nhếch nhác sao khi gần mất đi Tiểu Lân còn lưu lạc bên ngoài. Ba nói đi, ba hiểu không?"

Nước mắt cô rơi xuống, uất ức bao lâu gần như tuôn trào hết ra, cô có một mối rồi, cô chẳng biết mình sẽ tiếp tục ra sao nữa. Người ba mình yêu thương gần như quay lưng lại với mình.

"Tuyệt, ba biết con cảm giác thế nào nhưng chuyện này có thể bỏ qua không? Vì ba một lần này thôi."

"Nực cười, vậy con nói luôn. Chỉ cần công ty còn có cô ta thì không có con. Nếu ba muốn cô ta con sẽ viết đơn xin từ chức."

"Tuyệt, con nói gì vậy."

"Con nói rồi, không còn gì nữa ba cũng ngủ sớm đi. Chuyện hôm nay ba cứ suy nghĩ quyết định của mình đi."

Dứt lời cô xoay lưng rồi đi để lại người đàn ông già nua kia.

Đi nhanh về phòng cô chạy nhanh vào phòng tắm. Xả nước lạnh mạnh xuống, dòng nước lạnh trong đêm tối làm người cô run cầm cập nhưng cô hạnh phúc với nó. Chỉ có nước lạnh mới giúp cô thức tỉnh, mạnh mẽ hơn mà đối mặt với những chuyện sẽ xảy ra tiếp đến đang đợi cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Đổi chủ tịch

Từ ngoài trời những tia nắng rơi vào phòng Kỳ Tuyệt, cô mở mắt ra đón chào ngày mới xong nhanh đi vào nhà tắm. Nhìn gương mặt chán nản mệt mỏi của cô thì cũng đủ hiểu, cũng may tối qua cô đã đắp mặt nạ chứ không mặt còn sưng nữa.

Thay chiếc váy trắng tinh khiết, cổ áo tròn, chân váy xòe ra nhưng không quá bồng bênh, tay váy dài tới khuỷu tay để lộ ra nửa cánh tay trắng nõn của cô. Gương mặt sau khi được trang điểm trở nên rạng ngời, xinh đẹp. Bàn tay cầm chiếc túi xách Doir mẫu mới nhất đồng màu trắng cực kì ăn khớp với bộ váy của cô.

Cô vịn tay vào lan can cầu thang đi xuống dưới tầng. Cô nhìn qua phòng khách không thấy ai liền biết mọi người đang ở trong phòng ăn mà đi nhanh tới đó. Mới đi tới cửa cô đã ngửi được mùi thơm lừng của thức ăn, đây là món mà anh hai cô hay nấu lúc cô còn ở Mỹ.

"Quý ham ăn xuống rồi đây."

Kỳ Nghiền ngồi ở bàn ăn vọng tiếng ra, anh vừa nghe thấy tiếng bước chân không nghĩ cũng đoán được là cô em gái của mình/.

"Anh hai, nói linh tinh gì đó. Tiểu Lân thảo nào bị anh dạy hư là phải."

Kỳ Tuyệt tức giận hùng hục đi về phía bàn ăn ngồi xuống chỗ của mình, ném ánh mắt tức giận về phía anh mình.

"Anh nào có dạy hư nó, đúng không Tiểu Lân?"

Nhìn gương mặt đáng ghét của anh mình nhìn Tiểu Lân hỏi xong Tiểu Lân đang chăm chú với món gà chiên của mình cũng ngẩng lên thành thật nhìn Kỳ Nghiền gật đầu.

"Vâng ạ, bác là tấm gương tốt của con."

Nhìn hai người kia một lớn một nhỏ hợp tác bắt nạt cô gương mặt đen lại. Nhưng chợt nhìn trên bàn ăn thiếu bóng dáng ai đó.

"Ba đâu rồi anh hai?"

Gương mặt Kỳ Nghiền thoáng chốc trầm đi, anh lạnh nhạt gấp miếng thức ăn lên ăn rồi một lúc sau mới lên tiếng.

"Chưa đây."

Thấy biểu hiện khác lạ của anh trai mình Kỳ Tuyết cũng hiểu được gì đó, cô cũng ngoan ngoãn không hỏi gì nữa mà chăm chú ăn đồ ăn sáng. Đến lúc ăn được một nửa thì ba cô từ ngoài đi vào, ông nhìn cô với ánh mắt chán nản.

"Tiểu Lãnh, cháu ăn xong chưa ra ngoài chơi đi. Ông có chuyện muốn nói với bác và mẹ cháu."

Tiểu Lãnh đang gặm cái đùi gà thơm ngon của mình ngẩng lên nhìn ông mình sau đó gạt đầu rồi cầm theo chiếc đùi gà chạy ra ngoài chơi. Ba cô ngồi đối diện cô và anh hai nhìn một lúc mới lên tiếng.

"Ba thật thất vọng về hai đứa mà, mới có tý chuyện vậy đó từ bỏ."

Cô ngạc nhiên nhìn anh hai mình, tối qua anh hai lẽ nào cũng không ngủ mà nói gì với ba sao, hay anh hai nghe thấy cuộc đối thoại của ba với cô nên nói gì?

Cảm nhận được ánh mắt em gái mình, Kỳ Nghiên lạnh nhạt nhìn cô.

"Anh xin từ chức."

Sau đó liền quay mặt nhìn thẳng vào ba cô, ánh mắt anh hai cô còn lạnh lùng hơn cả ba cô, sự lạnh nhạt, ác độc của anh có khi còn hơn cả ba cô.

"Ba muốn nói gì cứ nói."

"Nghiên, đừng nhìn ba ánh mắt đó. Việc hai đứa xin nghỉ việc không muốn suy nghĩ lại sao?"

"Không."

Cô cùng anh mình không hèn mà đồng thanh nói. Ba cô thở dài, ánh mắt nhìn cô và anh hai nhiều phần thất vọng. Anh hai lại chẳng quan tâm vẫn tiếp tục thưởng thức bữa ăn sáng của mình làm cô ba tức giận đôi chút.

"Nghiên, việc nghỉ việc của con đợi về Mỹ rồi bàn giao lại. Còn Tuyết, ba đã cho con thời gian suy nghĩ kỹ vậy nếu con muốn từ chức cũng được ba đồng ý cho con từ chức. Về việc này có phần khó vì công ty muốn đổi phải họp ban quản trị rồi ông nội con nữa nên con cứ giữ hư danh này còn quyền hành do người khác nắm quyền."

"Ba muốn cho Kiều Ngân Anh nắm quyền còn, không phải vòng vo."

Kỳ Nghiên đang cúi đầu thưởng thức đồ ăn sáng ngẩng lên nhìn ba mình đầy chán ghét. Anh lạnh nhạt đã quen nhưng lúc này anh còn lạnh hơn nghìn lần.

Cô nắm chặt bàn tay mình nhìn không khóc ra tiếng nhìn ba mình, cô quá thất vọng vì ông. Hóa ra tình cảm bao năm cũng chỉ là trò đùa thôi sao, đứa con gái được ông sủng ái nhất giờ bị ruồng bỏ không thương tiếc.

Ba cô khựng lại trước lời của anh hai sau đó nhìn con gái bảo bối của mình, nhìn gương mặt gần như sắp khóc của mình lòng thất vọng nhưng nghĩ tới sự cứng rắn của cô liền quên hết, mở miệng ôn hòa.

"Vậy ba cho con hai lựa chọn. Một tiếp tục làm chủ tịch nhưng quyền hành do chủ tịch mới cầm. Hai là con từ chức nhưng phải đứng trước hội đồng quản trị trình bày lý do sau đó báo cáo lại ông nội con một cách rõ ràng. Con cứ nghĩ kỹ đi rồi nói với ba."

Không khí nhà ăn lạnh lại, Kỳ Nghiên không nói gì đẩy mạnh chiếc ghế tạo tiếng động lớn rồi sai bước rời khỏi phòng ăn. Cô nhìn theo bóng lưng anh, rồi tự ngẫm bản thân mình thật muốn cười thật lớn nhưng cô vẫn lạnh nhạt nhìn ba mình.

"Con biết rồi, con sẽ suy nghĩ rồi nói ba."

"Tuyết, con biết ý ba..."

Cô không còn nghe tiếp ý sau nữa vì cô đã xoay người rồi nhanh khỏi căn phòng ăn đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hồi ức

Kỳ Tuyết rời khỏi nhà tới thẳng công ty, vừa bước vào công ty, cô đã thấy sự khác lạ rồi. Đến lúc Linda chạy tới báo cáo cô mới biết thì ra việc cô từ chức Kiều Ngân Anh nên làm đã lan truyền khắp công ty rồi. Cô cười nhạt đứng dậy đi ra khỏi cô ty để lại một đồng công việc cho Linda một mình lái xe

đi hóng gió.

Nhưng cô không biết cô càng đi thì lại càng phát hiện ra con đường này quen, cô đi một hồi đi thấy mình đang đứng trước đại học A của thành phố. Ngôi trường đào tạo ra những tài năng mới, đa phần học sinh của trường không giám đốc cũng chủ tịch, gia thế học sinh trong trường không ai là nhỏ cả.

Bất chợt cô nhớ tới Kiều Ngân Anh, cô nhớ chính bản thân mình khóc lóc, nhịn ăn để ép ba mẹ mình xin cho cô ta vào trường học vì từ nhỏ cô và cô ta đã lớn cạnh nhau vì mẹ cô ta chính là tình nhân bí mật của ba cô mà chỉ có mẹ cô biết. Cô coi cô ta như chị em mà đôi đôi, có gì cũng chia sẻ với cô ta vì nghĩ cô ta khổ cực khi không có cha nhưng nào ngờ tới bây giờ tình thế đó lại quay ngược lại cô, chính cô lại thành đứa không có cha.

Mở cửa xe cô đi vào bên trong trường học, toàn bộ hồi ức như hiện về. Trước ngày nhập học mẹ cô từng nói nếu để Kiều Ngân Anh học cùng trường cô sẽ hối hận nhưng cô không tin, cô cố chấp làm theo mình và bây giờ chính cô phải lãnh hậu quả này.

Đi sâu hơn vào trong trường, cô như hòa mình vào dòng học sinh trong trường. Cô theo cảm giác cứ đi đi tới nơi cô gặp anh, Thiên Vũ. Ở đây là trước cây cổ thụ của trường, theo câu chuyện truyền miệng của trường thì ở đây có một cặp học sinh đã hẹn gặp nhau ở đây, họ vô cùng yêu nhau nhưng vì lý do phải chia xa. Ai trong trường cũng nói nếu cặp tình nhân nào từng gặp nhau ở đây thì nhiều năm nữa lại gặp lại sẽ bên nhau trọn đời.

Nực cười, cô tin vào nó, cô từng mù quáng tin vào nhưng cuối cùng không xuất hiện kì tích đó. Tại cây cổ thụ này cũng là lúc cô gặp anh, năm cuối cùng cũng là lúc cô tỏ tình anh và bị từ chối. Cũng tại đây cô biết người anh thích là bạn thân của mình, cũng tại đây cô phát hiện cô ta là chị em cùng cha khác mẹ với mình. Cũng tại đây.....cô bị anh đánh vì nói cô ta là đồ con riêng.

Cô tiến thêm vài bước, bàn tay nhỏ nhắn chạm vào thân cây sần sùi, to lớn. Cô ngẩng đầu nhìn những tán lá trên cao, nở một nụ cười mãn nguyện. Nhưng cô chưa từng hối hận vì gặp anh ở đây, cô chưa từng hối hận vì yêu anh, cũng chưa từng hối hận vì quan tâm Kiều Ngân Anh.

Quay người lại cô định rời đi thì một chiếc lá nhỏ rơi xuống đầu cô, một cánh tay nhạt lấy chiếc lá ấy, cô ngẩng lên ngạc nhiên nhìn người nam nhân kia. Anh mặt cả sự vui mừng lẫn hựt hẫng.

"Không ngờ cô vẫn tới đây, Kỳ Tuyết."

"Cũng không nghĩ tới Thiên Tổng lại có thời gian tới đây."

Thiên Vũ nhìn cô cười trừ, anh thả cho chiếc lá rơi xuống chạm đất. Gương mặt sáng lạnh quen thuộc làm cô nhớ về thời học sinh ấy.

"Nhiều năm như vậy không ngờ chúng ta lại cùng gặp nhau lại lần nữa ở đây."

"Tôi cũng không có hứng gặp anh như vậy."

Cô nói xong ngược nhìn anh hai tay nắm chặt vào nhau. Đúng vậy, cô sợ mình sẽ rung động trước anh, sẽ yêu mềm trước anh, sẽ vì vậy mà bỏ qua mọi thứ nên cố gắng thờ ơ với anh bằng mọi giá.

"Không cần mạnh miệng như vậy. Đừng quên tuần trước chúng ta còn vừa cùng nhau làm chuyện đó."

Thiên Vũ nhìn cô đầy vẻ khiêu khích, ánh mắt hiện rõ sự gian tà, biến thái của anh.

Cô hận hơn là hôm nay đi có đôi giày 5 phân nên với người nam nhân cao hơn mét tám này thì quả một trời một vực vì cô có mét sáu. Nghe anh nhắc về chuyện hôm đó mặt không nhìn được mà tái mét đi, sau đó chuyển sang đỏ ửng vì xấu hổ. Cùng vì xấu hổ mà chuyển sang giận dữ nhìn nam nhân.

"Vô sỉ, biến thái, đê tiện. Cái mồm của anh cái quái gì cũng phát ra được."

"Vậy sao, anh lại không nghĩ vậy đâu Tuyết Nhi."

Anh nói xong cả người cúi xuống phả vào tai cô những hơi thở nam tính ấm áp. Cả người cô run rẩy nhìn anh, nhưng mắt vẫn không quên ngắm gương mặt sắc sảo đó.

Con mẹ nó, chết tới nơi rồi mà không hiểu sao có vẫn có tâm trạng ngắm trai là sao. Hai tay vôi vàng đầy nam nhân ra mạnh miệng nói.

"Cút, anh biến ngay cho tôi. Anh không sợ Kiều Ngân Anh ghen sao."

Nhưng khác với suy nghĩ anh sẽ tức giận mà bỏ đi. Thiên Vũ cười gian, hai tay vòng qua cổ cô kéo cô ngã vào lòng mình, giọng điệu sùng nịnh.

"Tuyết Nhi của anh ghen sao? Sao lại dễ ghen vậy không biết."

Cả gương mặt cô đỏ ửng lên, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng ấm của mặt mình, hai tay cố đẩy anh ra, suy nghĩ hận không thể bầm anh ra làm trăm mảnh. Nhưng sức nam nhân và nữ nhân cách xa quá lớn, cô cố đẩy mạnh bao nhiêu với anh cũng chỉ như mèo cào. Cuối cùng không còn biện pháp nào nữa cô liền dùng mũi dày rầm xuống chân anh một cái thật mạnh.

Thiên Vũ bị bất ngờ trước hành động của cô, hai tay tự chủ buông thân hình nhỏ nhắn đó ra. Miệng nghiêng vào nhau định nói gì đó thì bị cô giáng cho một bạt tai vào mặt. Bốp! Âm thanh đủ lớn để anh hiểu cú đánh đó dùng sức ra sao. Thiên Vũ nhú mày, hắc huyền trên trán hiện ra nhìn cô lạnh giọng.

"Kỳ Tuyết cuối cùng cô muốn giờ trò gì?"

Kỳ Tuyết cười lạnh nhìn anh. Mắt cô gần như sắp khóc vậy nhưng cô cố nhịn này.

"Câu này không phải tôi hỏi anh sao? Thiên Tổng rảnh rồi tới chơi đùa dạng người ác quỷ như tôi sao?"

Thiên Vũ nhìn cô như hiểu ra vấn đề. Thì ra cô vẫn còn nhớ chuyện hôm đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Lên mặt

Cô nhìn Thiên Vũ im bất, không nên tiếng nữa lòng cười lạnh. Thì ra cũng là vậy thôi sao, cô còn tưởng mặt anh ta sẽ dày hơn chứ. Thật thất vọng mà. Chân bước ngang qua Thiên Vũ, tới khi cô và anh giao qua nhau thì cô nhẹ giọng cất lời.

"Thế nào, cuối cùng anh cũng là người có lỗi với tôi thôi."

Dứt lời cô cứ thế rời đi để lại Thiên Vũ đứng hình ở đó. Nếu ai nhìn vào cũng thấy cô can đảm, người phụ nữ sống bằng lí trí. Biết cảm nên biết đặt xuống, biết yêu, biết buông nhưng nào ai hiểu được lúc nên xe cô đã khóc ra sao. Chiếc xe vút ra khỏi công trường đi tới bờ biển gần đó. Cô đi xuống, rảo bước trên bờ biển với những nắng ấm. Reng, reng....!

"Có chuyện gì?"

"Chủ tịch, hôm nay họp cổ đông do người bên tổng công ty cũng là cha cô dự. Nhưng do không tìm được cô nên cha cô gọi Kiều Ngân Anh đi thay. Bây giờ công ty đang đồn là cô ta sắp nên thay chức vị của cô."

"Tôi biết rồi, 10 phút nữa tôi có mặt ở công ty."

Cút máy cô nhìn về phía bờ biển nhếch môi, xem ra cũng là trò chơi hay rồi. Cha cô lần này là muốn ép cô tới đường cùng.

*

Văn phòng chủ tịch ở tầng cao nhất. Kỳ Tuyết ngồi trên ghế, tay chống cằm nghe Linda với thư kí Tiêu tường thuật lại mọi việc. Sau một lúc kể lể, kêu thán về sự khồng hách, ngông cuồng của Kiều Ngân Anh cô gần như đã hiểu hết mọi việc.

"Thư kí Tiêu. Anh về Mỹ mời mẹ tôi về thành phố A một chuyến. Nhớ rõ kể hết mọi việc với bà, nhưng không được để bà gọi điện nói với cha tôi trước."

"Rõ thưa chủ tịch."

Thư kí Tiêu liền rời đi, bây giờ chỉ còn lại cô và Linda. Cô nhận lấy đồng tài liệu từ tay Linda xem qua một lượt rồi nhắc bút kí tên. Sau đó để ý thấy sự lo lắng của Linda nên cười nhẹ, ôn hòa lên tiếng.

"Yên tâm. Cô theo tôi cũng lâu rồi còn nghĩ tôi dễ bắt nạt sao?"

"Chủ tịch, ý tôi..."

"Kỳ Tuyết, cô đưa cho tôi báo tài chính tháng này của công ty."

Kiều Ngân Anh ngênh ngang đi vào văn phòng cô. Cô ta không sợ trời sợ đất cứ thế đi tới trước mặt cô kiêu ngạo nên tiếng.

"Đừng giả ngu. Cô nên nhớ quyền hành công ty đổi lại cho tôi lắm giữ, cô chỉ trên danh nghĩa thôi. Là con bù nhìn."

"Trưởng phòng Kiều, cô đừng quá đáng."

Chưa kịp để cô nên tiếng Linda đã cất lời trước. Nhìn sự chán ghét của Linda với Kiều Ngân Anh rồi lại nhìn thẳng mặt Kiều Ngân Anh. Linda theo cô đã được một thời gian liền hiểu chủ tịch mình muốn tự giải quyết nên ngoan ngoãn tự động rời ra ngoài. Lúc này căn phòng tĩnh mịch hẳn chỉ có tiếng thờ cùng ánh mắt đối nhau giữa cô và Kiều Ngân Anh.

Không thể chịu được nữa cô ta đập tay mạnh xuống bàn. Đáy mắt tức giận nhìn cô nhưng không dám to giọng quá.

"Kỳ Tuyết, cô đừng quá đáng. Mau đưa ra đây."

Cô không nói gì, ngã người vào ghế khiêu khích nhìn cô ta. Bàn tay cầm chiếc bút xoay xoay mấy vòng như thể căn phòng chỉ có mình cô vậy. Trước biểu tình đó cô ta thật sự tức giận, hai bàn tay đập mạnh xuống bàn, cao giọng.

"Kỳ Tuyết. Cô đừng giả ngu nữa, mang báo cáo tài chính tháng này ra đây."

Lúc này cô cười nhếch môi như đoán được gì đó. Ngồi thẳng dậy đối diện cô ta. Tay lấy trong đồng giấy tờ ra một tệp tài liệu bìa xanh khác hẳn.

"Của cô đây, chủ tịch Kiều."

Kiều Ngân Anh nghe xong ngạc nhiên nhìn cô sao đó rất nhanh vênh vào thể hiện nhưng cô ta không biết cánh cửa mở ra. Từ bên ngoài ba cô bước vào, gương mặt ông nhìn cô vẻ rất khó chịu là khác. Cảm giác như ai đó đã lừa của ông một cái gì rất lớn vậy. Cô nhìn ông, sau đó đứng dậy nhìn Kiều Ngân Anh nói nhỏ. Với chỗ nhìn của ba cô thì không nhìn ra cô đang nói chuyện cũng như cô nói gì.

"Gần nửa ngày kiều ngạo của cô kết thúc rồi. Đây là món quà chia tay tôi dành tặng cô."

"Cô..."

Không thèm nghe đoạn sau của cô ta, cô đi nhanh tới chỗ ba mình đỡ ông ngồi xuống sofa mình cũng thuận thế ngồi xuống bên cạnh ông. Kiều Ngân Anh thấy vậy cũng đặt tài liệu xuống bàn đi tới chỗ đối diện ngồi.

"Ba!"

Cô và cô ta không hẹn mà cùng đáp.

Vừa thấy vậy cô ta liền quay sang nhìn cô ánh mắt đầy căm thù như thể cô cố tình bắt trước cô ta vậy nhưng cô nào có ý đó. Cô là gọi theo thói quen thôi mà, ai như cô ta con riêng mà ngang nhiên như thật.

"Con nói trước đi Kỳ Tuyết."

Ba cô khác hẳn lần trước, không quan tâm quá đến Kiều Ngân Anh mà chuyển hướng sang cô ân cần quan tâm. Cô thấy vậy cũng cảm giác khác lạ mà rùng mình, lại thêm ánh mắt như đâm thủng người của Kiều Ngân Anh nữa càng làm cô sợ hãi hơn.

"Không có gì, con chỉ muốn nói ba muốn uống gì thôi."

"Cái đó ba kêu Linda làm rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ngìng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Trò đùa bắt đầu

Kiều Ngân Anh nhìn cảnh tượng tình cảm cha con trước mắt mà cô càng chán ghét, khinh bỉ họ hơn. Nếu bà ta không xuất hiện, không cười ba cô thì có phải người này chỉ là ba của mình cô, cũng chẳng có ai tranh giành.

"Ba! Con có chuyện muốn nói."

"Nói đi."

"Kỳ Tuyết, chị ấy không đưa tài liệu cho con."

Cô chống cằm xem biểu hiện tiếp theo của ba mình, không phải ông lại định nói cô nữa chứ. Nhưng với biểu hiện lúc này của ông thì thật khó đoán mà.

Kiều Ngân Anh chống đợi lời tiếp theo của ba ông. Theo cô ta nghĩ lúc này chắc chắn ông sẽ suy nghĩ Kỳ Tuyết tỏ vẻ khênh kiệu, rồi chèn ép như những gì cô ta kể. Gương mặt cô ta càng cố cúi xuống tỏ vẻ đáng thương làm người ta mềm lòng.

Nhưng khác với biểu hiện của cô và Kiều Ngân Anh, ba cô vẫn im lặng khó hiểu. Rất lâu sau khi Linda bê 3 tách cafe vào, ba cô đưa cốc nên uống một ngụm rồi giọng nói giả nua của ông mới vang lên.

"Không phải tỏ vẻ đáng thương Con nên biết ba ghét nhất ai giả tạo."

Ba cô có vẻ thờ ơ khác thường, không giống như sự cưng chiều cô ta lúc trước. Đây có thật là người ba vừa hôm trước nói cô nên nhường nhịn, hiểu cho cô ta không vậy. Đột nhiên cô nhận ra ông rất lạnh lẽo, trầm lặng tới rùng mình. Thật ra đây mới là con người thật mà ông đã tròn dẫu bao lâu khi về già.

"Ba, con..."

Ai ngờ ba cô không những không thêm quan tâm tới cô ta. Gương mặt già nua, hiền từ với cô ta năm nào bây giờ lại lạnh nhạt liếc qua sau đó lấy trong túi ra một tẹt ảnh. Nó với cô chính là lỗi ám ảnh vì...

"Là con cho người bắt cóc Tuyết rồi đưa đi phải không. Ngân Anh, ba biết con chịu thiệt nhưng Tuyết nó chính là đứa con mà ba cưng chiều nhất. Nếu nói tình cảm thì con hay cả Nghiên cũng không thể nào bằng được."

"..."

Kiều Ngân Anh im bật lại. Cả căn phòng chỉ còn tiếng hít thở. Cô nhìn cô ta mà cười nhạt, anh hai cô làm việc cũng nhanh thật. Máy hình ảnh này bao năm rồi mà cũng kiếm ra được. Mỗi đảo nhếch nên, cuối cùng cũng tới lúc bắt đầu màn trả giá này.

"Ba, đó không phải con. Chắc chắn là có người ghép rồi đồ cho con."

Lúc sau cô ta liền nước mắt ngấm khoe mắt nhìn về phía ba cô. Ánh mắt một mực chứng tỏ mình vô tội, còn làm như kiểu người mà cô ta ám chỉ là cô. Cô thờ dài, đi vòng ra bàn làm việc lấy tẹt tài liệu vừa đưa cô ta đập xuống mặt bàn uống nước. Những tờ giấy bên trong rơi ra.

"Vậy cô nói xem mấy tờ lời khai. Hợp đồng này là của ai. Hay là có người nhân lúc cô đi ngủ rồi lấy tay cô ấn ký nên hợp đồng."

"Cô nói láo."

Kiều Ngân Anh tuy ngỡ nàng không nghĩ tới sẽ có tài liệu đó, cả kinh cất lời. Sau đó liền cầm nên tay những bản tài liệu đó xem qua một lượt. Cô ta xem xong liền sững người ngẩng lên nhìn cô sau đó sế hết đồng đồ ra. Cô ta đi qua cô chạy tới bên cạnh ba cô mà khóc nức nở, thảm thương.

"Ba phải tin con. Là Kỳ Tuyết muốn đồ tội cho con nên mới tạo ra những bằng chứng này. Thật sự không phải con."

Vẫn đứng nhìn màn kịch khóc lóc của cô ta, ba cô thì trầm lặng nhìn cô rồi liếc nhìn cô ta không có hành động gì hết. Tới một lúc sau ông mới mở miệng.

"Con nghĩ tài liệu ba điều tra có ai có thể qua mặt được. Ngân Anh, việc này có sự hiện diện của mẹ con hay không ba càng biết rõ. Tốt nhất con nên thành thật đi."

Giọng nói ba cô lạnh nhạt, không chút gọn sóng. Bàn tay xoa đi những giọt nước mắt trên má cô ta. Ông nở một nụ cười bí hiểm, lạnh sống lưng. Sắc mặt Kiều Ngân Anh xấu đi, có phần khó coi.

"Con thật sự..."

Ba cô nhìn về ngập ngừng của Kiều Ngân Anh có phần không vui nhưng sau đó liền chạm rãi mà thân nhiên khai lời.

"Về suy nghĩ đi. Mai tới nhà tìm ba."

"Ba, con..."

Cô ta càng cố nói thì ông càng cảm giác chán ghét. Hình tượng đứa con gái ngoan ngoãn của cô ta với ông hoàn toàn sụp đổ từ lúc ông điều tra ra vụ việc bắt cóc đó. Gương mặt già nua lạnh nhạt nói với sự tuyệt tình.

"Về đi."

Thấy không còn cách nào khác Kiều Ngân Anh cuối cùng vẫn quyết định rời đi. Trước khi bước ra khỏi cửa cô ta có quay đầu lại nhìn cô đầy căm phẫn sau đó mạnh mẽ đóng cửa lại. Ba cô thấy cô ta rời đi thông thả nói.

"Sao không nói cho ba biết chuyện đó?"

"Không phải ba biết rồi sao?"

"Còn nói. Nếu anh hai con không đưa cho ba bằng chứng thì sao ba biết."

"Thì dù sao ba cũng biết rồi còn."

"Ngang ngược! Tối nay về nhà ăn cơm mẹ con về nước rồi."

Đoạn sau khi ba cô rời đi cô liền cười to. Hóa ra là bị mẹ cô chửi rồi đấy. Ba cô thật thê nô mà. (Tác giả: Sợ vợ là đức tính tốt càng noi theo.)

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Mẹ thiên hạ

Trong phòng khách, ba cô, anh hai và Tiểu Lân ngồi về một bên đối diện họ là mẹ cô. Bốn người như hai ranh giới khác nhau. Một bên quyền lực, một bên vô lực.

Vừa thấy cô về mọi người đều đồng loạt quay đầu lại khiến cô ngỡ ngàng, từ lúc chiều tới giờ ở nhà có việc gì vui hay sao?

"Tuyệt, con ngồi xuống cạnh ba đi."

Giọng điệu già nua nhưng còn nhỏ của ông làm cô hiểu ra ngay. Thay dép trong nhà cô vừa bước được vài bước nữ nhân được coi là quyền lực nhất kia cao giọng lên tiếng phá đi không khí im lặng đó.

"Ngồi xuống cạnh mẹ."

Cô, anh hai, ba và Tiểu Lân nhìn nhau sau đó cúi đầu. Cô đứng lại một lúc sau đó chậm chạp đi về phía mẹ cô ngồi xuống bên cạnh. Mẹ cô nhìn cô buồn chén trà trong tay, nhàn nhả khéo léo. Bà nở một nụ cười làm tất cả lạnh người sau đó mới chậm rãi lên tiếng.

"Có vẻ như cả nhà ai cũng không mong tôi tới đây."

Cô liếc nhìn thái độ ba người đối diện thăm chừng mình sao lại ngu ngốc gọi mẹ cô tới làm gì, lần này chết chắc rồi. Anh hai cô cười trừ, cảm ly trà lên uống, Tiểu Lân cũng im lặng mà dõi theo cuối cùng người đàn ông của gia đình cô cũng dám hé lời.

"Phu nhân, em nói gì vậy. Mọi người mong em tới còn không kịp."

Ba cô thái độ nhiệt tình, nhìn mẹ cô đầy cung chiêu tiến lên vài bước về phía cô với mẹ đang ngồi. Ai ngờ mẹ cô không những lạnh nhạt mà còn chối bỏ thẳng thừng về quen biết thân thiện đó.

"Kỳ Dục, quay về chỗ cũ."

Giọng điệu lạnh lùng, đầy uy quyền của bà làm cô, anh hai và Tiểu Lân nhin cười đến nội thương. Rồi lại gương mặt đen như đất nòi của ba cô thật làm người ta không thể nghĩ ông là doanh nhân uy danh một phương. Nhưng nói đi phải nói lại, ba cô cũng rất ngoan ngoãn mà đi về chỗ của mình ngồi xuống.

"Cả hai đứa nữa. Một đứa là anh trai mà để em mình chịu khổ sao. Con nữa Tiểu Lân, bà ngoại không phải dạy con phải biết bảo vệ mẹ mình sao. Có gì để đứa con gái đó tổn thương Tuyệt."

Cô nghe xong cúi đầu cười thầm. Ai nói nam nhân là có quyền lực, ở nhà cô nam nhân tất cả đều cấp bậc dưới cả. Nhìn hai tên đàn ông bị chửi toì bởi lòng cô lại có chút thương cảm với họ nhưng sau đó nhanh biến mất. Đoạn quay sang nhìn mẹ tôi bên cạnh nói nhỏ chỉ đủ hai người nghe thấy.

"Mẹ thật uy vũ nha. Mà sao mẹ về nước nhanh vậy, con mới kêu thư ký Tiểu sang tìm mẹ thôi mà."

Mẹ tôi trừng mắt nhìn tôi. Cũng nhỏ giọng nói lại với tôi.

"Ngu ngốc, mẹ con đã biết từ lúc ba con về nước nên ngồi phi cơ ngay sau ông ta một ngày rồi. Con gái bảo bối của Vũ An Nhược ta sao có thể bị bắt nạt được."

Cô cười cười, quay sang nhìn về mặt đen như đất nòi của ba mình đang nhìn mình mà ón lạnh người. Ba ơi, con không có ý mà! Ba cô cũng không quá ác quá, mắt trừng cô liền cắt đi thay vào đó là giọng ngọt ngào, sến súa.

"Phu nhân, em có thể chú ý tới anh không."

Mẹ cô cười nhàn nhạt. Tay cảm ly trà lên mân mê không thêm chú ý tới ba cô. Miệng ôn hòa hỏi thăm anh hai cùng Tiểu Lân. Cùng với lúc nó gương mặt ba cô càng đen lại, tối sầm đi hại bậc hậu bối như bọn cô nhin cười tới nội thương. Cuối cùng anh hai vĩ đại của cô không thể nhịn được nữa, ho vài tiếng sau nhỏ sau đó trầm giọng nói.

"Mẹ, hình như mẹ quên một người rồi đó."

Cô và Tiểu Lân giờ ngón tay cái về phía anh hai tỏ vẻ hâm phục. Ba cô cũng nhanh quay sang nhìn anh hai cô với ánh mắt cảm ơn vô bờ bến. Kỳ Nghiên nhìn về mặt của ba người họ cười nhạt xem mẹ cậu tiếp theo sẽ làm gì mới quan trọng.

Nhưng đúng là Kỳ Nghiên với mẹ cậu tâm đầu ý hợp có khác. Bà tao nhả đặt ly trà xuống, ánh mắt liền nhìn quanh căn phòng xong nhẹ nhàng buông lời.

"Có sao?"

Cô nội thương rồi! Mẹ cô không khổ là nữ nhân tài ba mà, năm đó nếu không phải Kiều Ngân Ý hạ được ba cô thì cô không tin trên đời này có thể xuất hiện Kiều Ngân Anh cũng như bà ta có thể có quan hệ gì với gia đình cô.

"An Nhựt, bà đừng quá đáng."

Nhìn biểu hiện không chịu uất phục của ba cô mà cô thầm than phục. Ba cố lên! Cuối cùng con cũng chờ được ngày người khởi nghĩa nhưng cuộc khởi nghĩa nhanh chóng bị dập tắt bởi một câu nói của mẹ cô.

"Có ý kiến?"

"..."

Ba cô lập tức im bặt. Cô khinh bỉ nhìn ông Vũ An Nhựt nhìn gương mặt chồng mình cười trong lòng nhưng mặt vẫn lạnh nhạt.

"Không phải muốn đưa con gái Kiều Ngân Anh nên thay cái Tuyết làm chủ tịch sao?"

"Anh chỉ nói đùa thôi mà. Chức chủ tịch vẫn là của cái Tuyết."

"Hừ, vậy còn thằng Nghiên thì sao?"

"Theo em, theo em hết phụ nhân."

Kỳ Dục tiến vào bước ôm Vũ An Nhựt đẩy lưng chiều đi về phía phòng ăn. Tới khi ông gần bước vào mới ra đám con cháu của mình, nói vọng tiếng lại.

"Vào ăn cơm đi mấy đứa."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Không phải dạng vừa

Vũ An Nhựt là ai, bà chính là nhà phân tích tài chính người trung quốc đầu tiên được nước ngoài công nhận và coi trọng. Nếu không phải vì kết hôn cùng Kỳ Dục thì bây giờ sự nghiệp của bà còn lớn mạnh hơn. Nhưng nhiều năm quy ẩn như vậy danh tiếng của bà không có tụt xuống mà còn đi lên, hàng năm bà chỉ nhận cổ vấn cho một công ty và trong thời gian nhất định theo ý bà. Lần này Vũ An Nhựt về nước chính là vì đứa con gái Kỳ Tuyết bảo bối của mình mà chính lại thằng con rể hồ Thiên Vũ.

"Phụ nhân, sao lần này bà lại chọn một công ty ở thành phố A này để cổ vấn vậy?" Trong quán trà kiểu Châu Âu sang trọng mang lại cho ta cảm giác nhẹ nhàng, êm ái. A Kiều đặt ly trà mới xuống chỗ bà. Cô chính là thư ký bên cạnh bà được tuyển chọn sát sao, tuy bà cũng làm chủ một công ty cổ vấn tài chính riêng nhưng bề ngoài là do chồng bà- Kỳ Dục làm chủ hết nên mọi người trong công ty đều gọi bà là phụ nhân.

Vũ An Nhựt nhàn nhạt lướt qua rồi buông lời. "Không phải vì Tuyết sao."

Bà cười tao nhã, bà nhấp một ngụm trà sau đó ngắm nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ. Mặt trời của buổi bình minh dịu nhẹ, những ánh nắng ấm rọi trên gương mặt tao nhã, đầy quý phái của người phụ nữ có tuổi càng làm bà nổi bật hơn.

Ngay sau đó từ ngoài cửa, một nam nhân cùng thư ký của cậu đi đến. Bộ vest Tây màu đen kết hợp với sơ mi trắng, dáng cười cao lớn, sắc sảo. Mặc dù đã từng gặp người con rể hồ này nhưng bà xem ra chẳng có một chút ấn tượng tốt nào với anh.

Hôm nay là một ngày bận rộn của Thiên Vũ, anh có 3 cuộc họp quan trọng, rồi tham gia các cuộc hội đàm, kí hợp đồng nên buổi sáng đi làm từ sớm để bắt đầu cuộc họp đầu tiên vừa hoàn thành xong liền tới đây chưa kịp ăn gì nhưng gương mặt anh vẫn toát ra phong thái lạnh lùng của một vị chủ tịch.

Thiên Vũ nhìn người phụ nữ trước mặt mình có vài phần kính trọng. "Xin lỗi để bác phải đợi lâu."

Vũ An Nhựt tuy không thích anh nhưng cũng không coi là chán ghét bực tức anh, bà trả lời một cách lịch sự. "Không có gì, chẳng qua là tôi tới sớm hơn cậu thôi."

Thiên Vũ nhìn hành động của Vũ An Nhựt cũng có phần ngại ngùng, nhưng không hề biểu lộ cảm xúc ra ngoài. Anh và bà cứ im lặng rồi ngồi xuống. Hai thư ký của họ sang bàn bên trao đổi với nhau về điều kiện của bản hợp đồng nên bây giờ trong bàn chỉ còn lại hai người là anh và bà.

"Tại sao bác lại chọn Thiên Long là công ty để cổ vấn tài chính?" Anh nhìn người phụ nữ tao nhã trước mặt, thật không nhận ra bà đã có hai đứa con và một đứa cháu.

Vũ An Nhựt vẫn phong thái ấy và an nhàn thưởng thức hương trà thoảng qua mũi sau đó mới lên tiếng. "Tôi nói vì Kỳ Tuyết cậu liền hủy lần họp tác này sao?"

"Sẽ không." Thiên Vũ không ngần ngại mà trả lời chắc nịch.

"Vậy được rồi, việc lần này hợp tác chính là vì tôi muốn xem người mà con gái tôi thích là loại người ra sao." Bà nâng ly trả vói về tao nhã đầy lịch sự.

Lát sau hai thư ký mang theo hai bản hợp đồng đã được bàn bạc kĩ càng quay lại. A Kiều nhìn bà như báo mọi chuyện đã ổn thỏa liền nhẹ nhàng lên tiếng trước tranh đề việc có nhiều thay đổi." Vậy cậu có thể đọc qua bản hợp đồng rồi chúng ta ký. Còn tôi hoàn toàn tin sự lựa chọn của thư ký mình."

Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn bà một cái sau đó lướt qua bản hợp đồng đọc kĩ lưỡng rồi mới trả lời bằng giọng chắc nịch: "Hợp tác vui vẻ."

Lúc ra về Thiên Vũ định nói gì với bà nhưng vì thư ký báo sắp có cuộc họp nên đi luôn. Bà nhìn theo bóng lưng rồi đi cười nhạt. Vậy đã xử lý xong một người, còn một người nữa quan trọng hơn phải để bà ra tay rồi.

"Phu nhân, bây giờ chúng ta đi đâu?" A Kiều cắt hợp đồng quay sang nhìn Vũ An Nhục.

Bà đặt ly trà xuống, lạnh nhạt mà tao nhã: "Kỳ Liên!"

Nửa tiếng sau chiếc xe BMW mẫu mới nhất xuất hiện trước cổng công ty Kỳ Liên, một nữ nhân sang trọng bước xuống, bên cạnh bà là một cô gái nhỏ nhắn. Vũ An Nhục chỉ là một nhà phân tích tài chính nhưng sức hút của bà thì không khác một nữ diễn viên có tuổi. Bà đi vào trong, toàn bộ nhân viên thấy bà đều ngạc nhiên không thôi. Đi qua quầy lễ tân bà đi thẳng lên tầng cao nhất bằng thang máy chuyên dụng.

Linda đang cảm cú xử lý công việc thấy tiếng bước chân liền ngạc nhiên ngẩng lên. "Phu nhân, bà đến rồi."

Bà gật nhẹ với Linda rồi vào bên trong. A Kiều với Linda học chung đại học cũng như cùng lớp nên có quen biết liền cùng nhau ngồi xuống hàn huyên. Vũ An Nhục đi vào bên trong, bà nhìn đứa con gái đang chăm chú làm việc ho nhẹ mấy cái gây sự chú ý.

"Mẹ!" Kỳ Tuyết đặt đồng tài liệu trên tay xuống bước nhanh tới cầm tay Vũ An Nhục ngồi xuống sofa.

Vũ An Nhục với hành động đó không có bài xích mặc kệ cô làm theo ý mình, tới lúc ngồi xuống mới thân mật xoa tóc cô. "Lâu rồi mới thấy đáng về chăm chú làm việc của con đó."

"Mẹ cứ nói như con lười lắm đó. Mà mẹ uống gì không để con kêu Linda chuẩn bị?" Kỳ Tuyết cười hồn nhiên. Với cô chỉ trước mặt mẹ mình mới có cảm giác buông lỏng vậy, hồn nhiên vậy. Có lẽ là do bà quá che chở, quan tâm cô đến nỗi dù trưởng thành cô chỉ cần ở cạnh bà vẫn như biến thành một đứa trẻ.

"Vậy pha cho mẹ một tách trà đi. Tien thể kêu Kiều Ngân Anh tới đây cho mẹ."

Nghe bà nói xong cô cũng nhanh đi ra ngoài phân phó cho Linda sau đó mới quay lại sắp xếp lại đồng tài liệu của mình.

"Sao mẹ lại tìm cô ta?" Kỳ Tuyết vừa sắp xếp gọn gàng mọi thứ rồi ngồi xuống cạnh bà.

Vũ An Nhục nhìn cô con gái ngọc của mình, tại sao nó lại mù quáng tới vậy không biết. Bà tin tới giờ nó vẫn chưa quên được Thiên Vũ, bà cũng muốn hỏi nó tại sao không chọn Lục Hàn hay Thiên Dực mà lại cố chấp.

"Không có gì. Mẹ muốn hỏi thăm cô ta về Kiều Ngân Ý thôi."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Kiều Ngân Ý

Cái tên đó vừa phát ra bỗng làm cô run cả người lên. Đây thật hiện ra tia sợ hãi pha trộn kinh bi với người đàn bà tên Kiều Ngân Ý đó. Bà ta là thanh mai trúc mã với ba cô, năm đó nhà họ Kiều và nhà họ Kỳ có giao tình tốt và cả hai đều là gia đình danh giá. Nhưng người tính không bằng trời tính nhà họ Kiều vì một đám cháy mà tiêu hủy tất cả chỉ còn lại một người là bà ta. Ông nội cô vì tình nghĩa năm đó của giữa hai nhà mà cho bà ta làm thư ký cho ba cô, cùng lúc đó mẹ cô cùng ba cô công khai yêu nhau và chuẩn bị kết hôn.

Bốn năm sau khi sinh anh hai cô, Kiều Ngân Ý cũng thành thư kí thân cận của ba cô. Trong một lần đi tiệc làm ăn, mẹ cô thì phải qua Ý cố vấn cho một công ty nên nhân cơ hội đó bà ta đã hạ được với ba cô và mang thai Kiều Ngân Anh. Ghê tởm, thật sự ghê tởm!

Người đàn bà đó không những không biết ngại mà còn mặt dày trở thành tình nhân của ba cô, ông lại càng vì sợ mẹ cô đang mang thai cô đau lòng mà im lặng làm theo. Mọi chuyện chắc vẫn diễn ra như thế, Kiều Ngân Ý vẫn là bạn tốt của ba mẹ cô, Kiều Ngân Anh cũng được cô với anh hai coi như người thân.

Đêm sinh nhật năm cô 13 tuổi, mẹ cô nghe được cuộc hội thoại của Kiều Ngân Ý và ba cô. Bà không vào ngay chỉ lắng lắng để đến tối tự mình nói chuyện với ba cô. Từ đó bà ta ít đến nhà cô hơn, mẹ cô cũng chỉ khuyên cô giữ khoảng cách với Kiều Ngân Anh. Nhưng còn nhỏ cô không biết gì cho đến bây giờ cô mới cảm thấy hối hận vô cùng.

"Lâu rồi không gặp cô Kiều." Vũ An Nhục nhẹ nhàng, tao nhã cất lời nhưng trong đó có rõ sự châm chọc.

Kỳ Tuyết bưng tỉnh, cô nhìn về phía đối diện không biết do chán ghét không để Kiều Ngân Anh vào trong mắt hay mãi miết với dòng hồi ức mà hoàn toàn không phát hiện ra cô ta đã vào lúc nào.

Kiều Ngân Anh hôm nay khác hẳn với lúc hôm qua hùng hổ tới tìm cô, mắt cô ta tuy được lớp phấn dày che đi nhưng vẫn thấy những vết cuồng thâm, gương mặt toát ra vẻ mệt mỏi, chán nản cũng đủ hiểu cuộc hội thoại của ba cô với cô ta có sức công kích ra sao.

"Dạ đúng vậy, lâu rồi không gặp bác càng ngày càng xinh đẹp hơn." Cô ta nở một nụ cười dối trá. Nhưng thật ra đúng là Kiều Ngân Anh rất sợ Vũ An Nhục. Kiều Ngân Anh nhớ năm đó bà phát hiện ra việc cô ta cho người bắt cóc Kỳ Tuyết đã trong bí mật về tìm cô ta, bà không những không đe dọa hay chửi mắng chỉ nhìn nhàn nhạt một hồi, rồi xé đôi tấm hình của mẹ cô ta cùng con gái ra. Từ lúc đó cô ta hiểu rằng chỉ cần Kỳ Tuyết có chuyện gì thì người chịu chính là con gái cùng mẹ cô ta.

"Cô Kiều nói quá, cô cũng càng ngày càng trưởng thành hơn." Vẫn nụ cười tao nhã hài hòa đó nhưng chắc chắn cô ta nghe ra Vũ An Nhục đang ám chỉ cô ta đủ lông đủ cánh rồi muốn hại Kỳ Tuyết.

Kiều Ngân Anh tái mặt, hai tay đặt dưới đùi bầu vào nhau cô ta cố nặn ra một nụ cười nhìn Vũ An Nhục: "Không biết bác tìm cháu có việc gì không?"

Vũ An Nhục nhẹ nhàng cầm tách trà được Linda mang vào nhấp nhẹ, ánh mắt quét sang Kỳ Tuyết một cái. "Ta chỉ muốn hỏi thăm xem mẹ cháu dạo này thế nào thôi."

Nghe nhắc tới mẹ mình mặt cô ta trắng bệch đi như không còn một giọt máu nào. Hai cánh môi của cô ta cắn vào nhau ngập ngừng không lên tiếng.

Vũ An Nhục trước mặt mọi người là phu nhân cao quý, tao nhã nhưng nếu trước kẻ địch bà chính là ác quỷ máu lạnh và hai đứa con của bà chỉ có Kỳ Nghiên là giống bà điểm đó còn Kỳ Tuyết thì quá giống ba nó, rất dễ yếu lòng.

Thấy cô ta vẫn im lặng bà lại tiếp lời. "Nghe nói mẹ cô Kiều vừa chuyển sang làm cho Flus, vậy phải chúc mừng rồi."

Kiều Ngân Anh ngạc nhiên tại sao Vũ An Nhục lại biết việc này, đây không phải chỉ là việc nội bộ công ty Flus mới biết thôi sao. Đã vậy công ty Flus cùng tổng công ty – Trust của Kỳ Gia là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của nhau, xác suất biết càng ít.

Còn cô không hiểu sao Flus lại cho mẹ cô ta vào làm, không lẽ là muốn từ đó moi móc thông tin để gây chiến với Trust. Nhưng dù việc này có ra sao thì mẹ cô chắc chắn đã có phòng bị trước rồi.

Căn phòng cũng vì vậy mà không khí nặng nề hơn, Kiều Ngân Anh không trả lời mà cứ mấy phút lại ngẩng đầu nhìn mẹ cô một cái rồi cúi xuống. Mẹ cô thì vẫn thản nhiên uống trà của mình. Gần nửa giờ trôi qua tiếng mở cửa phòng vang lên, Kiều Ngân Anh thấy vậy liền đứng dậy. "Cháu có việc nên về trước hôm khác tìm bác trò chuyện sau."

Chưa kịp để cô cùng mẹ mình nói gì cô ta đã lướt qua người vừa mở cửa đi nhanh ra ngoài, có vẻ rất nóng vội lên tiếng bước chân khá là to.

Người nam nhân kia đi về phía cô và mẹ cô ngồi xuống đối diện. Ánh mắt trầm ngâm nhìn qua cô cùng mẹ cô. "Lâu rồi không gặp bác."

Mẹ cô nhìn người nam nhân phía trước ánh mắt có phần cười nhẹ, bà nhàn nhạt đặt ly trà của mình xuống. "Lâu rồi không gặp. Cậu tới đây là tìm tôi hay nó."

Từ "nó" phát ra từ mẹ cô chính là ám chỉ cô. Nam nhân kia liếc nhìn cô một cái rồi trầm ngâm một lúc mới trả lời. "Nếu cháu nói tìm cả hai?"

"Vậy phải xem cậu tìm vì mục đích gì. Nếu tới để nói chuyện phiếm thì cậu nên tới mấy quán Bar ngồi với các cô gái thì tốt hơn, đã làm mất thời gian." Tuy Kiều nói mỉa mai nhưng cô hoàn toàn không nghe ra sự ám chỉ mỉa mai nào mà chỉ cảm thấy là sự đầu khẩu, đùa vui thôi.

"Nếu mấy cô gái đó nói chuyện vui hơn bác thì cháu đã tới tìm. Phải không Tuyết?" Nam nhân cười giảo hoạt đưa ngay mũi tên chĩa về phía cô.

Một con người nằm không cũng trúng đạn như cô chỉ biết ngờ ngạc nhìn hai người đang nhìn chăm chăm mình. Con mẹ nó! Từ nãy tới giờ nói được mấy câu tự nhiên bị hỏi cũng chưa kịp để bộ phận tiếng nói ở não hoạt động.

"Ừ, ừ..." Cuối cùng không chịu được đạn nữa cô đành ậm ừ rồi chột nhớ ngu ngơ ra gì đó nhủ mấy suy nghĩ làm mẹ cô cùng nam nhân kia nhìn mà muốn khóc không xong, muốn cười cũng chẳng xong. "Mấy hôm không gặp bà không nhận ra tôi luôn sao Tuyết?"

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Bí ẩn của bí ẩn

"Hừ, phó chủ tịch Flus Vũ Trác Nghiên." Cô nhìn người đàn ông trước mặt đầy khinh bỉ.

Vũ Trác Nghiên trầm tĩnh nhìn cô. Anh ta thành thoi ngả người về sau để chịu nhìn cô, miệng nhếch lên. "Không phải muốn biết tại sao Kiều Ngân Ý được vào Flus làm sao, giờ còn muốn thái độ."

Vũ An Nhược im lặng nhìn Vũ Trác Nghiên, bàn tay bà nắm chặt vào nhau xem xét từng cử chỉ nhỏ nhoi của anh. Nhưng mọi cử chỉ của bà đều lọt vào tầm mắt của cô, Kỳ Tuyết không biết là do mình ảo giác hay sao mà chỉ cần Vũ Trác Nghiên xuất hiện thì mẹ cô luôn có vẻ lo sợ khác thường.

"Không cần vòng vo. Có việc gì thì nói luôn đi Vũ Trác Nghiên." Cô cười nhàn nhạt, với anh ta cô luôn có sự đề phòng dù giữa cô và anh từng là người yêu cũ, có một mối liên kết ngầm hiểu nào đó.

"Ông ấy muốn bác Vũ ra mặt." Vũ Trác Nghiên liếc qua mẹ cô một cái rồi an nhàn nhìn cô buông lời như thể là việc thường tình vậy.

Cô bắt giác quay sang mẹ cô thấy bà đang nắm chặt tách trà, gương mặt không còn bình thản như mọi lần mà có chút biến sắc, gợn sóng khác thường.

Kỳ Tuyết cũng hiểu ông ấy mà Vũ Trác Nghiên nhắc tới chính là Vũ Trác Thần – bố của anh ta, chủ tịch Flus. Người đàn ông có danh tính vang danh hơn cả bà cô nhưng không hiểu sao ông ấy luôn muốn đối đầu cùng Trust chỉ vì muốn mẹ cô tới tìm ông ta.

"Về nói với ba cậu đừng mơ tưởng. Dù mười Kiều Ngân Ý cũng chẳng ảnh hưởng tới tôi." Mẹ cô gương mặt biến sắc, bà đặt tách trà xuống nhanh dõng bước ra ngoài bỏ mặc lại cô và anh ta. Có vẻ như Vũ Trác Nghiên biết sẽ như vậy nên anh ta chẳng có gì là khác thường chỉ lẳng lặng nhìn bà rời đi.

Vũ Trác Nghiên im lặng một lúc sau đó nhìn thẳng vào cô nhẹ nhàng hỏi: "Sống tốt không? Có chuyện gì không?"

Cô bỗng ngạc nhiên nhìn anh ta sau đó cười ôn hòa như gió nhẹ của mùa thu tới. "Cũng tốt, vậy chuyện của anh và Vũ Anh sao rồi?"

Anh ta nhìn cô trầm tĩnh quan sát, thân hình to lớn ngồi thẳng dậy, giọng nói nhẹ nhàng êm tai đến bất ngờ: "Vẫn tốt, chẳng qua cô ấy có phần nóng tính quá thôi."

Cô nhìn ra trong ánh mắt Vũ Trác Nghiên là sự hạnh phúc biết bao khi nhắc về người con gái đó. Một ánh mắt mà lúc cô và anh ta còn bên nhau rất hiếm gặp. Cũng có thể lúc đó cô và anh ta chưa gọi là yêu mà chỉ là sự bông bột của tuổi trẻ, sự thèm khát của cái gọi là tình yêu mà thôi.

"Từng hỏi hận không? Về việc năm đó." Vũ Trác Nghiên nhìn cô đầy vẻ nghiêm túc. Cũng như giữa cô và anh ta như có một sợi dây giao cảm nào đó mà một câu hỏi vu vơ không rõ ràng đó cũng đủ để cô biết anh đang nói tới việc gì.

"Không! Em cảm thấy hạnh phúc vì điều đó." Cô mỉm cười, gương mặt tựa như trở lại tuổi ngây ngô, không suy nghĩ nhiều nữa.

Vũ Trác Nghiên như biết được câu hỏi của cô nên chỉ gật nhẹ sau đó cầm ly cà phê mà Linda mang vào lúc nào cô không hay biết nên uống một ngụm. "Anh biết em sẽ nói vậy. Nhưng em biết năm đó tại sao chúng ta phải chia tay không?"

Kỳ Tuyết hơi ngỡ ngàng, việc này năm đó cô cùng anh yêu nhau là của thời trung học, cũng là trước lúc cô gặp và yêu Thiên Vũ điên cuồng. Năm đó mẹ cô cấm cản cô và Vũ Trác Nghiên cô từng nghĩ là do đối thủ cạnh tranh nhưng lại nghĩ tới việc kết thông gia có lợi với cả hai công ty nên càng thắc mắc nhưng dần dần quên đi câu hỏi đó. Hiện tại khi nghe anh ta hỏi mình, cô thật sự chưa biết lý do của năm đó là gì.

"Là về chuyện gì?" Cô nghi ngờ nhìn anh.

Vũ Trác Nghiên xoa xoa thái dương, cảm thấy khó chịu, áp lực. Ánh mắt anh ta đầy suy tư: "Bao nhiêu năm rồi em vẫn chưa biết?"

"Nói luôn ra đi, đừng ấp úng." Cô dường như mất hết kiên nhẫn mà nói to.

Anh ta im lặng nhìn cô, cổ nặn ra một nụ cười kì quái. "Đợi tới lúc đó rồi sẽ biết. Nếu việc này em chưa biết thì giấu được bao lâu thì giấu."

"Vũ Trác Nghiên, anh đừng có lần nào cũng hơi gọi ra rồi dừng lại vậy không." Cô hét lên, bàn tay đập xuống bàn tạo tiếng động to, ánh mắt hung dữ nhìn anh ta.

Lúc đó Vũ Trác Nghiên chỉ cười nhẹ nhìn cô sau đó rời đi. Cô nhìn theo bóng lưng anh rồi mà cả người ngã xuống sofa. Cuối cùng là có việc gì mà anh ta phải áp úng như vậy, tại sao mẹ cô mỗi lần gặp Vũ Trác Nghiên đều trở nên khác lạ. Vũ Trác Thần cuối cùng có mục đích gì mà luôn gây khó dễ với Trust để ép mẹ cô tới tìm ông ta.

Kỳ Tuyết nhìn trần nhà cô cười nhàn nhạt, cuối cùng còn bao nhiêu việc cô không biết nữa, mọi việc có liên quan gì tới nhau. Vũ Trác Thần, Vũ Trác Nghiên cùng mẹ cô cuối cùng có mối liên hệ bí mật nào...

Reng, reng, reng,...! Tiếng điện thoại kêu vang, cô thò tay móc điện thoại trên mặt bàn ra xem Cái tên Thiên Dực hiện lên rõ ràng trước mặt cô, cô hơi ngạc nhiên vì lâu rồi không có liên lạc với anh ta mà tự nhiên giờ anh ta lại gọi tới. Đán đó xem có nên tiếp không xong cô vẫn quyết định mở máy. "Alo, Thiên Dực à."

"Bà rảnh không Tuyết?" Nghe trong tiếng điện thoại cô có thể cảm giác anh ta đang đề nấn việc gì đó.

"Có việc gì sao?" Cô mệt mỏi ngồi người dậy.

"Nếu bà không bận...có thể...mang Tiểu Lãnh tới gặp ba mẹ...tôi được không?" Thiên Dực vừa nói vừa ngắt quãng như thể đây là việc khó nói lắm. Đầu dây bên anh ta bỗng im lặng lại để chờ đợi câu trả lời của cô.

Không biết Thiên Dực nghĩ sao mà thấy cô không trả lời ngay liền gấp rút lên tiếng: "Bà không muốn cũng không sao, tôi không ép bà."

Kỳ Tuyết bật cười, cô là có ý định mang Tiểu Lãnh tới gặp ông bà nội nó vì lúc trước tuy mẹ anh đối xử với cô không tốt nhưng ba anh thì coi cô như con ruột vậy. "Tối mai đi."

Bạn đang đọc truyện *Ngìng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Quý con Tiểu Lãnh

Chớp mắt đã tới tối hôm sau. Kỳ Tuyết cùng Tiểu Lãnh chào tạm biệt mọi người trong nhà rồi đi ra ngoài nơi Thiên Dực đang đợi bọn họ. Tiểu Lãnh mặc đồ thể thao màu xanh lá năng động đi

bên cạnh cô một thân váy trắng thướt tha.

"Mau lên xe đi." Thiên Dực hạ cửa xe xuống, thò đầu ra nhìn cô với Tiểu Lãnh. Cô gật đầu đẩy đẩy Tiểu Lãnh lên phía trước ngồi vào ghế phụ của xe Thiên Dực còn mình lên xe

của mình phóng đi.

Nửa tiếng sau hai trước xe đã đi vào khuôn viên của biệt thự ở ngoại thành của Thiên Gia, tới trước cửa lớn đã thấy người làm cùng Lâm quản gia đứng đó chờ họ rồi. Cô bước xuống xe cùng lúc Thiên Dực cùng Tiểu Lãnh cũng xuống xe. Lâm quản gia nhận lấy chìa khóa xe để cho người

mang xe đi cất, còn ba người bọn cô thì sánh bước cùng nhau vào trong.

Thiên Hàn cùng Hà Tử Hy nhìn thấy ba người bọn cô đi vào mà gương mặt có tuổi như nở hoa. Cô nhìn Hà Tử Hy mà bật cười trong lòng, năm đó bà ta ghét cô ra sao, muốn đưa con của Kiều Ngân Anh ra sao mà bây giờ vừa nhìn thấy con cô liền vui vẻ như vậy. Như nhìn ra ý tứ của cô mà Thiên Hàn ái ngại nhìn cô, có lẽ người ba chồng cũ này của cô còn chút tình người hơn vợ ông.

Kỳ Tuyết dắt tay Tiểu Lãnh cùng Thiên Dực đi về phía Thiên Hàn cùng Hà Tử Hy. Không biết là do có tuổi nên bớt mặt dày mà lúc cô gật đầu chào hỏi bà ta cùng chồng bà thì gương mặt bà có chút ái ngại, không kiêu ngạo như ngày trước. Thấy không khí hơi khó chịu nên Thiên Dực liền lên tiếng: "Được rồi, có gì nói sau. Mọi người mau ngồi xuống đi."

Cô gật đầu cầm tay Tiểu Lãnh ngồi xuống ghế bên phải Thiên Hàn. Cô nhìn họ có chút ái ngại xấu

khó mà bỏ đi, an nhiên xoa đầu thân thiết với Tiểu Lãnh.

"Khụ, khụ... Tiểu Lãnh con chào ông bà nội đi." Thiên Dực ho nhẹ mấy cái gây sự chú ý với cô sau đó ánh mắt cầu cứu nhìn Tiểu Lãnh.

Cô xoa đầu Tiểu Lãnh chờ câu trả lời của cậu nhưng từ đầu tới cuối cậu đều không lên tiếng. Lòng cô không hiểu sao rất hài lòng về hành động này nhưng dù sao cũng là trước mặt người lớn không thể để mình bị coi là dạy con không nghiêm được.

"Tiểu Lãnh, chào ông bà nội đi con." Cô vuốt ve mái tóc cậu, giọng nói nhẹ nhàng.

Tiểu Lãnh ngược nhìn cô suy tư xong cũng ngoan ngoãn lên tiếng chào hỏi hai vị kia: "Ông nội, bà nội khỏe!"

Chỉ là một câu chào hỏi nhưng gương mặt hai người già đang ngại ngùng, buồn bã kia liền khôi phục ngay. Gương mặt họ thoáng chốc như mùa xuân tràn về, Hà Tử Hy vui mừng phân bố người làm mang đồ bà đã chuẩn bị ra cho Tiểu Lãnh, Thiên Hàn thì cười hiền từ cất lời: "Ngao ngao,

Tiểu Lãnh rất ngoan."

Thiên Dực nhìn cô gật đầu, có vẻ lần này việc cô làm với anh ta như một ơn huệ lớn vậy. Kỳ Tuyết thờ dãi nhìn họ xong vẫn quyết định đẩy đẩy Tiểu Lãnh tới gần hai người già kia, dù sao cũng

được mấy năm cũng không thể trách họ mãi được.

"Cảm ơn con." Hà Tử Hy vui vẻ chơi cùng Tiểu Lân cũng không quên nhìn cô cười nhẹ. Lúc này từ ngoài cửa đã có tiếng bước chân cười đùa vọng vào. Cửa mở ra, Thiên Vũ cùng Kiều Ngân Anh đi vào. Tay anh còn bế một đứa bé gái chính là Thiên Ngân Châu, con gái của họ. Cô chỉ cười nhạt không có biểu hiện gì khác thường còn Thiên Hàn cùng Hà Tử Hy thì ngỡ ngàng vô cùng sau đó liền nhìn cô xem phản ứng. Rồi sau đó Hà Tử Hy nhìn về phía con trai mình. "Mẹ

tưởng hôm nay con không về?"

Thiên Vũ đặt Thiên Ngân Châu xuống nói gì với Kiều Ngân Anh sau đó thấy cô ta dắt theo con

mình lên lầu. Anh đi về phía cô, đứng hơn là tới chỗ Tiểu Lân. "Con tới rồi sao Tiểu Lân?"

Trái ngược với vẻ quan tâm thân thiết đó Tiểu Lân chỉ hừ nhẹ một cái sau đó quay mặt chơi với Thiên Hàn. Hai ông bà nhìn vậy liền cảm thấy ái ngại, cháu trai mình lại không nhận ba nó thì sau này cơ hội có thể gặp cháu trai càng ít rồi đây. Hà Tử Hy cười dịu dàng, tay bà xoa má Tiểu Lân

nhẹ giọng: "Cháu chào ba một tiếng đi Tiểu Lân."

Tiểu Lân nhìn cô như hỏi ý kiến nhưng cô không muốn nói là ác phụ nên liền quay đầu nhìn hướng khác. Không biết thằng con cô ăn phải cái gì liền chuyển mục tiêu sang Thiên Dục, người

đang an nhàn ngồi xem kịch. "Ba Dục tới mát!"

Phụt! Cô và Thiên Dục không hẹn mà gần phun trả ra ho sặc sụa. Nhìn ánh mắt Thiên Vũ nhìn mình đầy sát khí cô liền nhin cười lại tỏ vẻ mặt tinh bơ. Có trách thì trách anh không có sức hút

của người cha làm con trai mình cũng không thêm nhận mình chứ trách ai được nữa.

Thiên Dục đặt ly trà xuống, hai mắt căng tròn nhìn Tiểu Lân. Thằng nhóc thối này lúc trước dù anh có nịnh nọt, dụ dỗ ra sao cũng nhất quyết không gọi tiếng ba mà bây giờ muốn chọc tức ông hai trai anh mà liền gọi. Tuy lòng có chút thành tựu nhưng mà anh cũng chưa ngu ngốc mà đối đầu với

anh mình. "Tiểu Lân, ông bà nội là bảo con chào ba ruột con nha. Đừng đổi mũi tên vậy."

Thiên Vũ mặt càng đen hơn khi nghe Thiên Dục nói, ánh mắt đặng đặng sát khí quét anh ta làm Thiên Dục muốn đào hố trốn cũng không xong. Mẹ nó, cậu thích Kỳ Tuyết, cũng dám công khai

nhưng cướp con với anh hai thì cái này khó nói lắm.

"Không muốn, ông ta không phải ba con." Tiểu Lân xì mặt, nhảy khỏi lòng Thiên Hàn mà chạy ra chỗ cô kéo kéo ống tay cô, gương mặt trẻ con thiên sứ đáng yêu cùng giọng nói trong trẻo ngân

vang. "Mẹ, ông ta có là ba con không a?"

Kỳ Tuyết nhìn con trai mình như muốn kêu lên rằng "con muốn làm gì thì làm, đừng kéo mẹ vào chứ." Hai tay run run nhìn Tiểu Lân, cảm giác toàn bộ người trong Thiên Gia từ người làm tới chủ đều hướng về cô chờ câu trả lời. Bây giờ nếu nói cô thì Tiểu Lân liền phải gọi Thiên Vũ làm cha rồi nhưng cô không thích. Nhưng nếu nói không thì đồng nghĩa năm đó cô ngoại tình với người

khác khi đang còn là vợ chồng với anh để sinh ra Tiểu Lân sao. Khó quá mà!

"Bảo bối, hay con tự kiểm tra đi." Kỳ Tuyết suy tư một hồi liền quay mũi tên về phía Tiểu Lân mà

đẩy đẩy cậu về phía Thiên Vũ.

Nhưng cô nào biết quý con này đã có trường hợp dự phòng trước. Gương mặt thiên sứ non nớt đó nhìn về phía Thiên Vũ. "Chú còi quần cho con xem đi, nếu bạn nhỏ của chú dững mãnh như mẹ con nói thì chắc chắn chú là ba của con nha."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Con trai phúc hắc

"Chú còi quần cho con xem đi, nếu bạn nhỏ của chú rững mãnh như mẹ con nói thì chắc chắn chú là ba của con nha." Tiểu Lân nghiêm túc nhìn Thiên Vũ, gương mặt không chút biến sắc nhắc lại lần nữa.

Cả phòng khách im lặng lại, cô cảm nhận được đâu đó những ánh mắt sát thủ đang trừng về phía mình. Cô muốn kêu, muốn hét mình oan cho mình mà

cũng vô dụng.

Anh hai hàm răng rít vào nhau, hắc huyền nổi ba vạch nhìn cô. Đoạn sau mới cười lạnh, đưa tay xoa đầu Tiểu Lãnh. "Sao con lại nói vậy?"

Cô toát mồ hôi, hồi hộp chờ đợi câu trả lời của con trai mình. Biết trước câu trả lời của Tiểu Lãnh có phần nguy hiểm nên từng giây trôi qua cô đều lo lắng. Tuy không sợ Thiên Vũ nhưng nếu Tiểu Lãnh nói linh tinh không khác là cô dạy nó như vậy trong khi người làm mẹ như cô đây có nói được gì nó đâu.

"Không lẽ chú không có bạn nhỏ? Tiểu Lãnh còn có nha." Gương mặt thiên sứ cười hồn nhiên nhìn ba cậu. Nhưng ai biết được nói xong cậu còn nhếch môi một cái.

"Kỳ Lãnh!" Kỳ Tuyết tức giận nheo tai nhỏ của Tiểu Lãnh.

Cũng không phải dạng vừa Tiểu Lãnh vùng khỏi tay cô chạy tới ôm Thiên Vũ ở trước mặt, mắt ướt ướt ngẩng lên nhìn anh. "Cháu chỉ muốn xác nhận thôi mà. Nhưng mẹ cháu lại bắt nạt cháu a."

Y như rằng gương mặt thiên sứ đỏ của cậu đã lấy được tình cảm của mọi người trừ cô và Thiên Dực. Nhưng họ có muốn câu với cô cũng không được vì sợ cô mang Tiểu Lãnh nên Hà Tử Hy liền nhẹ giọng khuyên can. "Đứng đó Tuyết, Tiểu Lãnh nó chỉ hỏi thôi mà. Trẻ con còn ngây thơ không hiểu rõ."

Cô và Thiên Dực đờ mắt nhìn nhau. Tiểu quý đỏ mà ngây thơ sao, ở cùng nó bao năm còn không hiểu cái gương mặt giả nai những tâm hồn ác quỷ này thì chắc cô với Thiên Dực bị làm tức chết cũng không biết nguyên do mất.

"Vậy được, chú đưa cháu đi kiểm tra." Thiên Vũ bế Tiểu Lãnh lên sải bước về phòng ngủ cho khách ở gần đó. Bỏ lại những ánh mắt ái muội phía sau lưng đang nhìn chăm chăm vào cô.

Lát sau cửa phòng ngủ Thiên Vũ cùng Tiểu Lãnh vừa đi vào mở ra, không hiểu Thiên Vũ nói gì với cậu mà Tiểu Lãnh liền ngoan ngoãn gọi bà, còn không bày ra cái gương mặt thiên sứ tâm hồn ác ma kia nữa. Tối lúc nhà bếp chuẩn bị xong bữa tối mọi người đi vào ăn còn cô với Tiểu Lãnh cùng Thiên Dực đi sau mới kéo cậu lại hỏi. "Nói mẹ nghe coi, sao tự nhiên con gọi anh ta là ba vậy?"

"Anh hai mua chuộc gì con sao Tiểu Lãnh?" Thiên Dực mặt sáng ngời muốn học hỏi chút để sau này còn xử lý Tiểu Lãnh.

"Ba, mẹ với ba Dực không cho con gọi ba là ba này." Tiểu Lãnh chạy nhanh tới ôm chân Thiên Vũ đang đi phía trước giọng không to không nhỏ đủ mọi người nghe thấy hết.

Con mẹ nó, cô nhìn Thiên Dực, anh ta cũng nhìn lại cô về mặt bất lực.

Vừa ngồi vào bàn ăn đang định bắt đầu thì cùng lúc này Kiều Ngân Anh dắt tay Thiên Ngân Châu vào trong phòng ăn. Cũng may cô ngồi đối diện với Thiên Vũ nên không bị cô ta nói gì chứ không chết mất. Nhưng lúc này mới để ý phía đối diện là Thiên Vũ, bên cạnh anh lại là tiểu quý nhà cô – Tiểu Lãnh. Nhìn Kiều Ngân Anh đi về phía Thiên Vũ là biết cô ta định ngồi đó lên cô ra hiệu cho Tiểu Lãnh sang ngồi bên cạnh mình nhưng không biết vô ý không cô tình mà cậu không hề chú ý tới cô mãi miết chơi đùa với Thiên Vũ.

Kiều Ngân Anh dắt tay con gái mình tới chỗ bên cạnh Tiểu Lãnh, ánh mắt cô ta có phần khó chịu nhìn cậu xong vì có hai người trưởng bối kia nên gương mặt thoáng chốc thay đổi nhìn cậu. "Tiểu Lãnh, cháu có thể ngồi ra cho khác cho Châu Nhi ngồi đây được không? Nó thích ngồi với ba nó."

Tuy yêu cầu hơi vô lý nhưng cô nghe cũng thấy đúng vì dù sao Tiểu Lãnh tới cướp chỗ một đứa bé cũng chẳng hay ho gì, quá mất thể diện. "Tiểu Lãnh, sang đây ngồi với mẹ đi."

Tiểu Lãnh ngẩng nhìn Kiều Ngân Anh sau đó nháy mắt nhìn cô một cái. Lúc đầu cô còn không hiểu cậu làm vậy là ý gì nhưng lúc sau mới hiểu. Tiểu Lãnh cầm ống tay áo Thiên Vũ kéo kéo mấy cái, ánh mắt thiên sứ ban này lại xuất hiện. "Ba, đứa bé gái này là con ba còn không không phải sao?"

Lừa đảo, ánh mắt quá lừa đảo mà!

Thiên Vũ cười nhẹ nhàng với Tiểu Lãnh sau đó trừng mắt với Kiều Ngân Anh một cái. Nhưng Tiểu Lãnh không từ bỏ khi chưa có câu trả lời nên vẫn tiếp tục kéo tay anh làm cuối cùng Thiên Vũ phải mở lời. "Cả hai đứa đều là con ba, con hỏi gì ngốc vậy."

Kiều Ngân Anh nhận ra sự cứng chiều của Thiên Vũ với Tiểu Lãnh nên nhìn cô hừ một tiếng rồi kéo Thiên Ngân Châu ra chỗ khác ngồi. Nhưng cô nhóc đó lại không hiểu chuyện như mẹ mình mà chạy tới đẩy Tiểu Lãnh để cướp lấy chỗ ngồi. Có lẽ do được lòng chiều nên hành động này của Thiên Ngân Châu diễn ra rất thành thực phút chốc không biết do lực quá mạnh hay Tiểu Lãnh cố tình mà... Bịch! Một tiếng vang to cả cơ thể nhỏ nhắn của Tiểu Lãnh nằm dưới sàn

phòng bếp.

Cô phản ứng rất nhanh do tâm lý một người mẹ mà kéo ghế ra chạy nhanh tới chỗ Tiểu Lãnh đỡ đầu cậu khỏi sàn xem xét trong khi mọi người vẫn ngỡ ngàng. Bàn tay cô sờ được một cục ở sau đầu Tiểu Lãnh sưng nên liền nhíu mày nhìn Thiên Ngân Châu nhẹ nhàng đẩy một cái nhưng với đứa bé như nó cũng khiến nó lùi về sau mấy bước mà ngã về phía Kiều Ngân Anh.

"Đừng cử động nhiều." Kỳ Tuyết nhìn Tiểu Lãnh nhẹ nhàng nói.

Lúc này mọi người mới hoàn hồn, người phản ứng nhanh tiếp là Thiên Vũ và Thiên Dực. Thiên Vũ do ở gần hơn lên ngồi xuống định bế Tiểu Lãnh thì bị cô hất tay ra. Ánh mắt đầy chán ghét. "Bỏ

bàn tay của anh ra."

Thiên Dực lúc này cũng nhanh nhẹn mang tới một khăn có mấy viên đá bên trong. Cũng phải, do hồi nhỏ Tiểu Lãnh rất tinh nghịch nên đa phần nếu cô hoặc Lục Hàn hay người nhà cô không có

nhà để Thiên Dực chăm sóc thì anh ta cũng xử lý rất nhanh, dần dần thành thói quen.

"Thiên Dực, con làm gì vậy?" Hà Tử Hy hoảng hồn nghĩ hoặc nhìn con trai bà.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Ác giả ác báo

"Cứu người." Thiên Dực lo lắng hiện rõ trên mặt, chỉ lạnh nhạt buông lời rồi ra quan sát cho Tiểu Lãnh, sau đó cẩn thận đặt cậu trên ghế sofa. Quanh cậu là Thiên Hàn cùng Hà Tử Hy đang xót xa cho cháu trai của họ.

Kỳ Tuyết nhìn về phía Thiên Ngân Châu cùng Kiều Ngân Anh đặt khăn lạnh xuống. Cô lướt qua Thiên Vũ đang đứng trước mặt cô đi về phía Thiên Ngân Châu cùng Kiều Ngân Anh. Ánh mắt buốt giá nhìn họ, bàn tay cô nhanh nhẹn đưa ra đẩy Thiên Ngân Châu ngã xuống, miệng cười chế diễu, lạnh nhạt.

"Cô, cô,..." Kiều Ngân Anh không ngờ cô sẽ làm như vậy, gương mặt vô cùng hoảng hốt đỡ Thiên Ngân Châu dậy.

Bộp! Một tiếng vang rõ to khắp căn phòng khách. Năm ngón tay của cô in rõ trên mặt Kiều Ngân Anh cùng vẻ hoảng sợ của cô ta càng làm cô thấy hả hê.

"Tôi thì sao. Cái tát này chính là để đánh thức người mẹ "vô học" như cô." Tiếng nói cô đánh thếp tới lạnh của sống lưng những người ở trong đó. Ngay cả giúp việc lâu năm cũng không nghĩ cô thay đổi nhiều như vậy.

"Cô dám." Hàm răng Kiều Ngân Anh rít vào nhau nhìn cô, sau đó liền đưa tay ra định tát cô thì bị cô tóm lại được. Bộp! Một cái tát nữa rơi vào mặt cô ta làm gương mặt càng được tô điểm đẹp hơn. "Trên đời này nếu để đối xử với loại người như cô thì chẳng có gì tôi không dám."

"Vũ..." Kiều Ngân Anh rất nhanh biến đổi sắc mặt như thể bông hoa mỏng manh chuẩn con bão lay động. Thiên Ngân Châu thì vẫn sợ hãi mà úp mặt vào người mẹ mình không phát ra bất kì tiếng động gì. Nếu bình thường cô nhìn cảnh này chắc cũng phần nào có lòng thương xót với hai mẹ con cô ta nhưng còn hiện thì không thể nào.

"Đủ rồi. Kỳ Tuyết, nơi này không phải Kỳ Gia mà cô muốn lộng hành thì được." Thiên Vũ đi tới bế Thiên Ngân Châu lên xem xét rồi đỡ hai mẹ con họ về ghế sofa ngồi xuống.

"Vậy con gái anh đẩy Tiểu Lãnh thì tôi không có quyền xử lý sao? Anh đừng quên Tiểu Lãnh cũng là con anh. Nếu anh muốn phân biệt rõ vậy thì từ giờ Kỳ Lãnh với nhà họ Thiên hoàn toàn không có bất kì quan hệ gì. Thế nào?" Cô nhìn anh nở một nụ cười khinh bỉ. Ánh mắt hiện nên rõ vẻ khiêu khích. Cô chính là muốn anh ta tự động từ bỏ Tiểu Lãnh để không có quyền tới gần nó thêm bất kì lần nào nữa.

"Được rồi, đừng to tiếng nữa. Chuyện này là Châu Nhi có lỗi trước. Mau, con ra xin lỗi Tiểu Lãnh đi." Hà Tử Hy nghe cô nói xong sắc mặt trắng bệch. Đứa cháu trai của bà sao có thể không liên quan được. Tuy bà cũng rất quý Thiên Ngân Châu nhưng đứa cháu gái này quá kiêu ngạo nên dạy dỗ lại nó cũng tốt.

Kiều Ngân Anh khá ngạc nhiên vì bà thường thương yêu Châu Nhi của cô ta sao bây giờ lại khác vậy. Gương mặt tức giận mà bức bối nên tiếng, tiện ném về cô ánh mắt tức giận như muốn giết cô luôn vậy. "Mẹ! Châu Nhi không có lỗi. Ai biết được có phải thẳng nhóc đó giờ trở hay không."

"Cô thôi ngay đi. Con gái mình còn không dạy được, bây giờ để bà già này dạy cô lại có ý kiến. Nếu muốn cô liền cuốn gói đi luôn đi." Chẳng hiểu vô tình hay cố tình là Kiều Ngân Anh vừa nói xong Tiểu Lãnh liền nhăn mặt kêu đau rồi cả người co lại khiến cho Hà Tử Hy xót từng khúc ruột nên bà mới dùng giọng đánh thếp, chán ghét với cô ta đến vậy.

Kiều Ngân Anh liền biết mình đã đi sai nước cờ nhưng giờ muốn dừng cũng không được, đành nhìn sang Thiên Vũ bên cạnh để tìm sự cứu cứu nhưng cũng vô dụng. Anh chỉ liếc qua Tiểu Lãnh đang co người rồi lạnh giọng hắt đi. "Châu Nhi, con qua xin lỗi Tiểu Lãnh đi."

Thiên Ngân Châu ngẩng đầu nhìn Thiên Vũ rồi nhìn ánh mắt mọi người đang nhìn mình, từ trước tới giờ cô bé có đầy ai cũng không bị ép phải xin lỗi mà chỉ vì một cậu nhóc được coi là con ba mà phải đi xin lỗi như vậy. Cô bé rụt rè một hồi cuối cùng vẫn phải đi tới xin lỗi Tiểu Lãnh. Mỗi bước chân của cô bé đều rất cẩn thận vì tuy là cháu gái duy nhất từ trước đến nay của nhà họ Thiên nhưng ông nội không yêu thích bé như cậu nhóc Tiểu Lãnh này nên cô

bé rất sợ ông nội mình. Ba cũng chưa từng cưng chiều cô bé tới tận trời như vậy mà làm lòng cô bé cảm thấy ghen tỵ.

"Thôi đi, tốn thời gian. Nếu không muốn mở lời không ai ép. Nhưng mong cô Kiều sẽ tự dạy lại bản thân cũng như con gái của cô nhiều hơn." Kỳ Tuyết sai bước nhanh qua Thiên Ngân Châu đang lò dò đi tới, ánh mắt dừng lại trước thân hình nhỏ bé đầy đặn chán ghét rồi bước qua nhanh. Cô ra hiệu cho Thiên Dực bế Tiểu Lãnh lên để rồi đi. Hoàn toàn không có quan tâm tới sự cho phép của ai.

"Hay để Tiểu Lãnh ở đây. Thằng bé đang bị thương." Hà Tử Hy có chút luyến tiếc nhìn về phía Kỳ Tuyết với Thiên Dực đang bế Tiểu Lãnh chuẩn bị rời đi mà lên tiếng.

Kỳ Tuyết hơi khựng lại vì bất ngờ trước Hà Tử Hy, cô không nghĩ bà sẽ quý đứa cháu trai mới gặp lần đầu tới như vậy.

"Nếu để thằng bé ở đây chỉ sợ không ngã như vậy mà con từ chỗ cao hơn mất." Kỳ Tuyết xoa đầu Tiểu Lãnh nhẹ nhàng nhưng giọng cô hoàn toàn là kiểu mỉa mai tốt cùng.

"Vậy được rồi." Bà biết không có cách nào kéo lại cùng chỉ biết im lặng mà từ bỏ.

Nhưng vừa đi được hai bước ra khỏi cửa chính thì người nam nhân từ trước tới giờ chưa lên tiếng lời nào đột nhiên mở lời, trong giọng ông ta đầy vẻ mong muốn. "Lần sau con có thể mang Tiểu Lãnh tới thăm chúng ta tiếp được không?"

Kỳ Tuyết càng ngạc nhiên hơn trước Thiên Hàn, lúc trước khi cưới Thiên Vũ ông luôn nghiêm khắc nhưng vẫn luôn giúp cô nhiều không như Hà Tử Hy luôn có chèn ép cô. Bây giờ thấy ông thêm muốn ở cùng cháu trai mà yếu lòng nhìn con trai mình rồi lên tiếng. "Vậy để con sắp xếp cuối tuần nào rảnh thì cho thằng bé tới chơi với mọi người. Bây giờ xin phép bọn con về trước."

Đội bóng lưng kia khuất hẳn, cũng như tiếng xe ô tô biến mất. Thiên Vũ đứng dậy, lạnh lùng mà bỏ đi. Lúc đầu Kiều Ngân Anh còn muốn níu kéo anh ở lại nhưng bị ánh mắt giá lạnh đó làm sợ hãi mà buông tay để mặc Thiên Vũ lấy xe đi đâu đó.

Trên đường đi về. Thiên Dực chở còn cô bé Tiểu Lãnh ngồi đằng sau bằng xe cô. Tới khi đi được nửa đường cô mới nhìn Tiểu Lãnh ngoan ngoãn nằm trong lòng mà cười khó hiểu, sau đó nhéo tai cậu một cái. "Tiểu quý, con còn muốn đi nữa."

Tiểu Lãnh mở mắt ra, ánh mắt khó chịu cùng khinh bỉ nhìn mẹ cậu rồi hất tay đang nhéo tai nhỏ của cậu ra ngồi thẳng dậy. "Nếu con không nói thì mẹ biết được chắc, còn muốn tỏ vẻ."

Thiên Dực nhìn qua gương thấy mẹ con cô đang chơi đùa mà hạnh phúc, cuối cùng sau này họ có là gia đình của anh hay không còn chưa biết được.

Còn nói về việc phát hiện thì rõ lúc Thiên Dực bế Tiểu Lãnh ra đến cửa thì lúc cô cúi xuống xem vết thương cho Tiểu Lãnh thì nghe được lời thú tội chân thật đó mà cười cũng không được mà khóc cũng không xong. Nếu lúc đó không biết được sự thật thì sau đó dù Thiên Hàn có lên tiếng cô cũng chẳng đồng ý cho Tiểu Lãnh tới nhà họ Thiên lần nào nữa. Cùng lúc đó có cũng có chút ái nấy với đứa bé Thiên Ngân Châu kia tự biến thành trò đùa của con cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Vũ Trác Nghiên gặp tai nạn

Mấy ngày liên tiếp cuộc sống của cô diễn ra vô cùng an nhàn, Kiều Ngân Anh cũng rất ngoan ngoãn không dám làm việc gì nữa. Anh hai cô cũng rất nhanh mở thêm một chi nhánh mới ở thành phố A. Cha mẹ cô thì ngày ngày hưởng thụ cuộc sống tuổi già, lâu lâu thì mẹ cô tới Thiên Long có vấn tài chính, cha cô thì tìm mấy người bạn già tán gẫu. Duy nhất chỉ có tiểu quý của cô là khác thường, từ sau hôm trở về từ Thiên Gia thì Tiểu Lãnh liên trầm tĩnh khó hiểu, học về liền đóng cửa phòng lên mạng hoặc gọi điện cho ai đó rất bí ẩn, đến cô cũng không hiểu nó nghĩ gì.

"Tiểu Lãnh, mấy hôm nay con làm sao vậy?" Kỳ Tuyết dắt tay Tiểu Lãnh đến trước cổng trường. Sáng sớm hôm nay cô phải tranh đấu với anh hai cùng cha mẹ cô mãi mới được đưa Tiểu Lãnh đi học.

"Có gì đâu. Con vào học đây. Bye, bye mẹ." Tiểu Lãnh cười ngọt ngào nhìn cô rồi vẫy tay đi vào bên trong trường.

Nhìn bóng lưng nhỏ bé dần biến mất lòng cô càng nghi hoặc nhiều hơn. Tiểu Lãnh là đứa trẻ có thiên phú khác thường, những việc nó làm đều có tính toán kỹ lưỡng đôi lúc cũng làm cho cô cảm thấy khó hiểu. Reng.reng....!

"Trác Nghiên, anh gọi cho em có việc gì không?" Kỳ Tuyết nhìn thoáng qua điện thoại rồi mở ra nghe, tiện đi về phía ô tô mà đi vào bên trong khởi động xe.

Đầu dây bên kia im lặng một hồi không nên tiếng. Cô bắt đầu cảm thấy khó chịu, cũng như bức tức vì cuộc điện thoại mới sáng sớm này đang định cúp máy thì thấy tiếng nói do dự bên đầu dây kia vang lên. "Là tớ, Vũ Anh đây."

Cô thoáng ngạc nhiên xong liền tiếp lời."Thì ra là cậu, sao lại lấy điện thoại Trác Nghiên gọi cho tớ vậy?"

Cô nghe thoáng đầu dây bên kia ậm ừ một hồi cũng không lên tiếng lòng càng khó hiểu hơn, cuối cùng xảy ra việc gì."Vũ Anh, cậu sao vậy?"

"Trác Nghiên, anh ấy... bị tai nạn."Lạc Vũ Anh nói xong như sắp khóc.

Kít! Tiếng xe phanh lại.Cô bàng hoàng sau đó rất nhanh lấy lại bình tĩnh cho xe chạy tiếp, lo lắng hỏi người ở đầu dây bên kia."Cậu đang ở bệnh viện nào, tớ tới ngay."

"Bệnh viện Z." Nói xong đầu dây bên kia chỉ còn lại tiếng khóc thút thít của Lạc Vũ Anh.Cô tắt điện thoại liền phóng xe nhanh tới đó.

Trước hành lang phòng phẫu thuật cô nhìn Lạc Vũ Anh đang ngồi ở ghế chờ mà khóc lớn, bên cạnh cô ấy không phải là...Lục Hàn sao.Kỳ Tuyết không ngờ mấy hôm không gặp Lạc Hàn lại gặp được anh ở đây.Không phải thư kí nói anh đi Ý bàn công việc rồi sao, tại sao hiện tại lại có mặt ở đây.Hàng loạt câu hỏi quanh quẩn quanh cô những cô cũng rất bình tĩnh đi tới chỗ hai bọn họ.

"Trác Nghiên sao rồi?" Nghe tiếng cô Lạc Vũ Anh ngẩng đầu lên nhìn rồi cúi xuống khóc tiếp nên Lục Hàn phải trả lời thay."Vẫn đang phẫu thuật nhưng tình hình cũng khả quan rồi."

"Ừ.Mà sao anh lại ở đây, không phải anh đang ở Ý sao?"Cô ngồi xuống bên cạnh Lạc Vũ Anh nhưng vẫn không quên nói ra câu hỏi của mình.

"Anh vừa về, nghe tin Trác Nghiên bị tai nạn nên từ sân bay tới đây luôn."Lục Hàn cười nhẹ nhìn cô, thoáng gương mặt của anh có vẻ rất mệt mỏi do ngủ quá ít.Quần áo trên người anh nhăn nhoe lại, chứng tỏ anh chưa kịp thay đồ mà đã tới đây rồi.

"Vậy việc tai nạn này là sao?"Tự nhiên không khí im lặng khác thường.Tiếng khóc của Lạc Vũ Anh nhỏ dần đi rồi cô ấy úp mặt vào người cô không lên tiếng.Lục Hàn nhìn thoáng qua cô ấy rồi mới mở lời."Là Kiều Ngân Ý làm.Bà ta với Trác Nghiên đang bắt đồng ý kiến về vấn đề đối đầu với Trust nên cho người khử Trác Nghiên."

Gương mặt cô tối sầm lại, hai bàn tay nắm chặt vào nhau.Lại là bà ta, không ngờ ngay cả con trai của chủ công ty bà ta làm, bà ta cũng dám xử lý.Không phải bà ta đã quá tham vọng rồi sao."Cha của anh ấy biết việc này chưa?"

Chưa đợi Lục Hàn trả lời thì đã có tiếng giày cao gót đi về phía họ, tầm mắt cô nhìn người đàn bà đi tới vẻ mặt không chút tốt hơn mà còn có vẻ khinh bỉ khác thường."Sao bà Kiều lại tới đây vậy?" Giọng cô đầy chán ghét đối với người phụ nữ vừa tới nhưng thoáng qua lại ngọt ngào, thân thiết khó tưởng.

Kiều Ngân Ý nở một nụ cười giả tạo với bọn cô rồi lên tiếng."Cháu nói gì vậy Tuyết, cha Trác Nghiên đang ở Ấn Độ bàn việc làm ăn nên ta thay Trác Thần tới thăm nó là việc đương nhiên thôi.Mà nó sao rồi?"

Nhìn nụ cười giả tạo của bà ta mà cô ớn lạnh người.Nghe bà ta gọi tên cha của Trác Nghiên thuận miệng như vậy thì đoán được bà ta đã quyến rũ được ông ấy rồi, còn nhân lúc ông ấy không có ở thành phố A mà ra chiêu độc với con trai ông ấy rồi tỏ vẻ lương thiện tới thăm hỏi nữa.Lạc Vũ Anh đang định đứng dậy, cô hiểu được cô ấy đang định làm gì mà liền giữ chặt lại rồi bản thân mình đứng dậy đi về phía bà ta nở nụ cười ngọt ngào."Bác Kiều thật là một nhân viên có tâm.Ngay cả chuyện gia đình cũng phải thay cha của anh ấy tới thăm mới được.Xứng đáng là nhân viên ưu tú của năm mà."Mỗi từ nhân viên cô nói ra đều được nhấn mạnh thật đặc sắc.

Sắc mặt giả tạo tươi tắn của bà ta liền bị dập tắt, dần dần tối đi nhưng vẫn với cô nở một nụ cười thân thiện giả tạo."Có gì đâu, đây là việc đáng làm mà."

"Đáng làm cái sh*t, bà chính là người hại anh ấy xảy ra tai nạn."Lạc Vũ Anh bật dậy đi tới kéo tóc bà ta nhưng rất nhanh bị Lục Hàn kéo ra.

Kỳ Tuyết nhủ mảy ra hiệu cho Lục Hàn kéo cô ấy ra xa rồi với Kiều Ngân Ý nở nụ cười ngọt ngào lần nữa."Phải xin lỗi bác Kiều rồi.Vũ Anh, cô ấy bị kích động quá mà."

Kiều Ngân Ý tối mặt, sai lầm của bà là hôm nay một mình đi tới đây.Biết rõ vợ của Vũ Trác Nghiên tính tình đàn ông mà không ngờ cô ta dám kéo tóc bà giữa nơi như vậy.Dù sao cũng phải diễn nên bà ta cố lặn ra nụ cười hiền dịu, từ bi."Không sao, không sao.Đừng để nó bị đại cán người là được."

"Bà nói ai bị đại." Lạc Vũ Anh vừa được kéo đi lại nổi giận định đi tới tóm bà ta lần nữa thì bị Lục Hàn cản lại.Cô cười cười nhìn bà ta sau đó không hiểu sao trượt chân ngã về phía sau nên thuận tay, chỉ thuận tay mà nắm vào áo bà ta...xoẹt...một tiếng vải bị xé rõ lớn đủ hiểu chiếc áo của bà ta đã bị rách ra sao.Không chỉ rách mà lực của cô còn đủ lớn để bà ta ngã nhào theo nữa, nhưng ông trời có mắt để cô số may được Lục Hàn đỡ lại nên không bị sao cả.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Biến cố

"Cảm ơn anh." Cô cười dịu dàng, giữ lại thăng bằng mà đứng thẳng dậy. Lục Hàn lúc vì vậy mà buông tay khỏi người cô. Cùng lúc này Kiều Ngân Ý vừa ngã nhào xuống sàn nhà cũng đứng thẳng dậy, gương mặt tối lại như đưa đám định nói gì đó thì bị cô chặn trước. "Ấy chết, xin lỗi bác Kiều. Tại cháu bị trượt chân nên kéo theo bác ngã luôn."

Kiều Ngân Ý nhìn cô hừ nhẹ một cái. Ở ngay bệnh viện thế này bà ta không thể nào quay ra chửi cô được nên đành nhẫn nhịn.

Kỳ Tuyết nhếch miệng cười một cái rồi rất nhanh biến mất làm không ai phát hiện ra được. Cô nhìn bà ta đi về ân cần rồi hỏi thăm bằng một giọng điệu ngọt ngào. "Bác có đau chỗ nào không vậy. Lục Hàn, anh ấy vô ý lại chỉ đỡ cháu mà quên mất bác."

Mỗi lời nói của cô đều như mật ngọt khiến người nghe không có cách nào tức giận được. Lục Hàn với Lạc Vũ Anh nhìn cười nhìn Kỳ Tuyết diễn cho mà đau cả bụng. Họ không ngờ tài năng của cô ngày càng điêu luyện, có khi còn hơn cả Kiều Ngân Anh mất.

"Không sao, có gì đâu mà trách." Kiều Ngân Ý cười trừ nhưng trong lòng thầm mắng Kỳ Tuyết. Con bé này đúng là y hệt người mẹ Vũ An Nhược của nó, sau này chắc chắn nó chính là mối họa lớn nhất đây mà.

"Khụ... không ngờ bà già như vậy rồi còn mặc áo lót gọi cảm như vậy đó. Định quyến rũ ai nữa sao?" Lạc Vũ Anh đầy mỉa mai nói với bà ta. Ánh mắt nhìn về phía ông tay áo bị Kỳ Tuyết kéo rách để lộ ra kiểu dáng áo lót gọi cảm bên trong của bà ta.

Kỳ Tuyết quay lại trừng mắt Lạc Vũ Anh một cái nhưng cô ấy lại để về mặt vô tội nhìn cô. Còn Lục Hàn vẫn gương mặt vô cảm không biến sắc nhìn cô làm sống lưng cô tự nhiên có cảm giác nặng nề.

Kiều Ngân Ý lúc này giận tím mặt không biết phải làm sao vì tới lúc này bà ta mới chú ý tới ông tay áo bị kéo rách đó. Tay kéo hai bên vải vì rách liền vào nhau quay mặt rồi đi không nói một tiếng nào. Lúc này Lạc Vũ Anh được một trận cười to, sáng khoái. "Tuyệt, cậu có trình độ đó nha. Tớ phải học hỏi thêm mới được."

"Có gì đâu, học cái trò này làm gì không biết." Cô cười trừ quay sang thì thấy Lục Hàn đang chăm chú quan sát cô làm cô bỗng nhiên ngại ngùng mà quay mặt đi chỗ khác. Đúng lúc này cửa phòng phẫu thuật mở ra, bác sĩ phẫu thuật chính cời khẩu trang y tế bước ra. "Ai là người nhà của bệnh nhân?"

"Tôi!" Lạc Vũ Anh đi nhanh tới trước mặt bác sĩ theo sau là cô cùng Lục Hàn đi tới. Vị bác sĩ kia cười ôn hòa. "Vũ Tổng không sao rồi, phẫu thuật thành công."

Lạc Vũ Anh như vỡ òa cảm ơn bác sĩ liên tục đến mức cô phải giữ cô ấy lại để vị bác sĩ kia đi làm việc của mình. Lục Hàn cũng theo vị y tá vừa đi ra đi làm thủ tục nhập viện cho Vũ Trác Nghiên còn cô cùng Lạc Vũ Anh đi tới phòng hồi sức ở khu VIP để thăm Vũ Trác Nghiên.

Trong phòng hồi sức toàn là mùi thuốc sát trùng gây khó chịu. Lạc Vũ Anh đi tới ôm lấy Vũ Trác Nghiên khóc nức nở nhưng không dám cử động mạnh sợ anh ta bị đau. Cô chỉ cười nhẹ rồi đi tới mở cửa sổ ra.

Cô nhìn khung cảnh trước mặt bỗng nhớ tới mình của nhiều năm trước cũng ôm Thiên Vũ khóc như vậy. Rõ năm đó anh vì đuổi theo Kiều Ngân Anh mà bị tai nạn, rồi người ngày ngày chăm sóc anh cũng là cô nhưng cuối cùng tình cảm anh dành cho lại chẳng phải là cô. Kỳ Tuyết đi tới bên cạnh Lạc Vũ Anh an ủi cô ấy để cô ấy đỡ khóc.

Lạc Vũ Anh nín khóc dần thì Vũ Trác Nghiên cũng cử động tay mấy cái khiến cô ấy lại khóc to hơn, tới lúc Vũ Trác Nghiên thật sự mở mắt ra thì Lạc Vũ Anh như vỡ òa ôm lấy anh gào khóc. Trái ngược với cô ấy, anh ta nheo mày, giọng nói hờ hững. "Cô là ai vậy?"

Lạc Vũ Anh im bất trọn tròn mắt nhìn Vũ Trác Nghiên nghĩ anh đang đùa, ngay cả cô cũng nghĩ vậy nhưng khi thấy gương mặt nghiêm túc của anh ta liền hiểu đó là thật.

"Bác sĩ, anh ấy thật sự mất trí nhớ thật sao?" Lạc Vũ Anh cùng cô sau khi xác nhận anh không nhớ ra cô ấy liền gọi bác sĩ tới kiểm tra rồi mới ra ngoài cửa nghe kết quả.

"Đúng vậy. Vũ Tổng do va chạm mạnh mất trí nhớ tạm thời nên phu nhân không còn lo lắng. Trong khoảng thời gian nữa anh ấy sẽ lấy lại trí nhớ thôi." Bác sĩ dặn dò một số việc phải lưu ý rồi rời đi. Lúc Hàn cũng làm thủ tục nhập viện xong đi tới nên cũng hiểu được phần nào của câu chuyện.

"Không sao đâu, anh ấy sẽ nhớ lại cậu thôi mà." Cô ôm lấy Lạc Vũ Anh dịu dàng vào bên trong. Ba người bọn cô vừa vào thì thấy Vũ Trác Nghiên đã chỉnh giường mà ngồi dậy rồi. Gương mặt anh ta vẫn lạnh nhạt như thường thấy bọn cô vào liền đặt quyền tạp chí vừa cầm lên đọc xuống. "Em đi đâu vậy?"

Nghe xong ai cũng nghĩ là anh ta đã nhớ lại nhưng câu tiếp theo của Vũ Trác Nghiên như mũi tên đâm qua tim Lạc Vũ Anh vậy. "Anh khỏi em đi đâu vậy Tuyết?"

Con mẹ nó! Cái gì thế này, cuộc sống của cô mới bình yên được mấy hôm sao lại câu thuyết nữa rồi. Kỳ Tuyết tròn mắt nhìn anh ta. "Vũ Trác Nghiên, anh gọi em á?"

"Em bị điếc sau. Anh không gọi em thì gọi ai. Nào em bị úng sao?" Vũ Trác Nghiên hừ nhẹ nhìn cô, nhưng giọng điệu có chút trêu đùa.

Lạc Vũ Anh, Lục Hàn nhìn cô bằng ánh mắt kì quái. Còn cô cũng nhìn họ bằng ánh mắt kì quái hơn. Cuối cùng là anh ta mất trí nhớ quái gì vậy. Cô dịu Lạc Vũ Anh ngồi xuống sofa rồi hờ hững nói. "Em là gì của anh vậy?"

"Kỳ Tuyết, em úng não thật sao? Anh là bạn trai của em đó." Vũ Trác Nghiên khó chịu nên tiếng, anh ta gần như muốn phẫn nộ vậy.

"Cái quái gì vậy?" Cô hét lên nhìn Lục Hàn như tìm một câu trả lời thì thấy anh ấy nhìn cô đầy khó hiểu. Lạc Vũ Anh thì im lặng lại, gương mặt như thể không còn giọt máu nào nữa.

"Lục Hàn, cậu đưa cô ấy đi khám cho tót. Lớn tới từng này rồi vì tớ gặp chuyện mà hỏng não luôn." Vũ Trác Nghiên thờ dài nhìn Lục Hàn nhò và như việc thường tình vậy.

"Cậu nhớ tót." Lục Hàn nhíu mày nhìn Vũ Trác Nghiên đang nằm trên giường kia, cuối cùng việc này là sao.

"Đừng nói tới cậu cũng như cô ấy luôn đó? Chúng ta học cùng đại học rồi cùng làm ăn bao năm sao lại không nhớ được. Mà cô gái kia là người yêu cậu sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ngìng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Tranh giành vợ - Bạn gái?

Một tuần sau tình trạng của Vũ Trác Nghiên đã ổn định nhưng mắng kí ức của anh ta về Lạc Vũ Anh thì mãi vẫn chưa lấy lại được. Hàng ngày Lạc Vũ Anh tới chăm sóc cho anh ta nhưng với anh ta mãi cũng chỉ là một người bạn bình thường, còn mỗi khi cô tới thì lại tỏ ra vẻ cung chiêu, thân thiết. Lục Hàn đã mời nhiều bác sĩ nước ngoài tới nhưng đều vô tác dụng, họ nói chỉ còn cách đợi anh ta tự hồi phục trí nhớ thôi.

"Vũ Trác Nghiên, anh có nhanh lên không?" Cô ngồi trên sofa trong phòng bệnh cùng Lục Hàn và Lạc Vũ Anh. Hôm nay là ngày xuất viện của anh ta nên mọi người phải rời công việc lại để tới đón mặc dù biết anh ta không bị mất trí nhớ gì hết ngoài về Lạc Vũ Anh mà thôi.

Vũ Trác Nghiên từ phòng tắm đi ra, trên người anh là một bộ vest đen huyền bí tôn lên vẻ cao ngạo cùng khí chất đế vương của anh ta.

"Được rồi, mau đi thôi. Hôm nay anh cũng phải đến công ty xử lý công việc." Vũ Trác Nghiên chỉnh lại áo vest đi tới kéo cô đi về phía cửa. Cô ngoảnh đầu nhìn Lạc Vũ Anh cùng Lục Hàn đi sau, mỗi người một vẻ mặt, một suy nghĩ.

Cô cố tách mình ra khỏi anh ta nhưng hoàn toàn không có cách. So với sức lực của cô thì Vũ Trác Nghiên, một người vừa hết bệnh khỏe hơn rất nhiều nên đành để anh ta kéo cô ôm vào trong lòng sai bước đi.

Tách! Những ánh sáng đèn flash chiếu vào cô cùng Vũ Trác Nghiên đang cùng nhau đi ra khỏi bệnh viện. Cô bắt giắc nhíu mày lại nhìn đám phóng viên. Sau đó liền thấy Lục Hàn cùng Lạc Vũ Anh đi sau mình cũng bị chiếu vào. Một đám người phóng viên đi nhanh tới trước mặt bọn cô hỏi chuyện. "Kỳ Tổng, không phải cô vẫn đang cùng Thiên Tổng là vợ chồng sao bây giờ lại cùng Vũ Tổng có quan hệ?"

"Lục Tổng, cô gái bên cạnh anh cùng anh có quan hệ gì vậy? Là bạn gái của anh sao?"

"Vũ Tổng, nghe nói vụ tai nạn của anh có liên quan tới vấn đề nội bộ công ty, anh nói sao về việc này?"

"Kỳ Tổng, vậy đứa con của cô và Thiên Tổng có phải là của Vũ Tổng không vậy?"

...

Hai bàn tay của cô nắm chặt vào nhau. Nhất định cô phải điều tra xem rốt cuộc là hai bán thông tin này ra ngoài. Làm sao phóng viên có thể biết được hành tung của bọn cô. Cô thoáng nhìn Lạc Vũ Anh, việc kết hôn mới đây của cô ấy cùng Vũ Trác Nghiên chỉ có người trong nhà cùng bạn bè biết, chưa thông báo ra ngoài lên cô ấy cùng anh ta trước mặt người ngoài cũng coi như là người xa lạ.

"Xin lỗi các vị. A Tuyệt đã cùng Thiên Tổng ly dị nên việc cô ấy có quan hệ với tôi là chuyện bình thường. Con về đứa con của cô ấy và Thiên Tổng là của bọn họ, nhưng nếu cô ấy cần tôi sẵn sàng làm cha của đứa bé đó." Vũ Trác Nghiên tuyên bố thẳng thừng, ôm lấy cô dựa sát vào người anh ta. Nhưng anh ta đâu biết Lạc Vũ Anh đang hứng chịu đau khổ biết bao nhiêu khi thấy cảnh này vì trong khi cô ấy mới là vợ của anh ta.

"Vậy còn mối quan hệ giữa Flus và Trust thì sao? Vũ Tổng anh có thể cho chúng tôi biết rõ hơn không?" Các phóng viên càng được đà càng hỏi lần tới.

"Ai nói đã ly hôn. Một giọng nói đầy nam tính vang lên mạnh mẽ.

Thân hình cao lớn của Thiên Vũ, bên cạnh anh là Tiểu Lãnh đang đi về đi bọn cô. Thiên Vũ vest đen lạnh lùng bao nhiêu thì Tiểu Lãnh một bộ đồ thể thao màu xanh đáng yêu mang lại sức sống bấy nhiêu. Hai người sánh bước nhau đi tới. Khóe miệng Thiên Vũ thoáng chốc nhếch lên. "Vũ Tổng có lên trả lại bà xã của tôi cũng như mẹ của con tôi không?"

Thiên Vũ thoáng cái bắt ngờ kéo cô về phía anh ta trước mặt bao người. Hai hàm răng cô rít vào nhau ken kết thì thâm vào tai anh. "Anh lại giờ trò gì vậy? Hãy nhớ chúng ta đã ly hôn rồi đó."

"Ai nói chúng ta đã ly hôn?" Thiên Vũ tỉnh bơ nhìn cô, khóe miệng nhếch lên.

"Không lẽ giấy ly hôn anh không mang tới tòa?" Cô ngờ ngác nhìn anh, cảm giác Tiểu Lãnh dường như cũng biết được gì đó rồi thì phải.

"Không." Anh trả lời một cách chắc nịch. Cô gần như muốn học máu tại chỗ, sao cuộc đời cô ngày càng cầu huyết vậy. Đây là thế giới của cô hay truyện ngôn tình vậy, cô không muốn sống nữa. (A Diệp: Ngôn tình đó Tuyệt ^-^)

"Chưa ly hôn có thể ly hôn." Vũ Trác Nghiên nhếch miệng cười tà. Kéo cô ra khỏi người Thiên Vũ đứng vững vàng bên cạnh anh ta.

"Nếu tôi không đồng ý." Thiên Vũ đưa tay kéo cô lại.

Cô trở mắt nhìn hai người họ kéo qua kéo lại cô mà nổi cáu. Con mẹ nó, cô có phải dây thun đầu mà kéo mãi thế không biết. Ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Lục Hàn đang đứng kia, cũng may anh ấy nhìn ra ánh mắt đó đi tới kéo lấy cô ra khỏi chỗ tối tăm đó. Nhưng câu nói tiếp theo của anh như đánh tỉnh cô luôn. "Vậy tranh công bằng. Tôi cũng tham gia."

Mắt cô tròn tròn cùng ngác nhiên nhìn anh ấy. Mẹ nó, chưa đủ một sao lại còn thêm người nữa vậy. Đám phóng viên như được đà càng vui mừng mà cổ vự tiếp tục đề họ lấy tin.

"Cả tôi tham gia nữa." Chàng trai một thân vest trắng đi xuống khỏi xe BMW màu xám đời mới nhất. Không ai khác chính là Thiên Dục. Hắn ta đi về phía bọn cô đang đứng, về mặt tràn đầy tự tin.

Chúa ơi! Hôm nay là cái ngày quái quỷ gì vậy? Cô không muốn sống nữa mất, hết người này tới người kia góp vui. Nhưng cô cũng không quên nhìn Lục Vũ Anh đang đứng phía sau hai tay bấu vào nhau gần như bật máu ra. Cô bất giác nhìn ra ánh mắt Vũ Trác Nghiên nhìn cô ấy nhưng không biết có phải ảo ảnh không vì lát sau đã nhìn anh ra cười với cô rồi. (A Diệp: ... == Gato với Tuyệt quá!)

"Kỳ Tổng, có 4 chàng trai muốn theo đuổi cô vậy cô đã chọn được ai xác định chưa?"

"Kỳ Tổng, cô là thích ai trong 4 người đàn ông hoàng kim này vậy?"

"Kỳ Tổng, cô hãy nói gì đi."

"Kỳ Tổng,..."

...

Cô cười trừ, cô có ngu mới trả lời câu hỏi vớ vẩn của đám phóng viên này. Trả lời xong không đảm bảo tính mạng lại chờ thành tiêu đề bị công kích mất. Ai không biết Lục Hàn, Thiên Vũ, Vũ Trác Nghiên, Thiên Dục đều là những người đàn ông hoàng kim, người chồng quốc dân được cả nước chứ không gì nữ nhân của thành phố A mong ước. Những người muốn làm người tình một đêm của họ chắc phải trải dài khắp Vạn Lý Trường Thành.

"Cái này phải đợi cuộc tranh tài của họ rồi. Tôi không thể tiết lộ gì được."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Thần tượng

"Ha, ha, ha..." Tiếng cười vang khắp căn phòng khách thiết kế theo phong cách châu Âu nhưng có phần hiện đại này. Đây là biệt thự mới chuyển tới của gia đình cô được mẹ cô mua từ lâu và được đích thân bà trang trí lại. Còn tiếng cười mất hết hình tượng, rung trời nổ đất đó chính là của anh trai cô, Kỳ Nghiên.

"A Tuyệt, anh không ngờ em có sức quyến rũ vậy đó. Mai chắc chắc các mặt báo 100% là hình em cùng mấy tên kia rồi." Kỳ Nghiên cười không ngậm mồm được, một người lạnh lùng như anh trai cô hôm nay như biến thành người khác.

"Còn phải nói, nhìn đồng ảnh mà cha mới kêu thư ký Tiểu mang tới còn đặc sắc hơn. Gương mặt A Tuyệt nhìn thật thảm." Kỳ Dục cười hà hà nhìn con gái mình. Tay ông còn cầm mấy tấm ảnh vừa được rửa ra. Với thể lực của Trust hay chỉ đọc Kỳ Liên ở thành phố A, thì việc lấy được mấy tấm ảnh này quả thật rất đơn giản.

Cô trừng mắt nhìn hai người một già một trẻ đang cười sung sướng kia. Mẹ nó, không biết hôm nay cô ra đường gặp phải ai mà lại đụng phải bốn tên nam nhân bị úng não này. Nếu nói chuyện riêng còn đỡ, đây lại trước mặt phóng viên lại tuyên bố như vậy. Đám phóng viên đó muốn đẹp cũng chẳng được vì bốn tên nam nhân kia đã có ý định thông báo cho cả thành phố A cũng như cả nước biết.

"Mẹ thật ngốc mà. Cũng may con không giống mẹ." Tiểu Lãnh cầm cốc sữa nóng của cậu mà thưởng thức nhưng cũng vừa bỏ cho cô một nhát đao vào tim.

"Tiểu tử thôi, con tin mẹ lập tức đá con một cước ra khỏi nhà không."

"Con mới không tin." Tiểu Lãnh ngẩng đầu nhìn cô một cái liền bình thần thường thức cốc sữa nóng của mình.

"..." Kỳ Tuyết nhìn tiểu tử kia thật hối hận vì năm đó lại sinh ra nó. Đã sinh ra không được nó báo đáp thì thôi ngày ngày còn bị nó chọc tức phát điên nữa. Biết vậy lúc sinh ra cô mang nó đi chuyển giới cho rồi.

"Hất xì." Tiểu Lãnh hất hơi một cái, nghi hoặc nhìn người mẹ của cậu. Tự nhiên cậu có cảm giác lạnh sống lưng mà.

"Mẹ thấy con lên tuyên bố chọn Lục Hàn rồi dẹp mấy cái bài báo đi đừng gây phiền phức thêm nữa." Vũ Trác Nghiên đặt mấy tấm ảnh vừa được Kỳ Dục đưa cho xuống, lạnh nhạt cất lời.

Cô nhìn mẹ cô xong cũng không ngạc nhiên lắm vì biết rõ mẹ cô rất thích Lục Hàn. Nhưng đâu phải cứ nói chọn là được. Cô im lặng phân vân suy nghĩ một hồi thì lại thấy Kỳ Nghiên lên tiếng. "Con lại thấy Vũ Trác Nghiên tốt hơn. Con học cùng cậu ta nên hiểu rõ cậu ta là người đàn ông tốt ra sao. Với cả năm đó không phải A Tuyết cùng Vũ Trác Nghiên cũng từng yêu đương nhau còn."

Gương mặt Kỳ Dục thoáng nghiêm nghị, đến mức cô không biết ông đang đùa hay nói thật. "Ba thấy nên chọn Thiên Dục. Mấy năm qua cậu ta cũng chăm sóc cho Tiểu Lãnh rất nhiều. Ba nghĩ đây là sự lựa chọn tốt nhất."

"Không! Con muốn mẹ chọn ba Thiên Vũ." Tiểu lãnh đang uống sữa nóng của mình không hiểu sao tự nhiên bật dậy hét toáng lên.

Cô nhíu mày nhìn Tiểu Lãnh, cuối cùng tiểu quý này đã có âm mưu gì mà thay đổi 180 độ vậy. Lúc trước nó có thích Thiên Vũ đâu mà bây giờ động cái là gọi tiếng ba rồi. Cuối cùng hôm đó Thiên Vũ đã cho nó xem cái gì. Thiên Vũ tuy là cha Tiểu Lãnh nhưng cũng là người khó đối phó nên vẫn phải dè chừng.

"Con quyết định rồi, mọi người không phải lo. Kỳ Liên chuẩn bị tổ chức tiệc giới thiệu sản phẩm mới. Nhân cơ hội này cho bốn người kia tranh tài vừa giúp công ty được quảng cáo miễn phí cùng tự tìm ra người thích hợp với con." Cô cười nhàn nhạt, rồi rời ghế sofa đi về phòng. Mỗi quyết định, mỗi một nước cờ tiếp theo của cô càng phải cẩn trọng hơn lúc trước. Dù có chọn ai thì cô cũng sẽ mãi bên người đó nhưng còn Kiều Ngân Anh, cô ta nhất định phải chịu hậu quả do cô ta đã gây ra cho cô.

Sáng hôm sau.

Những tia nắng của bình minh rọi qua cửa sổ vào trong phòng rọi lên cơ thể của cô. Mái tóc xõa ra được cô buộc gọn vào phía sau. Kỳ Tuyết vươn tay lấy chiếc điện thoại mở weibo(1) ra xem. Đập vào mắt cô là lượt theo dõi weibo của cô tăng chóng mặt. Con có thêm các bình luận tốt cũng yác y nhảm vào cô. Những bài viết về ngày hôm qua trước bệnh viện đều được chia sẻ rầm rộ. Tên cô, Lục Hàn, Thiên Vũ, Vũ Trác Nghiên, Thiên Dục đều lọt top tìm kiếm.

"Cái gì thế này."

Cô đưa tay đỡ trán nhìn bản thân sau một đêm bỗng thành người nổi tiếng. Bây giờ netizen(2) chia thành hai phe đối lập để bàn luận về cô. Nhưng đa phần là ngưỡng mộ và coi cô là thần tượng mới của phụ nữ vì có thể làm bốn người đàn ông hoàng kim tranh giành. Nhưng con người ai có thể làm vừa lòng hết mọi người nên vẫn có một phần nhỏ là ghen tỵ vào chữ rủa cô cướp chồng, lăng nhăng.... Hiện tại chính là cuộc khẩu chiến của netizen(2)

Cô khó chịu xuống giường đi thay đồ. Một lát sau cô mặc một bộ váy xanh nhẹ nhàng với những hoa văn tinh tế, phần váy được thiết kế làm tôn nên nhan sắc của cô. Đây chính là mẫu mới nhất của Dior, kết hợp cùng túi xách hãng Channle hoàn toàn hài hòa, còn làm tôn lên khí chất của cô. Mở điện thoại ra xem có gì không thì thấy mới có một lúc weibo của cô lại tiếp tục tăng lượt theo dõi, các cuộc khẩu chiến cũng diễn ra càng sôi nổi hơn.

Xuống dưới phòng bếp đã thấy mọi người trong nhà ngồi vào bàn ăn. Cô ngồi xuống bên cạnh Kỳ Nghiên, đối diện là cha mẹ cô cùng Tiểu Lãnh. Bữa cơm diễn ra vẫn bình thường tới khi anh hai cô nhận được điện thoại của thứ ký mình. Nhìn gương mặt của anh hai thoáng cái biến dạng, liền khó hiểu tại sao tự nhiên Kỳ Nghiên lại bị như vậy. "Anh hai, có việc gì sao?"

Kỳ Nghiên thờ dãi nhìn em gái mình muốn nói rồi lại thôi. Cuối cùng đành đo mãi rồi cùng cũng nói ra. "Bây giờ cả nước đang chờ em chọn người người nam nhân hoàng kim trong bốn người đó."

"Ai cũng biết. Anh vào luôn vấn đề chính xem nào." Kỳ Tuyết múc một thìa súp đưa vào miệng mình thường thức.

Kỳ Nghiên thờ dãi một cái, gương mặt hết sức nghiêm trọng. "Bốn tên nam nhân đó lấy thế lực của mình tuyên bố sẽ theo đuổi em. Nhưng em biết chắc việc này muốn dim xuống cũng khó. Sáng nay bốn người đó tới nhà muốn đón em đi làm, hiện đang trước cửa nhà, phóng viên cũng bao vây xung quanh nhà."

Phụt! Miếng súp cô vừa ăn vào chuẩn bị bay ra ngoài cũng may cô phản ứng nhanh chặn lại nhưng bản thân mình lại bị nghẹn. "Khụ, khụ,... Có lừa người không vậy."

(1) Weibo là một trang mạng xã hội dạng tiểu blog của Trung Quốc, cũng tương tự như Twitter hay Facebook.

(2) Netizen là chỉ cư dân mạng hay công dân mạng có quyền giao lưu trực tuyến, trao đổi trực tuyến, trò chuyện trực tuyến, liên lạc trực tuyến và các hình thức khác của mạng xã hội.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Có tai họa

Kỳ Tuyết nhấn ga xe chạy chóng vọt khỏi đám phong viên đang dò hỏi liên tục kia. Gương mặt cô đầy vẻ buồn bực. Sáng sớm vừa bước ra khỏi nhà, đã vậy còn muộn hơn mọi ngày cô tưởng đám phong viên với bốn tên nam nhân kia không còn ở ngoài nữa ai ngờ vừa đi ra đã bị họ ập tới làm cô hoảng hốt suýt ngã. Đi được một đoạn dài, Kỳ Tuyết nhìn qua gương chiếu hậu nhìn mấy chiếc xe ô tô vẫn đuổi theo mình liền khó chịu mở điện thoại ra gọi điện.

"Nghiên, anh kêu mấy tên kia quay lại xem nào. Đuổi theo xe của em làm gì."

Kỳ Nghiên ở đầu dây bên kia khó hiểu hỏi ngược lại cô. "Theo em? Bốn người họ đang ở phòng khách nói chuyện với cha mẹ. Em có nhìn nhầm không Tuyết?"

Kỳ Tuyết sững người, ánh mắt nghi hoặc nhìn mấy chiếc xe đang theo sau mình. Bụp! Một tiếng nổ xe nổ vang lên. Cô nhú mày phán đoán xe của mình đã bị nổ nốp nhưng nguyên nhân tại sao còn chưa biết được. Nhưng ngay sau đó những tiếng "pằng, pằng, pằng,..." vang lên ở phía sau, nó xuất hiện từ mấy chiếc xe đi theo sau cô thì lúc đó cô đã hiểu được mấy cái xe đó có mục đích gì và nguyên nhân bị nổ nốp xe.

"A Tuyết, có chuyện gì vậy? Sao lại có tiếng súng." Kỳ Nghiên ngạc nhiên, giọng nói mất kiên nhẫn ở đầu dây bên kia vang lên.

"Có người muốn giết em. Ở quốc lộ Q mau cho người tới đi." Nói xong cô liền ngắt liên thoại tập chung vào lái xe. Chưa kịp nghĩ ngợi liền liền nhấn mạnh ga mà điều khiển xe phong như tên lửa về phía trước.

Quốc lộ Q bình thường là con đường vắng lên ở giờ này thì càng vắng hơn, đúng hơn là không có một bóng người. Cũng may lúc ở bên Mỹ có mấy đường đua xe và anh hai cô cũng là một người đam mê đua xe tốc độ nên người em gái như cô đây cũng được đưa đi ké, rồi học hỏi được vài thứ vật vãnh nào ngờ hôm nay phải dùng tới.

Kỳ Tuyết tập chung điều khiển xe cũng không quên nhìn qua gương chiếu hậu xem đã cắt đuôi được mấy xe đằng sau chưa. Khi nghe thấy những tiếng đạn bắn vào thân xe thì cô biết rằng với khả năng nèo cào của cô thì chưa đủ trình cắt đuôi họ.

Cô sợ hãi nhưng gương mặt vẫn cố tỏ ra lãnh đạm, tay nắm tay lái, chân nhấn ga mạnh phong như tên về phía trước. Cô điều khiển một cách điêu luyện nhất có thể để tránh được phần nào viên đạn bay tới nhưng bụp! Một nốp xe nữa bị nổ, xe đi càng lúc càng chậm lại.

Cô nhìn qua gương chiếu hậu thấy mấy tên mặc đồ đen kìa cũng dừng lại không bắn nữa mà thấy lạ, không phải muốn giết cô sao? Tự nhiên lại không bắn nữa thì thấy phía trước cô có một hàng xe dàn ngang ra. Từ trong xe bước ra một đám người cao to, cầm đầu họ chính là anh hai cô cùng Thiên Vũ, Lục Hàn, Vũ Trác Nghiên và Thiên Dục. Nhìn đàng đàng sát khí hơn đám người phía sau cô nhiều.

Kỳ Tuyết cảm nhận được họ chắc chắn không dám ra tay với cô nữa lên liền mở cửa xe không chút sợ sệt đi về phía anh hai mình. Do chiều cao chênh lệch dù đã đi giày cao gót 5 phân nhưng cô vẫn phải kéo anh hai mình xuống mới thì thâm vào tai được. "Nghiên, anh đi kiểu gì mà vượt qua em đi luôn vậy?"

Kỳ Nghiên cười lạnh nhìn đám người mặc đồ đen vừa đuổi theo cô đang mở cửa ô tô đi về phía bọn họ sau, sau đó mới cốc đầu cô một cái. "Đường tắt, mới chuyển tới anh đã tìm hiểu rồi. Ai như em."

"Chậc,..." Kỳ Tuyết xoa đầu hận không quay ngược thời gian để cô thông minh hơn một chút. Lại nhìn mấy tên áo đen kia không mạnh động như lúc này mà dè chừng đi về phía bọn cô mà lấy làm ngạc nhiên. Đây có khi nào là giả tạo rồi một phát bắn chết người không đây. (A Diệp: Áo sao Tuyết? Muốn chết vậy à =.=)

"Ai kêu các người làm vậy? Nói!" Vũ Trác Nghiên quát lên, gương mặt tức giận hiện rõ trên gương mặt anh ta. Giọng nói lạnh nhạt, lãnh đạm làm buốt tới tận sống lưng người nghe.

Mấy tên áo đen nhìn nhau, sợ hãi không dám lên tiếng mà đùn đẩy nhau. Cô nuốt nước bọt ực ực, theo phán đoán của cô thì đây là người của Vũ Gia nhưng ai sai khiến họ mới là điều cô khó hiểu, cha anh ta chẳng rảnh vậy, Vũ Trác Nghiên lại càng không phải. Cuối cùng trong mấy tên áo đen cũng có người dám mở lời. "Là bà Kiều thừa cậu chủ."

Rắc rắc, tiếng các khớp tay va chạm vào nhau kêu to. Gương mặt lạnh nhạt của Vũ Trác Nghiên càng giống tử thần hơn. Anh ta sai bước tới trước mặt mấy tên áo đen, từng câu từng chữ phát ra như muốn giết người. "Ai động vào Kỳ Tuyết liền chết không toàn thân. Về nói Kiều Thiên Ý, bà ta đừng để tôi phải ra tay."

"Dạ cậu chủ." Mấy tên áo đen đồng loạt lên tiếng, sau đó lùi về phía sau mấy bước rồi rời đi ngay.

Đến khi máy tên áo đen rời đi khẩn rồi cô cũng bị anh hai vác lên xe, phóng đi nhanh bỏ mặt máy tên nam nhân cũng vừa tới cứu cô ở lại. Cô cười cười, lắc lắc tay anh hai mình vì biết anh đang tức giận. "Anh hai! Nghiền ca!"

"Nói." Kỳ Nghiền chăm chú điều khiển xe nhưng vẫn cấp cho cô một chữ. Anh đúng thật là đang tức giận rất nhiều với đứa em gái này, không hiểu tại sao chỉ cần không chú ý một chút là nó liền xảy ra chuyện.

"Anh, em biết sai rồi mà. Từ sau này em sẽ nghe lời anh, ra ngoài mang theo cận vệ, không đi xe BMW mà đi xe Ferrari F60 America(1) anh tặng." Cô cố cười một cái thật đáng yêu cho anh hai hết giận. Anh hai cô bình thường tốt với cô vậy nhưng một khi tức giận thì đứa em gái như cô chắc chắn không toàn thây rồi. Đã vậy lần này là do cô ương bướng không nghe lời anh nên càng phải xin lỗi một cách ngoan ngoãn hơn.

"Hừ, anh đã nói rồi. Kiều Ngân Ý chính là mụ cáo già. Bà ta có thể trói buộc cha bao năm, bây giờ tới Flus làm lại được trọng dụng chắc chắn không đơn giản đâu." Kỳ Nghiền xoay tay lái để rẽ sang Thần sắc anh không chút biến đổi, vẫn sắc lạnh.

Cô hú vía, vuốt vuốt ngực. Anh hai chính là rắn mặt cô đây mà, với tài năng đưa xe của anh thì vụ việc vừa nãy chắc chắn đã cắt đuôi được bọn chúng nhưng còn người gà mờ như cô thì sao mà làm được. "Em biết rồi mà, anh đưa em tới công ty đi. Sắp muộn giờ kí hợp đồng với Flus rồi."

Kít! Tiếng phanh xe vang lên. Kỳ Nghiền dừng xe lại, ánh mắt lạnh buốt nhìn cô. Không khí bên trong xe như lạnh dần lại, Kỳ Tuyết như nghe thấy tim mình đang đập từng nhịp, từng nhịp một. Kỳ Nghiền nhìn em gái mình một hồi rồi bất ngờ phóng xe như bay về phía trước. Tới cả lúc gặp cảnh sát cũng cứ thế vượt qua vì cả thành phố A ai không biết những tập đoàn lớn như Kỳ Liên đều có thể lực ngầm ở phía sau chống lưng.

Cả đoạn đường tới công ty không có một tiếng nói nào hết ngoài tiếng hít thở của hai người. Kỳ Tuyết biết rõ anh hai mình đang tức giận nên cũng ngoan ngoãn ngồi im. Tới tận lúc dừng xe trước cửa công ty vừa bước xuống cô chưa kịp mở lời đã thấy anh hai cô vút cái phóng xe đi rồi bỏ mặc người đang ú ớ như cô nhìn theo.

(1) Ferrari F60 America là phiên bản đặc biệt kỷ niệm 60 năm Ferrari, F60 America được sản xuất với số lượng 10 chiếc và tại thị trường Mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Màn trình diễn đẹp mắt

Một tuần sau khi kí kết cùng hợp đồng hợp tác dự án thời trang mới cùng Flus. Hôm nay cũng là ngày ra mắt của bộ thiết kế nằm trong dự án này. Từ sáng sớm Kỳ Tuyết đã tới công ty giải quyết bao công việc. Điều làm cô ngạc nhiên là Lạc Vũ Anh từng ghét việc đi làm giờ lại vì Vũ Trác Nghiên mà đi làm thư kí cho anh ta, mặc dù anh ta cũng không nhớ ra cô ấy. Sáng nay lúc gặp Lạc Vũ Anh thì cảm nhận được cô ấy ngày càng tiêu tụy hơn trước, vẻ mặt vui vẻ trước kia cũng biến mất nhưng cô cũng lực bất tòng tâm.

"Kỳ Lân, con có nhanh lên không. Sắp trễ giờ rồi." Cô xem đồng hồ rồi quát to vọng lên lầu. Cha mẹ cô cùng Kỳ Nghiền cũng đứng ở chỗ cô nhưng chỉ cười cười cho qua. Hôm nay là buổi trình diễn ra mắt bộ thiết kế mới của dự án hợp tác thời trang này. Còn với đám báo trí còn có việc quan trọng hơn dự án thời trang chính là nghe cô công bố về việc theo đuổi của bốn nam nhân hoàng kim đang hot trên mạng xã hội.

Cuối cùng Kỳ Lân mới từ trên phòng đi xuống. Gương mặt nam nhi đáng yêu nhưng lại lạnh nhạt khác hoàn toàn tuổi thật của cậu. Một thân vest trắng, cô đeo nơ đen như một quý ông thực thụ. Cô đi tới cốc đầu Kỳ Lân một cái rồi liền kéo cậu theo cha mẹ cùng Kỳ Nghiền đang đi ra cửa. Kỳ Lân nhìn cô phụng phịu nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn đi theo.

"Mẹ, nếu lát phóng viên hỏi con thích ai nhất thì con nói ba Thiên được không?" Gần tới nơi thì Kỳ Lân luôn im lặng tự nhiên ngẩng mặt nhìn cô hỏi. Gương mặt đầy nghiêm túc hỏi cô mà nhìn lại thật sự rất buồn cười.

Kỳ Tuyết đặt báo cáo mới được đưa tới xuống, nhú mày nhìn con trai qua gương chiếu hậu chưa kịp nói gì thì đã thấy người đang cầm lái là Kỳ Nghiền lên tiếng. "Tiểu Lân, bác cho con biết con đừng thấy lợi mà quên tình vậy. Năm xưa Vũ Trác Nghiên tốt với con ra sao nên con phải thích chú ấy nhất mới đúng."

"Con..." Kỳ Lân cảm phẫn nhìn Kỳ Nghiền nhưng bị ghen nên không dỗi lại được đành nhìn cô để cầu cứu. Kỳ Tuyết cười ôn hòa, quay xuống nhìn Tiểu Lân. "Con nghĩ con nói thì người đó sẽ được chọn sao. Mẹ mới là người quyết định đó. Bớt cái suy nghĩ vớ vẩn của con đi. Phiền phức!"

Kỳ Nghiền bật cười rồi nhìn qua gương chiếu hậu với Tiểu Lân một ánh mắt thương cảm. Lúc sau anh dừng xe lại, cô nhìn qua cửa kính cũng thấy đã tới nơi tổ chức buổi trình diễn. Cô, Kỳ Nghiền và Tiểu Lân bước xuống xe cùng lúc đó cha cô cùng mẹ cô cũng bước từ xe họ ngồi xuống. Mọi người cùng nhau sánh bước đi vào bên trong hội trường.

Bên trong hội trường đã được chuẩn bị kĩ lưỡng với tông màu chủ đạo là đỏ. Đúng như thông điệp của bộ sưu tập này là "Phụ Nữ Tòa Sánh" nên màu đỏ vừa nhẹ nhàng ngọt ngào nhưng cũng quyến rũ mê người chính là đại diện cho nhan sắc của người phụ nữ. Cô để lại Tiểu Lân cho cha mẹ trông rồi đi xử lý một số việc quan trọng. Tới nửa giờ đồng hồ sau, hội trường tự nhiên tối đi, tiếng nhạc vang lên lúc này cũng là lúc buổi trình diễn bắt đầu.

Sân khấu được dựng lên theo hình bông hoa bốn lá với tâm là vòng tròn không có bất kì đường nối nào từ bốn cánh hoa vào trong tâm vòng tròn đó. Mỗi người mẫu đi ra đều khoác trên người một bộ trang phục tính tế do các nhà thiết kế của Kỳ Liên kì công tạo ra. Đặc biệt nhất là bộ váy cuối cùng được đính thân cô thiết kế ra, được giới thời trang dự đoán chính là điểm nhấn lớn nhất của buổi trình diễn này.

Kỳ Tuyết khoanh tay đứng ở trong hậu trường nhìn qua màn hình màn trình diễn của các người mẫu gương mặt có phần hài lòng. Rồi nhìn biểu cảm của cách khách mời có phần trầm trở mà thỏa mãn.

"Kỳ Tổng, không xong rồi. Người mẫu cuối cùng của chúng ta vừa ngã tẹo cổ chân không có cách nào ra trình diễn được." Linda hốt hoảng chạy tới chỗ Kỳ Tuyết đứng, trán cô ấy đầm đìa mồ hôi do chạy vội tới. Linda nhìn cô bằng ánh mắt lo sợ, buổi trình diễn này rất quan trọng nên không được xảy ra sai sót mà lại xảy ra việc này thì cô ta chết chắc rồi.

Kỳ Tuyết nhíu mày lại, qua màn hình thấy các người mẫu sắp đi xong liền xoay người đi tới phòng thay đồ. Nhân viên nhìn thấy gương mặt của cô liền hoảng sợ sẽ bị trách phạt nên tránh hết sang một bên run sợ nhìn bóng lưng của cô. Kỳ Tổng của họ một khi tức giận chính là khủng khiếp hơn cả khủng bố tới cướp ngân hàng.

Linda chạy theo sau mà toát mồ hôi hột, lần này lành ít dữ nhiều rồi. Vừa đi vào trong phòng thay đồ, nhìn cô người mẫu chính đã băng bó cái chân bị tẹo kia một cái. Những nhân viên ở trong phòng nhìn cô cũng thầm nín thở theo dõi nhưng chỉ thấy cô lạnh nhạt lướt qua rồi đi tiếp vào chỗ thay đồ, giọng nói vọng lại. "Mang váy tới đây. Tôi ra trình diễn."

Toàn bộ nhân viên đang sợ hãi liền thở phào liền gắt rút chuẩn bị mọi thứ cho cô. Kỳ Tổng bao năm nay số lần đứng trên sàn catwalk chỉ đếm trên đầu ngón tay. Ngay cả bộ sưu tập mới nhất do cô thiết kế ra thì cô cũng chẳng lên nhận hoa hay phát biểu chỉ cho thư kí lên đại diện. Đối với giới thời trang hay với tin đồ thời trang thì Kỳ Tổng của họ chính là "Nữ hoàng băng giá" của ngành. Lần này Kỳ Tổng ra trình diễn thì chắc chắn buổi biểu diễn này càng được giới thời trang cũng như báo trí chú ý hơn.

Tiếng nhạc du dương vang lên, toàn bộ đèn sáng được chiếu về phía trung tâm của sân khấu. Từ bên trong một bóng nữ nhân khoác trên người bộ váy ren đỏ nhẹ nhàng đi ra, bộ váy vừa quyến rũ cũng không gây phản cảm mà càng tôn lên vẻ đẹp, đường cong của cô. Với sự kết hợp của những chất liệu khác cùng kĩ thuật may thủ công tinh tế thì bộ váy chính là kiệt tác, điểm nhấn của buổi trình diễn.

Kỳ Tuyết chậm rãi bước đi nhẹ nhàng như một nữ hoàng, từ chỗ cánh hoa cô đứng một cây cầu hiện ra, nối vào vòng tròn trung tâm ở giữa bốn cánh hoa. Đây chính là điểm đặc biệt của kiêu sân khấu này, mục đích chính là để tạo ra màn kết đẹp mắt nhất có thể.

Ánh đèn chiếu vào cô đứng ở giữa, cả khán phòng im lặng lại đón chờ việc tiếp theo xảy ra thì thấy từ bốn cánh hoa là bốn chàng trai bước lên. Thiên Dực, Thiên Vũ, Vũ Trác Nghiên, Lục Hàn mỗi người một vẻ như các chàng hoàng tử bước ra từ truyện cổ tích hay nam chính ngôn tình vậy. Từ ba cánh hoa chưa xuất hiện cây cầu thì liền xuất hiện thêm ba cây cầu, nối vào trung tâm vòng tròn cô đang đứng.

Bốn người họ không hẹn mà cùng tiến bước về phía cô. Nụ cười trên môi mỗi người đều làm say lòng người. Kỳ Tuyết khá ngạc nhiên trước sự xuất hiện này của họ mà chưa kịp định thần cũng như thích ứng mà vẫn còn ngỡ ngàng đôi chút. Tới tận khi họ bước tới gần chỗ cô, bàn tay đưa về phía cô. Bốn nam nhân nhìn cô, không biết sao lại cùng lên tiếng. "Về với anh được không?"

Cả khán phòng rì rào, những ánh sáng đèn flash sáng liên tục sau đó phóng viên bị bảo vệ kéo lùi lại không cho chụp. Mọi người trong khán phòng lặng thinh đón chờ kết quả của cô đưa ra. Còn nữ chính là cô thì bị bất ngờ mà ngơ người ra, chưa biết nói gì. Nhìn gương mặt đang cười của bốn nam nhân thật sự làm cô khó lựa chọn. Bốn người họ ai cũng tốt, ai cùng cô cũng có kỉ niệm với cô. Việc này làm cô khó quyết định.

Quả cầu đỏ được treo trên trần nhà tự nhiên mở ra, những cánh hoa hồng đỏ nhẹ nhàng rơi xuống bên dưới sân diễn biến khung cảnh đã thơ mộng thì càng trở lên thơ mộng hơn. Kỳ Tuyết đơ người hơn nữa, ánh mắt nhìn bốn nam nhân đầy khó hiểu. Ngón tay chạm vào những cánh hồng rơi xuống mà nghẹn ngào không biết nói gì. Cô xúc động thật rồi nhưng không dám khóc chỉ lặng nhìn từng người một.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Lựa chọn

"Chúng ta thử yêu được không?" Kỳ Tuyết nhìn bốn nam nhân kia hết sức điềm tĩnh. Hội trường lại một lần nữa sì sào. Cô vẫn vậy, không chút quan tâm tới tiếng sì sào đó. Miệng nở một nụ cười ngọt ngào, từ khóe mắt cô một giọt nước mắt rơi xuống, lúc này cô mới nghẹn ngào nên tiếng. "Mỗi người trong các anh bên em một tháng, một tháng thôi. Để em hiểu với em ai quan trọng nhất được không?"

Trong giọng nói cô có thể nghe ra sự thành khẩn hơn cả, nụ cười ngọt ngào sâu lại, nước mắt chảy ra nhiều hơn. Hội trường im lặng lại, bốn nam nhân ngỡ ngàng nhìn cô xong liền thu tay lại cười dịu dàng. Họ tiến về phía cô, Lục Hàn đưa tay lau những giọt nước mắt của cô, về ân cần của anh làm người khác phải mềm lòng. Thiên Dực thì xoa xoa đầu cô, nở nụ cười tỏa nắng của anh ta. Thiên Vũ cười dịu dàng, nhéo má cô, hành động quan tâm làm cô yếu lòng vì nó không giống anh ta của mọi khi. Vũ Trác Nghiên thì kì quặc hơn, tay anh ta nhéo mũi cô một cái rồi nhếch môi cười.

Mọi người trong hội trường đang cảm động thì tự nhiên vì hành động của họ mà bật cười, rồi lại thấy cảm giác ghen tỵ. Các phong viên cũng vượt qua bảo vệ mà chạy tới chụp ảnh liên hồi. Phải mất một lúc cô mới bình tĩnh lại được, gương mặt liền ửng hồng nhưng vì được rèn luyện nhiều lần rất nhanh ứng biến rồi cùng bốn nam nhân kia đi vào trên trong sân khấu. Buổi trình diễn kết thúc trước tiếng vỗ tay thầy thân phục của những người tham gia, Kỳ Liên lần này quả thật vô cùng xuất sắc.

Tối hôm đó, lúc màn đêm buông xuống ở mọi nơi trong thành phố A. Mỗi người trong số bọn họ đều có một suy nghĩ riêng nhưng đều hướng về việc sau này cuộc sống của họ sẽ tiếp diễn ra sao. Một bước đi tiếp theo của họ sẽ thay đổi nhường nào...

Sáng hôm sau, toàn bộ mặt báo đều đưa tin về buổi trình diễn nhưng nội dung chủ yếu lại là chuyện tình cảm của cô cùng bốn nam nhân. Cô lướt từng trang báo điện tử đều thấy tin tức của cô có lượt kích vào nhiều nhất. Trên weibo cũng được lọt vào top tìm kiếm đứng ở thứ hạng đầu tiên. Hàng vạn nữ nhân vào weibo của cô than thở, ghen tỵ vì thế lướt theo dõi lại càng tăng hơn. Các diễn đàn cũng bắt đầu bàn luận về cô nhiều hơn.

Vũ Trác Nghiên đang lái xe nhìn về mặt chăm chú, nghiêm nghị xem từng trang báo, bình luận của cô mà bật cười. "Sao rồi, một đêm liền trở thành ngôi sao nổi tiếng em có thấy hạnh phúc dâng trào không hay là thích nghi không kịp."

Cô nhủ mày, quay sang trừng mắt với Vũ Trác Nghiên, hàm răng nghiến vào nhau liên tục, ánh mắt đầy sự phẫn nộ. "Còn không phải mấy anh rủ nhau lên sân khấu sao. Bây giờ còn nói gì nữa."

Vũ Trác Nghiên chỉ cười trừ nhìn cô. Anh chính là người đầu tiên bắt đầu cuộc yêu thử này lên việc đi cũng cô cũng là đương nhiên. Nhưng ai ngờ lại thành vật chút giận cho cô mới khổ. "Thôi nào tiểu bảo bối, một tháng này em phải chiều cổ anh rồi đó."

Kỳ Tuyết chỉ hừ một cái rồi liền quay mắt nhìn điện thoại mà tiếp tục lướt đọc mấy bài viết cũng như bình luận về cô. Nếu biết vậy cô đã không ra quyết định ngốc nghếch quen mỗi người họ một tháng mà thành một ngày mới đúng.

"Vũ Trác Nghiên, anh chính là đại ma vương." Kỳ Tuyết hét lên rồi hừ một cái cúi đầu xuống nhìn điện thoại của mình.

"..."

Vũ Trác Nghiên đen mặt, hắc huyền hiện lên. Trong cuộc đời của anh ngoài Kỳ Tuyết thì không ai dám nói như vậy trước mặt anh. Người con gái này chẳng hiểu tại sao anh lại thích cô mới lạ. Đã vậy còn chấp nhận được tính xấu này của cô.

"Ma vương, đại ma vương..." Kỳ Tuyết lướt điện thoại nhưng miệng vẫn lẩm bầm bầm liền hồi tới mức Vũ Trác Nghiên không nhịn được mà phanh xe lại. Kít! Xe dừng lại ở mé đường. Vũ Trác Nghiên quay sang nhìn cô ánh mắt gian xảo. "Vậy em chính là tiểu nữ vương trong lòng anh."

Kỳ Tuyết bỗng đỏ bừng mặt mà cúi xuống luôn, Vũ Trác Nghiên bao nhiêu năm vậy mà anh ta vẫn là tên sát gái mặt lạnh như năm nào.

Vũ Trác Nghiên nhìn cô như vậy, khỏe miệng nhếch, môi cười thỏa mãn xong liền nhấn ga chạy đi. Lúc chuẩn bị chạy bỗng thấy anh hững lại cô mới khó hiểu ngẩng đầu nhìn theo hướng anh đang nhìn thì thấy Lạc Vũ Anh đang ôm một tệp tài liệu ngơ ngàng nhìn bọn cô. Lúc đầu cô còn tưởng anh đã nhớ lại những chi tiết anh hững lại rồi tiếp tục nhấn ga xe lao đi, gương mặt vẫn điềm tĩnh.

Cô nhìn anh định nói gì rồi lại thôi. Cũng có thể là do ích kỷ, cô muốn ở bên anh thật sự trong một tháng này. Gương mặt ngại ngùng của cô bị dập tắt thay vào đó là vẻ mặt nhàn nhạt đang lướt điện thoại. Cứ thế trên cả đoạn đường tới Kỳ Liên thì anh và cô đều rơi vào im lặng đến nghẹt thở.

Thoáng cái xe dừng trước cổng công ty, cô định mở cửa đi xuống thì đã thấy Vũ Trác Nghiên nhanh hơn xuống xe mở cửa giúp cô. Về mặt lạnh nhạt, trầm tư suy nghĩ lúc này liền biến mất thay vào đó là sự dịu dàng, ấm áp.

Cô bước ra định chào tạm biệt anh thì anh đã kéo cô ngã vào trong lòng rồi sai bước vào trong công ty. Ở đại sảnh công ty, toàn bộ nhân viên nữ chứng kiến cảnh đó đều há hốc mồm ghen tỵ với cô, nhân viên nam thì nhìn mà luyến tiếc theo. Cô có chút xấu hổ vì lâu rồi chưa thân mật với ai trước nơi công cộng như vậy thì đã bị anh ôm chặt hơn rồi, cứ thế mà giúp cô đi hoàn toàn không chạm chân xuống đất. Cô úp mặt vào bờ ngực rắn chắc đó, lâu lâu ngẩng lên xem gương mặt anh mà mặt cô cũng tự động đỏ bừng.

Vũ Trác Nghiên nhìn ra hành động của cô liền bật cười, bàn tay ấm áp của anh néo mũi cô một cái sau đó mới dịu dàng nhen tiếng. "Buổi sáng có lên vận động chút cho dân gân cốt không đấy."

Lúc đầu cô còn tưởng anh muốn đấu võ hay gì đó nhưng cô đã sai. Tiếng nói dịu dàng chính là sự gian xảo của anh mà. Vũ Trác Nghiên chính là đại ma vương đội lốt người không phải tên mặt lạnh trong truyền thuyết.

Kỳ Tuyết cười nhẹ nhàng, rúc mặt vào người anh tỏ vẻ ngại ngùng. "Mới sáng sớm ra anh nói linh tinh gì vậy. Đang ở công ty đó á."

Anh cười sâu lại, đẩy mắt hiện nên tia gian tà mà cúi đầu xuống áp sát gương mặt cô càng lúc càng gần. Hơi thở hai người như phả vào nhau, chớp mũi anh chạm vào chớp mũi cô. Chỉ còn một chút nữa là môi cô và môi anh sẽ chạm vào nhau. Lúc này Kỳ Tuyết hồi hộp tới mức không biết gì chỉ nuốt nước bọt ực ực mà đợi người ra.

Cũng may lát sau cô nhanh nhạy có thể thoát khỏi lưới tình của Vũ Trác Nghiên văng ra, hai tay chống vào ngực anh tạo khoảng cách giữa hai người,

miệng lắp bắp lên tiếng "Anh, anh làm gì vậy?"

Vũ Trác Nghiên không nói không rằng, với sức của anh liền làm đôi tay tạo khoảng cách giữa hai người của cô phải buông xuống.Đình! Tiếng thang máy mở ra cũng là lúc anh chiếm lấy môi cô một cách nhẹ nhàng.Trong khung cảnh ngọt ngào đó nhưng hai mắt cô trọn tròn nhìn cái gì đó ở trước cửa thang máy vừa mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Đau lòng

Nữ nhân trước mặt cô tay ôm tệp tài liệu gương mặt như không còn giọt máu nào hết.Bộp! Tiếng va chạm sàn nhà của những giấy tờ tài liệu cũng là lúc Vũ Trác Nghiên rời khỏi đôi môi ngọt ngào của cô.Kỳ Tuyết gương mặt biến sắc nhìn về phía cửa thang máy.Rất nhanh cô đẩy Vũ Trác Nghiên sang một bên chạy đuổi theo nữ nhân vừa làm rơi tài liệu mà chưa kịp nhấc kia nhưng mới đi được hai bước liền bị Vũ Trác Nghiên kéo lại.

"Anh..." Kỳ Tuyết ngẩng đầu nhìn Vũ Trác Nghiên gương mặt đầy phẫn nộ.Có thể nhìn ra trong ánh mắt cô là sự tức giận như thế nào.Cô cũng đoán chắc được việc này Vũ Trác Nghiên chắc chắn cũng biết rồi.Là anh ta cố tình làm như vậy.

"Kệ cô ta.Làm thư kí mà ngay tài liệu cũng không cầm chắc thì còn làm được gì nữa."Anh ta vẫn một bộ mặt lạnh nhạt như lúc đầu, hoàn toàn không có chút biểu hiện khác thường nào.

Cô nhìn anh, gương mặt tối lại.Hai tay nắm chặt lại thành nắm đấm, cố giữ bình tĩnh rặn ra từng chữ đầy kiên định."Cô ấy là vợ anh."

Kỳ Tuyết nói xong liền nhìn kĩ Vũ Trác Nghiên như sợ nếu anh có biểu cảm thay đổi sẽ không kịp nhận thấy, nhưng trái lại với suy nghĩ của cô thì gương mặt anh vẫn lạnh nhạt như vậy."Có thể li di.Anh cũng chẳng nhớ ra cô ta."

Anh ta cứ vậy kéo cô đi về phía trước, dẫm đạp lên những giấy tờ tài liệu ở dưới sàn kia kia. Nhưng họ không biết ở một góc nào đó Lạc Vũ Anh đang lau đi hàng nước mắt chảy không ngừng của cô ấy mà nhìn theo cảnh trước mắt.Miệng cô ấy mấp máy gọi tên của Vũ Trác Nghiên trong vô vọng.

Vũ Trác Nghiên kéo Kỳ Tuyết đi như vậy nhưng thoáng tìm anh có chút nhói đau, nhưng rất nhanh anh lại lấy lại vẻ lạnh nhạt vốn có của mình mà sai bước kéo theo cô đi về phía văn phòng.

"Vũ Trác Nghiên,anh có phải người không?"Kỳ Tuyết nhìn nam nhân đang tựa người vào sofa trong phòng làm việc của cô.Gương mặt sắc sảo với những đường nét mê hoặc đầy khí chất của anh vẫn lãnh đạm như vậy. Dáng vẻ thư thái không chút biến sắc của anh làm cô muốn đánh người ngay lập tức.

"Nếu anh không phải người thì em nghĩ xem anh là gì được."Nam nhân nhếch khóe miệng cười nhàn nhạt.Anh vẫn giữ phong thái ung dung mà dựa mình vào ghế sofa ngược nhìn nữ nhân trước mặt anh đang nháo đủ điều.Từ trước tới giờ chỉ có Kỳ Tuyết dám nháo trước mặt anh, cũng chỉ có cô làm anh phải kiên nhẫn đợi cô nháo đủ thì thôi.Có thể đây chính là sự sùng nịnh đặc biệt nhất từ trước tới giờ anh dành cho cô.

"Nhưng Lạc Vũ Anh, cô ấy..."Kỳ Tuyết chưa nói hết câu thì cửa văn phòng của cô mở ra.Lạc Vũ Anh bê theo tệp tài liệu đi vào, nhìn lướt qua chúng đều được photo mới lại vì do lúc này họ bước qua có để lại dấu chân trên đó.

Lạc Vũ Anh nhìn cô một cái rồi cẩn thận khóa cửa lại đi lướt qua cô tới trước mặt Vũ Trác Nghiên đặt tài liệu xuống.

Cô nhìn khóe mắt cô ấy đỏ ửng cũng biết cô ấy vừa khóc ra sao, định mở lời nhưng vẫn quay lại nhìn Vũ Trác Nghiên xem trước tình cảnh này thì anh có nhớ ra gì không.Quả nhiên gương mặt Vũ Trác Nghiên đen lại, hắc huyền nổi lên.Lúc này cô có suy nghĩ là anh đã bị kích thích mà nhớ lại mọi việc nhưng cô đã sai.

Chưa kịp để Lạc Vũ Anh mở lời Vũ Trác Nghiên đã mắng cô ấy liên tục, những từ ngữ chỉ trích vô cùng nặng nề đến người ngoài như cô còn dao động.Lạc Vũ Anh vẫn vậy, chỉ im lặng nhận những lời chỉ trích đó, môi mím chặt vào nhau.Cô nhìn vẻ nhu nhược đó mà càng lúc càng phát hỏa không thể chịu thêm được nữa.

"Đủ chưa.Lạc Vũ Anh, cậu có bình thường không vậy.Anh ta mắng cậu như vậy mà cậu còn im lặng nghe theo."Cô nhìn Lạc Vũ Anh nói liên tục một hồi sau đó liền quay sang nhìn Vũ Trác Nghiên đang ngồi nhìn cô, gương mặt anh càng tối lại hơn nhưng cô vẫn gan dạ mà lên tiếng."Cả anh nữa Vũ Trác Nghiên, anh lấy cớ gì mà mắng cậu ấy.Anh có phải nam nhân không mà đi làm khó một cô gái.Không phải anh đang có ý cố tình làm khó cậu ấy chứ?"

Kỳ Tuyết ngồi nghe mà nhìn gương mặt ngoan ngoãn nghe theo như một chú cún con của Lạc Vũ Anh mà bức mình tức giận.Cô thật sự không hiểu sao cô ấy phải cố gắng nhẫn nhịn như vậy nữa.Sau khi mắng đã một hồi lúc này mới nhận ra cô đã chọc phải tổ kiến lửa.Tuy biết Vũ Trác Nghiên dung túng cô nhưng cô không thể không có chút sợ hãi nào với anh được.

Vũ Trác Nghiên vẫn vậy, im lặng nhìn cô nháo, trước sau không lên tiếng bất kì một câu nào, cũng chẳng có hành động gì. Tới khi thấy cô im lặng mới liếc cô một cái, quết mắt qua Lạc Vũ Anh một hồi rồi lên tiếng. "Cô cũng nghĩ giống cô ấy?"

Lạc Vũ Anh nhìn cô, trong lòng cô ấy lúc này này chính là đang ghen tỵ với vẻ dung túng mà Vũ Trác Nghiên dành cho Kỳ Tuyết nhưng chỉ mím môi tiếp lời anh. "Vũ Tổng nói đúng, là tôi sai. Kỳ Tổng đừng nói vậy, công việc là công việc không liên quan tới đời tư. Vũ Tổng là đang muốn giúp đỡ tôi trở nên tốt hơn thôi."

Có thể Lạc Vũ Anh nói câu nào câu ấy đều kiên định nhưng cô có thể nhận ra được sự đau khổ trong từng chữ cũng trong ánh mắt cô ấy. Từ trước tới giờ cô ấy chưa từng gọi cô hay Vũ Trác Nghiên là "Vũ Tổng, Kỳ Tổng". Đến ngay cả lúc cô ấy tới công ty lần đầu sau khi Vũ Trác Nghiên mất trí nhớ cũng chỉ gọi theo kiểu bạn bè chứ không xa lạ như vậy. Lần này thì cô hiểu Lạc Vũ Anh đã đau khổ và tuyệt vọng ra sao. Nhưng cô biết giờ cô có nói gì, làm gì thì cũng chẳng thay đổi được hiện thực trước mắt nên chỉ biết im lặng nhìn Lạc Vũ Anh bị Vũ Trác Nghiên chỉ trích rồi bị đuổi ra ngoài làm việc. Từ đầu đến cuối anh ta cứ nói còn Lạc Vũ Anh chỉ gật đầu nghe theo làm cô cảm thấy cô chính là nguyên nhân dẫn tới những sự việc ngày hôm nay, là tội đồ.

"Làm như vậy thật sự đúng sao?" Kỳ Tuyết nhìn Lạc Vũ Anh rồi đi mà ngồi xuống ghế vu vơ nói một câu mà chính cô không biết là cô nói cho Vũ Trác Nghiên nghe hay nói cho chính bản thân cô nghe nữa. Cô không biết quyết định lúc đó của cô là đúng hay sai. Nhưng cô chỉ biết là lúc đó cô muốn vậy. Hiện tại cô lại nhận ra quyết định đó sẽ hại tới những người khác, hại tới tình cảm của một cô gái luôn vô tư, trong sáng.

Ánh sáng trước mắt cô dần tối lại, xung quanh cũng chẳng nghe thấy tiếng gì, người cô yếu dần đi không còn sức lực nào. Tới lúc cô gần mất đi ý thức thì thấy gương mặt lo sợ của Vũ Trác Nghiên chạy tới ôm cô, cô nhìn anh nói gì đó nhưng thật sự, thật sự cô không thể nghe thấy anh nói gì. Thoáng sau toàn bộ đối với cô chỉ còn là một màu đen.

Lúc cô tỉnh dậy sặc vào mũi cô là mùi thuốc sát trùng nồng nặc, cùng một màu trắng quen thuộc của phòng bệnh VIP thuộc bệnh viện Z. Cô mở mắt nhìn xung quanh không thấy ai, cố gắng dùng sức lực còn lại của bản thân để ngồi dậy thì của phòng bệnh mở ra. Vũ Trác Nghiên cầm theo điện thoại nhanh sải bước về phía cô. Có thể đoán ra ban nãy anh vừa đi ra ngoài nghe điện thoại.

"Sao em lại ở đây vậy?" Kỳ Tuyết ngoan ngoãn để cho Vũ Trác Nghiên chỉnh lại tư thế ngồi cho cô. Hai tay quàng qua cổ anh để anh lúc anh di chuyển người cô thì cô không bị ngã.

Vũ Trác Nghiên trừng cô một cái, sau khi chỉnh tư thế ngồi đúng cho cô thì cẩn thận kéo chăn mỏng lên cho cô. Anh nhủ mày nhìn cô bắt ngờ nhéo mũi cô một cái. "Thiếu dinh dưỡng, tụt huyết áp đột ngột, ngất xỉu."

Một câu nói tóm gọn của anh cũng đủ để nói lên tình trạng của cô. Đúng thật là để chuẩn bị cho buổi trình diễn hôm trước cô đã thức nhiều đêm để gấp rút chuẩn bị cũng như chăm chút từng thứ một để không có bất kì sai sót nào. Lúc đầu cô tưởng không sao ai ngờ lại dẫn tới hôm nay tụt huyết áp còn đột nhiên ngất xỉu như vậy.

Kỳ Tuyết nhìn Vũ Trác Nghiên cười ngây ngốc. Cái mặt đen như đất nòi của anh cũng đủ để hiểu anh đang cáu giận ra sao rồi. Lần này cô chưa chết dưới tay cha mẹ với anh hai thì cũng bị Vũ Trác Nghiên giăng đạo cho tới chết.

Vừa nhìn thấy anh có ý định lên tiếng cô nhanh hơn một bước ôm bụng kêu lên. "A, em đói quá Nghiên. Em muốn ăn hoành thánh (1)."

Vũ Trác Nghiên định nói gì xong cũng vì cô liên tiếp kêu đói mà hừ lạnh một cái, đứng dậy mở điện thoại gọi cho ai đó. Chỉ biết một lát sau có một cô gái trẻ mang theo một hộp hoành thánh tới cho cô ăn. Lúc đầu cô gái còn bị vẻ đẹp của Vũ Trác Nghiên hút hồn xong thấy anh chăm sóc cô tận tình, còn tỷ mỉ liên biết điều mà cười ngại ngùng rồi đi.

"Anh thật là, cô ấy rõ tỏ ý muốn làm tình nhân của anh đó." Nhưng cô phát hiện lời nói cô hơi dư thừa còn chọc giận tổ kiến lửa lần nữa liền im lặng ăn hoành thánh do ăn đứt cho cô. Thấy cô biết điều nên anh chỉ liếc một cái hăm dọa rồi cẩn thận đứt cho cô ăn.

Ngoài cửa phòng bệnh Lạc Vũ Anh đứng kiến toàn bộ cảnh này. Người mà Vũ Trác Nghiên gọi chính là cô nhưng ngại mang vào nên cô đành nhờ một cô gái đi ngang qua mang phụ vào. Do không yên tâm lắm nên vẫn quay đầu lại xem thử thì thấy cảnh ngọt ngào của họ.

"Cô không phải có việc sao, còn nhờ tôi mang hộp hoành thánh vào nữa. Tại sao giờ cô không vào trong?" Cô gái kia đi ra bắt gặp Lạc Vũ Anh liền gật đầu chào hỏi rồi lên tiếng.

Lạc Vũ Anh nặng người, đúng thật họ rất giống một đôi. Một cặp uyên ương làm người khác phải ghen tỵ mà. "Không có gì, tại tôi không muốn làm phiền họ thôi."

"Đúng thật, khó là một đôi trời sinh khiến người khác ghen tỵ mà. Người chồng tuy lạnh nhạt nhưng rất thương vợ mình." Cô gái nói chuyện vài câu với Lạc Vũ Anh rồi rời đi để lại cô ấy nhìn vào bên trong phòng bệnh.

Vũ Trác Nghiên, anh thật sự không nhớ ra sao. Lạc Vũ Anh vẫn đứng lặng ở đó tới lúc không thể xem được nữa liền nhanh rời đi. Hôm nay cô ấy cuối cùng cũng hiểu thế nào là đau như cắt. Hối hận vì lúc anh cưng chiều cô ấy mà cô ấy lại không biết trân trọng.

(1) Hoành thánh: Đây là một món ăn gốc Quảng Đông, Trung Quốc phổ biến ở nhiều nước Á Đông. Hoành thánh được làm từ thịt, hải sản và rau băm nhỏ, gói lại bằng vỏ bột mì. Sau khi nấu chín, vỏ bột mì chuyển màu trắng hơi trong có thể nhìn thấy nhân bên trong. Hoành thánh thường được luộc trong nước súp, hấp hoặc đôi khi chiên.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Trao đổi khó hiểu

Hôm cô bị ngã xỉu như biến bệnh viện thành nơi tụ tập của những người có máu mặt ở thành phố A. Nguyên nhân tất yếu cũng là vì bốn nam nhân kia chứ không phải vì cô là chủ tịch của Kỳ Liên hay con gái của chủ tịch Trust. Vì công ty Kỳ Liên tuy có thế lực nhưng quan hệ không rộng rãi ở thành phố A do mới thành lập. Trust thì càng không vì tuy có thế lực ở đây nhưng nếu họ muốn nịnh nọt cũng nên tìm anh hai cô, người sẽ thừa kế tập đoàn Trust. Nhưng cũng may những người đó chỉ mang hoa với quà tới rồi nhanh chóng rời đi chứ không cô thật sự không biết sống sao.

Vũ Trác Nghiên vừa rời đi một lúc vì công việc thì liền thấy Thiên Dục mang theo bó hoa tới. Gương mặt cậu ta mô hồi đầm đìa, ánh mắt lo sợ nhưng vừa nhìn thấy cô đã dịu đi vài phần. Cô cùng cậu nói chuyện một lúc thì cậu nhận được điện thoại công ty có cuộc họp khẩn liền rời đi. Nhưng trước khi đi cũng không quên dặn dò cô cẩn thận, rồi còn gọi ý tá tới dặn dò làm cô thật sự ngại ngùng với vị y tá kia.

Sau Thiên Dục là Thiên Vũ mặt lạnh tanh đi tới nhưng cô vẫn có thể nhìn ra vẻ mặt lo lắng của anh ta tới tận lúc nhìn thấy cô rồi cũng không hết. Thiên Vũ với cô vẫn vì chuyện năm xưa mà cũng không như Thiên Dục trò chuyện nhiều chỉ nói hai ba câu rồi thôi. Anh ta hỏi thăm bác sĩ về tình trạng của cô rồi mới an tâm quay lại kêu cô không cần lo lắng tới Tiểu Lãnh, anh ta sẽ thay cô chăm sóc nó. Cô nghĩ đi nghĩ lại dù sao họ cũng là cha con, Tiểu Lãnh cũng thích ở cùng anh ta nhất nên cô cũng gật đầu đồng ý.

Người xuất hiện khiến cô khó tin nhất là Lục Hàn. Anh đang ở Pháp bàn công việc để chuẩn bị mở trung tâm thương mại mới ở thành phố xa hoa về thời trang này thì lại xuất hiện trước mắt cô. Cô phải cố gắng dọa nạt, gặng hỏi mới biết được nguyên do là anh đã hoàn cuộc họp với đối tác rồi ngồi phi cơ riêng về đây. Cô nghe xong gần như bật khóc thì cũng may có anh kìm lại. Anh nói chuyện với cô, hỏi thăm tình hình sức khỏe, mua đồ ăn,... Tới tận đêm khuya khi Vũ Trác Nghiên quay lại anh mới an tâm ngồi phi cơ tới Pháp để bàn công việc. Với cô Lục Hàn chính là mẫu người đàn ông gia đình tuyệt nhất mà cô từng gặp. Chỉ tiếc cô gặp lại anh quá muộn, cũng như không gặp đúng thời điểm mà thôi.

Cô nghĩ lại mới thấy cha mẹ cùng anh hai cô thật nhẫn tâm. Hôm đó bao nhiêu người có máu mặt, ngay cả Lục Hàn cũng từ Pháp bay về để tới thăm cô mà họ hoàn toàn không xuất hiện làm cô nghi ngờ có phải cô là con nuôi không nữa. Tới tận hôm sau xuất viện về nhà, vừa nhìn thấy cô họ đã giảng đạo một bài thật dài làm cô nhức cả đầu mà nhìn Vũ Trác Nghiên cầu cứu đề trốn về phòng. Từ hôm đó cô đã ngộ ra chân lý hiển nhiên là tự nhiên phát bệnh sẽ được quan tâm còn nếu bản thân cô hại cô phát bệnh sẽ bị mắng xối xả. Nhưng gia đình cô cũng thật kì quặc mà, cô là làm vì công việc, vì kiếm tiền đó. Tuy nghĩ vậy nhưng cô cũng không ngu mà nói ra vì sợ sẽ bị ba người là cha mẹ cùng anh hại tụ lại giảng đạo.

Vũ Trác Nghiên cũng có tình người mà nói giúp cô vài câu để cô may mắn thoát nạn không bị nghe giảng đạo nữa. Lúc đầu cha mẹ cô cũng không để ý lời anh vì cha mẹ cô cũng không thích anh lắm nhưng cũng may có anh hai đứng về phía anh nên thuận lợi mà qua ải.

Những ngày sau đó cô chính thức biến vào tầm ngắm của Vũ Trác Nghiên, dù đi đâu cũng có anh bên cạnh trừ lúc ở trong nhà. Anh như trở thành bảo mẫu của cô vì lý do rất chính đáng là sợ cô lại tổn hại sức khỏe mình. Cha mẹ cô cũng vì không có thời gian theo dõi cô như anh mà mắt nhắm mắt mở cho qua.

Chuỗi ngày đau khổ của cô từ đó mà bắt đầu. Vì quen biết từ nhỏ nên anh biết rõ cô thích gì, ghét gì và không muốn gì nên mỗi bữa ăn của cô lại vì nguyên nhân sức khỏe mà bị anh nhồi nhét những thứ mà cô không muốn ăn.

Ngày thứ nhất cô nhịn vì đại cuộc nhưng cũng tỏ ý để anh biết nhưng không biết Vũ Trác Nghiên là giả ngốc hay ngốc thật mà những ngày tiếp theo vẫn bắt cô ăn những thứ đó.

Nhiều lần cô vùng nên thử nhưng đều bị anh lấy nguyên nhân cô từng tổn hại sức khỏe và cha mẹ cô ra làm vũ khí đánh trả. Anh hai Kỳ Nghiên của cô càng máu lạnh không thêm quan tâm tới cô em gái nhỏ là cô mà mặc kệ Vũ Trác Nghiên lộng hành. Cha mẹ thân yêu thì mãi hưởng thụ cuộc sống hai người mà không thêm để ý tới người con gái bảo bối của họ. Tiểu Lãnh chết tiệt kia càng vô tâm, ngày ngày được lên mặt báo với ti vi cùng Thiên Vũ rồi quay quảng cáo, đi chơi,... mà quên đi người mẹ đang sống khổ cực đang ngày ngóng đêm mong cậu trở về cứu giúp.

Hôm nay cô quyết tâm không nhịn nữa, nhất định phải đứng dậy khiếu nại một lần thật đáng để những ngày sau này của cô phải sống thật sung sướng. Kỳ Tuyết lấy hết can đảm đập mạnh đôi đũa xuống bàn. Cạch! Một tiếng động lớn đủ thu hút chú ý của người đang an tĩnh ăn cơm kia.

Vũ Trác Nghiên đương nhiên bị thu hút mà đặt đôi đũa xuống nhú mày nhìn cô đầy khó chịu nhưng rất nhanh bình tĩnh lại. Gương mặt sắc sảo toát ra phong thái khiến người khác sợ hãi. "Em là có ý gì đây Kỳ Tuyết?"

"Em..." Chắc, cô bị gương mặt như tảng băng của anh làm cho không biết nói gì. Có thể lần nào cũng đừng chọn lúc cô lấy can đảm khiếu nại thì bày ra bộ mặt giết người vậy không. Cô thật sự không cam tâm mà.

Vũ Trác Nghiên nhếch môi nhìn cô như biết cô đang sợ hãi. Gương mặt vẫn kiên định như thể nếu cô không chịu trả lời câu hỏi của anh thì chắc chắn sẽ không tha cho.

Anh cũng thừa hiểu người con gái này, mỗi lần bị anh hù dọa liền lấp bắp không dám nói như gặp quỷ vậy nhưng không hiểu sao nhưng cô điên lên thì như ăn phải gan trời mà cãi tay đôi với anh được.

Kỳ Tuyết nhìn anh, đoán đo không dám nói, hai tay nắm chặt vào nhau cơ hồ nhìn anh một hồi. Thời gian cứ trôi qua không khí trong phòng mỗi lúc một

trầm xuống. Vũ Trác Nghiên không động đũa vào thức ăn mà vẫn điềm tĩnh nhìn cô chờ câu trả lời mà anh cần.

"Em muốn ăn món khác, không ăn mấy món này. Anh biết rõ em ghét chúng còn." Kỳ Tuyết nhắm mắt lại nói liên tục sau đó mới mở mắt ra cẩn thận thăm dò ý kiến từ biểu cảm trên gương mặt Vũ Trác Nghiên. Trái ngược với gương mặt sợ sệt của cô anh chỉ gạt một cái rồi tiếp tục bữa ăn bị bỏ dở của bản thân.

Kỳ Tuyết khó hiểu nhìn anh. Như vậy là ý gì đây. Anh là đồng ý không ép cô ăn mấy món kinh khủng này nữa sao. Đòi lại không như mơ, niềm vui vừa hé mở trên gương mặt của cô lập tức bị dập tắt trong ít phút sau khi Vũ Trác Nghiên mở miệng tiếp. "Anh đồng ý cho em chọn khẩu phần ăn nhưng cũng có điều kiện trao đổi."

"..." Gian thương, gian thương, Vũ Trác Nghiên anh chính là gian thương mà. Tối ngày cả bữa ăn trong mong muốn của cô cũng phải trao đổi điều kiện. Kỳ Tuyết như muốn hét lên nhưng nhìn lại cô đang ăn ở nơi thuộc địa bàn của anh nếu làm càn chắc chắn bị anh cho bảo vệ một cước đá cô ra ngoài hít bụi. Như vậy thì vô cùng mất mặt nha. Cô nhận nhin, nặn ra một nụ cười ngọt ngào thật giả tạo. "Vũ Tổng đại nhân là muốn điều kiện trao đổi gì vậy?"

Vũ Trác Nghiên liếc cô, ánh mắt tỏ vẻ trán ghét nụ cười giả tạo lúc này của cô rồi lấy trong áo vest ra một tấm thiệp được trang trí cầu kì, thoáng nhìn cũng cũng biết là của giới thượng lưu. Mở tấm thiệp ra cô càng muốn thổ huyết hơn, là tiệc đính hôn của con gái thị trường đây mà. Nó đang là từ khóa hot trên weibo được mọi người quan tâm như chuyện của cô. Cô cũng từng gặp qua người con gái được đề tên trên tấm thiệp trong một vài lần trong buổi trình diễn thời trang ở Mỹ. Cô cùng cô ấy có thể nói khá hợp nhau, cũng có quen biết thân thiết. Nếu cô nhớ không nhầm thì cô gái này khá kiên cường, lại còn trẻ tuổi sao lại đính hôn sớm vậy được mà đối tượng còn là đại ma vương giới tài chính. Nam nhân trẻ tuổi, tài năng có thể đưa tập đoàn YK ra ngoài thị trường châu Âu, tạo ra công ty có tiềm năng phát triển ở cả khu vực châu Á và châu Âu. Có thể nói ở châu Âu thì tập đoàn YK chỉ sánh ngang với Trust và Flus nhưng ở châu Á thì Trust và Flus cũng phải nhún nhường YK phần nào.

"Ý của anh?" Kỳ Tuyết đặt tấm thiệp xuống bên cạnh nghi hoặc nhìn anh. Một tấm thiệp như vậy đưa cho cô chắc chắn phải có lý do. Cũng không thể đưa cô đề ngấm không được.

"Tham dự cùng anh. Đó là điều kiện trao đổi." Một câu ngắn gọn đủ nói nên mục đích của Vũ Trác Nghiên nhưng điều cô không hiểu là buổi đính hôn đó có gì quan trọng mà anh lại phải đưa cô tới đó. Cuối cùng bữa tiệc đính hôn này có mục đích gì.

_____ Lời Tác Giả _____

A Diệp:" Có thể các bạn Fan khá dễ tính nên sinh ra mình lười rồi. Để có lại động lực mọi người có thể cmt cho ý kiến nhiều hơn để mình tích góp hoàn thành chuyện một cách nhanh nhất được không."

Một cước đá Tiểu Lân ra vẩy tay cười. Tiểu Lân quay đầu nhìn A Diệp đầy cảm phần xong cười tỏ nắng nhìn mọi người. "Con muốn ra sân rồi mọi người mau giúp tiểu soái ca xuất hiện đi nào."

Bạn đang đọc truyện *Ngìng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Người quen cũ

"Vũ Trác Nghiên, anh xem tiệc đính hôn có cần phải làm quá vậy không. Không khác gì một hôn lễ hoàng gia vậy." Kỳ Tuyết đi bên cạnh Vũ Trác Nghiên, tay khoác vào tay anh chậm rãi sánh bước đi cùng nhau, ánh mắt thoáng cái đã nhìn toàn cảnh bữa tiệc đính hôn mà cảm thán. Thật sự nó lớn hơn cả những gì cô tưởng tượng, nó có khi còn sa hoa hơn những bữa tiệc đính hôn của những người bạn bên Mỹ của cô từng tổ chức.

"Thân phận họ là ai em biết rõ còn. Vung chút tiền có đáng gì." Vũ Trác Nghiên vẫn gương mặt lạnh nhạt từ lúc bước vào tới hiện tại, cả đoạn đường đi cô cứ hỏi anh trả lời chứ hoàn toàn không nói thêm gì.

Hôm nay Vũ Trác Nghiên không biết có thiên nhân hay không mà cùng cô mặc cùng một loại phục đồng màu xanh lam. Với một nam nhân như anh thì dù mặc màu gì vẫn toát ra vẻ cao ngạo, đầy quyền lực cũng sự sức hút của mình. Nghe nói đầu bộ vest hôm nay của anh đã được những thợ may nổi tiếng đã ân cư của thành phố A đích thân may nên những đường kim mũi chỉ đều vô cùng tỷ mỉ, cẩn thận.

Còn cô mặc trên mình một bộ cánh do chính cô thiết kế mới gần đây. Là một bộ cánh thuộc bộ sưu tập sắp tới sẽ được tung ra. Nó là bộ cánh được cô ứng ý nhất với kiểu dáng phân vai trẻ xuống để tôn nên bờ vai mảnh khảnh của cô. Phía trước váy đến đầu gối, phần đuôi phía sau thì được kéo dài ra hơn. Bộ váy không chỉ đơn giản vậy mà màu sắc của vải cùng những dải ren trắng cũng được nhẹ nhàng kết hợp vào nhau thật hòa quện. Nhìn cô giống một nàng công chúa nhẹ nhàng, ngây thơ nhưng nhìn kĩ lại cô vẻ kiêu sa, quỵt rừ của một mỹ nhân trường thành.

Cô và anh sánh bước tới đại sảnh, xung quanh đứng như dự đoán đều là những người có máu mặt ở thành phố A còn có một số người ở thành phố lân cận nữa. Cô biết rõ thị trường là người có quyền lực ra sao cũng như chú rể lại là chủ tịch tập đoàn YK thì càng khiến người ta phải kính nể mà mong nhận được một tấm thiệp mời dự tiệc đính hôn rồi.

Vũ Trác Nghiên đưa cô tới đây không đơn giản là dự tiệc nên khi thấy hai nhân vật chính của buổi tiệc đi tới gần chỗ cô cũng đủ hiểu rồi. Hai người, một nam một nữ, trai tài gái sắc như một cặp tiên đồng ngọc nữ vậy. Nhưng..

"A Tuyết, nữ nhân đáng chết." Lâm Từ Hà cũng chính là nữ nhân vật chính của ngày hôm nay vút bỏ luôn về cao ngạo, lạnh lùng như một nữ thân của bản thân nhào tới ôm cô. Cũng may cô ấy chưa tới mức hét to lên mà nói chỉ đủ để mấy người đứng gần như cô, Vũ Trác Nghiên và chồng chưa cưới của cô ấy nghe thấy.

Cô và Lâm Từ Hà tuy không thân thiết được như cô với Lạc Vũ Anh nhưng cũng xem như quan hệ hơn mức tình bạn bình thường. Cô cười trừ, ái ngại nhìn ánh mắt của chồng chưa cưới cô ấy bắn về phía mình. "Từ Hà, chồng chưa cưới của cậu có vẻ không vui đâu. Buông tở ra trước đi." Cô cố gắng nở nụ cười nhìn gương mặt như đất nồi của nam nhân kia, có phải cô ôm vợ anh ta đâu mà nhìn cô như vậy.

Lâm Từ Hà quay đầu nhìn chồng chưa cưới của cô ấy rồi tiếp tục ôm chặt cô. Ánh mắt khiêu khích nhìn nam nhân kia. "Hàn Thần Dật, anh bị cưỡng vợ sao mà em ôm bạn mình cũng ghen. Mới nói em giữ thể diện em cho anh đừng phá thì giờ em lại thấy anh lên giữ chút thể diện cho em trước mặt bạn mình đi nào."

Cô nghe xong liền nuốt nửa phật cười mà ái ngại quay sang nhìn Vũ Trác Nghiên thì thấy anh vẫn một cái mặt vô cảm. Con người này đúng là không có chút cảm xúc nào cả. Mặt vẫn lạnh nhạt mà cười xã giao với Hàn Thần Dật.

"Lâm Từ Hà!" Hàn Thần Dật đương nhiên cũng xã giao đáp lại Vũ Trác Nghiên rồi mới nhìn lão bà chưa cưới mà anh ta mà rít giọng lại đe dọa. Đương nhiên một cách đe dọa trực diện vậy đã chính thức dọa được Lâm Từ Hà đang cố tỏ ra gan to bằng trời kia ngoan ngoãn buông cô ra đứng về phía Hàn Thần Dật.

"Hàn Tổng, Từ Hà có chút trẻ con anh đừng chấp cô ấy làm gì. Sau này anh lấy cô ấy về từ từ dạy lại cũng không muộn." Cô đương nhiên biết Từ Hà được Hàn Thần Dật cưng chiều ra sao nên cố tình trêu chọc một chút không ngờ mặt cô ấy liền cau lại, lườm cô một cái.

Hàn Thần Dật bật cười, xoa nhẹ đầu cô ấy rồi gạt đầu với cô. "Cảm ơn lời nhắc của Kỳ Tổng, tôi nhất định sẽ phải "dạy dỗ" lão bà tương lai của mình thật tốt."

Cô nhìn ra anh mắt, cử chỉ của Hàn Thần Dật đều vô cùng cẩn trọng thật làm người khác ngưỡng mộ nếu được như Từ Hà. Vũ Trác Nghiên từ nãy không nói gì bất ngờ kéo cô về phía anh, tay xoa đầu cô dịu dàng làm cô ngạc nhiên mà ngẩng lên nhìn anh thì chỉ thấy anh nhìn về phía Hàn Thần Dật.

"À, mà A Tuyết. Hôm nay là ngày cuối cùng của hẹn một tháng cậu với Vũ Tổng quen nhau. Có quyết định chưa vậy?"

Lâm Từ Hà vừa dứt lời cô mới như ngộ ra được cái gì mới vậy. Mắt nhìn Vũ Trác Nghiên đầy do dự, cảm thấy có chút tội lỗi. Chắc chắn anh nhớ hôm nay là hạn cuối vậy mà đùa nào cá vàng như cô lại quên mất điều này. "À...ừm..."

Cô vẫn ấp úng chưa biết trả lời sao thì Vũ Trác Nghiên đột nhiên lên tiếng. "Hàn phu nhân lo xa rồi. Việc này nên để cô ấy nói riêng với tôi chứ, cũng đừng làm mất mặt một nam nhân như tôi đúng không Hàn Tổng?"

Hàn Thần Dật vẻ mặt hứng thú nghe câu hỏi của vợ chưa cưới mình lại thấy Vũ Trác Nghiên hỏi ngược lại bản thân liền nhanh chóng thu lại cái vẻ mặt xem kịch hay mà gạt đầu. "Vũ Tổng nói đúng. Vậy không phá không gian riêng tư của hai người thì chúng tôi đi trước. Mà chuyện tôi hứa giúp cậu nhất định làm được. Yên tâm."

Tới khi hai người họ đi rồi cô mới hoàn hồn. Cũng may có Vũ Trác Nghiên cứu giúp không con người luôn sắc sảo như cô bỗng bị sụp đổ vì câu hỏi bất ngờ chưa được chuẩn bị trước tinh thần như vậy. Cô nhìn anh mấy cái rồi mới dứt hoát lên tiếng. "Vũ Trác Nghiên, em hỏi anh nãy câu hỏi được không?"

"Được. Chúng ta ra vườn hoa đi dạo vừa đi vừa hỏi." Vũ Trác Nghiên lúc này mới nhìn cô rồi gạt đầu ưng thuận theo.

Lát sau cô cùng Vũ Trác Nghiên đã đứng trong vườn hoa. Nơi này phong cảnh quả thật rất lãng mạn. Chắc chắn thợ làm vườn đã phải hao tâm tốn trí mới tạo ra được một vườn hoa như vậy. Nhưng lý do nó đẹp không phải nguyên nhân duy nhất làm cô ngắm nhìn chăm chú nó mà lý do quan trọng là không biết phải mở lời với Vũ Trác Nghiên như thế nào.

Vũ Trác Nghiên đương nhiên nhìn thấu tâm tư của cô mà vuốt nhẹ ngọn tóc đang vương bên khóe mắt cô gọn vào rồi cười ảm áp khác thường. "Anh biết em muốn hỏi, cứ hỏi đi."

Kỳ Tuyết cười nhẹ nhìn anh, tay cô lúc này đan vào nhau ánh mắt chăm chú nhìn anh thật lâu. Cô thật sự không biết có nên mở lời hay không, nên hỏi câu hỏi nào trước. Quen nhau nhiều năm vậy, rồi lại ở cùng gần một tháng nên cô với anh có quá nhiều điều cần hỏi.

"Anh giả vờ mất trí phải không?"

_____ Lời tác giả _____

A Diệp: "Hm...thật là bệnh lười bị lấy nên dạo này ý tưởng bí tới nay mới thông được nào ra. Hứa tiếp theo sẽ ra trong thứ 5 và chủ nhật a. Nếu không ra sẽ bù ngay ngày hôm sau. Mong mọi người thứ lỗi."

Tiểu Lãnh chui trong góc phi dếp ra. "Hừ, A Diệp là đồ đều. Nói hôm nọ ra vầy tay được ra trận mà tới chương này vẫn chưa có chỗ cho Tiểu Lãnh."

A Diệp né sang bên, tròng mắt. "Có trách tránh Tiểu quý người mất hình tượng quá chẳng ai nhắc tới nhường đường lại cho người lớn đi."

Tiểu Lãnh định nhào ra hét gì thì bị A Diệp bịt mồm lại. Tay vầy vầy mọi người. "Hẹn gặp lại độc giả vào chủ nhật a."

Chương 49: Bị thương

Vũ Trác Nghiên không những không ngạc nhiên mà còn bật cười sáng khoái xoa đầu cô. "Ha ha,.. anh còn tưởng con ngốc như em chưa nhận ra. Không ngờ cũng nhận ra nhanh thật."

Cô lờm anh một cái rồi hất tay anh ra, đương nhiên cô nhận ra nhưng quả thật lúc đầu cô thật sự bị anh lừa đến mức không có bất kì một suy nghĩ khác nào. Cũng may ba hôm trước vô tình đi ngang qua nhà Lạc Vũ Anh để đưa cho cô ấy chút đồ thì vô tình nhìn thấy Vũ Trác Nghiên đang đỗ xe ở gần đó, ánh mắt đang nhìn vào trong ngôi nhà của Lạc Vũ Anh. Để chắc chắn hơn những ngày tiếp theo cô tới đều nhìn thấy anh ở đó, khi cô cố tình gọi điện thì anh lại nói đang ở công ty hợp. Vì vậy cô càng có thể chắc chắn được Vũ Trác Nghiên là đang giả vờ. Nhưng cái cô thắc mắc chính là lý do khiến anh làm vậy. Đây chắc chắn là một lý do quan trọng mới làm anh ra quyết định như vậy, tạo ra màn kịch này.

"Tại sao anh làm vậy?" Cô chăm chú nhìn anh, ánh mắt mong nhận được một câu trả lời thích đáng.

"Thích." Trác với suy nghĩ của cô, Vũ Trác Nghiên nhìn cô một cách lạnh nhạt, hai tay đút vào túi quần Tây ánh mắt đầy lãnh đạm. Cái gương mặt này của anh chính là vẻ mặt cô cảm thấy đáng sợ nhất từ trước tới giờ, một vẻ mặt cô không muốn nhìn thấy chút nào.

Kỳ Tuyết nhìn anh, gương mặt cô đầy do dự. Cô rất sợ tới thời hạn cuối cùng của giao ước, nhưng hôm nay nó lại thật sự tới rồi. Cô từ trước tới giờ cũng không nghĩ sẽ gặp lại Vũ Trác Nghiên huống chi là cùng anh trải qua nhiều ngày bên nhau vậy nên ngày này với cô quả thật rất khó để nói ra lựa chọn của mình.

Dần dần mọi thứ xung quanh dường như chậm lại theo ánh mắt của cô vào anh giao nhau. Hai người nhìn nhau thật lâu tới mức nghe được tiếng thở của đối phương, cuối cùng cô cũng mở lời trước. Cô liên tiếp hỏi anh tại sao phải làm vậy, không được nói dối như lúc này, cô còn hỏi anh năm đó cô và anh chia tay nguyên nhân sâu xa là gì, cô càng muốn hỏi anh tại sao mấy năm qua vẫn luôn âm thầm bảo vệ cô và càng muốn biết tại sao năm đó khi Kiều Ngân Anh hãm hại cô lại không xuất hiện sự bảo vệ âm thầm đó của anh,... cô còn muốn hỏi anh rất nhiều nữa. Hết nhưng gì cô còn đang thắc mắc về anh.

Khóe mắt cô càng lúc càng cay cay rồi những giọt nước mắt bắt đầu chảy xuống làm cô không còn cách nào kìm lại. Trước giờ cô luôn cố mạnh mẽ, dù có chuyện gì cũng không đáng để cô phải khóc lên như vậy trước mặt một người khác. Nhưng hôm nay cô thật sự thua rồi, cô với anh có quá nhiều nghi vấn muốn giải đáp. Còn người đàn ông trước mặt cô thì dù là năm xưa hay bây giờ vẫn luôn là dấu hỏi chấm lớn đối với cô.

Vũ Trác Nghiên nhìn cô sững người ra, anh có thể gần như đoán trước mọi việc, mọi câu hỏi cô sẽ hỏi nhưng không nghĩ cô sẽ rơi nước mắt như vậy. Tay đút trong túi quần anh bỗng luống cuống rút ra lau đi hàng nước mắt đang chảy xuống của cô sau đó thành thực hơn thì nhẹ nhàng xoa đầu cô.

Anh chậm rãi để cô dựa vào lòng mình để dùng cơ thể mình bao bọc lấy cô, tay ân cần vuốt ve mái tóc cô. Cô dần lấy lại được bình tĩnh của mình có ý định đẩy anh ra thì nghe thấy tiếng động ở bụi hoa phía sau liền nhanh đi tới thì nhìn thấy một chiếc ví hàng hiệu có kiểu dáng quen thuộc. Thoáng nhìn qua không có gì lạ nhưng cô nhìn liền phát hiện ra cái ví này là hàng sản xuất đặc biệt của công ty cô tri ân khách hàng quen, phía trên có khắc tên khách hàng đó một cách tinh xảo. Và trên chiếc túi này có khắc tên Vũ Anh, vậy chắc chắn cái túi này chỉ có thể của Lạc Vũ Anh vì cô từng nhìn thấy cô ấy dùng cái túi này một lần rồi.

Gương mặt cô thoáng cái đầy lo sợ liền định chạy đuổi theo thì bị bàn tay Vũ Trác Nghiên giữ lại. Anh nhìn cô ánh mắt sắc lạnh khác hẳn lúc này làm cô sững người sau đó liền hiểu ngay rằng lúc này anh cố tình làm vậy. Anh rõ ràng đang che dấu một bí mật nào đó nên mới cố tình làm tổn thương Lạc Vũ Anh như vậy. "Nói đi, anh cuối cùng làm vậy mới mục đích gì?"

"Không phải nói rồi sao. Thích vậy thôi." Anh nhìn cô gương mặt vô cùng kiên định, khí lạnh tỏa ra nhiều hơn khiến cô cũng ngạc nhiên.

Cô nhìn anh, tay nắm chặt lại để giữ bình tĩnh không xông lên đánh anh. Cô thật sự không thể hiểu được con người này cuối cùng muốn cái gì. Với anh tự mình gánh chịu thì sẽ có người hiểu cho anh sao? Anh không sợ nếu một ngày anh quay lại Lạc Vũ Anh đã không còn đó đợi anh sao. "Vũ Trác Nghiên, anh có thể dấu em cả đời được sao?"

Vũ Trác Nghiên cười đầy u sầu, anh nhẹ vuốt má cô một cái. "Còn hơn để em đón nhận với nó quá sớm. Đây là việc duy nhất có ý nghĩa anh có thể làm cho em."

"Một lần thôi. Trả lời em được không?"

Nhưng cuối cùng câu nói của cô cũng chìm vào im lặng, cô chỉ biết lúc đó Vũ Trác Nghiên gương mặt ôn nhu hơn xoa đầu cô. Anh cười nhìn cô với nụ cười mà năm xưa, cái lúc mọi chuyện chưa xảy đến, cái lúc cô không biết Thiên Vũ là ai, cô với Kiều Ngân Anh vẫn là bạn, cái lúc mà cô và anh còn yêu nhau...

Cô cười nhẹ gật đầu với anh, cô biết anh chắc chắn sẽ không nói rồi nhưng ngày hôm nay chỉ cần như vậy với cô là quá đủ rồi. Cô thể giải thắc mắc quan

trọng nhất là anh có giả vờ mất trí nhớ hay không còn những chuyện khác hãy để thời gian làm sáng tỏ nó đi.

Cô đưa tay định vuốt ve gương mặt anh thì bỗng thấy cả cơ thể mình như được anh nhắc lên xoay cái cô đã đứng vị trí anh, còn anh đứng vị trí cô.

Bùm! Đến lúc cô định thần được thì thấy người đàn ông trước mặt mình gương mặt trắng bệch đi, cổ người đổ gục xuống người cô.

Cô tròn tròn mắt, cả người run lên không biết nói gì không phải cô chưa thấy cảnh này nhưng cô không thể ngờ nó đến bất ngờ vậy. Cô nghe rõ tiếng vừa nãy là tiếng súng đã được đeo bộ giảm thanh nên không quá to. Bàn tay ôm lấy Vũ Trác Nghiên có cảm giác ẩm ướt, cô giật lên thì thấy bàn tay mình đã bị nhuộm một màu máu đỏ, trong phút chốc cô không nhìn được mà rơi nước mắt lẫn nữa, miệng lắp bắp. "Tại sao?... Tại...sao.. lại đỡ thay em. Anh biết trước rồi mới cô tình làm vậy phải không? Tại sao?..."

Anh nhìn cô cười âm áp một cái, tay vuốt nhẹ mái tóc cô. "Vừa...nãy...m. ới khóc... sao...lại khóc rồi."

Cô không thật sự không nhìn được mà muốn đánh anh một trận, cô nhìn xung quanh một vòng không biết tên bắn súng đã đi chưa thì thấy anh cười lớn. "Ra.. đi.ph..át...súng này tôi.. hững thay cô ấy.. còn chưa.. đủ sao?"

Lời anh vừa giết trên cành cây phía sau bụi cây cô tìm được chiếc ví một người vest đen nhảy xuống. Tay anh ta vẫn cầm khẩu súng với ống giảm thanh, gương mặt điềm tĩnh như thể chuyện này với anh ta không có liên can gì. Anh ta đi tới phía cô, cô cũng lo sợ mà lùi lại thì Vũ Trác Nghiên nắm tay cô chân an. Người hắc y nhân vest đen kia vội quỳ xuống. "Cậu chủ thứ tội, thuộc hạ không biết cậu chủ sẽ làm vậy."

Vũ Trác Nghiên vẻ mặt khinh thường nhìn hắc y nhân kia. "Còn.. coi tôi là cậu chủ.. sao? Tới ngay...lệnh.. của tôi.. còn chẳng thèm nghe. Cuối cùng.. là..tôi họ vũ hay...bà ta..."

"Cậu chủ thứ tội. Thuộc hạ chỉ làm theo lệnh." Hắc y nhân kia cúi thấp đầu, nhưng không nhận ra anh ta đang sợ hãi chút nào. Đây cũng chính là điểm thành công mà Vũ Gia thành công chính là luyện do một đám thuộc hạ vô cảm, máu lạnh.

"Vậy được,...phát súng này.. tôi hững..thay cô ấy. Nếu...còn ai.. muốn giết cô.. ấy nữa...thì cô ấy bị làm sao cả gia đình của người làm ra chuyện đó cũng hững như vậy." Giọng nói của anh tuy không liên mạch nhưng đầy sát khí.

"Thuộc hạ.. "Hắc y nhân sợ lời nói của Vũ Trác Nghiên nhưng vẫn phân vân thì nghe anh "Hừ" một cái liền tuân lệnh nghe theo rồi rời đi.

Hắc y nhân vừa rời đi một đám người cũng chạy tới, một vị bác sĩ cầm theo đồ cứu hộ của mình tới xem vết thương cho Vũ Trác Nghiên, cũng may phát bắn bị trượt chắc do hắc y nhân kia thấy anh thay đổi vị trí giữa cô và anh định dừng lại nhưng không được chỉ kịp làm lệch phát bắn. Khung cảnh lúc đó hỗn loạn vì ai biết được trong buổi tiệc đính hôn có giá trị liên thành này lại xảy ra sự cố với khách mời.

____Lời Tác Gia____

A Diệp cúi đầu xin lỗi: Hôm chủ nhật là ngày đặc biệt nên có chút lơ đãng không kịp ra chương mới xin lỗi mọi người. Cũng thêm là bệnh lười dạo này nặng quá nhưng chắc chắn mỗi tuần vẫn đủ 2 chương.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Trò chơi bắt đầu

Ánh nắng nhẹ nhàng của buổi chiều tà chiếu qua cửa kính vào bên trong phòng làm việc của Kỳ Tuyết. Cô cùng Thiên Dực ngồi đối diện nhau, mỗi người một tách cà phê đang chăm chú thảo luận về vấn đề bản hợp đồng trong dự án sắp được kí kết giữa hai công ty Thiên Long và Kỳ Liên.

Tuy hiện tại đang thời hạn cô và Thiên Dực quen nhau nhưng do nhiều yếu tố nên hai người vẫn có cảm giác như cũ, là bạn bè bình thường. Tuy nhiên trừ những lúc Thiên Dực bỗng dưng thân mật với cô quá thì lại có cảm giác ngại ngùng.

Còn nói về Vũ Trác Nghiên thì sau tối hôm đó không còn một tin tức nào về anh. Vũ Gia đã dùng tất cả thế lực của mình để che lấp đi thông tin về buổi tối hôm đó làm cho mọi người trong thành phố A hay trên cả nước hoàn toàn không biết gì ngoại trừ người tham gia. Cô cũng không gặp lại Vũ Trác Nghiên sau buổi tối đầy đủ đã cho người đi điều tra thông tin về anh nhưng vẫn hoàn toàn vô vọng, không có một tin tức là cả. Lạc Vũ Anh cũng biến mất không để lại vết tích nào càng khiến cô kinh sợ trước thế lực thật sự của Vũ Gia cũng như Flus.

"Dực, cậu thấy nếu chúng ta quay một đoạn phim ngắn để nói về ý nghĩa của những bộ trang phục này thì sao? Nó có thể thu hút thêm nhiều đối tượng hơn. Tôi cũng thấy phim ngắn hiệu ứng cũng rất cao." Nữ lật mấy chàng hợp đồng gật đầu nhẹ tỏ ý ưng thuận với các điều khoản. Tay đặt bản hợp đồng xuống lấy bút ra kí tên.

Thiên Dực đương nhiên hiểu hiệu ứng mà cô nói nhưng thế này quá mạo hiểm. Một bộ phim ngắn tuy nếu thành công làm người ta chú ý nhưng chỉ tới cốt chuyện cùng diễn viên, chưa chắc đã nghĩ tới những bộ trang phục. Mà cho nhiều ý nghĩa bộ trang phục vào cốt phim thì lại sợ phim sẽ nhàm chán không gây chú ý. Nhưng dù sao cũng lên đánh liều thử một lần. "Vậy chúng ta cứ quyết định vậy đi."

Chỉ trong chốc lát cô và Thiên Dực đã thống nhất ý kiến rồi kí kết hoàn toàn không cần bàn bạc thêm. Cô cầm tách cà phê của mình lên thưởng thức, ánh mắt cơ hồ có bí hiểm. "Ai sẽ đại diện phụ trách bên công ty cậu?"

Anh cầm tay cà phê của mình nhìn cô lắc đầu, cái gương mặt này quả thật lại muốn giở trò gì rồi. Anh còn tưởng lâu vậy cô cũng quên ý định trả thù rồi nhưng không. Chắc chắn là sau vụ ám sát hôm đó ý nghĩ này mới quay lại.

"Là giám đốc bộ phận marketing. Vậy bên cậu sẽ để ai tham gia dự án này?" Anh đưa tay lên day day trán, gương mặt thiếu ngủ, mệt mỏi hiện rõ.

Kỳ Tuyết cười sâu lại, đáy mắt cô hiện nên ý gian tà khó lường được. Cô đặt tách cà phê trên tay xuống đi tới bàn làm việc nhắc điện thoại chuyên dụng phân phó gì đó cho Linda.

"Có chuyện gì sao mà tìm Linda?" Thiên Dực ngả người vào ghế ánh mắt lờ mờ nhìn cô. Đạo này do số lượng công việc tăng lên làm anh bị áp lực hơn hẳn lúc trước, thời gian ngủ cũng ít đi.

"Thì cho cậu gặp người sẽ đại diện Kỳ Liên tham gia dự án này." Kỳ Tuyết đi về phía sofa ngồi xuống tiện tay đáp về phía Thiên Dực cái gối nhỏ.

Thiên Dực tuy buồn ngủ nhưng chưa tới mức thần trí mơ hồ mà bị đáp trúng dễ dàng vậy liền dùng tay bắt lấy rồi nhìn cô đầy căm phẫn như một đứa trẻ. "Cậu đáp cái gì, mấy ngày rồi thức đêm, rồi hộp mồi. Vừa nãy mồi mới chuẩn bị chộp mất thì bị cậu phá."

"Lấy cái gối dựa vào mà ngủ cho dễ chịu. Kêu ca nhiều tới đuổi cậu về công ty tiếp tục họp với xem báo cáo." Kỳ Tuyết lườm Thiên Dực một cái rồi tiện tay lấy cuốn tạp trí bên cạnh ra đọc. Thiên Dực trước mặt cô không khác gì Tiểu Lân.

"Ày, đừng mà. Vẫn là cậu tốt với tớ nhất, giờ mà về lại bị đám nhân viên thi nhau tới nộp báo cáo. Chẳng hiểu anh hai tớ nghĩ gì mà tự nhiên bức ép tớ tới vậy." Thiên Dực cầm cái gối cô vừa đáp cho mình để ra sau gáy tựa vào. Anh biết rõ nguyên nhân anh trai mình làm vậy vì ghen chứ sao nhưng vẫn muốn vu vơ hỏi Kỳ Tuyết một lần.

Kỳ Tuyết nhìn anh lắc đầu nhẹ, đúng là bao năm anh vẫn trẻ con vậy. Cái cách thủ lòng trẻ con như vậy cũng muốn dùng với cô.

Quyển tạp trí được cô lật qua lật lại cũng được một lúc. Thiên Dực ở bên cạnh cũng ngủ được một giấc sâu rồi. Gương mặt anh được ánh sáng nhẹ trong phòng chiếu vào càng trở nên mê người hơn. Cái vẻ ngủ say, lâu lâu nở một nụ cười âm áp càng làm anh người khác khó rời mắt. Nhìn như một thiên sứ vậy. Cô nhìn anh cười nhẹ, đặt quyển tạp trí trong tay xuống nhìn ngắm anh. Bao lâu rồi cô mới thật sự dừng lại mà để ý anh một lần đấy. Trước giờ chỉ thấy anh luôn quan tâm, bảo vệ cô còn cô thì luôn bỏ qua anh....

Nụ cười trên miệng anh đầy hạnh phúc khiến cô cũng cười nhẹ nhàng mà chăm chú nhìn anh. Đây xứng đáng là vị tổng giám đốc đào hoa, cơ trí làm bao trái tim thiếu nữ say đắm mà người ta truyền miệng đây sao. Anh hiện tại nhìn không khác một đứa trẻ sau khi chơi đùa nhiều thì mệt mỏi nghỉ ngơi vậy.

Cốc, cốc,... Tiếng gõ cửa phả vỡ không gian yên tĩnh đó. Thiên Dực là người nhạy cảm với tiếng động nên liền nheo mắt mấy cái rồi tỉnh dậy. Trong phút chốc lát liền lấy lại được phong thái của mình ngồi thẳng người đối diện cô. Kỳ Tuyết liếc nhìn thấy anh đã ngồi nghiêm chỉnh mới lên tiếng cho người gõ cửa đi vào. Một phần là vì cô sợ anh bị mất mặt vì bộ dạng trẻ con lúc này nên mới một hồi không lên tiếng, phần còn lại là cô đang cố tình làm khó người ở ngoài cửa kia.

Cửa mở ra, Linda đi vào trước, theo sau là Kiều Ngân Anh. Thiên Dực nhìn hai người đi vào liền nhìn cô nhún mày. "Đây là?"

"Kiều Ngân Anh – trưởng phòng thiết kế số 1. Người duy nhất năm nào cũng có thành tích nổi bật hơn những nhân viên còn lại sẽ là người đại diện Kỳ Liên tham gia dự án lần này." Kỳ Tuyết cười. Cô còn cố tình nhấn mạnh vào chỗ nhiều năm liền có thành tích nổi bật hơn các nhân viên khác. Vì lần trước vô tình cô cho người điều tra thì phát hiện ra thành tích của cô ta đều có sự giật dây phía sau từ cha cô. Nhưng sau lần trước ông không còn thương tiếc, cảm thấy có lỗi đứa con hoang này của mình nữa nên mới bắt đầu không âm thầm giúp đỡ, làm thành tích của cô ta trong mấy tháng gần đây giảm sút đáng kể.

Kiều Ngân Anh nghe xong đương nhiên tái mặt lại. Tuy lần trước cô ta có thể được ở lại công ty nhưng không còn sự trợ giúp của cha mình đạo gần đây công việc cô đều không thuận lợi. Thành tích liên tục giảm xuống mấy tháng nay, rồi lại tới chuyện Thiên Vũ tỏ tình với Kỳ Tuyết làm mọi người đều chỉ trích cô. Hiện tại ngay cả con gái cô trong nhà họ Thiên cũng chẳng còn chỗ đứng nữa. Cũng may Thiên Vũ vẫn nể tình đứa con gái Thiên Ngân Châu của bọn họ mà không đuổi cô ra khỏi nhà.

Đạo gần đây Tiểu Lân lại hay ở Thiên Gia nên cô cùng con gái mình lại càng phải nhún nhường nó vì cái hôm Tiểu Lân bị đẩy ngã đó đã gây ra ác cảm lớn của cha mẹ Thiên Vũ với cháu gái mình.

Thiên Dực nhìn cô trong lòng thở dài. Coi như lần này anh chẳng còn cách hóa giải chuyện này rồi. Có trách thì trách Kiều Ngân Anh cùng mẹ cô ta quá độc ác muốn giết chết Kỳ Tuyết mà lại không thành. "Rất vui được gặp cô Kiều. Mong cô không phụ sự kì vọng của Kỳ Tổng khi đã cho cô tham gia dự án này."

"Cảm ơn Thiên Tổng đã nhắc nhở. Tôi nhất định không phụ sự kỳ vọng của hai vị." Kiều Ngân Anh nhỏ giọng lên tiếng, liền cúi mở nở một nụ cười giả tạo.

Kỳ Tuyết nhếch môi cười, ánh mắt không tỏ rõ sự chán ghét mà hết sức bình thản đưa bản hợp đồng cho cô ta. "Mong cô sẽ không làm chúng tôi thất vọng. Có gì sẽ do Linda giúp đỡ cô trong dự án này."

Kỳ Tuyết nhìn cô ta nhận lấy bản hợp đồng miệng khẽ nhếch trong mấy giây không đủ để người khác chú ý tới. Với cô từ lúc Kiều Ngân Anh nhận lấy

bản hợp đồng này thì trò chơi mới chính thức thật sự bắt đầu. Cô sẽ khiến cô ta tự mình rời khỏi Kỳ Liên cũng như tránh xa gia đình cô.

____Lời Tác Giả____

A Diệp cúi đầu xin lỗi. "Thành thành xin lỗi mọi người vì đã lỡ hẹn tuần trước do một số việc ngoài ý muốn. Đây là chương bù cho tuần trước coi như lời hối lỗi còn lịch vẫn như tuần trước là thứ 5 và chủ nhật."

Tiểu Lãnh bên cạnh cười soái ca, nháy mắt một cái. "Mọi người đừng giận Diệp bà bà nha. Chương sau bà bà cho Tiểu Lãnh quay lại giúp mọi người ngược mụ Ngân Anh rồi đó."

A Diệp phi dép về phía Tiểu Lãnh. "Bà bà cái gì, là Diệp muội muội. Hm... Tại bị lấy bệnh lười cùng việc đột xuất nên mới lỡ hẹn. Thành thật xin lỗi độc giả. Hẹn gặp lại a."

Thoáng cái nhét Tiểu Lãnh vào bao mang đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Ngọt ngào

"Từ bây giờ cô hãy giao lại công việc cho thư ký Tiêu chuyển tới đội của Kiều Ngân Anh đi. Kỳ Tuyết gương mặt lạnh nhạt đặt bản hợp đồng ký kết nhân viên Kiều Ngân Anh ký đột gần đây nhất xuống. Trong này ghi rõ chỉ cần gây tổn hại cho công ty liền bị đuổi đi không mang theo một chút quyền lợi nào cả. Lần trước cha cô có thể giúp cô ta nhưng lần này thì sẽ không như vậy."

"Kỳ Tổng, chị muốn em theo dõi cô ta?" Linda đã theo Kỳ Tuyết lâu nên hiểu rõ một khi đã trở thành cánh tay của cô thì dù có dự án khác khiến cô phải lo lắng cô cũng không bao giờ cử người của mình đi. Huống gì dự án này kị với Thiên Long chỉ mang phạm vi nhỏ không được như những dự án họ từng làm bên Mỹ.

"Đúng rồi, chuẩn bị đi. Không được có bất kì sai sót nào." Kỳ Tuyết cười nhàn nhạt về mặt không chút nào có thiện ý. Nhiều năm như vậy lần trước ba cô có thể cứu cô ta nhưng lần này thì không, Kiều Ngân Anh những gì cô đã làm thì sắp tới cô sẽ phải hứng chịu gấp đôi.

Thiên Dực vẫn nhìn cô, nhìn ánh mắt đầy hận thù đó chỉ biết thờ dài trong lòng. Nếu năm đó cậu lấy can đảm hơn tỏ tình với cô, không để cô gặp anh hai, không để họ quen nhau thì chắc đã không có những chuyện như hiện tại. Anh hai nợ cô nhiều vậy nên sau này anh sẽ thay anh hai trả nợ cho cô.

Sau khi Linda đi ra ngoài được một lúc rồi cô vẫn luôn có cảm giác một ánh mắt đang nhìn chằm chằm về phía mình. Bất giác quay sang nhìn Thiên Dực đang ngồi ở ghế sofa bất giác rùng mình. Cô cười rồi đứng dậy đi về phía anh tới khi đứng trước mặt anh mới ngồi xuống bên cạnh. "Vừa nãy nhìn tớ chăm chú vậy đừng nói có ý đồ làm mất báo cho chị dâu không danh phận của cậu đấy nhé."

Thiên Dực lườm cô một cái rồi ngã đầu lên đùi cô, người làm xuống ghế sofa dài. Nhưng do chân anh so với chiều dài của sofa có cách biệt rõ lớn lên phải co lại đôi chút.

Với hành động bất ngờ này của anh làm cô chưa kịp phòng ngự gì, đến lúc lấy lại phản ứng định đẩy ra thì Thiên Dực đã chìm vào giấc ngủ. Cô bất giác cười nhìn người đàn ông đã ngủ say kia. Thiên Dực hồ mura gọi gió nhưng trước mặt cô luôn là đứa trẻ, ở cạnh Tiểu Lãnh luôn là người bạn, người thân của nó. Cô nợ ân tình của anh nhiều đến vậy nhưng đến bây giờ lại chưa bao giờ hỏi đáp được gì cho anh.

Bàn tay nhỏ nhắn của cô vuốt ve gương mặt anh. Cô quen anh gần chục năm rồi nhưng trước giờ chỉ có anh biết về cô còn cô biết về anh lại vô cùng hạn hẹp.

Còn nhớ năm cô học cấp 3, lúc ấy cô cùng Thiên Vũ chưa gặp nhau. Cô nhớ chàng trai mái tóc đen óng luôn đi bên cạnh cô không rời nửa bước. Mỗi bữa sáng của cô, từng tiết học rồi đồ dùng đều do anh chuẩn bị, dần dần ở trường dần tin anh với cô đang quen nhau. Quả thật nó khiến cô với Thiên Dực thành cặp đôi nổi tiếng ở trường cho tới khi chuyện cô thích Thiên Vũ bị lộ ra thì tin đồn mới lắng xuống. Nhưng người muốn chèo thuyền giữa cô và Thiên Dực cũng không phải hết đi.

Nhớ có một lần đưa con gái ngọc ngà như cô lại không biết bà di(1) vô tình ghé thăm mà vẫn hồn nhiên chạy quanh sân trường. Cũng may lúc đó chưa ai để ý phần còn lại là do đồng phục trường cô có màu đen nên không lộ cho lắm.

Không biết như nào mà Thiên Dực đi tới cạnh cô cởi áo đồng phục ra quàng quanh người cô rồi kéo một mạch đi. Đương nhiên ai vô tình bị như vậy cũng có phản xạ là đánh ngay đối phương huống chi là đứa con gái không được thực nữ lắm như cô. Thiên Dực đương nhiên hiểu được ý nghĩ lúc ấy của cô mà vừa ôm cô vào lòng, chân sải bước vừa ghé sát tai cô thì thầm. "Đại tiểu thư, bà di của cậu tới rồi đó. Thực nữ lại đi."

Kỳ Tuyết lúc đó liền đỏ ửng mặt nhìn xung quanh rồi úp mặt vào ngực anh, miệng nói lí nhí. "Đại thần, sao cậu không nói sớm. Lộ hết rồi à?"

Nhìn về e dè, thực nữ của cô mà Thiên Dực bật cười tiếp tục sải bước, miệng nhếch lên một đường nhưng cũng không quên giải đáp thắc mắc của

cô."Đại tiểu thư yên tâm, chưa lộ ra.Nhưng nếu còn muốn đánh người thì phải xem lại rồi."

Cô đáp trả anh bằng một cái lườm rồi quay đi.Tới vài năm trước khi anh giúp cô chăm sóc Tiểu Lãnh cô mới biết được thì ra Thiên Dực không chỉ nắm rõ sở thích của cô mà còn biết ngày bà đi tới thăm nữa. (A Diệp: Chẹp, Dực ca thật có tâm.Tới bao giờ mới tìm được thằng bạn thân như vậy.)

"Khụ...khụ...Kỳ Tổng, dù nhan sắc của tại hạ có đẹp tới nhường nào cũng không nên nhân lúc tại hạ ngủ mà có ý đồ xấu vậy."Tiếng ho kéo dài cùng giọng nói mang ý trêu đùa của Thiên Dực đánh tan dòng suy nghĩ của cô.Kỳ Tuyết nhìn người nam nhân đang cười tùm tùm ánh mắt chú ý bàn tay mình đang vuốt ve gương mặt anh.Bỗng không nhìn được mà cốc đầu anh một cái.Thiên Dực đứng thật rất tốt nhưng cái tật xấu tự luyến thì mãi mãi không sửa được.

Thiên Dực mới ngủ dậy đầu óc còn phản ứng chậm chưa kịp theo nhịp tiết tấu của cô đã bị ăn một cái cốc đầu rõ đau liền nhú mày hướng cô ánh mắt đầy ai oán."Có cần ra tay mạnh vậy không? Cậu đúng là không có tình người."

Kỳ Tuyết liếc Thiên Dực một cái rồi hừ lạnh.Chớp mắt đã cuốn gói được tên nam nhân tự luyến ra khỏi văn phòng cô.Trước khi anh đi cũng không quên dọa nạt để tránh anh giờ trở mò lại.Cô cũng không không thể nào quên được vẻ mặt giận hờn như đứa trẻ của anh nhìn cô rồi bắt đầu đi rồi đi.

Căn phòng yên tĩnh trở lại.Kỳ Tuyết cũng chẳng có chút hứng thú nào nằm việc nữa nên tự quyết cho bản thân nghỉ ngơi một hôm.Cô ngã người vào sofa, tiện lấy một cuốn tạp chí ra đọc.Không biết từ lúc nào dần dần cô cảm thấy hơi buồn ngủ mà thiếp đi.

Tiếng bước chân lớn dần vọng vào bên trong.Cánh cửa văn phòng mở ra Thiên Dực dần sải bước vào bên trong.

Sau khi bị Kỳ Tuyết đuổi về công ty anh cũng ngoan ngoãn mà làm việc nhưng suy nghĩ đầu cô gái gốc này lại không nhớ ra hôm nay là ngày gì rồi lại tiếp tục tăng ca.Nhưng trái với suy nghĩ của anh cô gái gốc lại đang ngủ rất say như một con hổ đã thu móng vuốt biến thành một chú mèo con nhỏ nhắn, đáng yêu vậy.

Thật ra với anh Kỳ Tuyết của bây giờ hay của mười năm trước lúc cô vào anh gặp nhau thì hoàn toàn không có sự thay đổi.Chẳng qua bây giờ cô biết che giấu bản tính trước người lạ, biết xù lông khi người khác chạm vào ranh giới của mình.Đúng hơn là sau mười năm cô đã được mài dũa để trở thành một người có chiều sâu nhưng thể cũng không làm cô mất đi bản thân mình.Kỳ Tuyết của mười năm trước nghịch ngợm, phá phách, ngây thơ và rất cổ chấp tới nay vẫn còn chẳng qua cô giữ nó lại chỉ thể hiện cho người cô tin tưởng thấy.

Thiên Dực đi tới ngồi xuống cạnh cô.Bàn tay ấm áp vuốt ve ngọn tóc bị vướng trên mặt cô gọn xuống.Thiên Dực quỳ xuống, gương mặt hiện lên nụ cười ẩn ý với cách ngủ đáng yêu của cô."Kỳ Tuyết, cảm ơn...em"

Nụ cười của anh dần làm cho người nhìn thấy thương xót.Đúng thế, cô cho anh ở cạnh cô nhưng nó mãi mãi chỉ là tình bạn chứ không phải tình yêu.Vũ Trắc Nghiên là tình yêu thời cấp 3 của cô, một tình yêu khiến cô day dứt cả đời.Lục Hàn là người thanh mai trúc mã cô yêu thầm từ nhỏ, là người khiến cô cả đời không quên.Còn anh trai anh, Thiên Vũ, tuy anh ấy khiến cô hận nhưng trong lòng cô Thiên Vũ là nam nhân cô dùng cả tuổi trẻ để theo đuổi rồi lại vì mối tình đó mà đau lòng cả đời.Nhưng anh mãi vẫn vậy, mười năm cũng chỉ là tình bạn, là thứ tình cảm vô cùng giản đơn.

Thiên Dực cúi người định hôn trán cô thì Kỳ Tuyết bất ngờ mở mắt ra.Gương mặt mơ màng không rõ phía trước là cái gì nhưng theo phản xạ liền hét lên, tay túm lấy cổ áo anh định đẩy ra.Nhưng do tình thế bất ngờ mà Kỳ Tuyết mất thăng bằng không những không đẩy được ra anh ra mà còn kéo anh lại về phía cô.Hon nữa tư thế này có vẻ...

_____Lời Tác Giả_____

A Diệp: Xin lỗi mọi người vì chuyện ra chương mới chậm.Một phần là vì tháng trước có hơi bận cộng thêm việc thẻ nhớ bị mất hết dữ liệu nên những bản thảo được viết ra đều mất hết.Ta cũng có ý định khôi phục nhưng không thành công nên thành thật xin lỗi mọi người.

Tiểu Lãnh chui từ góc tường ra: Để chúc lỗi Diệp bà sẽ lên lịch kĩ càng hơn sau khi sắp lịch với công việc của bản thân.Mỗi tuần bà bà sẽ ra ít nhất một chương vào thứ 7 hoặc chủ nhật.

A Diệp quay sang lườm Tiểu Lãnh rồi cười hiền dịu: Thành thật cảm ơn mọi người vẫn chú ý tới *Ngừng Yêu* và xin lỗi vì sự chậm trễ!

Nói xong một bước kéo Tiểu Lãnh đi không quay lại..

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Đêm Thất Tịch

Từ thế này quả thực khiến người khác nhìn vào vào nghi ngờ mà.Sau cái kéo mạnh mẽ của cô thì Thiên Dực tuy đã phản ứng nhanh nhưng cũng chỉ kịp giữ khoảng cách giữa mặt cô và mặt anh là một vài xăng ti mét.Kỳ Tuyết cảm nhận gương mặt mình nóng dần lên cũng cảm nhận được hơi thở ấm áp của

Thiên Dực.

Cô cúi đầu hận không thể tìm một cái hồ mà nhảy xuống đó luôn. Nhìn hai cánh tay vững chắc của anh chống vào ghế sofa để giữ được khoảng cách hiện tại. Bây giờ chỉ sợ bất ngờ một ai đó bước vào làm Thiên Dực giật mình mà lung lay thì chắc chắn cảnh tượng đó sẽ xảy ra.

Nhưng đúng là cuộc đời trớ trêu. Cánh! Cửa lớn văn phòng mở ra Linda vừa định tiến vào thì dừng lại. Cô ấy nhìn cảnh trước mắt hơi lúng túng một hồi rồi rất nhanh lấy lại chuyên nghiệp mà quay đầu đóng cửa. Kỳ Tuyết nhìn theo bóng họ mà gương mặt ửng hồng vì tức giận một cái mạnh đẩy Thiên Dực ngã xuống đất.

Thiên Dực tuy bị đẩy ngã xuống đất nhưng gương mặt không những không khó chịu mà còn cười khoái chí nhìn Kỳ Tuyết. Cô bức tức càng dâng cao đưa chân đạp mạnh anh một cái khiến Thiên Dực kêu lên rồi mới chậm rãi lên tiếng. "Sao đã quay lại rồi? Thiên Tổng đạo này thiếu việc sao mà thích tới Kỳ Liên ăn bám vậy."

Anh nhìn cô tức giận dù muốn cười cũng cố nhịn lại. Cánh tay đeo đồng hồ đưa về phía cô về mặt đưa trẻ bị đồ oan hiện nên. "Tan làm rồi đại tiểu thư. Hôm nay Thiên Tổng đây làm việc rất chăm chỉ và cần mẫn đó."

Kỳ Tuyết liếc anh hừ lạnh coi như tạm tha phần nào. "Vậy tới đây làm gì? Thiên Tổng không phải cũng có nhà để về sao."

Thiên Dực nhìn cô về mặt nghiêm chỉnh hơn nhiều. "Là muốn mời đại tiểu thư đây đi ăn tối không biết là có vinh hạnh không rồi."

Cô nhìn anh liếc cái rồi gật đầu đồng ý sau đó đuổi Thiên Dực xuống chỗ lấy xe đợi còn mình gọi Linda vào. Nguyên nhân cô gọi Linda vào cũng là vì Linda hiểu rõ cô rất coi trọng quy củ nên vào lúc nào cũng phải gõ cửa mà lần này cứ thế chạy vào tất nhiên là có việc gấp.

Lát sau Linda đã đứng trước mặt cô. Về mặt Linda hơi khó hiểu nhìn cô mà không nói gì làm Kỳ Tuyết phải dùng ánh mắt sắc lạnh ép cung. Sau một hồi đắn đo Linda mới bạo dạn nói ra. "Chủ tịch, Kiều trưởng phòng đã phân chia công việc xong. Mọi việc đều bình thường nhưng màn kết của buổi biểu diễn Kiều Trưởng Phòng muốn mời nhà thiết kế nổi tiếng người Hoa tại Mỹ về một bản thiết kế ngay trên sân khấu và thực hiện làm hoàn thiện nó."

Kỳ Tuyết hơi nhú mày rồi bình thản lên tiếng. "Vậy có gì đáng lo. Cô ta muốn làm cứ để cô ta làm miễn không làm tổn hại tới buổi biểu diễn là được."

Linda đương nhiên biết như vậy nhưng dù sao cũng phải báo cáo cho hết. "Nhưng người Kiều trưởng phòng muốn mời lại là Liza, nhà thiết kế nổi tiếng mới nổi tiếng khoảng 4 năm những thành tựu của cô ấy thì không hề nhỏ. Nghe nói năm nay cô ấy mới có khoảng 27 tuổi còn lại những thông tin về nhà thiết kế đó đều bí ẩn. Nghe nói người gặp qua cô ấy chỉ có một vài nhà thiết kế nổi tiếng vượt bậc trong nghề còn lại chưa ai thấy mặt. Ngay cả những buổi trao tặng giải thưởng cũng là do thư ký cô ấy nhận giúp."

Kỳ Tuyết nghe xong về mặt hơi khó chịu không hiện ra mà chỉ nhếch môi cười tựa như có gì đó kì bí hay ho sắp tới. "Cô quay về cứ tiếp tục theo dõi cô ta. Bây giờ ra ngoài gọi thư ký Tiêu vào giúp tôi."

Ngay sau khi Linda đi ra ngoài thì thư ký Tiêu lát sau đã xuất hiện. Với tính tình của Kỳ Tuyết thì ai cũng biết rõ cô khó tính trong công việc thế nào. Nhất là người thư ký ở cạnh cô lâu năm như thư ký Tiêu lại càng hiểu cô thích nhất là sự nhanh nhẹn trong mọi việc.

Cô nhìn thư ký Tiêu, người đã cạnh mình lâu năm. Từ một bạn cô vô tình quen trong quán cà phê rồi thành bạn bè sau đó là người đồng hành cùng cô suốt chặng đường đi tới con người mới, thành công như như hôm nay. Thấm thoát gần năm năm mà bây giờ nhìn lại đã thấy anh ta không còn như trước nữa, mà cũng dần thay đổi theo cô.

"Chủ tịch cho gọi tôi." Thư ký Tiêu nhìn cô.

Kỳ Tuyết bị tiếng gọi đánh thức khỏi dòng suy nghĩ liền bỗng phát hiện ra nhiều năm nay cách xưng hô giữa cô và thư ký Tiêu đã thay đổi rất nhiều, ngày càng xa lạ. Hiện tại chỉ còn là quan hệ cấp trên với cấp dưới.

"Đúng vậy Tiêu Thành. Không có người lạ anh cứ gọi em như bình thường đi." Cô nhìn anh mỉm cười. Tiêu Thành, cái tên này đã bao lâu rồi cô chưa gọi.

Tiêu Thành nhìn cô khó hiểu rồi cũng gật đầu đồng ý. "Em gọi anh có việc gì?"

"Tiêu Thành, Kiều Ngân Anh muốn mời nhà thiết kế Liza tham gia buổi biểu diễn sắp tới công ty hợp tác với Thiên Long. Em muốn cho cô ta một bất ngờ nên làm phiền anh rồi." Nghe bề ngoài lời nói cô khá mông lung nhưng cô biết người đi theo cô lâu vậy chắc chắn hiểu ra.

"Em chắc chắn chứ A Tuyết?" Tiêu Thành nhìn cô về mặt sâu lại. Đây là lần đầu tiên trong nhiều năm nay anh gọi tên cô như vậy.

Kỳ Tuyết nhìn anh cười nhạt. Anh theo cô lâu như vậy, là cánh tay đắc lực của cô, cùng cô vượt qua bao nhiêu khó khăn nên câu hỏi này có hơi thừa không. Anh biết rõ cô chắc chắn sẽ do dự, sẽ không nỡ nhưng chỉ cần đạp đổ Kiều Ngân Anh xuống thì chắc chắn cô dám làm. "Có gì không chắc. Nhưng còn anh thì sao, anh đồng ý cho em làm vậy?"

Cô nhìn vào mắt anh chờ đợi câu trả lời nhưng khác với suy nghĩ của cô Tiêu Thành hoàn toàn không nên tiếng. Cô nhìn người trước mắt mình không biết là nên vui hay buồn. Vui vì anh ngày càng trở thành một người khiến người khác kính nể, thành một nam nhân với tài trí trong giới tài chính không thua kém ai mà vẫn chọn làm thư ký cho cô. Nhưng vì sao nhiều năm trước người bạn chí cốt này với cô lại dám nói suy nghĩ của mình mà hiện tại thì không dám.

"Tiêu Thành, trước giờ em làm gì sẽ luôn tôn trọng ý kiến của anh." Kỳ Tuyết nhìn anh, ánh mắt đầy hi vọng một câu trả lời.

Thư kí Tiêu nhìn Kỳ Tuyết do dự một hồi.Lời đáng nói nếu nói ra có thật sự là đúng không.Nhưng cuối cùng anh cũng bắt lực trước ánh mắt của cô nhìn chăm chăm vào mình mà buộc phải lên tiếng."Anh ủng hộ em làm vậy."

Kỳ Tuyết mỉm cười."Em chỉ cần vậy thôi Tiêu Thành.Cảm ơn anh vì luôn ở cạnh em trong nhiều năm qua."

Tiêu Thành gật đầu với cô."Vậy anh ra ngoài làm việc trước.Có gì sẽ báo cáo lại cho em sau."

Tới khi bóng lưng Tiêu Thành khuất đi cô liền mệt mỏi ngã người vào ghế.Nụ cười lúc nãy dập tắt thay vào là vẻ mặt u sầu, ánh mắt tình lặng như biển trong buổi chiều tà hiện lên.Gần năm năm cô cố gắng cuối cùng Kiều Ngân Anh cũng phải chịu quả báo do việc mình gây ra.

"Tiểu Lân hảo soái, mommy lười biếng mau nghe điện thoại.Tiểu Lân hảo soái,mommy lười biếng mau nghe điện thoại..."Cô nhủ mảy nhìn điện thoại mình vang lên tiếng nói đầy đắc ý của Tiểu Lân thăm thờ dài.Thằng tiểu quỷ này chẳng biết lại đổi nhạc chuông của cô lúc nào rồi.Đúng là để nó ở bên Thiên Vũ thì nó càng ngày càng chẳng coi cô ra gì nữa.

Cô tiện tay cầm điện thoại lên xem thì thấy màn hình hiện lên tên của Thiên Dục sau đó liền mở lên nghe."Alo Thiên Dục.Gọi tớ có gì sao?"

Đầu dây bên kia lặng thinh không có một tiếng gì cả.Cô nghĩ đi nghĩ lại chắc chắn Thiên Dục lại muốn phá mình lên nói vọng vào điện thoại."Cậu không nói thì tắt đi.Tớ đây phải tiết kiệm tiền để nuôi con."

Y như rằng cô vừa nói xong tiếng nói khó chịu từ đầu dây kia vọng về."Kỳ Tuyết, cái đứa nào tàn.Cậu vừa đồng ý đi ăn với tôi còn kêu tôi xuống dưới đợi cậu.Bây giờ đại tiểu thư lại muốn cho tôi leo cây sao."

Kỳ Tuyết chợt tỉnh ra, nhớ lại lúc nãy trước khi gọi Tiểu Thành vào có kêu Thiên Dục xuống chỗ để xe chờ mình xuống mà nói chuyện với Tiểu Thành một hồi quên luôn việc đã hứa với anh.

Giọng nói của cô thay đổi như chớp, liền có vẻ hối lỗi."Thiên tổng đại nhân, dạo này công việc nhiều náo náo rồi mong ngài thứ tội.Bây giờ liền xuống trình diện với ngài đây.Cảm phiền đại nhân đưa xe ra trước cổng công ty."

Đầu dây bên kia hừ lạnh một cái rồi ngắt máy.Cô nhin cười rồi lấy áo khoác cùng túi sách nhanh chóng đi xuống không sắp có tên nổi điên, nổi khùng.

_____Lời Tác Giả_____

Tiểu Lân: "Hm...Diệp bà bà sau khi nghe một bạn độc giả gọi y đã quyết định đi nhờ người edit bìa mới cho bộ truyện Ngừng Yêu."

A Diệp quay sang nhìn Tiểu Lân trừng mắt: "Diệp tỷ tỷ, bà bà ở đâu.Tiểu quý kia, tỷ tỷ sẽ cắt đất diễn của em"

Tiểu Lân hừ lạnh:"Cắt cũng cắt rồi, tôi bìa truyện còn không có ta.Diệp bà bà xấu xa độc ác."

A Diệp:. ..

Một chóng nhét Tiểu Lân vào bao bê đi.Gia môn bất hạnh A Diệp đây sẽ thay Kỳ Tuyết dạy dỗ con cái.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Đêm thất tịch

Kỳ Tuyết nhin cười nhìn nam nhân đang nghiêm mặt lái xe kia mà cảm thấy tội lỗi của mình tăng cao đột ngột.Cũng không biết nói gì để nịnh anh nên cô đành quay mặt đi mở cửa xe ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài.

Màn đêm đã phủ khắp thành phố A.Ở nơi xa hoa này thì ban đêm chính là một thứ nói rõ nhất sự xa hoa của nó.Khắp đường phố sáng rực, người người qua lại tấp lập.Nhưng thứ khiến cô lạ nhất là hôm nay đa phần người trên đường đều đi theo đôi theo cặp, một nam một nữ nắm tay nhau.

Như nhận ra suy nghĩ cô Thiên Dục liền ho nhẹ rồi lên tiếng."Hôm nay là thất tịch."

Cô nghe xong liền chăm chú để ý xung quanh mới nhận ra hôm nay đã là thất tịch rồi.Nhiều năm ở nước ngoài chỉ đón lễ tình nhân của người phương Tây nên những ngày lễ quen thuộc khi trước cũng không còn nhớ rõ.Cô mở cửa sổ xe, bàn tay đưa ra bên ngoài đón khí lạnh ngày của ngày thất tịch thì bỗng có một bóng tuyết trắng xuống chạm vào tay cô.Cô khẽ run rẩy vì lạnh sau đó thụt tay lại nhìn Thiên Dục nói."Tuyết rơi rồi kia, cảm giác tuyết ở đây không giống ở Mỹ cho lắm đúng không?"

Thiên Dục nhủ mảy nhìn cô, không hiểu đôi khi cô gái này có những suy nghĩ gì nữa.Cô là người thông minh hiểu biết rộng mà đôi khi lại ngốc hết phần người bình thường.Thật sự có lúc anh nghĩ có phải ngày xưa cô đọc nhiều ngôn tình quá mà bây giờ bị nhiễm của mấy nữ chính đó rồi không.

Thấy anh không trả lời mình cô cũng chẳng bèn để ý nữa mà ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài của sổ.Nhưng xe càng đi cô lại càng cảm thấy nơi này khá là quen thuộc, đoạn đường này như thể đã từng được cô đi qua rất nhiều lần.Bỗng lúc này người này giờ không lên tiếng lại cất giọng."Đây là đường tới trường cao trung K."

Cô cười trừ, cuối cùng bản thân cũng nhớ đây là nơi nào.Tuy mọi người đều khen cô và Thiên Dực ngoan ngoan là cặp học sinh mẫu mực nhất trường K, một cao trung hạng nhất của thành phố A.Nhưng sự thật phía sau chỉ những người trong lớp và thầy cô biết rõ nhất.Vì nhờ thành tích cao công thêm việc có gia thế nên những chuyện trốn học, bỏ tiết hay thậm trí là ngủ gật của bọn cô đều được mắt nhắm mắt mở cho qua.

Thật ra hồi sơ trung cô không hề như vậy nhưng do khi ấy Vũ Trác Nghiên đột ngột nói chia tay rồi bỏ đi khiến cô hoàn toàn thích ứng không kịp mà cố biến mình thành ngược khác để tạo ra lớp vỏ bọc.Cũng như vậy mà khi học cao trung vì muốn quên đi quá khứ cô liền đổi tới khu khác để không gặp lại những bạn cũ, hoàn toàn có cơ để không nhớ tới Vũ Trác Nghiên và cô đã gặp Thiên Dực.

Cô khi trước tuy tính tình đàn ông nhưng do bị Vũ Trác Nghiên dạy dỗ, kìm hãm nên không bộc phát nay anh ta nói chia tay cộng thêm không còn ai kìm hãm nên cô trở nên vô cùng lỗ mãng hoàn toàn không có dáng vẻ của tiểu thư nhà quyền quý.Vì vậy màn gặp mặt của cô và Thiên Dực quả thực vô cùng đặc sắc.Người ta nói quả đúng, không đánh không làm bạn.Khi ấy cô đang đi dạo quanh khuôn viên trường lại gặp đường cảnh tượng Thiên Dực mặt lạnh như băng nhìn cô gái đang khóc thút thít.Nhớ tới chuyện của bản thân với Trác Nghiên nên máu nóng của cô nổi lên mà xông tới đánh Thiên Dực.Vì bị đánh bất ngờ nên Thiên Dực không có phòng bị liền bị cô đánh một cái xung tím mặt.Xấu hổ thay sau khi được cô gái khóc thút thít kia giải thích cô mới biết họ đang tập diễn cho vở diễn ở trường.

Cô cười cười ái ngại định trốn thì bị anh giữ lại chịu trách nhiệm.Ban đầu ấn tượng của Kỳ Tuyết với Thiên Dực là tên công tử nhà giàu kiêu ngạo mặt lạnh nhưng sau thời gian tiếp xúc nó đã sụp đổ hoàn toàn.Thiên Dực chính là tên đại mặt dày.

Nhìn chiếc xe dừng lại ở trước cổng trường.Không hiểu Thiên Dực và bác bảo vệ có quan hệ gì mà rất nhanh được đồng ý cho xe vào bên trong Cô xuống xe nhìn khung cảnh quanh trường quả nhiên không thay đổi nhiều lắm.Chưa kịp ngắm nhìn kĩ thì bị một cánh tay nắm chặt cổ tay mình kéo đi.Không cần nghĩ cô cũng biết đó là tay của ai.Cô bị anh kéo chạy một mạch lên sân thượng của trường.Từ trên đây có thể nhìn rõ khung cảnh của trường cũng là nơi lý tưởng mà khi xưa cô và anh thường trốn tiết.

Cô chưa kịp hỏi anh tại sao lại dẫn cô tới đây thì đột ngột bị anh ôm từ phía sau, rồi một giọng nói nhẹ nhàng ảm áp vang bên tai cô nhưng rất nhỏ như thì thầm vậy."Một lần thôi Kỳ Tuyết, để anh ôm em một lần thôi.Đừng nói gì cũng đừng đẩy anh ra.Anh thật sự rất mệt rồi."

Lời của anh tựa như những mũi kim đâm vào tim cô.Cô khựng lại mà mặc anh ôm mình từ phía sau.Trước giờ cô chưa từng thấy một Thiên Dực yếu đuối như vậy hay là do cô chưa từng thử quan tâm tới anh để thấy vẻ yếu đuối này.

Không gian yên tĩnh tới khác thường, tuyết cũng nhẹ rơi xuống nhưng không nhiều rồi dừng không rơi nữa.Còn trước sau thì Thiên Dực vẫn một ôm lấy cô từ phía sau, cảm tựa trên vai cô mà im lặng không nói gì.

Lúc này trên trời hiện lên hình ảnh Ngưu Lang Chức Nữ gặp mặt nhau.Cảnh tượng diễn ra chậm rãi nhưng đủ để những cặp tình nhân đang đứng dưới trời của thể xem được.Và cô bây giờ cũng hiểu tại sao anh lại đưa cô tới đây.Là vì anh muốn cùng cô đón thật tích trong không gian của riêng hai người.Lúc này anh buông nhẹ cô ra, xoay cô nhìn về phía anh cười ảm ảm."Đại tiểu thư, thất tịch vui về.Chúc em luôn luôn hạnh phúc!"

Cô nhìn anh không hiểu tại sao bản thân lại muốn khóc tới như vậy.Khóe mắt bắt đầu cay cay rồi những giọt lệ tuôn ra, lăn dài trên má.Anh bất ngờ trước việc cô đột nhiên khóc nên chỉ biết ôm cô vào lòng mà vỗ về."Ngao đừng khóc.Nói anh nghe xem anh đã làm sai gì mà đại tiểu thư kiêu ngạo mọi ngày lại rơi nước mắt rồi."

Cô hừ lạnh một cái đâm vào ngực anh."Đại tiểu thư cái đầu cậu.Anh với em gì ở đây, nên nhớ cậu sinh sau tở đây nhá."

Thiên Dực bật cười cốc trán cô rồi ôm chặt cô hơn không nói gì tiếp.Cô cũng chẳng biết anh đang nghĩ gì nhưng cũng thuận theo mà để anh ôm chặt trong lòng cứ như vậy mà họ đã trải qua một thất tịch nhẹ nhàng không có hoa hay ánh đèn nến ngọt ngào nào cả.

Nhưng với Thiên Dực thì đây chính là thứ tuyệt nhất với anh rồi.Anh cố gắng bao năm cuối cùng được cô đáp lại dù chỉ một ít vậy cũng đáng.Tình yêu là để người còn lại hạnh phúc chứ không phải ép nhau vào đau khổ.Vì vậy anh chấp nhận lùi lại từ phía xa để âm thầm bảo vệ và chúc phúc cô, người con gái mà anh dùng cả tuổi trẻ để chạy theo.Cảm ơn cô vì nhờ cô mà tuổi trẻ của anh mới thật sự hoàn thiện.

_____Lời Tác Giả_____

A Diệp cúi đầu: Thành thật xin lỗi,thật ra không có ý lừa hẹn mà do lap có vấn đề vì có virus nên không có cách đăng bài đành rơi lại tới bây giờ.Nhưng xin hứa sẽ bù đầy đủ chương thiếu cho mọi người nên cứ yên tâm nha.Gửi lời yêu thương tới mọi người!

Tiểu Lãnh ngồi xa nghe xong liền nói nhỏ: Chắc, tại lão bà bà bị kích động nên mới vậy đã.Mọi người đừng tin vào y.Cái người nào cá ấy mà viết đủ cũng là cá vấn đề hướng chỉ là viết bù.

Lời vừa dứt một cái dép phi ngay vào người Tiểu Lãnh.Và màn đặc sắc hết thức khi Tiểu Lãnh bị kéo đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Bất ngờ

Những ngày tiếp theo Thiên Dực hoàn toàn biến mất làm cô có phần lo lắng nên cho Linda tới Thiên Long hỏi mới biết anh đã qua Châu Phi để thực hiện một dự án quan trọng. Thảo nào hôm ấy anh lại làm vậy, nếu biết trước cô có thể đã nói với anh thêm vài câu.

Cô định sẽ tới Châu Phi thăm anh thì lại có việc dự án thời trang hợp tác giữa Kỳ Liên và Thiên Long phải đẩy ngày ra mắt lên sớm hơn mấy ngày nên công tác chuẩn bị càng phải gấp rút mà vẫn kĩ lưỡng. Ngày ngày những cuộc họp diễn ra, rồi những bản thảo đến tay cô lại bị xé ra mang về làm lại cứ liên tiếp trong khoảng thời gian đó tới tận hôm nay mới hết thúc. Nguyên nhân nó kết thúc cũng là vì hôm nay tới ngày ra mắt bộ thiết kế mới này.

Thông tin nhà thiết kế nổi tiếng người Trung Quốc, Liza sẽ tham gia buổi trình diễn với tư cách khách mời và cũng sẽ thiết kế một bộ trang phục ngay trên sân khấu càng khiến cho giới truyền thông phải gấp rút huy động toàn bộ lực lượng tới. Vì vậy mới gần tới giờ mà cả hội trường đã đông nghịt người.

Dự án này giao cho Kiều Ngân Anh phụ trách nên cô không cần để ý nhiều nên vừa tới liền vào phòng chờ nghỉ ngơi.

"Chủ tịch, mọi chuyện đã chuẩn bị rất kĩ. Chị có cần em kiểm tra lại một lần nữa xung quanh hội trường?" Linda nhìn cô.

Kỳ Tuyết hơi nhắm mắt lại, Linda tuy đã tới chỗ Kiều Ngân Anh để giúp cô ta nhưng vẫn ngày ngày tới báo cáo tình hình công việc với cô, không sót một ý. "Không cần, cô ra ngoài tìm thư ký Tiêu vào đây."

Cô dựa mình vào ghế, mắt nhắm lại nụ cười nhàn nhạt hiện ra. Kỳ Tuyết, Kỳ Tổng, A Tuyết,... đâu mới là con người thật của cô. Trả thù, ý nghĩ này đã theo cô bao năm rồi nhưng tới chính bản thân mình muốn làm không cô cũng chẳng rõ. Hình như thời gian này làm cô đủ nguôi ngoai rồi, cô cũng chẳng muốn đối đầu với cô ta nữa. Nhưng Kiều Ngân Anh cô ta quá tham lam, mẹ cô ta lại càng ác độc. Vũ Trác Nghiên và Lạc Vũ Anh biến mất không tin tức, Thiên Dực qua Châu Phi một khoảng thời gian dài vậy mặc dù cô cho người điều tra cũng chẳng có tin tức, cho người tới Thiên Long dò hỏi thì cũng chẳng được thông tin gì. Mà kẻ dám làm vậy chỉ có Kiều Ngân Ý, mẹ đàn bà độc ác không từ thủ đoạn. Ví dụ như làm sao bà ta sinh ra được Kiều Ngân Anh.

"A Tuyết!"

Tiếng gọi khiến cô làm cô chú ý mà mở mắt ra nhìn người trước mặt. Không biết từ lúc nào mà Tiêu Thành đã ở đây rồi. Cô đúng là tập trung tới mức anh đi vào cũng chẳng hề phát hiện ra.

Tiêu Thành nheo mắt lại nhìn cô sau đó chậm rãi nói. "Có chuyện gì mà em suy nghĩ tới mức anh gõ cửa cũng không nghe thấy vậy?"

Cô nhìn anh cười ái ngại, chuyện riêng của bản thân quá thật cô cũng không muốn nói. "Không có gì, chỉ chút chuyện vặt thôi. Việc em kêu anh chuẩn bị đã hoàn tất?"

Anh biết cô không có ý định nói nên cũng chẳng hỏi tiếp vấn đề kia nữa. "Mọi chuyện đã chuẩn bị xong chỉ chờ màn biểu diễn bắt đầu. Hôm qua anh người chúng ta cử tới Châu Phi báo rằng tìm ra trụ sở làm việc của Thiên Dực nhưng anh ta đã không ở đó được mấy hôm rồi."

Cô mím môi, chắc chắn là có chuyện. Người cô cử đi là thám tử có tiếng trong ngành mà tìm hơn nửa tháng mới ra được nơi làm việc, lại vừa tới nơi thì anh không còn ở đó. Có vẻ chuyến đi lần này của Thiên Dực có điều gì đó uẩn khúc.

"Còn Vũ Trác Nghiên với Lạc Vũ Anh thì sao?" Kỳ Tuyết chậm rãi nhìn Tiêu Thành. Cô thật sự mong muốn tìm được tin tức nào đó của họ.

Đáp lại cô Tiêu Thành chỉ biết lắc đầu. Anh biết cô cần thông tin của họ nhưng anh cũng lực bất tòng tâm. Đúng như anh nghĩ ánh mắt u sầu tuy được ngụy trang bởi gương mặt trầm tĩnh vẫn vô thức đập vào mắt anh.

"Không còn gì anh ra ngoài trước. Em cứ nghỉ ngơi đi, tới lúc cần xuất hiện anh sẽ tới tìm em." Tiêu Thành nói xong rồi rời đi. Một người tài giỏi như anh sao lại chịu dưới chướng Kỳ Tuyết như vậy là điểm thắc mắc của mọi người.

Tới khi anh đi khuất rồi cô mới buông lỏng được bản thân. Cái gì tới cũng sắp tới rồi, cô nhất định phải thật sự làm cô ta không còn cách nào ở lại Kỳ Liên nữa.

Lúc này ở hội trường chính mọi thứ đã ổn định. Ánh đèn sáng liên tắt đi mà toàn bộ chiếu về sân khấu biểu diễn hình L, là chữ cái đầu trong chữ lucky, mang ý nghĩa may mắn như chủ đề của bộ sưu tập này vậy. Từng người mẫu bước ra mỗi người đều mang thần thái khiến người ta phải chú ý những cũng không quên cách để làm nổi bật cả trang phục họ mặc nữa. Tông màu chủ đạo của buổi trình diễn này là xanh lá cây, là màu của cỏ ba lá một loại hoa mang ý nghĩa may mắn.

Sau khi kết thúc người mẫu cùng người thiết kế là Kiều Ngân Anh bước lên sân khấu. Kiều Ngân Anh mang một vẻ mặt rạng rỡ, trước giờ đã có nhiều lần cô ta đứng trên sân diễn lớn vậy với tư cách người thiết kế rồi nhưng lần này còn có sự xuất hiện của nhà thiết kế kì lạ người Trung Quốc, Liza tham gia với tư cách khách mời. Nghe nói trước giờ người này chưa từng nhận lời tham gia bất kì buổi tiệc hay bất kì buổi trình diễn này nên sự kiện người này nhận lời của cô ta càng cho thấy người này xem trọng tài thiết kế của cô ta.

Nhưng người tính không bằng trời tính tới gần bắt đầu buổi trình diễn cũng chưa thấy Liza xuất hiện. May thay trước khi cô lên sân khấu thì thư kí báo Liza đã tới chỉ cần cô mời tới liền lên sân khấu. Kiều Ngân Anh nhìn mọi người xung quanh bên dưới, ai cũng muốn chiêm ngưỡng Liza như thế nào đều

hồi hộp, một số người tỏ ra bình thản nhưng lòng cũng nóng không kém.

"Sau đây xin mời nhà thiết kế người Trung Quốc trẻ tuổi nhưng đầy tài năng Liza lên sân khấu để hoàn thành nốt màn đặc biệt nhất của buổi trình diễn này." MC của buổi diễn là người có tiếng trong ngành lên rất nhanh là giới thiệu xong Liza.

Lúc này những ánh mắt dồn về phía sân khấu để xem hình dáng của nhà thiết kế kì quái này ra sao. Nhưng trái ngược với họ Liza là phụ nữ bình thường, tám bầm ngang vai, ngũ quan không có gì đặc sắc cả chỉ ở mức tầm trung. Các tiếng xì xào to nhỏ vang lên quanh hội trường. Sự việc này làm cho sắc mặt của Kiều Ngân Anh tối đi, cô ta còn tưởng Liza mỹ nhân hóa ra là phụ nữ bình thường nên mới cố gắng giấu mặt như vậy.

"Tiếp sau đây sẽ là màn độc đáo nhất ngày hôm nay. Nhà thiết kế Liza sẽ thiết kế và hoàn thành một mẫu thiết kế ngay tại sân khấu này." Vì thấy không khí trầm đi nên MC rất nhanh đẩy tiết tấu để tránh làm giảm nhiệt của buổi biểu diễn.

Khách mời bên dưới ngoài mong muốn nhìn thấy Liza nhưng quan trọng hơn là họ muốn thấy nhà thiết kế này thiết kế một bộ trang phục ngay trước mắt họ nên tiếng xì xào liền ít đi rồi tắt hẳn. Lúc này nhân viên phụ trách cũng mang giá về cùng vài lên trên sân khấu. Mọi người im lặng chỉ chờ Liza bắt đầu. Nhưng trái với mọi người Liza lại nhìn Kiều Ngân Anh một cách kì lạ rồi chậm rãi đi về phía giá vẽ. Bàn tay cầm cây bút chì lên run run, khi để đầu bút chạm vào mặt giấy rồi nhưng từ đầu tới cuối đều nhìn Kiều Ngân Anh.

Kiều Ngân Anh cũng không hiểu tại sao Liza lại luôn nhìn mình như vậy nhưng ý nghĩ đó rất nhanh dập tắt rồi chăm chú xem cử chỉ của Liza. Liza càng làm mọi người ngạc nhiên khi cô ấy chỉ cần cây bút chì không hề di chuyển. Lúc này tiếng xì xào lại vang lên, có một phóng viên bạo đánh tiếng. "Có khi nào là giả không. Liza chưa phải chưa thiết kế ngay trên sân khấu bao giờ chỉ là mọi khi cô ấy đeo mặt nạ thôi. Tuy cô gái này có hình dáng giống nhưng không có khí chất được tỏa ra như Liza."

Mọi người người nghe xong cũng phần nào tán thành mà gia tăng sự nghi ngờ. Trước sức em đó Liza đang cầm cây bút chì kia sợ hãi nói. "Tôi... tôi là bị Kiều Tổng ép phải đóng giả Liza."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Hạ màn

"Kiều Tổng, Kiều Tổng cô phải cứu tôi." Vì Liza giả kia nhanh chạy tới cầu xin Kiều Ngân Anh trước ánh mắt của mọi người. Lúc này người của Kiều Ngân Anh dờ ra, cô ta không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đây không phải Liza mà cô ta dùng một năm tiền lương để mời sao. Nhưng bỗng dừng lại biến thành giả, còn nói ra cô ta có tình bày ra nữa.

Lúc này đáy mắt Kiều Ngân Anh sâu lại, suy nghĩ duy nhất hiện ra trong đầu cô ta chính là Kỳ Tuyết. Chắc chắn chỉ có cô mới có thể hại cô ta như vậy. Kiều Ngân Anh quét mắt xung quanh hội trường cũng không nhìn thấy Kỳ Tuyết đâu, liền nhớ thư ký Tiêu vừa báo Kỳ Tuyết mệt nên muốn ở phòng nghỉ. Gương mặt thoáng tái lại, muốn tới đó hỏi rõ thì cửa hội trường mở ra. Một lớn một nhỏ tiếng vào, rất nhanh thu hút được chú ý của cánh phóng viên. Kiều Ngân Anh mặt mày liền thay đổi như gặp được vị cứu tinh.

"Kia không phải Thiên Tổng cùng tiểu thiếu gia sao."

"Thiên Tổng tới đây là vì Kỳ Tổng hay Kiều Trưởng Phòng đây."

"Tiểu thiếu gia đi cạnh mà con gái Kiều Trưởng Phòng không thấy đâu cũng đủ hiểu rồi còn."

"..."

Tiếng xì xào cứ thế vang lên, một nửa số phóng viên chạy lại chỗ Thiên Vũ. Nửa còn lại tập chung quay từng biểu cảm của Kiều Ngân Anh. Với họ ngày hôm nay là ngày tốt đẹp nhất, số tin tức vượt xa mong đợi.

Thiên Vũ một thân sơ mi đen, tay phải nắm tay Tiểu Lãnh tiến vào bên trong, ngang nhiên sai bước. Tiểu Lãnh không biết từ lúc ở cạnh anh bao lâu cũng dần học được tính lãnh đạm đó mà cũng một áo sơ mi đen đi cạnh cha cậu. Dừng ở chỗ gần sân khấu nhất, ánh mắt Thiên Vũ nhú lại nhìn Kiều Ngân Anh đang cầu cứu nhìn anh mà không biết nên cười hay tức giận.

Ban này vừa giải quyết xong công việc anh hứa sẽ đưa Tiểu Lãnh đi chơi, bồi đắp tình cha con thì thư ký báo tin buổi trình diễn xảy ra chuyện. Người phụ trách là Thiên Dục thì đang ở Châu Phi nên anh chỉ có cách tự mình tới xem sao, không ngờ lại gặp được cảnh đặc sắc vậy. Kiều Ngân Anh ngày xưa anh quen đâu có thủ đoạn vậy. Bây giờ chỉ vì muốn vượt mặt Kỳ Tuyết mà cô dám nhờ người đóng giả nhà thiết kế nổi tiếng Liza. Trước giờ Liza là người dù có bị chỉ trích, tác phẩm bị tố hay bất cứ vấn đề gì đều không lên tiếng đều để giới truyền thông tự tìm ra đáp án, đây cũng là điểm đặc biệt của người này. Nên lần này dù có mời người đóng giả chắc chắn Liza cũng mất nhắm mắt mở mà để cho Kiều Ngân Anh lộ hành. Nhưng chuyện lại uẩn khúc ở chỗ cô ta muốn nhờ Liza thiết kế một bộ trang phục ngay trên sân khấu vậy khác gì tự lật mặt mình. Chắc chắn việc này có ẩn tình. Vậy nên việc này chỉ có thể do một người làm, đúng vậy là cô ấy.

"Kỳ Tổng, Kỳ Tổng có xuất hiện rồi. Cô thấy sao về việc Kiều Trưởng Phòng làm. Việc này sẽ ảnh hưởng không hề nhỏ tới quý công ty."

"Kỳ Tổng chuyện này cô có biết? Hay cô là người tham gia vào việc này để tăng doanh thu?."

"Kỳ Tổng.... "

....

Kỳ Tuyết vẫn chưa nói gì mỉm cười đi qua đám phong viên trước sự bảo vệ của thư kí và bảo vệ.

Tiểu Lãnh vừa thấy người mẹ lâu ngày lâu ngày không gặp cũng biết cách bày trò mà chạy tới ôm chầm lấy cô, khóe mắt ướt ướt như một đứa bé lâu ngày không gặp mẹ. Làm người ngoài nhìn vào thật thương cho đứa nhỏ cha mẹ li hôn.

Nhưng Kỳ Tuyết lại hiểu rõ con trai mình. Nó là đàn diễn trò đây mà. Nó bao lâu không thăm cô hôm nay vô duyên vô cớ ôm chầm lấy về mặt đáng thương chỉ có thể là diễn trò. Cô cũng là người mẹ có lòng tốt mà vui vẻ diễn màn kịch này với con trai mình. Cô ôm lấy Tiểu Lãnh bế lên, xoa đầu bé.

"Bảo bối. Lâu rồi không gặp mummy nhớ con quá nhưng giờ mummy có việc rồi con ngoan cho mummy làm việc nào."

Nhìn nụ cười hiền dịu của Kỳ Tuyết cùng hai từ "bảo bối" mà mặt Tiểu Lãnh tối lại nhủ mày nhìn mẹ mình trong chốc lát. Cậu không ngờ mẹ cậu sẽ phớt lờ ả ý tới vậy. Thế nên người con ngoan như cậu cũng phải phớt lờ thật tốt. Nụ cười thiên thần hiện ra.

"Bảo bối nghe lời mummy."

Gương mặt Kỳ Tuyết không biến sắc nhưng đáy mắt này thâm run sợ.

Cả màn kịch này với người khác nhìn là tình cảm mẹ con thật thiết nhưng với Thiên Vũ là màn tấu hài. Anh cố nhịn cười. Hai mẹ con này cũng quá rảnh đi. Làm người có danh phận b Tiểu Lãnh như anh phải rùng mình.

Kỳ Tuyết nhìn Kiều Ngân Anh trên sân khấu mỉm cười. Cô đặt Tiểu Lãnh xuống chậm tiến về phía sân khấu.

Cô nhìn sang Kiều Ngân Anh bên cạnh như đang muốn giết cô nhưng không làm gì được. Kỳ Tuyết nhận lấy mic từ Linda.

"Tôi biết các vị ký giả có nhiều lời muốn hỏi nên tôi sẽ cố gắng giải đáp. Nhưng mong những câu hỏi này không là mất quan hệ giữa giữa mọi người với nhau."

Tiếng rì rào nhỏ lại. Phong viên cũng không ăn nói kiểu cô ý moi móc thông tin sai sự thật.

Kỳ Tuyết hài lòng nhìn một vị ký giả rồi chọn cô ấy đặt câu hỏi.

"Kỳ Tổng. Buổi trình diễn này là hợp tác cùng Thiên Long nhưng lại có chuyện này. Vậy về phía Thiên Long thì Kỳ Tổng sẽ xử lý sao?"

"Về vấn đề không phải nên hỏi Thiên Tổng sao?" Cô cười nhẹ. Thoáng cái mọi người đã tập chung vào nam nhân đang xem kịch hay kia.

"Thiên Tổng anh nghĩ sao? Nên cho ký giả một câu trả lời thỏa đáng với sự mất công tới đây của họ."

Thiên Vũ nhìn vẻ mặt đắc ý của Kỳ Tuyết xong rất nhanh bình tĩnh trả lời.

"Về việc này tôi tin tưởng Kỳ Tổng có câu giải quyết."

Kỳ Tuyết mỉm cười. Tên cáo già Thiên Vũ này miệng lưỡi nói ra lời nào là mập mờ gây nghi ngờ ở người nghe. Lời khi này vào tai đám kí giả không khác một ông chồng đang dùng túng cho vợ mình.

"Các vị ký giả còn gì muốn hỏi?"

"Kỳ Tổng. Vậy cô nghĩ sao về chuyện sau việc hôm Liza cùng quy công ty sẽ trở mặt."

Câu hỏi này đúng là nhận được nhiều cảm tình của cánh phong viên làm ai cũng im lặng lắng nghe. Nhưng cô lại thấy lời tiếp theo sẽ phá vỡ được thế im lặng đó.

"Vì tôi là Liza. Giọng lạnh nhạt nghiêm túc của Kỳ Tuyết đúng thật có sức công phá lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Kỳ Tuyết là Liza?

Câu nói của Kỳ Tuyết không quá phô trương nhưng đủ làm hội trường chấn động. Đám ký giả thì vui mừng như chảy hội vì vớ được miếng mồi tin tức béo bở. Nhưng người có vẻ mặt thăm nhất phải nói tới Kiều Ngân Anh. Cô ta gương mặt tối lại, hai bàn tay bấu chặt vào nhau cố kiềm chế bản thân mình.

"Kỳ Tổng, cô thật sự là nhà thiết kế Liza?" Giọng nói mang theo sự nghi ngờ không hề nhỏ. Tuy col biết Kỳ Tuyết có tài năng nghệ thuật từ nhỏ nhưng nếu tính ra thì lúc Liza bắt đầu sự nghiệp là không lâu sau khi Kỳ Tuyết rời khỏi thành phố A. Nhưng không phải đã bị đưa tới chỗ kia sao.

"Kiều Trường Phòng sao phải ngạc nhiên vậy. Vừa nay tôi có chút không khỏe nên mới tìm người thế chỗ tôi trên sân khấu. Bây giờ là diễn quá nên ngại luôn rồi? Kiều Trường Phòng thật hợp làm diễn viên." Tuy chỉ là câu nói trên đùa bình thường nhưng nụ cười, giọng điệu của cô đã nói nên phần nào sự khinh bỉ mà mìa mai cô ta.

Kiều Ngân Anh cắn chặt môi, hận không thể giết Kỳ Tuyết ngay. Vừa định phản bác lại lời cô thì nhân viên lâu năm của cô ta vội vã chạy nên sân khấu nói nhỏ gì đó vào tai Kiều Ngân Anh. Ngay sau đó gương mặt đã thăm của cô ta lại càng thăm hơn.

"Kỳ Tổng, cô có gì chứng minh có là Liza không? Sao lời của nhà thiết kế Kiều và Kỳ Tổng có sự đối lập vậy." Vị ký giả nam này từng lời thốt ra đều muốn xoáy sâu nhất, ép người bị nhắm phải nói ra tất cả. Đám ký giả này hợp làm luật sư hơn.

"Đúng vậy đó. Nhà thiết kế Kiều chuyện có đúng như Kỳ Tổng nói?" Đám ký giả rất nhanh phản ứng mà tìm con mồi mới để săn.

Kỳ Tuyết cũng không hứng thú việc này lắm nhưng nhìn vẻ mặt thăm hại của Kiều Ngân Anh thì lòng cô cũng ngời ngoai phần nào. Lòng thầm khen tặng cho tốc độ làm việc của Tiểu Thành. Anh đúng quả không bao giờ làm cô thất vọng.

"Cô Kiều, lời Kỳ Tổng có đúng không vậy?"

"Cô Kiều, cô mau trả lời đi."

Kiều Ngân Anh cười nhạt, cô ta luôn đề Kỳ Tuyết từ lúc nhận được dự án này tới giờ. Tính đi tính lại, tuy có nghi ngờ chuyện Liza đồng ý tham gia buổi trình diễn này nhưng vì người này trước giờ luôn kỳ lạ nên cô cũng không nghi ngờ gì. Thật không ngờ thật sự là cái bẫy. Kỳ Tuyết, người phụ nữ này đã biến mất lâu vậy còn quay lại làm gì nữa, sao không chết luôn đi.

"Đúng vậy. Lời Kỳ Tổng nói là thật. Do tôi lo cho sức khỏe của Kỳ Tổng quá nên quên mất." Kiều Ngân Anh cố nở một nụ cười, một nụ cười giả tạo nhất có thể.

Kỳ Tuyết bật cười. Cô ta cũng có năng khiếu diễn xuất quá. Đáng ra nên làm diễn viên chứ không phải là nhà thiết kế.

"Cô Kiều nói thật sự chứ? Sao chúng tôi nghe lại có vẻ miêng cưỡng vậy?"

"Cô Kiều, người vừa nói nhỏ vào tai cô là chuyện gì vậy?"

"Kỳ Tổng, cô có thật là Liza?"

"Kỳ Tổng có bằng chứng gì chứng minh không vậy?"

"Kỳ Tổng, Cô Kiều,..."

Kỳ Tuyết cười nhạt. Ban này tiểu quý kia trước khi bị cô đặt xuống đã nói nhỏ vào tai cô có đại lễ tặng cô nên mới yên tâm này giờ. Nhưng hiện tại sự việc xảy tới cô chỉ biết chửi trong lòng. "Con trai à, hậu lễ của con cũng lâu quá đó. Mummy con sắp bị đám ký giả ép tới điên rồi."

Cô nhìn xuống chỗ con trai mình, nó đang được Thiên Vũ bế. Bất chợt khóe miệng nó nhếch lên nhìn cô.

Lúc này cửa hội trường lại một lần nữa mở ra. Lần này là sự xuất hiện của người biệt tích bao lâu nay, Thiên Dục và một người đàn ông nước ngoài có tuổi. Họ vừa xuất hiện đã thu hút được tất cả đám ký giả. Hầu như ai cũng di chuyển nhanh tới chỗ hai người họ, kể cả Kỳ Tuyết.

Kỳ Tuyết đi qua đám ký giả ôm chầm lấy người đàn ông có tuổi kia, miệng cười hiện rõ vẻ vui mừng. "Thầy William!"

Người đàn ông tên William kia cười ấm áp, vỗ về cô. "Liza, mấy tháng không gặp sao lại thay đổi nhiều vậy này."

Kỳ Tuyết cười ngại ngùng buông người kia ra. "Thầy cứ chọc ghẹo con. Nhưng cô đâu rồi? Không phải hai người đang đi du lịch vòng quanh thế giới sao?"

"Còn không phải tại thằng nhóc này kéo chúng ta tới thành phố A." William trừng mắt với Thiên Dục. Ông đang cùng bà xã hưởng thụ thế giới hai người thì bị tên nhóc này phá. Vợ ông lại quý nó như con trai mà đồng ý theo nó tới thành phố A.

Thiên Dục tưởng đầu thoát nạn đang vui mừng thì nhận ra thầy William quả thù lâu. Tay gãi mũi, cười trừ. Anh cũng đâu muốn phá kỳ nghỉ của thầy nhưng chuyện này cần sự xuất hiện của thầy mới giải quyết được.

"Là em có lỗi khi phá kì nghỉ của thầy nhưng thầy cũng phải nghỉ cho Liza nữa. Cô ấy là học trò của thầy mà bây giờ lại bị nghỉ ngơi không phải là mình."

Thầy William hừ lạnh một tiếng làm cô bật cười. Thầy William trước nay trong giới thời trang là người khó tính bậc nhất nhưng cũng là người có chuyên môn cao, khó ai sánh ngang. Vậy nên muốn làm học sinh của thầy có khi còn khó hơn đắc cử thị trường. Năm đó nếu không nhờ Thiên Dực thì cô cũng khó được thầy nhận. Không hiểu anh có tài gì khiến cho vợ thầy William quý như con ruột vậy. Xưa nay thầy William tuy nổi tiếng khó tính nhưng lại sợ duy nhất một người là vợ mình. Nên dưới tài ăn nói của Thiên Dực và sự giúp đỡ của bà William thì cô đã được nhận. Đúng là anh hùng dù bên ngoại giỏi giang bao nhiêu về nhà cũng phải cúi đầu trước vợ mình.

"Ông William, theo như cuộc nói chuyện đây giờ thì Kỳ Tổng thật sự là Liza?"

"Ông William, đây thật sự là cô học trò người châu Á duy nhất của ông sao?"

"Đúng vậy. Nó chính là Liza." Chỉ bằng một câu nói của người đàn ông này đã đủ làm tất cả mọi người phải tin.

"Ông William, nếu Kỳ Tổng thật sự là Liza. Vậy xin ông có thể cho chúng tôi biết tại sao ông lại nhận cô ấy? Có phải như mọi người đồn đại là do vợ ông muốn ông nhận."

"Ông William, ông trước giờ luôn nói người châu Á thường không có khả năng nghệ thuật bằng người phương Tây. Vậy sao ông lại nhận Liza?"

William nghĩ lại năm ấy. Cô nhóc Kỳ Tuyết này không hiểu lấy đâu ra can đảm dù biết ông có định kiến với người châu Á mà vẫn bám theo ông đòi làm học trò. Ông mặc kệ nó, tưởng sẽ làm nó từ bỏ không ngờ nó lại bám lâu vậy. Cả khiếu nghệ thuật của nó cũng chẳng kém ai trong đám học trò của ông. Nên khi vợ ông mở lời thì ông cũng sẵn sàng nhận nó. Nhưng không ngờ với mọi người, ngay cả Liza cũng nghĩ là ông nghe lời vợ mà nhận nó.

William bật cười. "Các vị ký giả có nhầm lẫn. Liza chỉ trong thời gian ngắn lập nghiệp đã có thành tích vượt trội. Nếu đã là nhân tài sao tôi lại không nhận chứ. Đừng để những tin đồn sai sự thật ảnh hưởng tới học trò của tôi."

"Thầy William..." Cô khá bất ngờ khi thầy nói vậy. Đáp lại cô thầy chỉ gật nhẹ một cái làm cô đủ hiểu. Một khi đã là học trò thầy thì cũng trở thành một phần trong gia đình William, nên không ai được động tới cả.

_____ Lời Tác Giả _____

Hôm nay A Diệp giữ đúng lời hứa rồi. [Tự thấy hạnh phúc.]

Nhưng ngày tiếp theo cũng sẽ giữ lời mà đăng đúng lịch thưa 5 và chủ nhật nha.

Không quên "Ngừng Yêu" chính là động lực lớn nhất mà độc giả tặng A Diệp rồi. [Gửi ngàn lời yêu thương tới độc giả.]

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Khởi đầu

Sau khi đuổi đám ký giả đi Kiều Ngân Anh cũng bị gọi về công ty. Và để đảm bảo công bằng người quyết định việc cô ta đi hay ở là do cổ đông của công ty.

"Ông William!" Tiểu Lãnh chạy tới ôm William. Có thể nói Tiểu Lãnh coi ông ấy không khác ông ruột của mình là bao.

"Tiểu quý cũng nặng hơn khá nhiều rồi đấy." William bế Tiểu Lãnh lên, tay nhéo cái má nhỏ của cậu mà chọc ghẹo.

Tiểu Lãnh bị đau đôi chút nhú mày cau có. "Ông bắt nạt Tiểu Lãnh. Con sẽ mách bà."

"Tiểu quý, ông có mang quà về cho con. Xem ra chuyến này nên tặng cho người khác thôi." William bật cười xoa má cậu nhóc trong lòng mình.

Quà của ai không biết nhưng nếu của ông William thì cậu chắc chắn muốn. Vì thứ ông tặng đều là món quà vô cùng khó tìm thấy. Và còn đúng ngay sở thích của Tiểu Lãnh nữa.

"Ông William tốt nhất. Ông có làm sai gì đâu mà mách bà nha." Tiểu Lãnh hôn một cái vào má William. Về mặt đáng yêu của đứa trẻ hiện lên.

Cảnh này Kỳ Tuyết và Thiên Dực đã nhìn quen nên chỉ bình tĩnh tặng cho Tiểu Lãnh một cái nhìn khinh bỉ. Nhưng Thiên Vũ thì khác, tới giờ Tiểu Lãnh còn không thân với anh vậy mà đối xử với người đàn ông này vô cùng tốt. Xem ra vị thế của người thầy William với mẹ con Tiểu Lãnh không nhỏ.

"Chào ông William! Tôi là Thiên Vũ, cha của Tiểu Lãnh." Thiên Vũ đưa tay ra tỏ ý thân thiện.

William cười đáp lễ rồi bắt tay chào hỏi xã giao. "Thiên Tổng đây sao. Nghe danh đã lâu, bây giờ được gặp."

"Ông William quá lời. Cảm ơn ông đã chăm sóc cho vợ và con trai tôi." Thiên Vũ cười khách sáo.

"Là vợ cũ." Kỳ Tuyết cười nhạt tiếp lời anh ta.

"Là học trò của tôi tất nhiên đây là việc phải làm. Đã vậy còn là người mà con trai tôi thích nữa." William cười nhạt.

Kỳ Tuyết ngơ ngẩn. Thầy William không có con. Thầy và vợ mình cả đời cống hiến cho nghệ thuật nên từng tuyên bố sẽ không có con làm mọi người đều luyến tiếc rằng tài năng của họ sẽ không có ai kế thừa. Vậy sao bây giờ lại có một người con trai.

"Thầy, con trai thầy là ai vậy? Con chưa từng nghe qua?"

"Là Thiên Dực." William điềm nhiên đặt Tiểu Lân xuống quay sang nhìn Thiên Dực.

Cả Thiên Vũ và Kỳ Tuyết đều đơ mắt. Thiên Dực sao có thể trở thành con của nhà thiết kế nổi tiếng William.

"Có cơ hội kể hai người nghe sau. A Tuyết, em trở về xử lý công việc đi." Thiên Dực mỉm cười ấm áp.

"Vậy được rồi. Em về trước. Anh đưa thầy về khách sạn đi. Tiểu Lân nó thích Thiên Tổng vậy cứ để nó ở cùng cha nó đi." Kỳ Tuyết liếc Tiểu Lân. Nó bỏ cô theo cha nó lâu vậy cần gì người mummy như cô nữa.

Tiểu Lân biết ý nương mình giận nhưng dù sao mummy cậu cũng chẳng thù dai. Chẳng qua người không thích cha nên mới có ý tò thái độ vậy.

Ở công ty mọi người đang náo loạn cả nên. Trong đó phải kể đến nhất là đám người dưới trướng của Kiều Ngân Anh. Cũng đơn giản là vì cô ta vừa về đã bị gọi nên phòng họp của công ty và trước đó các vị cổ đông cũng có mặt đầy đủ.

Kỳ Tuyết đi vào trong việc xì xào bàn tán của mọi người. Cô hơi nhíu mày lại. "Công ty rảnh rồi nuôi không mấy người sao? Sau sự việc kia tôi nghĩ công ty cần thanh lọc lại."

Lời cô vừa ngắt đám nhân viên im re lại. Ai cũng như tự bảo nhau quay về công việc của mình.

Tiêu Thành cũng vừa từ thang máy đi ra, phía sau là Linda đang bê một đồng tài liệu. Bất giác Kỳ Tuyết có cảm giác hình ảnh của Tiêu Thành như một người lãnh đạo vậy.

"Kỳ Tổng, mọi thứ đã chuẩn bị xong chỉ cần tới thẳng phòng họp là được." Tiêu Thành mỉm cười với cô rồi vào thẳng văn đề.

Linda đứng sau mà phải rùng mình. Vị thư ký Tiêu này theo chủ tịch đã lâu, từ lúc cô ấy mới bắt đầu đi làm. Còn cô chỉ mới tới mấy năm gần đây. Thư ký Tiêu với mọi người trong giới thời trang hay tài chính đều là một nhân tài mà mọi người muốn tìm về. Nhưng không hiểu tại sao dù cho anh ta bao nhiêu lợi nhuận anh ta cũng không rời bỏ Kỳ Tổng. Mọi người cũng thường trêu đùa anh ta là vị sát thủ mặt lạnh đã đưa vị tiểu công chúa là Kỳ Tổng trở thành nữ hoàng như bây giờ.

"Vậy được rồi chúng ta tới phòng họp luôn. Nhưng Tiêu Thành, anh nhìn xem Linda bê nhiều đồ vậy anh cũng nên giúp một tay chứ." Kỳ Tuyết cười nhẹ ánh mắt nhìn Linda.

Tiêu Thành cũng quay người lại nhìn người con gái sau lưng mình. Quả thật khi này không chú ý có cái gì cần mang cứ đưa ngay cho người ngay phía sau như theo quen. Không ngờ thành một chồng như vậy. Anh đưa tay ra định cầm hộ Linda thì bất ngờ cô lùi lại.

"Không cần đâu Kỳ Tổng. Thư ký Tiêu bận rộn mấy ngày rồi em bê cũng được không quá nặng đâu." Linda cố gắng nở một nụ cười để giải vây cho mình. Nếu là thư ký Tiêu ôm đồng đồ này bị đám quý phi ở tổng công ty biết coi như sau này cô khỏi quay lại đó rồi.

Tuy Tiêu Thành là sát thủ mặt lạnh nhưng vườn hoa đào cũng chẳng kém ai. Ở tổng công ty, đám nữ nhân ngày ngày làm việc với hiệu suất cao, lại gặp toàn nam nhân hoàn hảo trong công ty nên hơn một nửa vẫn cô đơn vì tiêu chuẩn cao. Hơn thế nữa thần tượng của đám mỹ nữ, tài sắc trong công ty lại là anh trai Kỳ Tổng - Kỳ Nghiên, thư ký Tiêu và hai người dù không phải người trong công ty là Thiên Tổng - Thiên Dực và Lục Tổng - Lục Hàn. Vậy nên ở công ty thư ký Tiêu có lượng fans hùng hậu nếu đây vào quả khó sống.

"Vậy cũng được. Tiêu Thành, chúng ta vừa đi vừa bàn bạc trước."

Dứt lời Kỳ Tuyết và Tiêu Thành cùng nhau đi về phía thang máy chuyên dụng còn Linda đi theo sau. Phía tiếp sau sẽ là món quà đặc biệt cho Kiều Ngân Anh.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Đại lễ

"Xin lỗi tôi tới muộn." Kỳ Tuyết đẩy cửa đi vào bên trong phòng họp.

Không khí trong này quả nhiên vô cùng căng thẳng. Các vị cổ đông mặt mày ai đầy đều khó chịu. So với việc nghỉ việc lần trước của cô càng đặc sắc hơn.

Kiều Ngân Anh vừa thấy cô gương mặt tối đen lại nhưng rất nhanh che dấu đi về tức giận để không ai nhận ra.

"Không sao đến đúng lúc. Nghe nói Kỳ Tổng có thứ cho chúng tôi xem?" Đây là giọng của Kỳ Nghiên. Vừa thấy muội muội của mình bước vào anh đã chú ý ngay tới đồng hồ phía sau thư ký nó đang bẻ. Xem ra lần này nó định ra tay thật rồi. Người làm ca ca này cũng phải hảo hảo giúp đỡ muội muội mình.

Vũ An Nhược và Kỳ Dực cũng ở đây. Đáng lẽ việc này không cần tới bọn họ xuất hiện nhưng lần này họ lại ở thành phố A nên đám cổ đông nghĩ lại nghĩ lại vẫn nên gọi họ tới tham gia theo lệ. Ai ngờ họ còn tới thật.

"Không sai. Linda sẽ phát cho mọi người tài liệu về việc chi tiêu trong dự án lần này của trường phòng Kiều qua điều tra từ các xưởng vải cùng một số xưởng khác và số liệu cô ta gửi về cho công ty để đưa tiền chi trả. Mọi người cứ xem qua một lần đi."

Kỳ Tuyết nói xong Linda liền làm việc của mình với sự trợ giúp của Tiêu Thành. Cô cũng đi tới chỗ còn trống bên cạnh mẫu thân đại nhân của mình mà ngồi xuống chờ kịch hay.

Lúc lại gương mặt của Kiều Ngân Anh cũng dần biến sắc. Dự án này cô ta quả thật có chủ đích ăn một phần nhỏ tiền chi phí vì dạo này Thiên Vũ đã cắt mọi khoản chi phí cho cô chỉ cung cấp tiền để nuôi con gái của họ. Nhưng việc này cô làm rất kín tới các chủ xưởng cũng bị cô mua chuộc. Vậy tại sao Kỳ Tuyết có số liệu. Nhất định là cô ta bịa ra, nhất định là vậy.

"Trường phòng Kiều, như vậy là sao?" Một người đàn ông trung niên, gương mặt tức giận đập tệp tài liệu xuống bàn.

Rồi tiếp sau đó là những vị cổ đông khác cũng như vậy. Kiều Ngân Anh vẫn tin đây là đồ nguy tạo nên bình tĩnh đáp lại. "Tệp tài liệu có thể là nguy tạo. Sao chỉ với nó đã có thể đủ kết luận tôi đã có quỹ đen được."

Kỳ Tuyết cười nhạt. Kiều Ngân Anh, cô cũng quá ngây thơ đi. Cô nghĩ lần này chỉ hù dọa cô sao.

"Vậy còn chuyện Liza giả. Cô giải thích sao? Và số tiền cô đưa cho Liza giả kia thật sự là số tiền cô báo về công ty chứ?" Kỳ Tuyết mỉm cười một cái thật ngọt ngào với cô ta.

Kiều Ngân Anh cắn môi, cô ta biết ngay việc Liza giả là do Kỳ Tuyết bày mưu. "Kỳ Tổng là Liza thật sao không nói cho tôi để tôi bị lừa vậy?"

"Trường phòng Kiều, cô đừng quên tôi là người quản cả một công ty. Chẳng thể nào ngày ngày nghe ngóng tin về dự án của nhóm cô rồi biết chuyện cô muốn nhờ Liza tham gia được." Kỳ Tuyết nhếch môi cười. (A Diệc: Chị nói dối trắng trợn luôn @@)

"Tôi có nhân chứng." Cửa phòng hội nghị mở ra. Lục Hàn thân mặc một bộ vest đen quen thuộc phía sau là mấy người đàn ông nhìn cũng có tuổi.

"Lục Tổng, ngọn gió nào đưa cậu tới đây vậy?" Kỳ Dực nhìn người mới đi vào hơi khó chịu. Kỳ Liên cũng chẳng phải của Lục Thi mà cậu ta ngang nhiên đi vào.

Vũ An Ngược nhéo chân lão già nhà mình. Bà biết rõ chồng mình và cha Lục Hàn hồi trẻ là đối thủ cạnh tranh. Nhưng trời xui đất khiến sao hai nhà lại thành hàng xóm. Rồi Lục Hàn lại cùng hai đứa con của bà lớn nên tình cảm vô cùng tốt. Chỉ trách năm ấy nhà họ Lục muốn mở rộng thị trường hơn mà rời đi. Nếu không chắc chắn cậu ta và con gái bà đã nên duyên. Chỉ trách lão già này lại với lão Lục kia mới thù thời trẻ không quên.

Kỳ Dực bị vợ nhéo vô cùng đau nhưng không dám thể hiện. Ông chính là không thích Lục Hàn. Cứ nhìn cậu ta ông lại nhớ tới lão già Lục Chấn Vũ kia. Hồi trẻ tranh đấu với ông ta bao lâu cuối cùng vẫn bại trận, cứ nhắc tới là tức.

"Bác Kỳ nói quá. Cháu là mang một đại lễ thay mặt Tiểu Lãnh tới tặng cho Kỳ Tuyết." Lục Hàn mỉm cười chỉ vào mấy người đàn ông sau mình.

"Họ đều là chủ xưởng hợp tác với cô Kiều. Ở đây họ cũng mang theo tiền và đoạn video quay lúc cô Kiều đây đàm phán với họ."

Kỳ Tuyết gõ tay xuống bàn. Đại lễ của Tiểu Lãnh cũng thật lớn. Còn biết thông đồng với Thiên Dực và Lục Hàn nữa. Người cha Thiên Vũ kia vẫn bị thăng quỹ này dè chừng chưa dám đặt lòng tin để nhờ vả rồi. "Vậy phải cảm ơn Hàn ca ca rồi. Trường phòng Kiều, cô nói sao về việc này đây? Hay để mọi người xem hết video đã"

Dứt lời cô ra hiệu cho Linda nhận lấy USB từ tay Lục Hàn rồi phát lên. Tuy hơi mờ nhưng quả thật là Kiều Ngân Anh và các chủ xưởng. Cuộc hội thoại của họ cũng đủ để mấy vị cổ đông vừa hạ hỏa trước lời biện minh của cô ta lại tiếp tục nổi giận, còn hơn cả khi nãy.

Kiều Ngân Anh bị bao lời công kích tới gương mặt cô ta ngày càng tối lại. Bất ngờ cô ta đứng dậy đi tới trước mặt từng vị cổ đông một cúi đầu xin

lỗi.Mỗi cái xin lỗi của cô ta đều vô cùng chân thành.

Tới trước mặt Kỳ Tuyết cpo ta cũng như bao người khác cúi đầu xin lỗi.Nhưng đột nhiên cô ta nở một nụ cười lạnh, từ ống tay áo cô ta một cái bút máy khi nãy còn trên bàn nay đã mở nắp nhanh như chớp đâm vào tay phải của cô.

Mọi người chưa kịp phản ứng cô ta đã rút ngay cái bút máy được đâm xuống tay cô ra rồi đẩy Kỳ Tuyết ngã xuống sàn.

"Haha....Kỳ Tông, cô bày kế hại người phải nhớ xem bản thân được bảo vệ kỹ không."Kiều Ngân Anh như trở nên điên loạn.Cô ta vừa cười vừa chỉ tay vào Kỳ Tuyết, đôi mắt ửng đỏ nụ cười càng lúc càng rợn người.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Kiều Ngân Anh hóa điên

Người phản ứng nhanh nhất chính là Lục Hàn.Anh chạy nhanh tới đập Kiều Ngân Anh ngã xuống.Tiểu Thành và Kỳ Nghiên sau đó cũng nhanh chóng người giữ chặt Kiều Ngân Anh, người gọi cấp cứu và canh sát.Đám cô đồng tái xanh mặt,họ không nghĩ Kiều Ngân Anh sẽ làm vậy.Tuy Kỳ Tuyết là người làm Kiều Ngân Anh hóa điên rồi làm bị thương cô ấy nhưng bọn họ là người muốn mở cuộc họp.Lần này, nếu viên ngọc quý trên tay Kỳ Gia bị thương họ cũng có phần.

Và thật sự người của Kỳ Gia nổi giận.Vũ An Nhược, người phụ nữ nổi tiếng nhà nhận cũng tức giận run người mà đi tới và vào mặt Kiều Ngân Anh một cái vang to cả căn phòng.Kiều Ngân Anh tuy bị Tiểu Thành giữ tay nhưng vẫn còn chân liền đá trả Vũ An Nhược một cái Tuy bà né được nhưng mắt thẳng băng xém ngã,cũng may Kỳ Dục đỡ bà.Gương mặt Kỳ Dục cũng chẳng khá hơn là bao.Đứa con hoang này của ông chính là cây ông luôn cảm thấy có lỗi với nó mà dám làm những chuyện không coi ai ra gì.

Kỳ Nghiên vừa tắt điện thoại thấy cảnh mẹ mình tý nữa ngã vì Kiều Ngân Anh chậm rãi đi tới một cước đạp vào chân cô ta làm cô ta quỵ xuống.Mỗi bậc nhếch lên, anh nở một nụ cười lạnh tới thấu xương."Chỉ cần em gái tôi có chuyện thì cả mẹ và con gái cô đều phải đi theo nó.Dù Thiên Gia muốn bảo vệ con hay Vũ Gia thì cũng đừng hòng cứu được gia đình cô."

Lục Hàn này giờ chẳng chú ý gì nữa ngoài Kỳ Tuyết.Tay cô đang mất máu nhiều, với cú va chạm vừa nãy tuy không mạnh nhưng lại làm Kỳ Tuyết ngất đi nhanh vậy thật kỳ lạ.Lúc này từ chân của Kỳ Tuyết máu bắt đầu chảy ra, Lục Hàn liền nhớ ngay tới vụ gài bẫy lần nó của Tiểu Lãnh liền bế nhanh cô chạy ngay xuống.(A Diệt: Kỳ Tuyết có thai sao? Vụ xuân được?).

Hành động ấy của Lục Hàn làm những người khác không ai kịp chú ý tới dòng máu chảy ra từ chân cô mà chỉ thấy vẻ hốt hoảng bề của Lục Hàn mau mai bế Kỳ Tuyết ra ngoài.

Hành lang phòng cấp cứu của bệnh viện Z, ba mẹ Kỳ Tuyết, Kỳ Nghiên và Lục Hàn ngồi ở hàng ghế chờ.Trước khi tới đây Tiểu Thành đã nhận trách nhiệm đi nói chuyện với cảnh sát về việc này nhất quyết không để Kiều Ngân Anh thoát tội còn Linda thì xử lý chuyện còn đang dở với các cô đồng nên ở đây không thấy bóng dáng họ.

Không khí căng thẳng, ảm đạm tới đáng sợ.Cả bệnh viện Z vì sự việc lần này mà náo loạn.Trên dưới ai cũng lo lắng người trong phòng cấp cứu. Nếu vì thiên kim Kỳ Gia này mà xảy ra chuyện thì chắc chắn Lục Gia và Kỳ Gia sẽ rút toàn bộ nguồn tài trợ cho bệnh viện.Vậy miếng ăn của họ sẽ mất.

Mọi người đều im lặng chờ đợi và cuối cùng cánh cửa phòng cấp cứu cũng mở ra.Người bước ra chính là vị trưởng khoa sản của bệnh viện.

Vừa thấy cửa mở cả Kỳ Nghiên và Lục Hàn đều bật dậy đi nhanh tới chỗ bác sĩ đó.Vũ An Nhược cũng được chống đỡ tới.

"Bác sĩ, em gái tôi sao rồi?"Người đầu tiên lên tiếng là Kỳ Nghiên.Người đàn ông làm mưa làm gió ở thị trường Châu Âu vậy mà hôm nay cũng mất bình tĩnh tới vậy.

"Bệnh nhân không có gì đáng ngại.Tay phải chỉ cần nghỉ dưỡng 3 tháng là hoạt động bình thường.Chấn thương va chạm cũng không ảnh hưởng não bộ bệnh nhân.Chỉ có điều đứa trẻ trong bụng không còn."Vị nữ bác sĩ trưởng khoa nói ra những điều vị bác sĩ vào phòng cấp cứu trước bà nói lại.Dù sao chuyên môn bà là sinh sản nên hai vấn đề bà nói đầu tiên đều là nghe nói lại.

Với việc nghe tin đứa trẻ không còn cả ba mẹ và anh trai Kỳ Tuyết đều ngỡ ngàng.Cô có thai khi nào, sao họ lại không biết gì.Chỉ có Lục Hàn vẫn bình tĩnh trao đổi với bác sĩ đôi câu rồi cùng ba người đang bàng hoàng kia đi tới phòng hồi sức.

"Lục Hàn, cháu biết đứa nhỏ này của ai đúng không?"Vũ An Nhược vuốt ve gương mặt nhợt nhạt của con gái mình vừa ngẩng lên nhìn Lục Hàn đối diện.Lòng bà đau như cắt, đứa con gái bảo bối bà thương yêu mới hạnh phúc được mấy năm thì lại có tai họa ập tới với nó.

"Anh biết đúng không Lục Hàn?" Kỳ Nghiên chậm quay sang nhìn Lục Hàn. Người khi này bình tĩnh khi nghe tin Kỳ Tuyết bị xảy thai là Lục Hàn. Vậy chắc chắn anh đã biết trước.

Lục Hàn về mặt trầm tĩnh. "Là của cháu."

Người ngoài nghe qua tám chín phần tin lời Lục Hàn là thật. Nhưng Vũ An Nhược là ai, bà là người nhìn Lục Hàn trưởng thành, bà sao không hiểu nó. Nếu đứa con này là của nó thì nó còn giữ được về mặt điềm tĩnh như bây giờ không. Nếu đứa con này thật sự của nó, thì chắc chắn Lục Hàn đã đưa con gái ngốc này của bà tới cục dân chính đăng ký kết hôn ngày rồi. Hơn thế nữa, bao nhiêu năm ở Mỹ có bao nhiêu cơ hội mà bà cố ý sắp đặt, thằng nhóc này lại luôn muốn để Kỳ Tuyết tự nguyện chấp nhận nó. Thử hỏi có mấy tháng ở thành phố A này sao có thể xảy chuyện được.

"Lục Hàn, ta hiểu cháu muốn giữ danh tiếng cho A Tuyết nhưng bọn ta là gia đình nó. Cha của đứa bé là ai cháu cứ nói đi. Bọn ta không muốn gây khó dễ cho người đó nhưng ta muốn biết ai là cha đứa nhỏ." Vũ An Nhược mỉm cười. Sau khoảng thời gian lo sợ bà lại có lại về điềm tĩnh của mình.

"Là của ba Thiên Vũ." Tiểu Lãnh từ ngoài cửa bước vào. Gương mặt thằng nhóc vẫn còn hiện rõ sự lo sợ. Ban này cậu định về với ba nhưng vì ở công ty có cuộc họp khẩn nên đi cùng Thiên Dực. Ai ngờ nghe tin mẹ cậu xảy ra chuyện nên liền cùng Thiên Dực tới đây. Vừa vặn nghe được đoạn mẹ cậu xảy thai và cậu đoán được ngay là của ba.

"Cháu nói gì? Là của Thiên Vũ?" Gương mặt Kỳ Nghiên đen lại. Anh nghĩ bao người nhưng không ngờ lại của tên nam nhân đó.

"Là của ba Thiên Vũ. Lần trước là con thông đồng với ba hạ được mẹ." Tiểu Lãnh cúi đầu, hai mắt hơi ửng đỏ. Về kiểu ngạo năm nào cũng chẳng còn. Không biết cậu nhóc này đã lấy can đảm ra sao để nói những lời này.

Cả phòng bệnh yên tĩnh lại. Kỳ Dực nhìn đứa con gái đang hôn mê của mình chỉ biết xót xa trong lòng. Cuối cùng vẫn là do ông năm đó quá nhân từ với mẹ con Kiều Ngân Ý. Khiến cho mẹ con họ ngày càng quá đáng.

_____ Lời tác giả _____

Tiểu Lãnh nhủ mày: Diệp bà bà, đất diễn của con ít quá rồi. Người nên thêm vào đi.

A Diệp liếc cậu nhóc một cái, nháp trà: Không!

Tiểu Lãnh ánh mắt sâu lại nhìn A Diệp, mắt đáng yêu vô tận: Diệp tỷ tỷ! Tỷ tỷ xinh đẹp thêm đất diễn cho Tiểu Lãnh đi.

Ta rợn hết người nhìn y mỉm mỉm: Được rồi, yên tâm, yên tâm.

(Câu chuyện nhảm của tác giả và bạn hình tượng Tiểu Lãnh đó ^-^)

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Chì cần anh thích em là đủ, không cần hỏi đáp

Sắc trời cũng một màu tối phủ khắp bệnh viện Z. Kỳ Nghiên được Tiêu Thành gọi tới sở cảnh sát giải quyết nên cũng rời đi. Trước khi đi Kỳ Nghiên cũng không quên họ tổng ba mẹ cậu về. Tuy họ không muốn nhưng vì lời lẽ thuyết phục của con trai mình mà đành chấp nhận đi về để sáng mai tới. Tiểu Lãnh ngang bướng không chịu đi ăn tối muốn ở lại với mẹ nên Lục Hàn phải ra tay đưa cậu đi ăn để cho Thiên Dực coi chừng Kỳ Tuyết.

Căn phòng bệnh bây giờ yên tĩnh tới lạ. Một cơn gió nhẹ thoảng qua cửa sổ cũng làm cho Thiên Dực chú ý. Anh vuốt mái tóc hơi rối của Kỳ Tuyết, cậu cười ảm áp quen thuộc. "A Tuyết, đừng giả vờ nữa. Họ đi hết rồi."

Kỳ Tuyết chậm rãi mở mắt ra. Ánh mắt cô sâu tới lạ. Cô nở một nụ cười nhàn nhạt. "Cuối cùng vẫn bị anh phát hiện."

Thiên Dực xoa đầu cô. "Thật ra anh Nghiên và anh Hàn đều nhận ra nên họ mới giúp em có không gian riêng. Ban này lúc mẹ em hỏi anh Hàn, anh ấy đã biết em tỉnh rồi."

Kỳ Tuyết nở một nụ cười thê lương. "Anh khinh thường em không?"

Thiên Dực không nói gì, anh chậm ôm lấy Kỳ Tuyết vào lòng mình. Giọng nói ảm áp quen thuộc thì thầm vào tai cô. "Dù cả thế giới khinh thường em, quay lưng lại với em thì phải nhớ luôn có anh ở sau lưng em bước đi tiếp."

Mỗi lời nói của Thiên Dực đều chạm tới trái tim của Kỳ Tuyết. Mùi hương quen thuộc tỏa ra từ người anh vừa tạo cảm giác ảm áp và ngọt ngào. Nó hòa quyện vào nhau làm cô bỗng dưng không kim được mở hai hàng nước mắt tuôn ra. "Anh ngốc,... Bao năm rồi sao còn cố chấp vậy làm gì. Thiên Dực, em chưa từng thích anh. Em chỉ coi anh là người bạn, là người thân thôi."

Tiếng khóc nức lên của cô như những nhát dao khứa vào tim anh. Thiên Dực cố gắng mỉm cười trấn an cô. Bàn tay của anh lau đi những giọt nước mắt trên gương mặt cô, chậm rãi nói: "Ngoan! anh thích em là đủ rồi, không cần hỏi đáp."

Kỳ Tuyết không đáp lại. Cô khóc nức lên trong lòng anh. Cô biết anh, hiểu lúc cô muốn cho họ mỗi người một tháng để quên cô là giả. Thật ra cô chỉ muốn lợi dụng họ để trả thù Thiên Vũ. Nhưng mới hai tháng đã bao nhiêu việc xảy đến. Hết Vũ Trắc Nghiên vì cô mà bị thương giờ mất tích lại đến Thiên Dực vì cô mà chạy sang tận Châu Phi tìm thầy William, Lục Hàn vì cô bỏ bao nhiêu hợp đồng quý giá để xuất hiện. Vậy nếu còn tiếp tục còn thì bao nhiêu người phải chịu khổ vì cô nữa.

Thiên Dực hiểu cô đang nghĩ gì mà vừa ôm cô trong lòng vừa vuốt mái tóc bị xù của cô để Kỳ Tuyết khóc khóc trong lòng anh.

Cô khóc lúc càng to, tay nắm liên tục vào ngực Thiên Dực. Cô ghét bản thân mình, ghét sự ngu ngốc của tuổi trẻ đó, ghét mình năm đó quá nhu nhược, quá say đắm trong tình cảm với Thiên Vũ.

Tiếng khóc nhỏ dần đi, căn phòng tĩnh lặng trở lại. Không biết từ khi nào Kỳ Tuyết đã ngủ thiếp đi trong lòng Thiên Dực. Gương mặt vẫn dính những giọt nước mắt nhưng đã ngủ say rồi.

Thiên Dực xoa má Kỳ Tuyết. Nhìn gương mặt ngủ say mà trên má vẫn dính mấy giọt nước mắt của cô mà bất giác mỉm cười. Đã lâu lắm rồi anh chưa thấy vẻ ngủ ngon như vậy của Kỳ Tuyết. Có lẽ hôm nay cô gái ngốc này đã tự giải tỏa được bản thân mình.

"Cô bé ngốc. "Anh búng trán cô nhẹ một cái rồi kéo chăn, chỉnh lại tư thế nằm cho cô.

Tối khi Lục Hàn và Tiểu Lăng quay lại cô cũng ngủ say lâu rồi. Anh tuy muốn ở lại nhưng phải đưa Tiểu Lãnh về nhà. Mà nếu để Lục Hàn đưa về thì không được cho lắm nên đành giao Kỳ Tuyết cho Lục Hàn.

Biệt thự Thiên Gia.

Xe Thiên Dực dừng trước cửa vào. Anh cùng Tiểu Lãnh xuống xe. Anh đưa chìa khóa cho người làm rồi bế Tiểu Lãnh lên đi vào bên trong.

Lúc này trong phòng khách Hà Tử Hy và Thiên Hàn đang ngồi uống trà. Vừa thấy con trai mất tích lâu ngày và cháu trai bảo bối gương mặt hai người già vui vẻ hẳn lên. Hà Tử Hy ra hiệu cho Tiểu Lãnh ngồi cạnh bà. Thiên Dực cũng tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống.

"Tiểu Lãnh, hôm nay con đi đâu chơi với chú Thiên Dực mà về muộn vậy." Hà Tử Hy cưng chiều cháu trai mình đưa cho Tiểu Lãnh một cốc sữa. Vừa thấy tiếng xe bà đã biết cháu trai mình đã về liền cho người mang đồ ngọt và sữa đã chuẩn bị sẵn.

Tiểu Lãnh uống ngụm sữa vẫn im lặng chẳng chịu lên tiếng. Hà Tử Hy cũng quen tính cách hướng nội của cháu trai mình nên không nói gì nữa.

Lúc này từ trên lầu Thiên Ngân Châu, gương mặt đáng yêu cùng bộ váy công chúa màu hồng chạy xuống. Cô bé vừa thấy Thiên Dực liền chạy tới ôm lấy anh. "Chú Thiên Dực! "

Thiên Dực xoa đầu Thiên Ngân Châu. Tuy con bé là con của Kiều Ngân Anh, tính tình cũng không được tốt lắm nhưng anh biết nó bị mẹ nó ép làm vậy. Bình thường khi Kiều Ngân Anh không có nhà con bé như đứa trẻ bình thường, chỉ cần mẹ nó quay lại nó lại trở thành một con người khác. Đại ca cùng cha mẹ cậu rất thương nó nhưng là trước khi Tiểu Lãnh xuất hiện. Giờ có Tiểu Lãnh, nó như bị đối xử khác đi, chẳng còn là viên ngọc quý của Thiên Gia nữa. Quả thật anh thấy đứa bé này rất đáng thương. Chỉ trách nó chọn nhầm mẹ.

"Cháu Nhi ngoan."

Thiên Dực mỉm cười định bế con bé vào lòng thì không biết Tiểu Lãnh xuất hiện cạnh anh từ lúc nào rồi đột ngột đẩy Thiên Ngân Châu ngã xuống sàn.

Tiểu Lãnh ra tay rất mạnh khiến tiếng cơ thể Thiên Ngân Châu va chạm với sàn nhà khá to. Khóe miệng của cậu nhếch lên ngang nhiên đứng nhìn con bé chuẩn bị òa khóc như bản thân chẳng liên quan vậy.

Người lớn trong nhà ai cũng ngạc nhiên. Mọi người thấy Tiểu Lãnh đã lạnh nhạt lại chẳng thích đến gần Thiên Ngân Châu. Có mấy lần con bé chọc nó nhưng nó đều bỏ qua chẳng bận tâm. Vậy mà tự nhiên giờ lại đẩy con bé ngã.

Thiên Dực Dực lại khác. Anh hiểu rõ lý do tại sao Tiểu Lãnh làm vậy. Có thể thằng bé không muốn bận tâm Thiên Ngân Châu nhưng khi chạm tới giới hạn của nó cũng chính là Kiều Ngân Anh làm Kỳ Tuyết bị thương thì nó sẽ trả thù. Thằng nhóc này từ nhỏ đã nghe nén bọn anh nói chuyện rất nhiều rồi dần dần tâm lý lớn trước tuổi.

"Tiểu Lãnh con làm sao vậy?" Hà Tử Hy đỡ Thiên Ngân Châu dậy, con bé khóc lóc, nước mắt chạy dài. Bà nhìn đầu gối con bé thấy chảy máu mà lòng lo sợ kêu quản gia mang hộp y tế tới. Tuy thương cháu trai nhưng cháu gái này cũng là một tay bà nuôi từ nhỏ.

Tiểu Lãnh lạnh nhạt nhìn Thiên Ngân Châu không nói gì. Hành động của cậu làm Thiên Hàn phải quát lên. "Tiểu Lãnh! Đây không phải Kỳ Gia mà con muốn làm gì thì làm. Thiên Gia có quy củ của nó, mau trả lời bà nội con."

Tiểu Lãnh không hề sợ sệt. Cậu nhìn ông nội mình hết sức bình tĩnh. "Mẹ con nhóc này làm mẹ con bị thương vậy để nó gánh thay."

Hai người lớn nhìn nhau ẩn ý rồi không nói gì. Họ cũng nghe qua chuyện này nhưng không ngờ cháu trai của họ lại phản ứng mạnh như vậy.

"Tiểu Lãnh, Châu Nhi không có lỗi. Là do mẹ nó không phải do nó. Châu Nhi cũng là em gái con." Hà Từ Hy nhờ quần gia khử trùng cho Thiên Ngân Châu còn bà đi tới khuyên cháu trai mình.

"Nó không phải em con. Nó là nghiệt chủng. Cả nó và mẹ nó đều vậy." Tiểu Lãnh như bộc phát tính cách mà hét lên.

Giương mặt hai người già Thiên Gia tái lại. Thiên Dực cũng ngạc nhiên. Anh không nghĩ Tiểu Lãnh có thể nói ra lời này. Cuối cùng đã chạm tới cực hạn nào của thằng bé mà khiến nó phải thốt ra từ như vậy.

_____ Lời tác giả _____

Tiểu Lãnh hét lên: Diệp bà bà, cho nhiều đất miễn mà mất hình tượng con vậy con không cần!

A Diệp mỉm cười nhấp trà: Nghiệp rồi tự nhận. Hẹn mọi người vào thứ 5.

Sau đó là bài ca của Tiểu Lãnh.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Ba điều kiện

"Con vừa nói gì nói lại thử xem?" Thiên Vũ từ cửa đi vào. Giương mặt anh nhíu lại nhìn cậu con trai mình.

"Nó là con hoang, là thứ nghiệt chủng như mẹ nó." Tiểu Lãnh không hề sợ sệt mà nhắc lại lần nữa. Rõ ràng Thiên Ngân Châu chính là con hoang, năm đó nếu không phải vì mẹ con cô ta thì cha mẹ cậu cũng chẳng xa nhau.

Giương mặt Thiên Vũ tối đen lại, hiện rõ hai vạch hắc huyền. Anh đưa tay định đánh Tiểu Lãnh thì Thiên Dực đã đi nhanh tới ngăn lại. "Anh hai không được đánh."

Chưa kịp Thiên Vũ nói gì thì Tiểu Lãnh đã nói tiếp. "Cha cứ đánh đi. Đánh bù công mấy tháng qua ông nuôi tôi."

Ở trong ánh mắt Tiểu Lãnh là sự sắc lạnh. Một ánh mắt mà không ai nghĩ nó của một đứa trẻ mới 5 tuổi. Cậu hoàn toàn không sợ người cha của mình. Cả người cậu run lên là vì tức giận, ghen tỵ. Cậu ghen tức giận cha cậu luôn bảo vệ mẹ con Thiên Ngân Châu, ghen tỵ vì 5 năm liên cậu luôn bị mọi người nói là con hoang.

"Cha không muốn so đo với con. Xin lỗi Châu Nhi rồi đi lên lầu tự ngắm." Thiên Vũ rút cánh tay lại. Anh không hiểu khi này mình vì sao lại làm vậy. Vừa nhìn thấy ánh mắt của Tiểu Lãnh nó lại làm anh nhớ tới ánh mắt của Kỳ Tuyết. Năm xưa cô cũng vậy, chỉ cần mỗi lần anh hiểu lầm cô thì cô luôn không giải thích mà nhìn anh với ánh mắt quật cường đầy thách thức. Thật sự đôi khi anh nghĩ nếu cô yếu mềm như Kiều Ngân Anh thì tốt biết mấy. Nhưng cô lại quá cứng đầu, quật cường không chịu yếu thế và điều đó làm anh luôn có suy nghĩ cô có thể vượt qua mọi thứ mà không cần anh bên cạnh. Thằng nhóc này cũng vậy, tính cách nó có nhiều nét giống anh nhưng cái tính quật cường này lại y hệt mẹ nó.

Tiểu Lãnh mỉm cười lạnh ngắt, cậu chẳng đáp lại Thiên Vũ mà kéo tay Thiên Dực. "Cháu muốn về nhà."

Thiên Dực xoa đầu cậu rồi bế Tiểu Lãnh lên. Tiểu quý này lâu lắm mới biết thét lên, biết bộc lộ cảm xúc thật sự nhưng với tình cảnh này thì không đáng. Từ năm Tiểu Lãnh 3 tuổi nó như trở thành người khác, ít nói không còn thể hiện cảm xúc thật sự. Rồi nó bắt đầu chú tâm việc học, rồi nhảy lớp dần dần mất đi bóng dáng đứa trẻ bình thường. Là đại ca nợ nó, nợ cả mẹ của nó. Kiều Ngân Anh và Thiên Ngân Châu lưu lạc bên ngoài mấy năm nhưng là cô ta tự muốn đi còn mẹ con Kỳ Tuyết là bị đại ca ruồng bỏ.

Anh ôm cậu trong lòng, cho cậu tựa đầu lên vai mình rồi định hướng đi về phía cửa thì giọng của Thiên Vũ lại vang lên. "Đây là nhà con. Dực! Đặt nó xuống."

Tiểu Lãnh bám chặt tay vào người Thiên Dực. Ánh mắt cậu nhìn người cha của mình có vẻ gì đó căm ghét. "Con mang họ Kỳ. Là người Kỳ Gia. Đây không phải nhà con."

"Tiểu Lãnh, ngoan lại đây bà nội thương." Hà Từ Hy đi tới chỗ Tiểu Lãnh có y bế cậu nhưng Tiểu Lãnh không nói gì mà úp mặt vào lồng ngực của Thiên Dực.

"Được rồi mẹ. Để con đưa nó tới đó trước. Đợi khi nó bình tĩnh lại rồi tính sau." Thiên Dực xoa đầu Tiểu Lãnh trấn an cậu.

"Đưa nó về Kỳ Gia trước đi." Thiên Hàn hơi mệt mỏi, gương mặt già nua của ông xuống sắc.

Mọi người cũng im lặng lại, lâu nay ít khi Thiên Hàn quán chuyện gì nên khi ông ra quyết định gì người trong Thiên Gia lớn nhỏ đều vâng lời.

Bệnh viện Z.

Hôm nay là ngày thứ hai nhập viện của Kỳ Tuyết, số người vì nghe tin viên ngọc quý của Kỳ Gia bị thương cũng nhiều không đếm hết thì nhau tới thăm. Cũng may họ cũng chẳng dám ở lại lâu mà gửi quà và giới thiệu vài câu là rời đi. Nhưng vị khách mà Kỳ Tuyết không ngờ tới nhất lại là Thiên Vũ và Kiều Ngân Ý.

"Hai người tới thăm có lòng, nếu không có chuyện gì phiền ra ngoài." Kỳ Tuyết chậm rãi lật trang sách mới tiếp tục đọc. Bây giờ trong phòng chỉ còn cô và hai người kia. Ban này Lục Hàn có ở đây nhưng anh có cuộc gọi khẩn lên ra ngoài nghe máy.

"Kỳ Tổng lại trêu đùa rồi. Cô cũng biết hôm nay chúng tôi tới đây là muốn bàn về chuyện gì mà. Tôi biết Ngân Anh có lỗi khi đã thương qua nhưng cô đại nhân đại lượng bỏ qua cho nó một lần." Kiều Ngân Ý nở một nụ cười giả tạo hết cỡ. Bà cũng không nghĩ đứa con gái ngốc đần lại làm như vậy làm hại bà phải cúi mình trước con nhóc này.

Kỳ Tuyết cười nhạt, cô vẫn tiếp tục đọc sách của mình. Với lời chớ sủa cô quả thật nghe không lọt lỗ tai.

Thiên Vũ thấy biểu hiện cô hơi nhú mảy. Kiều Ngân Anh đã thương cô tuy cô họ chị nhưng cũng không thể thiếu tôn trọng người lớn vậy.

"Kỳ Tuyết, đặt quyển sách xuống nói chuyện rõ ràng. Cô là muốn gì mới bỏ qua chuyện này?"

Nghe giọng nói quen thuộc này lòng cô càng chua chát hơn. Thiên Vũ, anh có biết là vì cô ta mà anh mất đi đứa con của mình không đây. Khi ấy anh còn muốn giúp cô ta nữa không. Nhưng cô một rồi, cô chẳng còn tâm trạng nào phải giải thích với anh ta. Nếu anh ta muốn đàm phán vậy được.

"Nếu Thiên Tổng đã nói thẳng vậy thì tôi cũng vui lòng thực hiện. Dù sao trước mặt tôi cũng là cặp mẹ vợ con rể tình thâm sao có thể phụ lòng hai người vì Kiều Ngân Anh mà mất công tôi cầu cạnh tôi một chuyến được." Cô mỉm cười ôn hòa, tay đặt quyển sách của mình xuống quay sang nhìn hai vị khách quý kia.

Kiều Ngân Ý mỉm cười một cái, bà ta sống tới từng này đã đủ trở thành một con cáo già. Chú thỏ con như Kỳ Tuyết có thể làm gì được bà. "Vậy Kỳ Tổng là muốn yêu cầu gì? Chỉ cần Kỳ Tổng nói chúng tôi chắc chắn làm được. Chỉ mong cô rút lại đơn kiện."

Hay cho từ "chúng tôi" quả thật tình thâm.

"Tôi cũng chẳng muốn gì quá đáng chỉ mong Thiên Tổng đây hứa với tôi 3 điều kiện và Kiều Tổng cho tôi biết một chuyện."

"Được." Thiên Vũ nhìn cô dứt khoát trả lời.

"Vậy phải cảm ơn sự hợp tác của Thiên Tổng rồi. Thứ nhất Kiều Tổng tôi muốn biết Vũ Trác Nghiên đang ở đâu?" Kỳ Tuyết mỉm cười, cô tự cười bản thân mình ngu ngốc. Sao lại có thể ra yêu cầu như vậy chứ, mềm lòng chẳng.

"Kỳ Tổng, chuyện này không phải tôi không muốn nói mà sau ngày hôm ấy cả Vũ Gia đi tìm cậu ta cũng hoàn toàn không có tung tích."

Cô nhìn về mặt bà ta, quả thật vô cùng chân thực. Vậy cuối cùng kẻ đứng sau bắt giữ Vũ Trác Nghiên là kẻ nào. Người nào có thể một tay che trời giấu một con người như bốc hơi sau một đêm khỏi thành phố A không một dấu tích.

"Hào. Vậy còn ba điều kiện với Thiên Tổng chờ tôi nghĩ ra sẽ nói. Hai người có thể đi được rồi. An tâm lát nữa sở cảnh sát sẽ thả vợ hay con gái yêu quý của hai người ra." Nói xong không đợi họ đáp lại cô đã lấy quyển sách của mình nên đọc tiếp. Cuộc giao dịch này lại thiệt rồi. Bảo bối, con chưa thành hình đã mất mạng lại chỉ đổi lại được như vậy quả thực thiệt thòi cho con. Nhưng mới chỉ bắt đầu, mẹ nhất định sẽ thay con rồi ca ca đòi lại từng thứ một.

____ Lời tác giả ____

May quá, tý nữa là không kịp đăng trong hôm nay ^-^

Yêu thương gửi tới mọi người nhiều. Buổi tối vui vẻ bên người thân yêu.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Gia đình vui vẻ

"A Tuyết, em bị bệnh sao. Thằng nhóc kia vừa tới em liền cho luật sư rút lại đơn kiện." Kỳ Nghiên vừa bước vào gương mặt đã cau có.

Anh đang ở công ty xử lý công việc thì luật sư gọi điện báo đưa em gái ngốc này của anh muốn hủy đơn kiện. Anh còn tưởng nó nghĩ thông rồi, không muốn so đo chuyện cũ nữa thì vệ sĩ anh thuê cho nhà đầu này lại gọi tới báo tên nhóc Thiên Vũ kia tới tìm nó. Anh vừa nghe xong đã hiểu mọi chuyện mà tức điên bỏ công việc chạy tới tìm đưa em ngốc của mình.

Kỳ Tuyết ngược lên nhìn anh trai mình. "Anh phải tin việc mà em quyết định. Đừng quên em là ai."

"Là con ngốc." Kỳ Nghiên hừ một cái.

Anh bình tĩnh lại, ngồi xuống cạnh giường của đứa em ngốc của mình. Anh còn không hiểu nó sao. Nó vẫn mềm lòng với tên Thiên Vũ kia. Nhưng nếu sau sự việc lần này nó có thể thật sự sáng mắt ra mà chết tâm với thằng nhóc đó thì tha cho Kiều Ngân Anh một lần cũng đáng.

"Em ngốc anh cũng ngốc. Chúng ta là anh em đó." Kỳ Tuyết cũng không vừa mà đáp lại.

Kỳ Nghiên bật cười cũng chịu thua em gái mình. Quả thật nếu đầu vồ mồm với cô thì tới mai cũng không xong.

"Rồi, rồi,... Anh hai tin em. Nhưng lần sau nếu muốn làm gì phải hỏi qua ý anh trước. Không được tự mình quyết định." Anh cốc nhẹ đầu Kỳ Tuyết một cái. Nụ cười ôn hòa đầy sự cưng chiều đối với cô hiện ra.

Nếu người khác nhìn vào sẽ cảm thấy ghen tỵ còn Kỳ Tuyết lại cảm giác bị cốc đầu đau tới mức nhắm mắt lại. Cô lườm anh hai mình rồi gầm gừ. Từ nhỏ tới lớn sở thích kì lạ nhất của anh cô là cốc vào cái đầu nhỏ nhắn này. Đôi khi bị anh trai cốc đầu nhiều quá cô còn sinh ra cảm giác sợ người khác chạm vào đầu.

Cô chăm chú quan sát Kỳ Nghiên. Thật ra đối phó với anh cô cũng có rất nhiều cách. Bật ngờ cô kéo tay tay tới gần miệng mình, nhanh như chớp đã cắn vào tay anh.

Kỳ Nghiên không ngờ đứa em mình làm vậy liền dơ mấy giây. Tới khi anh phản ứng được muốn cổ dút tay ra thì ai ngờ cô đã cắn mạnh tới mức lúc dút ra được thì cũng tạo thành vết thâm trên tay anh.

Anh nhìn vào cánh tay của mình, cả cánh tay nổi bật nhất là dấu răng của con nhà đầu kia. Mặt Kỳ Nghiên đen như đất nồi, nổi rõ hai vạch hắc huyền. Mắt trừng lên như muốn ăn tươi nuốt sống Kỳ Tuyết. "Con nhà đầu này! Em muốn chết sao."

Kỳ Tuyết cũng không vừa liền ngang nhiên nhìn anh đầy thách thức. "Có giỏi anh đánh đi. Em đang là bệnh nhân đấy. Ai bảo anh cốc đầu em, tự làm tự chịu. Cũng tại anh mà em mãi lùn như giờ."

Kỳ Nghiên nghe xong liền phá cười, bàn tay không bị cắn còn lại đưa lên xoa đầu đứa em ngốc của mình. Tình tình thất thường, nhà thiết kế nổi tiếng chủ tịch Kỳ Liên,... thì đã sao. Với anh nó vẫn là con nhóc năm nào gây chuyện, nghịch ngợm rồi luôn tìm anh thu dọn hậu họa.

"Lý luận cùn. Anh cốc đầu em nhiều mà em lùn được vậy bây giờ em chắc chắn là người tí hon rồi." Anh chống tay vào cằm chăm chú nhìn Kỳ Tuyết. Đứa em này của anh mong vượt đầy mình vậy mà mấy thằng nhóc kia lại thích nó chỗ nào. Anh nhìn mãi cũng không ra là sao.

"Nhìn em vậy. Lão ca à, anh bị nhan sắc em gái quyến rũ sao." Kỳ Tuyết đắc ý nhìn anh trai cô đang chăm chú nhìn cô.

"Không. Anh chỉ đang ngắm xem có cái gì mà khiến mấy thằng nhóc kia thích trong khi anh nhìn hai mươi mấy năm rồi cũng không ra." Kỳ Nghiên vẽ mặt chân thật nhìn em gái mình không chớp mắt.

Kỳ Tuyết nhú mày lại, lấy cái gối ném luôn vào người anh hai cô. "Kỳ Nghiên, anh chết đi. Là mắt anh cận mới không nhìn ra ưu điểm của em."

"A Tuyết cũng khỏe nhanh thật. Vậy còn làm mẹ con lo cho con mà bắt ta cả sáng cùng bà ấy hầm canh cho con." Giọng điệu trêu đùa nhưng có chút gì đó hăm dọa của cha Kỳ Tuyết.

Kỳ Tuyết nhìn cha cô mà bật cười. Mỗi lần mẹ cô nấu ăn là một cực hình với cả nhà, cả bếp sẽ loạn cả lên như một chiến trường vậy. Xem ra cha cô hôm nay chịu khổ không ít rồi.

"Để con gái khỏe rồi hầm canh bù lại cho cha."

"Con chưa gây chuyện là ta mừng rồi. Bát canh đó cha uống không nổi."

Kỳ Dục lườm cô một cái rồi đi đỡ Vũ An Nhược ngồi xuống ghế. Sau đó ông cũng đi làm nhiệm vụ quan trọng của mình là rót canh ra chén cho con gái.

Nhìn bóng dáng cha mình Kỳ Nghiên cảm thán trong lòng. Kiếp phận của cha quá thê nô, anh không thể nói bước ông ấy như vậy được.

"Mẹ, Tiểu Lãnh đâu rồi?" Kỳ Tuyết nhìn ra phía cửa vẫn chưa thấy thân hình nhỏ nhắn kia đâu.

"Hôm nay là thứ hai nó đi học rồi. Con nghĩ con của con vì người mẹ ngốc nghếch của nó mà trốn học sao. Ta đúng không hiểu tại sao lại sinh được đứa con gái như con." Vũ An Nhược thờ dãi cảm thán.

Kỳ Tuyết nhủ mảy lại tỏ vẻ khó chịu.Lúc này Kỳ Dục cũng bưng bát canh tới cho cô.Vừa nhìn gương mặt ấy ông bật cười."Nhìn cái vẻ mặt này lại nhớ tới mẹ con lúc còn trẻ.Nhưng bà ấy không ngốc như con."

"Cha! Con là đã mẹ của một đứa trẻ rồi.Cả nhà đừng coi con như đứa trẻ nữa."Cô hừ một cái cúi đầu thường thức bát canh của mình.

Ba người còn lại trong phòng bệnh cười phá lên.Kỳ Nghiên cảm thán lắc đầu nhìn em gái mình."Muội muội, lão ca thấy cả cuộc đời này điều anh thấy kỳ diệu nhất là em không ế."

"Đúng thật.Cha còn nghĩ phải nuôi con nhà đầu tới già ai ngờ nó còn đi trước anh nó có một đứa con rồi."

"Điều kì lạ nhất là nó chẳng hưởng được một phần nào từ mẹ nó.Qúa thật là đáng tiếc."Vũ An Nhục cũng hùa vào trêu Kỳ Tuyết.Gia đình bà cũng hiếm khi mới có dịp nói chuyện vui về vậy.

"Cha! Năm xưa cha bị mẹ lừa rồi.Mẹ con rõ ràng là người tự cao tự đại còn có khả năng giấu mình dưới ngàn lớp mặt nạ."Kỳ Tuyết ngừng hút canh mà ngẩng nhìn cha cô.

Kỳ Dục bật cười."Bây giờ là hối hận không kịp rồi con gái."

"Haha, cha năm xưa là bị mẹ lừa về.Về xong lúc nhận ra lòng cha sụp đổ nhưng không thể quay lại.Kiếp phận nam nhi oanh liệt của cha phút chốc bị hủy dưới tay bà Vũ An Nhục.Từ đó trong gia đình xuất hiện người đàn ông thê nô là ông Kỳ Dục."Kỳ Nghiên vừa nói vừa không nhịn được cười.

"Ca nói thiếu rồi.Năm ấy mẹ vì quyền rũ cha mà hình tượng thực nữ then thùng còn cha thì vì tán mẹ mà hình ảnh nam nhân của gia đình.Và cuối cùng khi lấy mặt nạ ra cả hai đều hối hận vì cưới phải đối phương.Mẹ có uy thế hơn chưa gì đã làm cha trở thành nam nhân thê nô như bây giờ."Kỳ Tuyết nghe xong liền nổi tiếp anh hai mình.Qúa trình tạo ra người cha thê nô bây giờ của cha cô đã được cô và lão ca tam sao thất bản tới trăm lần.Sau mỗi lần nó lại càng làm người nghe động lòng thương cảm hơn.

"Hai đứa là đang về phe ai vậy." Kỳ Dục đưa ánh mắt uy hiếp nhìn hai đứa con ông.

Kỳ Tuyết huyếch tay anh hai mình ra hiệu rồi hai người cùng đồng thanh."Phe độc lập dân chủ và tự do."

"Ta vô phúc mới có hai đứa con như hai đứa."Hai người già Kỳ Gia không hện mà cùng nện tiếng.Hai đứa con này mới còn nhỏ đã quậy phá khắp nơi, nghịch ngợm gây họa,... những chuyện đó không tính làm gì vì chúng còn nhỏ.Nhưng cái chính là lớn rồi không ngoan hơn mà còn gây chuyện nhiều hơn.

_____ LỜI TÁC GIẢ _____

A Diệp: Xin lỗi mọi người ra muộn nha.Hôm nay mình hơi bận chút nên hơi chậm trễ.Xin lỗi, xin lỗi!

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Lời ngọt ngào

Kỳ Tuyết cảm thấy thật châm biếm.Chính cô không hiểu tại sao tên nam nhân này lại xuất hiện ở đây.Anh ta là đang muốn khiêu khích sự nhẫn nhịn của cô sao.

"Thiên Tổng, có vẻ anh rảnh quá sao?"Cô khó chịu nhìn nam nhân đang vô cùng tự tiện ngồi trên sofa trong phòng bệnh của cô.Rồi tự nhiên thường thức trà Lục Hàn sáng nay mang tới cho cô.

Thiên Vũ nhìn cô bình tĩnh đáp lại."Không phải, tôi rất bận."

Kỳ Tuyết liếc anh ta hận không thể chửi bậy. Mấy ngày trong viện mãi cô mới tích khẩu, tu tâm không mắng đám nhân viên nữa thì tên nam nhân này lại khiến cô không thể tu tâm. Anh bận thì về công ty của anh ta sao lại tới chỗ cô ngồi thưởng trà gần 2 tiếng đồng hồ.

Hai tiếng trước anh ta mở cửa đi vào cô còn tưởng anh ta đi nhầm nhưng lại thấy Thiên Vũ mang giỏ hoa quả đặt lên bàn rồi tới ghế sofa tự nhiên uống trà. Ban đầu cô cũng chẳng quan anh ta.Dù sao chỗ cô cũng chẳng thể nào keo kiệt với anh ta mấy chén trà. Cô lấy sách ra đọc nghĩ anh ta ngồi một lát là đi.Nhưng ai ngờ đã hai tiếng trôi qua anh ta vẫn không rời đi.

Đúng là tên âm hồn bất tán.

"Vậy anh tới đây làm gì?"

Anh không đáp lại ngay, trầm mặc nhìn cô một lát rồi mới tiếp lời."Đòi đồ."

"Tôi nợ anh cái gì?" Kỳ Tuyết nhún mày lại. Tuy cô cũng có thói quen hay quên chuyện vặt nhưng cô có thể chắc chắn cô chưa từng mắc nợ anh ta. Chỉ có Thiên Vũ mắc nợ cô.

"Đứa nhỏ." Anh vẫn nhìn chăm chú về phía cô.

Cô bắt gặp ánh mắt của Thiên Vũ mà người rùng mình. Tên này hôm nay ăn phải gì bị hỏng não rồi sao lại có thể nói những lời như vậy.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng cô vẫn không quên chuyện hôm trước cả Thiên Gia bảo vệ Kiều Ngân Anh mà bắt nạt con trai bảo bối của cô. Bây giờ nó trở về với mẹ rồi thì lại muốn tới nhận con sao.

Kỳ Tuyết nhìn anh ta đầy châm biếm.

Mơ đi!

"Nó là con tôi không phải con anh."

Thiên Vũ nhìn nhận ra ánh mắt của cô nhưng vô cùng bình thản đáp lại.

"Nhưng tình trùng tạo ra nó là của tôi." Giọng nói của anh vô cùng thần nhiên.

Dây thần kinh trong đầu Kỳ Tuyết như căng cứng lại. Tên này đúng là hỏng não rồi. Lời này cũng có thể thốt ra sao. Đã vậy cô cũng chơi cùng anh tới cùng.

"Một con tình trùng thôi mà anh cũng đòi, anh đáng làm đàn ông sao?" Kỳ Tuyết nở một nụ cười khinh bỉ.

"Tôi không là đàn ông làm sao cô có đứa nhỏ." Thiên Vũ vẫn bộ mặt thần nhiên nở một nụ cười với cô.

Cổ họng của Kỳ Tuyết như bị nghẹn lời mà tức điên nhìn anh ta.

Bất giác cô lại thấy bật cười trong lòng. Yêu anh ta mấy năm đại học, mặt dày chấp nhận làm thể thân gả cho anh ta. Làm vợ hiền cuối cùng không nhận được sự quan tâm của anh ta, cũng chẳng bao giờ anh ta nói với cô quá ba câu.

Vậy mà vì Kiều Ngân Anh chịu cầu xin cô và đẩy cũng là lần đầu cô nghe anh ta nói nhiều vậy. Lần thứ hai chính là bây giờ. Cả hai lần đều là bị bắt buộc.

Nhớ lần cô gặp anh ta ở buổi đấu giá, anh ta trêu đùa cô. Khi ấy cô từng nghĩ anh ta còn nhớ tới cô. Nhưng cô sai rồi, đó chỉ có trong tiểu thuyết ngôn tình còn thật ra là Thiên Vũ đã biết được sự hiện diện của Tiểu Lãnh nên cố tình làm vậy.

Cô mỉm cười lạnh nhạt, chậm rãi nói ra một từ. "Cút!"

Thiên Vũ trầm mặc nhìn cô một lát rồi đứng dậy đi về phía cô, trên tay cầm theo một cốc nước lọc anh ta vừa rót.

Anh ta nhìn cô rồi đưa cho cô cốc nước. Sau đó chậm rãi nói từng chữ. "Vậy cô trả đồ cho tôi rồi tôi đi."

Kỳ Tuyết bật cười. Thiên Vũ, anh là có ý gì đây.

Là vô tình hay anh thật sự nhớ.

Nhiều năm trước cô một cô gái dựa vào vai chàng trai mà cô ấy yêu nói rằng chỉ cần cô ấy tức giận anh không cần dỗ cô ấy mà chỉ đưa cho cô ấy một cốc nước lọc. Cô ấy sẽ dùng nó để tự hạ hỏa.

Nhưng cô tin anh sẽ không nhớ nên đây chỉ là sự trùng hợp.

Trái tim cô bỗng nhói lại. Rõ ràng hôm qua nói sẽ tập quên sao hôm lại lại nuốt lời với chính bản thân mình rồi.

Cô quả thật rất thất bại...

"Vậy anh muốn cái gì, cái đó tôi không có."

"Em." Thiên Vũ nhìn cô mỉm cười âm áp tựa như một tia nắng.

Cô đỡ người ra. Nụ cười vừa nẩy của anh không phải chỉ dành cho Kiều Ngân Anh sao. Cô ở cạnh anh bao năm vậy cũng chưa từng được thấy anh cười với mình như vậy.

Lần này anh ta là muốn cầu xin gì đây.

Nụ cười trên môi cô hiện ra, nhưng nhìn kĩ lại thấy vô cùng khó coi. "Thiên Tổng trêu đùa rồi. Không biết anh là muốn gì cứ nói thẳng không phải vòng vo vậy."

Thiên Vũ hơi nhau mây lại. Lần đầu tiên anh biết nói lời ngọt ngào với ai đó thì lại bị cô coi thành cô mục đích bất chính. Anh khiến cô mất lòng tin đến như vậy? (A Diệp: Hình như thật đó. _)

"Kỳ Tuyệt! Tôi là đang tỏ tình với em."

"Ồ. Thiên Tổng lại có trò chơi mới sao?" Kỳ Tuyệt mỉm cười nhẹ nhàng.

"Kỳ Tuyệt! Tôi không đùa." gương mặt Thiên Vũ tối sầm lại.

Cô bật cười. Đáy mắt nhìn ra những giọt lệ đang được cô cố gắng kìm lại.

Thiên Vũ, anh không thấy muộn sao?

Anh bây giờ là có ý gì?

Nhưng vẫn là không kịp rồi...

"Thiên Tổng hôm qua còn làm người chồng tốt của cô Kiều sao hôm nay lại đến tìm người vợ cũ như tôi."

Cô cố cười điềm tĩnh nhưng trong lòng như rỉ máu...

Thiên Vũ nhìn cô, lòng anh cũng cảm thấy quặn thắt lại. Về mặt của cô bây giờ so với lúc gặp anh quá xa lạ.

Cô bé năm nào tươi cười vui vẻ. Luôn là nguồn động lực của mọi người sao lại như vậy.

Năm đó anh sai khi nghĩ cô sẽ ổn khi không có anh sao?

Bàn tay anh nắm chặt lại nhìn cô. Nụ cười này giờ của cô đều là giả nhưng anh chắc chắn lòng cô là đang rất đau. Đau từ nhiều năm trước rồi mà anh chưa nhận ra.

"Kỳ Tuyệt, hôm qua là tôi có lỗi với em. Tôi không biết là em sảy thai. Nếu biết..." Anh cố cho bản thân can đảm để nhìn thẳng vào cô. Mặc dù anh biết anh không xứng. Nhưng vẫn không nói hết được...

Ánh mắt của anh sâu lại tựa như một màn đêm u tối nhìn về phía cô. Là sự tội lỗi đang dày vò bản thân anh từ hôm qua tới nay. Anh không biết quá nhiều thứ tới lúc biết lại quá muộn.

____ Lời tác giả ____

A Diệp: Theo như yêu cầu các bạn Fan, mình quyết định từ tuần sau sẽ đăng theo lịch mới là chủ nhật - thứ tư - thứ sáu. Còn tuần này vẫn này vẫn như lịch cũ là còn một chương nữa vào chủ nhật.

Mỉm cười: Bật mí nếu khoảng thời gian tiếp theo mình sẽ viết một bộ cổ trang. Yên tâm nó sẽ không ngược nữ chính đâu, tin mình đi.

Cảm ơn mọi người luôn theo dõi *Ngừng Yêu*!

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Thiên Tổng! Tất cả muộn rồi

Tối hôm qua Thiên Dực không hiểu sao vừa nghe anh tới tìm Kỳ Tuyệt cầu xin cho Kiều Ngân Anh mà nổi giận chạy tới tìm anh nói lý lẽ. Nó thích cô ra sao anh biết nhưng không nghĩ nó sẽ vì chuyện nhỏ nhặt như vậy mà cãi nhau với anh.

Cãi nhau một hồi nó mới chịu nói nguyên nhân là do Kỳ Tuyệt có thai với anh. Nhưng cũng bị hành động của Kiều Ngân Anh mà xảy thai.

Trước lúc rời đi nó bình tĩnh lại nhìn anh một hồi rồi lên tiếng. "Anh hai. Thật ra anh yêu ai không quan trọng nữa rồi. Kể từ hôm nay cũng là lúc anh hoàn toàn mất đi cô ấy. Vì vậy anh không có quyền theo đuổi cô ấy."

Lần đầu tiên anh cảm nhận được ánh mắt vô cùng kiên định của Thiên Dực. Nó không còn là cậu em trai nhỏ của anh nữa. Đã thực sự trưởng thành.

"Anh là cha Tiểu Lãnh." Anh thản nhiên đáp lại Thiên Dực.

Đúng vậy, vì anh là cha Tiểu Lãnh nên anh luôn có lợi thế hơn họ.

Thiên Dực bỗng bật cười lắc đầu. "Anh hai anh sai rồi. Từ lúc em đưa Tiểu Lãnh rời đi thì với nó đã không còn người cha như anh."

Thiên Vũ nhú mồm lại rồi rơi vào im lặng.

Thiên Dực thấy anh vậy cũng biết dừng lại mà rời đi.

Cửa thư phòng vừa đóng lại anh ngã người vào ghế. Tay lấy điều thuốc ra châm. Mùi thuốc quen thuộc tỏa quanh phòng. Thiên Vũ nhắm mắt lại.

Sao cô lại có thai?

Sao ban nãy khi anh tới tìm sao cô không nói?

Tại sao cô luôn một mình gánh chịu mọi thứ như năm ấy cô mang theo Tiểu Lãnh rời đi vậy. Cô cho anh niềm tin cô sẽ sống tốt khi chẳng cần anh bên cạnh nhưng sao mỗi khi anh nhìn lại thì phát hiện ra cô hoàn toàn không mạnh mẽ như vậy.

"Thiên Tổng! Nếu biết anh có thể làm được gì đây? Anh nở cho Kiều Ngân Anh vào tù sao?"

Tiếng nói lạnh băng của cô đánh thức anh khỏi dòng suy nghĩ.

Gương mặt của cô vẫn như nhiều năm trước nhưng ánh mắt ấy đã thay đổi. Nó chỉ cần sự chán ghét, khinh bỉ và hận thù.

Đúng vậy, sao cô có thể không hận anh được. Chính anh đã hại cô như ngày hôm nay. Tất cả mọi chuyện đi tới nước này không phải do anh còn là ai được.

"Tôi bù đắp cho em. Bỏ qua mọi chuyện trong quá khứ chúng ta tập yêu nhau được không?" Giọng nói của anh mang muôn vàn thành khẩn với cô.

Nhưng với Kỳ Tuyết thì đã quá muộn rồi. Dù anh có nói gì cũng chẳng thể nào làm cô nguôi ngoai được.

Cha mẹ, anh hai hay ngay cả Lục Hàn và Thiên Dực đều ngạc nhiên tại sao cô không khóc khi mất con nhưng họ không dám hỏi cô.

Còn cô thì đã tự bản thân mình trả lời với mình. Cô không khóc không phải vì bản thân căm ghét nó mà là vì cô không xứng để được khóc vì nó. Cô là một người mẹ tồi, tồi cả con mình cũng chẳng bảo vệ được. Cô lấy quyền gì để khóc đây?

Lấy quyền gì?

Hai hôm nay, từ lúc cô biết mình có thai sau đó lại là tin đứa bé đã mất thì ngày nào cô cũng mơ thấy nó. Mơ thấy nó bấu lấy tay cô nói nó đau lắm, nói mẹ ơi đừng bỏ con, nói nó muốn gặp mọi người muốn được cô yêu thương.

Cô sai rồi, bản thân cô đã sai khi không ra tay với Kiều Ngân Anh ngay từ đầu. Nếu không phải cô quá nhu nhược có thể bây giờ nó vẫn còn sống trên đời này...

Nụ cười lạnh nhạt hiện ra trên miệng Kỳ Tuyết. Cô chậm thả ly nước trong tay mình xuống sàn nhà.

Choang! Tiếng va chạm rồi là hình ảnh bắn tung tóe nước và mảnh thủy tinh.

Thiên Vũ sững người nhìn cô chưa kịp hiểu chuyện gì thì cô đã lên tiếng. "Thiên Tổng! Tất cả đã muộn rồi."

Ánh mắt của cô có oán nhưng lại không hiện ra rõ nữa mà bình thản hơn nhiều.

Anh lại sợ nhất là chính là bình thản này của cô.

Thiên Vũ nhìn những mảnh thủy tinh dưới chân như nói cô đã thật sự từ bỏ, trái tim cô cũng vỡ rồi. Tình cảm cũng như nước trong ly cũng tràn đi rồi tan biến.

Không hiểu sao anh lại vẫn mong, vẫn tin sẽ còn cơ hội nào đó. Thời gian có thể phai nhòa tất cả và anh biết cô vẫn chưa hoàn toàn quên đi anh.

"Em có thể không yêu tôi ngay nhưng có thể cho tôi cơ hội thử yêu em."

Kỳ Tuyết cười nhạt. Nụ cười, thử yêu cô sao. Anh chưa làm hại tới cô là tốt rồi còn ý tốt này cô nhận không nổi.

"Là cho anh cơ hội tổn thương tôi? Thiên Tổng, ý tốt của anh Kỳ Tuyết tôi nhận không nổi."

Cả phòng bệnh yên tĩnh lại. Hai người ở gần nhau, ánh mắt giao nhau nhưng lại có cảm giác cách xa muôn trùng. Kỳ Tuyết không lên tiếng Thiên Vũ cũng vậy họ cứ thế nhìn nhau.

Nhưng có lẽ cả hai đều hiểu đối phương đang nghĩ tới điều gì. Họ đang nhớ tới quãng thời gian tươi đẹp khi không có Kiều Ngân Anh xuất hiện.

"Nếu không còn gì nữa Thiên Tổng tôi cũng có chuyện cần anh làm đây.Hôm trước anh hứa với tôi ba điều kiện đúng không. Vậy tôi muốn anh thực hiện đầu tiên là mang đơn ly hôn tới tòa án nọp."Kỳ Tuyết chậm rãi nói từng chữ không sót một chỗ nào.

"Không thể được."Tuy giọng nói Thiên Vũ tuy bình tĩnh nhưng có thể thấy sự cương quyết của anh.

"Vậy anh muốn tôi kiện Kiều Ngân Anh tiếp?"

Cô tin chỉ cần nói tới Kiều Ngân Anh thì Thiên Vũ sẽ làm theo vì trước giờ đều là như vậy.Cuộc hôn nhân bao năm của họ cũng chỉ cần cô ta xuất hiện liền tan vỡ.Nhưng cô nên hiểu rõ ban đầu chính cuộc hôn nhân này xảy ra cũng là do sự mù quáng, cố chấp của cô với anh.

Còn với anh cuộc hôn nhân này là màn kịch để anh có thể tìm Kiều Ngân Anh mà không bị ngăn cản từ gia đình.Trong đó cô là thể thân cho Kiều Ngân Anh.Như thể một con rối ngồi trước nhận chỗ chỉ chờ chủ nhân thực sự của cái ghế đó quay lại thì phải đi xuống.

"Không cần.Mai tôi sẽ nọp."

Cô không nghe ra ý tứ trong lời nói anh và cũng không muốn nghe.

Tại sao biết rõ sẽ đâu còn ép anh nói ra những lời đó.Cô quá ngốc, quá ảo tưởng vào vị trí nào đó ở trong anh sao.Cuối cùng cô vẫn sai...

"Cảm ơn Thiên Tổng.Không còn gì nhiều phiền anh đi cho.Tôi muốn đi ngủ."

Cô muốn trốn tránh.

Cô sợ nếu tiếp tục nhìn thấy anh cô sẽ không kìm được mà bật khóc.

Cô sợ bản thân mình sẽ lại yếu mềm trước anh.

Cô sợ bản thân sẽ nói anh đừng nọp đơn ly hôn.

Cô sợ chính bản thân mình sẽ lại yêu anh sâu đậm hơn...

_____Lời tác giả_____

A Diệp: Chuẩn bị năm mới rồi mau mau ra chương mới cho Fan chơi tết nào!!! Yêu mọi người ~

Bạn đang đọc truyện *Ngìng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Em tự do rồi

Sau vụ tai nạn khiến Kỳ Tuyết nhập viện cũng không ai nhắc tới lời hứa cho mỗi người một tháng ở cạnh cô nữa. Mà cho dù Thiên Vũ có muốn chỉ sợ cũng chẳng có cơ hội tới gần cô được.

Kiều Ngân Anh sau khi được rút đơn kiện được thả ra cũng hoàn toàn biến mất ở thành phố A nhờ thế lực của Thiên Gia và một phần nhờ mẹ cô ta Kiều Ngân Ý.

Cũng chính vì vậy mà Thiên Gia và Kỳ Gia không tuyên bố trở mặt nhau nhưng người trong giới tài chính thành phố A đều ngầm hiểu với nhau hai tập đoàn là đang vì đứa cháu trai.Người liên kết hai nhà lại với - Tiểu Lãnh ngăn cản việc trở mặt lại.

Trong một tuần qua tập đoàn Thiên Long có những sự biến động lớn. Người từng được coi là người thừa kế sáng giá nhất của Thiên Gia là Thiên Ngân Châu bỗng dưng không còn đứng trong hàng ngũ người thừa kế nữa. Chính người đã quy ân lâu nay Thiên Hàn cũng tuyên bố với giới truyền thông sẽ chuyển toàn bộ cổ phần cùng bất động sản của mình cho cháu trai Tiểu Lãnh. Không ngoài dự đoán trên dưới tập đoàn Thiên Long cũng ngầm hiểu ra ai sẽ là chủ nhân tương lai của họ.

Nhưng sự việc lại càng trở nên lớn hơn khi Tiểu Lãnh trả lời phỏng vấn và nói sẽ không nhận bất kì quan hệ nào với tập đoàn Thiên Long. Nó sau một đêm trở thành tin nóng hổi nhất. Một đứa trẻ năm tuổi với số tài sản hơn 10 tỷ USD nếu đồng ý làm người thừa kế mà lại từ bỏ số tài sản đó.Đó chắc chắn sẽ là một tin sốt dẻo với đám phóng viên.

Trước việc này báo chí liền ra những bài báo liên quan tới vấn đề giữa Kỳ Gia và Thiên Gia nhiều hơn vì chỉ có Kỳ Gia mới tác động lớn vậy tới Tiểu Lãnh.

"Tiểu Lãnh nó không biết tính toán chút nào.Số tài sản lớn vậy mà không nhận.Nếu không nhận cũng nên mang về tặng người sinh thành nó là em."Kỳ Tuyết đặt quyền tập chí xuống ngả người vào ghế.Ở bệnh viện hơn một tuần hôm nay chính là ngày đi làm đầu tiên của cô.Cảm thấy được giải thoát hơn

hắn.

"Nó không nghĩ đơn giản như em."

Lục Hàn cầm theo một cốc thuốc bắc đặt trước bàn làm việc của cô mỉm cười gian xảo đứng chuẩn một tên gian thương.

Cô nhìn thấy cốc thuốc bắc đã rung mình thì nhìn nụ cười của anh xong da gà liền nổi hết lên. Chắc chắn việc Tiểu Lãnh làm lần này có sự tham gia của Lục Hàn. Tuy Lục Hàn bề ngoài ôn hòa, tốt bụng đúng kiểu đàn ông của gia đình nhưng đừng quên anh là người đứng đầu Lục Thị tập đoàn lớn cả trong nước và thị trường Châu Âu, Châu Mỹ và sắp tới là Châu Phi.

Để đưa tập đoàn chỉ ở trong khu vực Châu Á vươn ta quốc tế rồi ngày càng lớn mạnh thì đầu óc kinh doanh của anh không phải ai cũng sánh bằng.

Trong giới tài chính trên toàn cầu thì cái tên Lục Hàn cũng phải khiến cho người ta rung mình phải tài trí cùng mưu mô của anh. Có thể nói những từ như gian thương, cáo già thì hoàn toàn phù hợp với nam nhân ôn hòa này.

"Là anh bày mưu cho nó đúng không? Nhưng sao lại phải làm vậy."

Kỳ Tuyết tuy nói vậy cũng chẳng hứng thú với tài sản của Thiên Gia chỉ là buồn miệng nói chơi. Còn bây giờ là cô hứng thú với mưu mô của Lục Hàn.

"Uống hết cốc thuốc bắc anh nói em nghe." Lục Hàn buông tập văn kiện trong tay xuống, ngẩng đầu mỉm cười với cô.

Tuy anh nhận nhiệm vụ tới coi chừng và chăm sóc cô nhưng cũng phải lo việc công ty nên quyết định mang theo một bàn làm việc nhỏ vào văn phòng cô. Vừa chăm sóc cũng vừa sử dụng được công việc.

Cô hàm hồ nhìn cốc thuốc bắc. Rõ ràng anh ở nước ngoài bao năm nhưng vẫn rất tin tưởng vào thuốc đông y. Nên dù bác sĩ nói cô chỉ cần uống một vài viên thuốc bổ anh liền biến nó thành vài cốc thuốc bổ.

Nhìn màu nâu quen thuộc cùng mùi hương không thể lẫn vào đâu được của thuốc đông y. Cô do dự không muốn uống nhưng nghĩ đi nghĩ lại nếu giờ cô không uống thì bữa cơm trưa của cô sẽ biến thành những món hầm thuốc bắc.

Lấy hết động lực cô cầm cốc thuốc nên uống một hơi cho hết sau đó đẩy cái cốc ra xa. Nó chính là ác mộng của cô.

"Em uống xong rồi anh nói đi."

Lục Hàn chưa vội trả lời ung dung kí một vài văn kiện anh vừa đọc qua. Vài lần ngẩng lên vẫn thấy cô vẫn nhìn chăm chăm anh đợi câu trả lời liền bật cười.

Cô gái ngốc này!

"Em chưa nghĩ qua Tiểu Lãnh là trưởng nam của Thiên Gia? Ngoài nó ra còn ai có thể thừa kế tài sản đó."

"Họ có thể sinh thêm đứa khác."

"Nếu có thể có thêm sao Thiên Hàn phải mang tiền bạc của mình ra dụ Tiểu Lãnh hay đúng hơn là nên tiếng làm hòa với Kỳ Gia. Chứng tỏ Thiên Vũ và Thiên Dực không muốn có con nữa." Lục Hàn cười ôn hòa nhưng trong nụ cười đó cô không hiểu sao lại thấy rợn tóc gáy.

"Vậy nên?" Cô nhìn đôi mắt anh, nó là đôi mắt đẹp nhưng ánh sáng của nó lại khóa quá chặt.

"Người thừa kế duy nhất của Thiên Gia chỉ đáng giá vậy thôi sao? Em không thấy quá rẻ sao?" Lục Hàn bật cười.

Kỳ Tuyết ngốc như vậy cũng may có Tiểu Thành cạnh cô chứ với tư duy thất thường này sao có thể vươn ra xa được.

"Hm... Ý anh là muốn ép Thiên Gia giao nhiều tài sản hơn?" Cô hơi nhú mày. Kỳ Gia cũng đâu thiếu tiền.

"Là một lời xin lỗi đó đại tiểu thư." Anh mỉm cười nhìn cô.

"Vậy anh nói ngay từ đầu là xong rồi còn vòng vo." Kỳ Tuyết trừng mắt với Lục Hàn. Rõ ràng là anh đang trêu đùa cô.

Lúc này tiếng gõ cửa ở bên ngoài. Lát sau Linda đi vào mang theo một tập tài liệu và bưu phẩm đặt trên bàn cô xong cũng nhanh rời ra ngoài.

Cô đặt tài liệu sang một bên rồi mở bưu phẩm kia ra. Bên trong là thư của tòa án. Cô không cần đọc cũng biết được nội dung. Nhưng không hiểu sao cô vẫn chưa dám tin mà mở ra đọc kĩ từng câu chữ. Lòng cầu mong thứ cô suy nghĩ không là thật.

Nhưng cô lần này lại đúng...

Cô đặt lá thư xuống. Chẳng biết nên cười hay nên khóc.

Đây không phải là mong muốn của cô sao?

Là cô yêu cầu anh làm vậy.

Nhưng tại sao cô lại khóc?

Lục Hàn tuy đang xử lý công việc nhưng nhìn sự biến đổi tâm trạng của cô nhanh vậy cũng cảm thấy có sự lo lắng.

"Trong đó viết gì?"

Cô mỉm cười với anh rồi ngẩng đầu nhìn trần nhà chậm rãi nói từng chữ. "Em tự do rồi."

Cuộc hôn nhân ấy thật sự kết thúc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Buông bỏ quá khứ tiến về tương lai

"Ừ." Lục Hàn trầm trầm nhìn về phía cô rồi lại cúi đầu xem tài liệu.

Anh biết cô đang rất buồn nhưng chẳng hiểu sao lại chẳng muốn khuyên cô tìm Thiên Vũ nói rõ. Thật ra anh đã nhìn ra tình cảm của hai người họ dành cho nhau những khúc mắc anh quá lớn. Hơn nữa chính bản thân anh cũng ích kỉ muốn cho bản thân thời gian bên cạnh cô lâu hơn.

Lục Hàn lật từng trang tài liệu nhưng vẫn không thể bình tâm lại được. Bây giờ anh quả thực lại rất vui mừng nhưng chỉ cần nhìn vẻ mặt của Kỳ Tuyết thì vui mừng đó lại cảm thấy tội lỗi.

"Lục Hàn! Anh yêu em không?" Cô bỗng hỏi anh phá vỡ sự im lặng.

Anh hơi sững ra nhìn cô. Anh nghĩ cô có thể nói nhiều thứ nhưng vạn nhất[1] không ngờ cô lại hỏi như vậy.

Nhưng cũng không phải một chàng trai mới lớn bị người bình thích phát hiện tình cảm nên anh rất nhanh lấy lại bình tĩnh. Vì anh biết cô gái ngốc này vẫn chưa phát hiện ra tình cảm của anh mà là vu vơ hỏi.

"Em nghĩ mắt của anh kém vậy." Anh vô cùng thẳng thắn đáp lại cô.

Đây không biết là lần thứ mấy anh lại lừa cô nhưng anh biết chỉ cần cô biết sự thật thì anh mãi mãi sẽ không còn là Lục Hàn ở bên cạnh cô nữa. Vậy lên anh vẫn chọn cách giấu tình cảm của mình nhưng ít nhất được ở cạnh cô.

Thiên Dực trầm tính ngàn tính cuối cùng khi nói ra chuyện bản thân cậu thích Kỳ Tuyết cũng bị cô khéo léo xa lánh. Kỳ Tuyết không phải chưa từng nhận ra tình cảm của cậu mà là cô tự lừa mình nghĩ đó là tình bạn chí cốt của họ.

Kỳ Tuyết không nhìn trần nhà nữa mà nhìn sang Lục Hàn, đôi mắt cô trầm ngâm rồi trịnh trọng nói. "Thật ra em nghĩ anh mắt không kém mà là bị hỏng. Một cô gái tốt như em mà không rung động quá là phí một đời người."

Quả nhiên Lục Hàn phì cười vì câu nói của cô. "Đại tiểu thư, em nên soi lại gương đã. Em mới ra viện mà mắc bệnh hoang tưởng làm anh càng lo lắng quá."

Anh không hiểu bản thân giấu quá kĩ tình cảm hay cô quá ngốc trong tình cảm đây.

Kỳ Tuyết không đáp lại ngay mà trầm tư không lên tiếng như thể không nghe thấy lời Lục Hàn nói.

"Nếu anh ấy cũng như anh thì tốt." Cô buột miệng nói ra.

Khi này câu cười đùa của cô với Lục Hàn không hiểu sao lại làm cô nhớ tới thời thanh xuân ở trường đại học A với Thiên Vũ. Khi ấy anh ấy cùng Kiều Ngân Anh công khai quen nhau. Kiều Ngân Anh lại vì ham mê công việc mà đi làm cùng đi học. Không như cô, Thiên Dực và Thiên Vũ được gia đình che chở.

Nhưng Thiên Dực lại có sở thích đi làm sớm lấy kinh nghiệm không như Thiên Vũ lại cố gắng có danh tiếng với những thành tích nổi bật, những bằng cấp của anh để làm bước đệm cho công việc.

Dần dần thời gian không có Kiều Ngân Anh và Thiên Dực thì cô và Thiên Vũ sẽ cùng học bài ở thư viện như hai người bạn. Đôi lúc thấy thư viện xuất hiện cặp nam nữ yêu nhau thể hiện tình cảm bằng mấy câu ngọt ngào cô liền quay sang trêu chọc Thiên Vũ.

"Sư huynh, huynh có yêu sư muội này không?" Kỳ Tuyết cười hồn nhiên đồng thời nháy mắt với anh.

Ban đầu Thiên Vũ chưa quen sẽ dọa cô ghi âm quay phim lại cho Kiều Ngân Anh xem. Nhưng tới lần cho cô ấy xem thì Kiều Ngân Anh liền cười phá lên tới chảy nước mắt. Sau đó cô kể chuyện này với Thiên Dực thì cậu liền ôm bụng cười cả ngày. Cuối cùng Thiên Vũ không còn cách nào liền với sự trêu chọc của cô mất nhấm nhấm bỏ qua.

Hôm nào khi Thiên Vũ buồn sẽ liếc cô một cái làm cô cảm nín rồi tiếp tục đọc sách. Hôm này anh vui sẽ nhìn cô mấy giây rồi khéo môi nhếch lên. "Mất sư huynh không kém vậy."

Khi đó cô vẫn chưa nhận ra mình thích anh chỉ là chắc rung động trước nam thần vớ vẩn sẽ qua không ngờ mưa dầm thấm lâu. Càng ở cạnh yêu đương mới càng sâu đậm.

Có lẽ nếu Kiều Ngân Anh không tự ý bỏ đi trước lễ đính hôn của họ thì cô cũng sẽ tự bỏ được. Cũng sẽ không đồng ý làm vị hôn thê thay thế rồi cùng anh tiến vào lễ đường. Cũng không để anh lấy bản thân cô ra làm khiên chèn cho anh có cơ hội tìm Kiều Ngân Anh dễ dàng hơn.

Vì kết thông gia với Kỳ Gia thì Thiên Long đồng nghĩa sẽ lớn mạnh hơn...

"Nếu không buông được thì đừng cố. Tới tìm thằng nhóc đó."

Lục Hàn cũng chẳng hiểu sao bản thân có thể nói ra những lời này. Nhưng khi nhìn ánh mắt lơ đãng, vô hồn của cô thì tim anh rất đau. Anh tuy muốn ở cạnh cô nhưng lại càng mong cô hạnh phúc hơn.

Kỳ Tuyết mím môi suy nghĩ một hồi rồi mỉm cười lắc đầu. "Buông bỏ quá khứ tiến về tương lai."

Anh hiểu sự cố chấp của cô chỉ có điều cô có thật sự buông được không. Ban nãy anh có thể nhìn ra cô đang nhớ tới thằng nhóc Thiên Vũ đó.

"Mấy ngày tới anh một đối tác cần sang bên Hàn Quốc. Em muốn đi cùng không?"

"Muốn!" Kỳ Tuyết trả lời vô cùng dứt khoát bởi vì hiện tại cô muốn bỏ trốn.

Cô sợ nếu còn ở lại thành phố A sẽ chạm mặt anh, sẽ vì vậy mà không buông bỏ được đoạn tình này. Rồi bản thân sẽ lại quay lại đi lại vết xe đổ đó.

Tiểu Lãnh và công ty còn cha mẹ cô và anh hai nên việc cô đi Hàn Quốc với Lục Hàn cũng không còn gì lo lắng.

"Vậy anh kêu thư kí sắp xếp. Ngày kia chúng ta đi."

Anh bước tới chỗ cô cầm cốc thuốc bắc cô đã uống hết mang đi rửa. Căn bản anh không phải làm nhưng anh tin hiện tại cô cần không gian suy nghĩ một mình.

Chuyện đối tác bên Hàn Quốc cũng là anh cố ý lừa cô. Anh chỉ muốn cùng cô đi đâu đó giúp cho cô khuây khỏa. Cũng là nhân dịp đó giúp cô tìm ra quyết định tốt nhất cho bản thân.

Vì Kỳ Tuyết là nút thắt trong lòng anh nếu cô đau thì anh lại càng đau hơn. Vậy cô chỉ cần vui vẻ với quyết định của bản thân còn mọi chuyện anh có thể thay cô gánh hết.

_____ LỜI TÁC GIẢ _____

Một hôm trăng thanh gió mát, một bạn Fan ib hỏi: "Au, tại sao một số chương chị hay nhắc tới lão già làm chị lười ra chương mới sao dạo gần đây chị đột nhiên chăm mà sao chị không nhắc nữa?"

A Diệp: "Chị không phải không muốn nhắc nữa mà người đó nói với cái não tàn này của chị viết nhiều sẽ suy diễn ra đời sống nên đành chấp nhận chị được viết hết 3 bộ chị đang dang dở nên chị mới chăm. Còn về không nhắc nữa là vô vàn lý do."

Bạn Fan: "Tại sao chị lại gọi y là lão già? Hơn nữa em thấy có một bộ cũng xuất hiện cái tên đó."

A Diệp: "À, bộ đó chị viết tặng y. Còn về cái tên đó có thể là do quen miệng với cả người đó quả thực như một ông cụ."

Bạn Fan: "Vậy bao giờ Mừng Yêu kết thúc vậy chị? Cả lịch đăng nữa?"

A Diệp như muốn hét lên vì gặp câu hỏi này quá nhiều: "Tầm 200 chương đôi xuống nha bạn. Còn lịch đăng là thứ 4 - thứ 6 - chủ nhật. Đặc biệt chị là con người thất thường nên không có giờ đăng đâu. V"

[1] Vạn nhất: tỷ lệ nhỏ, khó mà xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Anh làm đôi chân của em

Kỳ Tuyết hôm biết mình đã ngủ thiếp đi từ khi nào trên máy bay chuyên dụng của Lục Hàn. Tới khi cô tỉnh dậy thì đã thấy bản thân mình đã đặt chân tới Canberra - thủ đô của nước Úc. Nơi được có khí hậu khác biệt nhất khi vào tầm tháng 10 này khi châu Á, châu Âu đang chìm vào sáng vàng của mùa thu thì nơi đây lại bước vào mùa xuân rực rỡ với không khí nhộn nhịp tràn ngập màu sắc.

Lúc cô và Lục Hàn đặt chân tới đây thì thành phố này cũng chìm vào màn đêm. Cô cùng anh đi chuyển tới một căn hộ của gia đình anh rồi cùng nhau ra ngoài ăn tối.

"Lục Hàn, không phải anh nói tới Hàn Quốc. Sao bây giờ lại đặt chân tới Úc." Kỳ Tuyết ngẩng đầu nhìn người đang nướng thịt kia chờ câu trả lời.

Có thể nói nếu đặt chân tới Úc thì chắc chắn phải thử qua thịt nướng ở nơi đây. Và với con người có đam mê ẩm thực như cô thì tất nhiên sẽ nếm thử. Nhưng cô lại ngại nhất là việc nướng thịt nên lúc ở Mỹ muốn đi ăn lại chẳng biết tìm ai vì Thiên Dực còn phải chạy qua lại giữa hai nước. Anh hai, cha mẹ cô thì bận bịu với công việc. Hơn nữa cô còn phải chăm sóc Tiểu Lân nên đây chính là lúc cô phải thỏa mãn sở thích của mình.

Lục Hàn nhếch môi cười rồi gấp cho cô một miếng thịt vàng óng ả anh vừa nướng xong. "Chỉ là đột nhiên nhớ ra sắp tới ở Úc có lễ hội hoa Floriade nên muốn dẫn em đi xem."

Thật ra anh cũng không muốn cho cô biết chuyện Thiên Vũ nghe tin anh đưa cô tới Hàn Quốc liền muốn đuổi theo nên anh đành phải chuyển ý định tới Úc. Vừa hay ở đây vào mùa xuân có thể đưa cô đi xem cũng không thiệt thời gì lắm.

"Ừm ừm... Em cũng chưa xem lễ hội hoa Floriade bao giờ. Nghe nói rất đẹp, anh tâm lý nhất." Cô cúi đầu chăm chú việc ăn uống.

Hoa ngắm cũng được không ngắm cũng không sao nhưng thịt nướng ở Úc thì không ăn sẽ vô cùng tiếc.

Lục Hàn bất giác mỉm cười trước vẻ háu ăn của cô. Đã lâu rồi chưa nhìn thấy vẻ mặt trẻ con như vậy của cô. Xem ra chuyến đi này cũng không vô nghĩa.

Sau khi kết thúc bữa ăn với cái bụng đã no căng thì cô quyết định trở về căn hộ để đi ngủ thì bị Lục Hàn kéo đi bộ.

Đường phố ở thủ đô Úc với thành phố A cũng không khác là mấy vì căn bản thủ đô này là sự dàn xếp giữa hai thành phố lớn nhất của Úc là Sydney và Melbourne. Nó là thành phố nhỏ lại khá bình lặng nên có nhiều người còn nhầm tưởng Sydney mới là thủ đô của Úc.

"Lục Hàn, anh nghĩ xem tại sao bọn họ lại chọn Canberra là thủ đô của Úc. Các nước thường chọn những thành phố lớn làm thủ đô. Như thành phố Paris của Pháp, Seoul của Hàn Quốc vậy."

Anh nhướn mày khẽ mỉm cười. "Như chuyện Kỳ Gia để tổng công ty Trust ở Mỹ thì nó sẽ trở thành nơi thu hút nhiều người, phát triển mạnh hơn những công ty con khác. Vị trí thủ đô cũng ảnh hưởng khá nhiều tới sự phát triển của hai thành phố lớn Sydney và Melbourne. Để tránh tranh chấp liên quan tới tài chính, chính trị nên họ mới chọn thành phố Canberra ở giữa hai thành phố lớn làm thủ đô."

"Ồ! Không ngờ anh bạn như vậy cũng có thời gian nghiên cứu tình hình chính trị, kinh tế các nước."

"..." Lục Hàn ghen không biết nói gì với cô.

Anh nên hiểu rõ Kỳ Tuyết mỗi khi ăn no bụng thức ăn sẽ lấp đầy não làm dây thần kinh của cô không hoạt động bình thường mới đúng.

"Lục Hàn, anh biết tại sao lại có tình yêu? Nó là thứ gì?" Kỳ Tuyết nhìn dòng người đi qua miệng bất giác nói.

Cô không biết chuyến đi lần này có làm cô quên được không nhưng hiện tại cô càng cố thì sao đó lại càng đau. Trên đời này có rất nhiều người khổ vì tình. Vậy cuối cùng tình yêu là cái gì? Ai có thể trả lời được câu hỏi đó.

"Kỳ Tuyết, có những chuyện trên đời sẽ không có câu trả lời." Lục Hàn nhìn vẻ mặt của cô lòng càng quặn thắt. Căn bản cô chưa thể quên được Thiên Vũ nhưng cô lại cũng không có dũng cảm chọn ở cạnh thằng nhóc đó.

"Lục Hàn, em không muốn đi nữa. Em mệt rồi." Kỳ Tuyết dừng lại. Đôi mắt long lanh của cô đối diện với đôi mắt đen sâu thẳm của anh.

"Vậy không cần đi nữa. Anh làm đôi chân của em." Lục Hàn xoa đầu cô rồi hơi cúi lưng xuống để cô dễ dàng leo lên lưng anh.

Kỳ Tuyết bỗng dừng người lại. Trước giờ cô luôn thấy cảnh tượng này trên phim. Cũng từng nghĩ nó xảy ra với mình thì tốt biết mấy. Chỉ không hiểu tại sao khi Lục Hàn làm vậy thì trái tim cô lại có gì đó tội lỗi.

Cô biết Lục Hàn rất tốt với cô. Có khi còn hơn cả anh hai cô. Nhưng cô cũng không ngờ tới mức không nhìn ra được tình cảm của anh dành cho cô. Chỉ có điều cô không xứng với nó.

Có lúc cô từng suy nghĩ sẽ tránh mặt anh nhưng cuối cùng vẫn không nhẫn tâm. Có lẽ cô đã quá ích kỉ. Giữ anh ở cạnh nhưng lại làm tổn thương anh khi

đau lòng vì Thiên Vũ.

"Em nặng lắm "Kỳ Tuyết cũng chẳng hiểu sao bản thân cô lại nói vậy. (A Diệp: Tụt cảm xúc quá -_-)

Lục Hàn bình thản đáp."Chỉ cần là em nặng tới mấy cũng được."

Thật sự cô đã cảm động.Những hành động của anh quá ân cần.Nó khiến cô cảm thấy ấm áp và sợ một ngày nó sẽ biến mất khỏi cô.

Khóc mất cô bắt đầu hơi cay cay. Rồi một giọt nước mắt lăn dài trên má cô.Sau đó rơi xuống mặt đất.Tiếp đến những giọt nước mắt của cô càng rơi nhiều hơn nữa.

Cũng vì vậy mà hai người họ đã thu hút được người dân qua lại, khiến nhiều người phải dừng lại nhìn họ.

Lục Hàn bắt đầu cảm thấy lạ.Nhiều người dừng lại nhìn họ rồi chỉ trỏ. Người nước ngoài đa phần không quan tâm tới việc xuất hiện trên đường nhiều trừ việc lớn.

Lúc anh quay đầu lại nhìn về đang khóc của Kỳ Tuyết thì liền hiểu. Những người phương Tây với chuyện làm phụ nữ khóc họ lại vô cùng để ý.Với họ thì những người phụ nữ phải được tôn trọng và bảo vệ.

"Này, anh đã làm gì em đâu mà khóc.Em còn khóc nữa bọn họ lại tưởng anh bắt nạt em đó."Lục Hàn đưa tay xoa xoa hai má cô đầy cung chiều.

Kỳ Tuyết nhìn anh nín một lúc rồi lại khóc lớn hơn."Là anh làm em cảm động phát khóc.Là anh có lỗi."

"..." Anh cũng không nghĩ bản thân mình có ngày phải ghen nhiều vậy.Cô cũng quá ngang ngược đi. (A Diệp: Đồng cảm, đồng cảm,...)

_____Lời tác giả_____

A Diệp: Chẹp chẹp chẹp,... Đạo này không có lão già không ai làm bản thân lười nữa thật chán mà. Năm mới sắp tới chúc cả nhà đầy may mắn nha!

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Cô gái ngốc

Kỳ Tuyết quả thực ngang ngược.Không những cô không ngừng khóc mà còn khóc lớn hơn làm người qua đường dừng lại ngày càng nhiều.

Gương mặt điềm tĩnh của Lục Hàn càng biến sắc theo.Cuối cùng anh cũng đành chịu thua mà phải dùng biện pháp mạnh.Anh ôm chặt cô vào lòng, thì thầm."Một là em ngừng khóc, hai là anh đưa em tới chỗ thầy William chăm chỉ học tập."

Nghe nhắc tới chuyện học thiết kế của mình mặt cô lại tái đi.Thầy William nổi tiếng đào tạo ra những người có tiếng trong giới thời trang nhưng để được như vậy thì quá trình học tập là ác mộng.Thật ra cô theo Lục Hàn đi nguyên nhân nữa cũng là vì thầy William đang ở thành phố A.Cô sợ bản thân sẽ bị thầy uốn nắn tiếp.Khi càng ở đỉnh cao thì tiêu chuẩn thầy đặt cho học trò mình cũng cao theo.

Vì vậy nghệ thuật chính là đỉnh cao càng tới gần lại phát hiện ra nó lại cao thêm.

"Không cần nữa.Em không khóc."Cô đẩy Lục Hàn ra lau lau nước mắt.Cô căn bản chỉ muốn chọc anh thôi nhưng lại bị con người này nhìn thấu.

"Như vậy ngay từ đầu có phải tốt không."Anh mỉm cười chỉnh lại quần áo.

Cô lườm anh một cái ra lệnh."Hừ...Cổng em đi."

Anh bật cười về ngang ngược của cô xong cũng ngoan ngoãn cúi người cho cô trèo lên.Lát sau những người dân qua lại cũng tản dần đi.Trước khi đi bọn họ còn mỉm cười nhìn nhau thầm chúc phúc cho cô và anh.Đây cũng chính là đặc điểm văn hóa rất hay của người phương Tây.

Trên đoạn đường trở về căn hộ thì cả anh và cô đều yên tĩnh không nói gì.Anh chậm rãi sai bước trên đường không vì trên lưng có một người khác mà mệt mỏi.

Cô thì nghịch mái tóc anh hoặc ngắm dòng người qua lại.Tay vờn vờn mái tóc hơi màu bạc của anh.Thoáng mỉm cười chọc chọc vào má anh."Lục Hàn, anh từng thích ai chưa?"

Anh sững người ra rồi im lặng một hồi không lên tiếng.Cô nghĩ bản thân đã chạm tới chỗ khúc mắc của anh cũng im lặng ngoan ngoãn nghịch tóc anh.

Nhưng sau đó anh lại khiến cô ngạc nhiên khi dịu giọng đáp."Có.Nhưng cô ấy không thích anh."

"Ồ."

Cô cũng chẳng biết nói gì nữa. Bản thân khi này khỏi chỉ là tiện mồm cũng như hơi tò mò về tình trường của anh. Lục Hàn từ lúc gặp lại cô thì luôn ở cạnh chăm sóc cô làm đôi khi cô thắc mắc anh đã gần ba mươi tuổi mà vẫn chưa có người yêu sao.

Nhưng lúc nghe anh nói bản thân anh cũng thích một người nhưng người đó lại không thích anh thì tim cô lại nhói lên. Hình như anh cũng như cô, đều thích một người mà mãi mãi chỉ có thể là cái bóng của họ.

Chỉ là cô thật sự thắc mắc ai có thể lọt vào mắt xanh của Lục Hàn. Nếu có cơ hội cô nhất định phải ngắm nhìn kỹ càng một lần.

Lục Hàn đương nhiên biết cô vẫn chẳng biết bản thân anh thích cô lại chỉ im lặng rồi công cô đi trên đoạn đường xa hoa của màn đêm ở thủ đô Úc. Anh thử nghĩ nếu một ngày bản thân nói cho cô biết thì cô sẽ phản ứng ra sao, mọi chuyện sẽ như thế nào. Xong cuối cùng anh cũng không dám nói vì anh sợ sẽ đánh mất cô.

Cô gái ngốc!

Cả đoạn đường lại là sự im lặng của anh và cô. Dòng người qua lại cũng hòa hai người họ vào. Lục Hàn nhìn nhiều đôi tình nhân đi qua nhìn lại bản thân và cô. Rõ ràng với cô họ mãi là anh em.

Anh thử nghĩ nếu năm ấy anh không rời đi cùng gia đình có lẽ cô cũng sẽ không quen Vũ Trác Nghiên hoặc anh tìm gặp cô sớm hơn thì có lẽ thanh xuân của cô cũng không đau khổ vì Thiên Vũ.

Nhưng đây cũng là một chữ nếu.

"Em yêu Vũ Trác Nghiên hay yêu Thiên Vũ hơn?" Giọng anh êm êm hoàn toàn không cho người ta đoán được suy nghĩ của anh.

Cô chưa từng đặt Vũ Trác Nghiên và Thiên Vũ ra cân đo đong đếm bao giờ nên quả thực có phần khó nói. Một người là tình yêu trong sáng nhất không một chút toan tính. Một người là thanh xuân mà cô chạy theo. Hai người họ không ai hơn ai cả vì họ không cùng một thời điểm, không cùng một cảm giác.

Nếu với Vũ Trác Nghiên anh cho cô hiểu thế nào là sự hạnh phúc, sự vui vẻ nhất khi yêu. Cho cô tình yêu học sinh ngây ngô, trong sáng, thuần khiết mà ai cũng mong ước. Cho cô cảm nhận được mọi ánh mắt luôn ghen tỵ với cô. Nhưng cũng chính khi ấy anh nói chia tay rồi đột ngột biến mất khỏi cô. Khi ấy dù họ cùng ở trong một thành phố, ngày ngày gặp nhau nhưng lại chẳng bao giờ chạm mặt. Đôi lúc cô cũng thật khâm phục khả năng tránh mặt của anh. Hơn thế nữa, tuy chia tay là do anh nói trước vậy mà chính anh lại công bố với học sinh toàn trường là cô đá anh. Lúc nghe xong tin ấy cô khóc cả một ngày.

Việc bị đá ảnh hưởng tới danh dự của một nam nhân, nhất là một nam thần đầy tài năng như Vũ Trác Nghiên. Anh tuy rời bỏ cô nhưng lại cho cô toàn bộ danh dự của anh.

Còn với Thiên Vũ lại là sự tủi nhục khi cô lại thích bạn trai của bạn thân. Rồi sau đó lại thay người bạn thân đó vào lễ đường. Thử hỏi đã có bao nhiêu lời cay độc chĩa vào cô. Nhưng khi ấy việc Thiên Vũ làm lại là cố gắng tìm kiếm Kiều Ngân Anh chưa một lần nghĩ tới cảm nhận của cô.

Có lẽ học cũng sẽ chẳng có Tiểu Lãnh nếu như không bị cảm nặng do một lần đi tìm kiếm Kiều Ngân Anh. Cô túc trực cạnh anh ba ngày liên tiếp lại khiến anh cuối cùng có cảm tình với cô mà chấp nhận thử mở lòng. Rồi một lần đi uống rượu với bạn bè mà anh say rượu tưởng nhầm cô là cô ta mà cùng nhau làm chuyện đó. Sau lần đấy anh cũng tự cho mình quyền được hưởng đặc quyền của người chồng.

Dù thế thì đã sao. Những bài báo nói về cô bằng những lời lẽ cay độc vẫn xuất hiện. Còn anh vẫn thờ ơ với nó. Cũng may khi ấy anh hai cô về nước thấy chuyện này liền thu mua cổ phần hầu hết các công ty đăng bài báo đó rồi dùng quyền hành xóa nó đi.

Cuối cùng Thiên Vũ để lại cho cô cái gì ngoài một con tình trùng giúp tạo ra Tiểu Lãnh.

"Nếu em nói yêu anh thì sao?" Kỳ Tuyết mỉm cười, vờn vờn mái tóc của Lục Hàn.

Anh cũng biết rõ cô đang cố đổi chủ đề nhưng lòng vẫn vui mà nhếch khóe miệng rồi tiếp tục cõng cô gái ngốc trên lưng và căn hộ của họ.

_____ Lời tác giả _____

A Diệp: Vì lão già mình lại lười đăng bài rồi ==!!! Hí hí, đùa thôi sẽ cố nha.

Bạn đang đọc truyện *Ngìng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Em gái nhỏ

Kỳ Tuyết dụi dụi mắt vừa ngái ngủ vừa đi xuống lầu.Hôm qua cô ngủ muộn nên thiếu ngủ.Nếu không phải vì đã hẹn với Lục Hàn đi xem lễ hội hoa thì cô chắc chắn sẽ không dậy sớm vậy.

Vừa xuống lầu, cô đã ngửi được mùi thức ăn thơm nức từ phòng bếp bay ra.Khi bước vào trước mắt cô quả nhiên hiện ra một khung cảnh mộng mơ có thể khiến trái tim bao thiếu nữ đổ rạp xuống.

Nó chính là ảnh Lục Hàn đang bung thức ăn.Trên người anh là chiếc tạp dề màu tối kết hợp hài hòa với áo sơ mi trắng và quần âu của anh.

"Lục ca ca!"Lâu rồi không gọi vậy tới chính bản thân cô cũng có chút không quen.Từ khi gặp lại anh tới giờ hầu như cô đều quen gọi anh là Lục Hàn.

Lục Hàn đặt đĩa thức ăn cuối cùng xuống bếp mắt hơi nheo lại nhìn thân hình nhỏ nhắn vừa bước vào phòng bếp kia.

Cô mặc một chiếc áo Hoodie dài che đi quần đùi cô mặc bên trong.Mái tóc dài được thả ra mọi hôm cũng được buộc gọn lên cao làm tôn lên gương mặt xinh đẹp của cô.Thoáng nhìn qua thì cô như một thiếu nữ mười tám tuổi chứ không phải bà mẹ một con.

"Ngồi xuống ăn sáng đi."Lục Hàn vắt chiếc tạp dề lên ghế rồi ngồi xuống.Vừa rồi còn nghĩ lát làm sao gọi được cô dậy bây giờ cũng bớt một việc.Vì biểu hiện mỗi buổi sáng của cô vô cùng tệ dù đã lớn vậy.

"Tuân lệnh!".Kỳ Tuyết cười tinh nghịch rồi nhanh chóng ngồi xuống đối diện Lục Hàn.

Lục Hàn bật cười rồi bới com cho cô.Đôi khi anh quả thực thắc mắc Tiêu Thành làm cách nào có thể khiến cô trở thành nhà thiết kế có tiếng vang lớn rồi ngồi lên ghế chủ tịch Kỳ Liên dễ dàng vậy.Nó không phải quá kỳ lạ với người như đứa trẻ là cô sao. Nói đến Tiêu Thành, người này quả thực không phải con người đơn giản nhưng lại chịu làm dưới trướng Kỳ Tuyết. Anh từng thử điều tra cậu ta nhưng chẳng bao giờ có kết quả. Cũng may người này lại toàn tâm toàn ý với Kỳ Tuyết, hết mực trung thành nên anh cũng yên tâm phần nào.

Sau khi bữa cơm kết thúc với tính lười vốn có của cô thì không có lý nào Kỳ Tuyết chịu rửa bát nên cũng là Lục Hàn dọn dẹp.Còn cô gái nào đó sau khi ăn no bụng liền ra phòng khách ngồi xem ti vi.

Tới lúc Lục Hàn dọn dẹp trong bếp xong thì phòng khách lại bị cô bày bừa loạn hết nên.Cuối cùng anh cũng chỉ đành lắc đầu kéo cô ra ngoài tiện thể gọi điện cho người giúp việc anh thuê chuyên để tới căn hộ này dọn dẹp vào tất cả các ngày.

Lúc hai người bọn cô xuất hiện ở lễ hội hoa thì đã có rất nhiều người tới rồi.Từ trẻ tới già ai cũng trò chuyện vui vẻ làm không khí náo nhiệt càng lúc càng tăng lên.Đi một đoạn có cảm giác mấy cô nữ sinh đang chỉ trỏ họ xong cô cũng không nghĩ gì nhiều mà ngắm nhìn những bông hoa khoe sắc.Đột nhiên Lục Hàn nói cô điện thoại nên phải ra ngoài nghe.

Như thế anh coi cô là đứa nhỏ nên trước khi đi vẫn không an tâm về cô mà còn chần chừ."Không được đi đâu, đợi anh một lát rồi anh quay lại.Lát về mang thêm cho em đồ ăn vặt và nước uống."

Sau một hồi lải nhải vì điện thoại kêu liên tục nên anh như thế bị cưỡng ép rời đi.

Cô bật cười nhìn bóng lưng anh hòa dần vào dòng người rồi tìm chỗ gần đó ngồi xuống.Lục Hàn cũng thật là.Cô cũng còn nhỏ đâu mà anh luôn lo lắng thái quá vậy.Nhắc này nhắc kia còn không cho cô đi khỏi đây mà phải đợi anh nữa.

"Xin chào."

Cô ngẩng đầu lên là ba cô gái trông còn khá trẻ.Chắc họ đang là sinh viên.Nhìn vẻ thân thiện của họ cô cũng không có lý nào tỏ ra khó chịu mà thân thiện đáp lại."Xin chào.Có chuyện gì sao?"

"Em gái nhỏ.Người vừa này là anh trai em đúng không, anh ấy có bạn gái chưa vậy?"Một cô gái mỉm cười thân thiện trả lời cô.Hai cô gái còn lại cũng có vẻ vô cùng mong trả câu trả lời này của cô.

Kỳ Tuyết ban đầu còn hơi bất ngờ với từ "em gái nhỏ".Cô chắc chắn hơn tuổi họ đã vậy là mẹ một con sao còn có thể gọi như vậy.Nhưng nếu đã khen cô thì cô cũng vui vẻ chấp nhận mà hòa theo họ.Chẳng phải họ là đang có ý với Lục ca ca trắng trẻo, đẹp trai nhà cô sao.

"Anh ấy chưa có bạn gái."Cô cảm thán trong lòng.Cô là trả lời về sau chứ không có ý trả lời về là em gái của Lục Hàn không nên quy ra cô cũng không nói dối.

Ba cô gái kia nghe xong mắt như lóe sáng mà thân thiện ngồi xuống cạnh cô sau đó một cô gái lên tiếng."Vậy anh trai em thích mẫu người như thế nào?"

Lục Hàn thích mẫu con gái như thế nào sao.Việc này làm sao cô biết được nên cô cũng thành thật lắc đầu.Ba người họ có vẻ cụt hứng chút xong liền hỏi sáng những vấn đề khác như anh thích màu gì, ăn gì, thích chơi môn thể thao gì...

Đúng lúc họ vừa định hỏi tới đoạn phương thức liên hệ thì Lục Hàn quay lại.Trên tay anh là túi đồ ăn vặt, gương mặt lãnh đạm nhìn về phía cô.Ba cô gái kia nhìn vẻ mặt lãnh đạm không như khi này anh chăm sóc cô liền sợ hãi mà tạm biệt cô rồi rời đi.

Anh nhìn ba cô gái kia rồi đi cũng chậm rãi ngồi xuống cạnh cô, đưa cho cô túi đồ ăn vặt."Ai vậy?"

"Fan hâm mộ của anh đó.Công nhận mị lực của anh lớn thật."Kỳ Tuyết lấy gói khoai tay chiên trong túi ăn vặt ra bóc ăn.

Lục Hàn hơi nhũn mày sau đó gật đầu."Ồ."

Cái vẻ hồ hững của anh làm cô không nhận được mà muốn đánh anh.Đây là kiểu kiêu ngạo do được khen nhiều quá sao.

Cô lấy một miếng khoai tây chiên bỏ vào miệng vô cùng miễn nguyện mà thưởng thức."Thật ra họ còn tưởng em là em gái anh nữa.Đã vậy còn gọi em là em gái nhỏ."

Lục Hàn nghe xong mà bật cười xoa đầu cô giúp cô cảm túi đồ ăn vặt chưa dùng tới."Vậy sao.Bọn họ mắt có vấn đề rồi."

Tuy nói vậy nhưng Lục Hàn biết rõ mắt của mấy người kia không vấn đề. Đơn giản vì trang phục trên người cô rồi cùng vẻ năng động đáng yêu toát ra ấy thì mấy ai đoán được tuổi thật của cô.Hay cả chuyện cô có một đứa con năm tuổi. Đến ngay cả anh nếu không biết rõ cô cũng thì cũng khó mà đoán được.

_____ Tác giả _____

A Diệp: Xin lỗi, xin lỗi mọi người nhiều.Hôm qua ngủ quên từ sớm nên đăng chậm so với lịch.Thành thật xin lỗi! Mai sẽ đúng giờ nha.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Tai nạn

Kỳ Tuyết cùng Lục Hàn đi dạo tiếp quanh lễ hội hoa.Những loài hoa ở đây đều được sắp xếp rất công phu, tỉ mỉ.Từng tầng, từng loại của nó có tới hàng triệu bông hoa đang khoe sắc.

Cô dừng chân lại nơi những bông hoa Tulip đang khoe sắc.Nếu cô nhớ không lầm hoa Tulip là loài hoa biểu tượng về tình yêu.Mỗi sắc của nó lại nói về một loại tình yêu. Cô rất thích loại hoa Tulip xanh. Nếu màu xanh tượng trưng cho sự yên tĩnh và thanh bình thì hoa Tulip xanh cũng vậy.Nó tượng trưng cho niềm tin, sự chân thành và chung thủy trong tình yêu. Cô chính là cần tình yêu như vậy.Không cần quá mãnh liệt hay phô trương chỉ cần cùng người mình yêu cùng nhau trải qua những ngày êm đềm.

Lục Hàn thật sự là chàng trai tốt, mẫu người chuẩn của gia đình.Anh không nông nổi như Vũ Trác Nghiên.Không thiếu quyết đoán như Thiên Dực.Lại càng không độc đoán như Thiên Vũ. Chỉ có một điều cô mãi không hiểu được chính là tài năng che giấu cảm xúc của anh.Đôi khi cô cảm nhận anh thích cô.Lúc lại thấy hình như không phải.Đôi khi cô cũng quá mơ hồ.

Cô ngẩng đầu nhìn anh.Lục Hàn này giờ luôn theo sau cô nhưng lát lại nhìn vào điện thoại vì tin nhắn liên tục gửi tới.Cô đương nhiên biết anh đang xử lý chuyện công ty vì anh là ông chủ của Lục Thị không như cô chỉ quản lý chi nhánh bên Trung Quốc của Trust.

"Lục Hàn, hay chúng ta quay lại thành phố A.Hình như anh còn nhiều việc phải xử lý."Cô đã nghĩ rất nhiều rồi vẫn phải vừa do dự vừa lên tiếng.

Anh cất điện thoại vào trong túi.Do khoảng cách chiều cao giữa cô và anh tương đối lớn nên tầm mắt anh chụp xuống để quan sát cô."Không sao.Làm việc nhiều cũng phải có ngày nghỉ.Không có anh giá cô phiếu Lục Thị cũng chẳng giám ngay được.Nhân viên công ty cũng không phải thuê về làm cảnh."

Cô ngẩng đầu quan sát anh rồi cảm thán.

Thật ra anh cũng không phải thành thật như vậy đâu Lục Hàn.Ai không biết nhân viên Lục Thị toàn những người ưu tú của ưu tú.So với họ có khi cô còn kém xa.Ở Lục Thị, để được vào làm còn khó hơn lên trên trời.Tới ngay cả chức vụ lao công hay bảo vệ còn phải tranh giành nữa.Nhìn lại Trust dưới sự điều hành của anh hai cô thì...

Vô cùng hứng thú.

"Không phải em thích hoa Tulip xanh sao.Phía trước có mấy quầy bán hoa, tới đó mua một chậu cây về."Lục Hàn hiện rõ ý cười cùng sự cưng chiều với cô.

"Lục ca ca là tốt nhất!" Cô tươi cười nhìn anh nhưng có cả sự nịnh nọt đâu đó.

Anh quen tiểu nha đầu này lâu vậy còn không hiểu ý của nó sao.Chỉ cần có lợi cho bản thân thì lời ngon ngọt sao cũng có thể nói ra. Đôi khi anh lại hận bản thân mình hiểu cô quá rõ.Để đôi khi không cảm nhận được chút thành tựu."Mua xong sẽ cho người chăm sóc thật tốt để mang về thành phố A cho em."

Cô cười ái ngại rồi kéo tay anh đi về phía trước.Nhanh như vậy là bị anh lật mặt thật ngại mà. Lục Hàn trước bị cô quây phá, giờ tính tiểu thư muốn gì được lấy chưa từng oán trách một câu.Anh luôn vậy, luôn lắng nghe rồi làm theo mọi thứ cô muốn.Chỉ tiếc ở khoảng thời gian thanh xuân anh lại chẳng có anh ở cạnh.Nếu anh về sớm hơn thì...

Tôi chính cô cũng chẳng biết nếu anh trở về tìm cô sớm hơn thì sẽ sao. Vì cô không muốn trả lời vấn đề gây khó cho bản thân và nó cũng sẽ chẳng thể xảy ra.

Cô kéo tay anh tới sạp hoa gần nhất dừng lại. Lục Hàn bị cô ép buộc phải cùng cô chọn hoa rồi chọn chậu cây. Rõ ràng chỉ mấy cây hoa nhưng cô lại mắc một căn bệnh là đôi khi đòi hỏi sự hoàn hảo quá đáng. Cũng may nó chỉ xuất hiện một vài lúc nên không gây phiền phức nhiều quá.

"Lục Hàn, cây này đẹp hay cây này đẹp hơn?" Cô đưa hai cây hoa tới trước mặt anh. Gương mặt đầy vẻ hứng thú của cô. Bây giờ cô hăng hái liên tiếp hỏi anh.

Anh nhìn qua hai cây hoa Tulip xanh trên tay cô, căn bản chúng có khác nhau chỗ nào đâu mà phải chọn. Nhưng nhìn vẻ mặt hăng hái của cô lời muốn nói ra anh cũng đành thu lại. "Em thấy cây nào đẹp thì chọn cây đó."

"Hừ." Cô không thèm để ý tới anh nữa, thật mất hứng. Lục Hàn tuy cưng chiều cô nhưng lại không hứng thú với thứ cô hứng thú nhưng lại cũng không muốn làm cô thất vọng.

Lúc cô đang chăm chú chọn hoa thì có tiếng súng vang lên. Gương mặt của Kỳ Tuyết tái xanh lại nhìn sang Lục Hàn. Gương mặt anh lúc này hoàn toàn biến sắc. Không ngờ lại có vụ xả súng xuất hiện. Lúc cô còn chưa kịp phản ứng gì thì Lục Hàn đã đi tới chỗ cô kéo cô vào lòng anh.

Mọi du khách xung quanh bắt đầu chạy toán loạn. Tiếng la hét khắp nơi vang lên hòa cùng tiếng súng.

Kỳ Tuyết cả người run lấy bầy. Từ sau lần Vũ Trác Nghiên đỡ súng thay cô làm cô lại nhớ lại chuyện năm ấy mình bị bắt cóc tới Châu Phi. Tiếng súng rồi máu luôn là ám ảnh lớn nhất trong đời cô. Cứ tưởng chừng sẽ quên đi nhưng dạo gần đây nó lại ám ảnh cô mỗi khi cô chọn nết.

"Không sao đâu. Cứ nhắm mắt lại mọi chuyện đã có anh rồi." Lục Hàn nhận ra sự khác thường của cô liền chậm rãi vỗ về cô. Anh thật không ngờ lại có cuộc xả súng xảy ra ở Canberra. Nó tuy là thủ đô Úc nhưng quá yên bình và ít sự kiện tới mức nhiều người còn không biết đây là thủ đô của Úc. Bất chợt anh nghĩ ra gì đó. Gương mặt tối lại, một tay vỗ về cô tay còn lại nắm thành quyền. Chẳng lẽ bọn họ lại ngang nhiên ra tay như vậy. Lần này không thể nào tự nhiên lại có cuộc xả súng như vậy. Nhưng lần này chắc chắn sẽ kinh động tới chính quyền nước Úc nên chắc chắn tên chủ mưu cũng xuất hiện.

"Kỳ Tuyết, bây giờ tình hình không ổn lắm. Em chạy theo bọn họ trốn trước đi. Anh có chút việc lát đuổi theo em." Lục Hàn vuốt mái tóc của cô mỉm cười ôn hòa. Anh chỉ mong cô có thể thoát ra là tốt rồi. Thân thủ của Kỳ Tuyết cũng không tệ, cũng từng được rèn luyện mấy năm bên Mỹ nên chắc chắn cô có thể chạy thoát.

"Muốn đi cùng đi. Ở đây xảy ra chuyện như vậy anh còn có chuyện gì nữa." Kỳ Tuyết kéo áo Lục Hàn. Cô không muốn anh cũng sẽ biến mất như Vũ Trác Nghiên. Họ hi sinh quá nhiều cho cô rồi.

"Nha đầu, không sao đâu." Anh mỉm cười đẩy cô về phía hai hắc y nhân phía trước họ. Trước khi anh tới đây cũng đã dự tính trước sẽ có chuyện xảy ra nhưng không nghĩ lại là vụ xả súng lớn vậy. Lần trước khi ra tay với cô chỉ có một tên bắn tia từ xa không kinh động lớn lắm. Lần này lại làm lớn vậy nên người anh chuẩn bị không đủ.

Kỳ Tuyết khóc, cô cố vùng vẫy để được buông ra nhưng hai hắc y nhân này sao có thể dễ dàng buông tay như vậy. Trước mắt cô là hình ảnh Lục Hàn đang cười tươi trấn an cô nhưng cô không tin. Nụ cười của anh là muốn cô an tâm rồi đi nhưng sao cô có thể rồi đi được. Cô không muốn bỏ rơi anh, cô không muốn lại một người nữa vì cô mà bỏ mạng.

"Không!" Kỳ Tuyết hét lên. Tầm mắt cô căng ra hét cỡ như không tin vào sự việc xảy ra trước mắt mình.

_____ LỜI TÁC GIẢ _____

A Diệp: Năm mới vui vẻ, cung hi cung hi!!! Hôm chủ nhật khá bận không có thời gian đăng xin mọi người bỏ qua nha. Năm mới chuyện mới, chuyện cũ bỏ qua. Nở nụ cười trên môi.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Cho anh sỏi thận chết luôn.

"Lục Hàn, Lục Hàn,..." Kỳ Tuyết hét lên. Cô như muốn đồ rap xuống xong lại vùng vẫy khỏi hai hắc y nhân chạy tới chỗ Lục Hàn vừa ngã xuống. Ban nãy cô thấy hấn, hấn chính là tên lần trước cô gặp ở hôn lễ của Hàn Thân Dật và Lâm Tử Hà. Hấn chính là người đã bắn viên đạn mà Vũ Trác Nghiên đỡ thay cô. Nhưng tại sao lại vẫn là hấn. Lại là Kiều Ngân Ý sao? Bà ta từ khi nào lại thấu tóm được thế lực của Vũ Gia nhanh vậy rồi.

Cô ôm lấy Lục Hàn, cả người anh lạnh dần đi. Vết máu đỏ loang khắp áo sơ mi của anh. Cả người cô run lên, nước mắt từ khóe mắt càng lúc chạy ra càng nhiều. Khi này tên kia định bắn cô nhưng lại bị Lục Hàn chặn lại. Cô nhìn thấy trước khi ngã xuống anh vẫn mỉm cười với cô. Anh vẫn muốn cô nghĩ anh không sao nhưng rõ ràng anh đã ngã xuống. Tên hắc y nhân kia, hấn biết đã làm nhân vật quan trọng bị thương nên cũng nhanh hòa vào dòng người

tẩu thoát.Nhưng tại sao, tại sao lại tiếp tục đỡ thay cho cô.Anh có thể không cần làm vậy.Anh không cần, anh không cần làm vậy.Cô hoàn toàn không xứng!

Lục Hàn hiểu cô hơn bất kì ai.Anh biết cô đang tự trách bản thân nên cố mỉm cười rồi dùng sức lực còn lại của bản thân lau đi giọt lệ trên khóe mắt cô.Bàn tay anh run lẩy bẩy mãi mới đưa được lên má cô để lau đi những giọt lệ ấy."Nha đầu, ngoan...không... được..khóc.Khó..c sẽ thành... bà cô già...đó."

Giọng của cô ảm áp nhưng càng về sau lại càng nhỏ dần đi.Càng như vậy thì nó lại càng như những con dao nhỏ khứa vào tim cô.Nụ cười của anh vẫn vậy, ảm áp như tỏa ra một tia hi vọng cho cô.Nhưng tại sao cô lại không thể phần trần hơn.

Kiều Ngân Ý, lại là bà ta.Trên đời này có gì bà ta không dám làm, muốn giết người càng dễ như chuyện trở bàn tay.Đơn giản vì bà ta có Vũ Gia ở phía sau, có Thiên Gia làm chỗ dựa.Dù chính quyền muốn điều tra nhưng ai không biết đám người trên thương trường quan hệ với đám quan chức đó còn tốt hơn với người nhà họ.Chỉ một vụ xả súng họ hoàn toàn có thể đổ cho lũ người phản động để qua chuyện.Họ lại càng có cơ để huy động lực lượng sớm tiêu diệt lũ người phản động đó.

"Được, em không khóc nữa.Anh nói đi, anh biết trước việc này rồi đúng không? Anh với Vũ Trác Nghiên đang giấu em chuyện gì?"Cô nén nước mắt mình lại.Đúng vậy, cô càng không được khóc.Bây giờ cô phải ở cạnh anh, không rời nửa bước.Cô sẽ không để anh biến mất như Vũ Trác Nghiên, chắc chắn không để lạc mất tung tích anh.

"Nha đầu,...sau...này phải...thật...cẩn thận."Lục Hàn mỉm cười với cô. Vũ Trác Nghiên dùng mạng cậu ta để cứu cô, cậu ta hi sinh thầm lặng cũng không muốn cô biết sự thực thì anh cũng làm được. Kiếp này chỉ cần cô hạnh phúc là đủ rồi.Mọi chuyện không cần nghĩ tới nữa.

Rõ ràng Lục Hàn đang giấu cô.Anh cũng như Vũ Trác Nghiên luôn coi cô là đứa trẻ mà bảo vệ.Cuối cùng là có chuyện gì mà họ đều không nói ra. Người đứng sau có phải không chỉ mình Kiều Ngân Ý.Vậy phía sau còn ai nữa, là kẻ nào?

"Chúng ta đi bệnh viện rồi quay lại Mỹ tinh dưỡng.Ở đó công nghệ đều tốt nhất.Anh sẽ nhanh khỏi lại thôi."

"Được."

Sau khi quay trở lại Mỹ mọi việc của Lục Hàn từ sinh hoạt tới ăn uống đều bị cô kiểm soát mọi lúc. Mọi người nhìn vào nghĩ cô quan tâm, muốn đền ân đáp nghĩa với anh nhưng Lục Hàn lại nhìn ra cô sợ anh lại biến mất như Vũ Trác Nghiên.Mấy tháng qua có khi nào cô không tìm tung tích cậu ta.Một phát súng đó, thời gian đó ở cạnh cậu ta căn bản chính tạo thành nút thắt trong lòng cô.Tuổi trẻ Kỳ Tuyết hận Vũ Trác Nghiên thì đã sao.Trưởng thành cô lại càng lúc càng phát hiện ra khi ấy cậu ta có nguyên nhân riêng.Rồi cậu ta lại dùng thân mình bảo vệ rồi.Như vậy cũng đủ để cả đời này Kỳ Tuyết không thể nào quên đi cậu ta.

Đây mới chính là thứ mà mọi nam nhân theo đuổi.Cả đời không quên.

"Được rồi nha đầu.Anh cũng sắp bình phục rồi em không cần ngày nào cũng gọi bác sĩ tới kiểm tra rồi còn đích thân nấu canh tắm bỏ đầu."Lục Hàn bật cười với vẻ lo lắng chạy qua chạy lại của Kỳ Tuyết mấy tháng nay.Cô như bị tăng động mà không có lúc nào ngồi yên.

Cha mẹ anh sợ cô quá sức muốn kêu cô nghỉ ngơi liền bị cô dùng vài ba câu đưa họ về nghỉ ngơi trước.Cha mẹ và anh hai cô biết tin liền cùng Tiểu Lãnh quay lại Mỹ thăm nhưng cũng bị cô đuổi về nhà không được ở lại chăm sóc.Làm liên tiếp mấy tháng ngoài gương mặt cô ra anh chẳng còn mấy khi nhìn thấy ai.

"Chưa bình phục vẫn là bệnh nhân.Người tự hại bản thân mình bị thương như anh không có quyền lên tiếng."Cô trừng mắt với anh rồi lại tiếp tục công việc gọt hoa quả của mình.Cô không an tâm một ai tới đây giúp cả.Nhờ họ bị gài vào thì sao.Hôm ai biết trước được tất cả.

"..." Rõ ràng là anh vì cứu cô sao cứ như thành tội phạm vậy. Cô cái gì không giỏi nhưng anh thấy giỏi nhất là đổi trắng thay đen. Tự dưng biến anh thành người có lỗi khiến cha mẹ anh lần nào tới cũng mắng anh một trận đã rồi mới rời đi.Chỉ là anh hiểu rõ cha mẹ anh trước giờ chưa nắm thóp của anh để mắng mỗ bao giờ.Từ khi anh tiếp quản Lục Thị họ cũng bị anh quản luôn nên có cơ hội liền mượn gió bẻ măng xả giận một thể.

Anh lướt qua dáng vẻ đang cẩn thận gọt hoa quả của cô cũng không đành lòng chọc giận người chăm sóc anh mấy tháng qua nên ngoan ngoãn lấy cuốn tạp chí kinh tế ra đọc.Bỗng anh lại nhớ tới vụ xả súng kia.Sau một đêm vụ xả súng đó kinh động nhiều nước ở khu vực châu Á rồi lan khắp toàn cầu.Trước giờ xả súng không phải không có nhưng lại lần đầu xuất hiện ở châu Á thì lại vô cùng hiếm gặp.Nhưng rất nhanh chính quyền cũng tham gia điều tra rồi toàn bộ đều chỉ về phía phần tử khủng bố.Công nhận đám người này làm cũng nhanh gọn mà sạch sẽ không hề để lại chút dấu vết nào.

"Kỳ đại tiểu thư! Hiện tại có thể đi nhà vệ sinh được không?"Anh bây giờ phải cách xa cô một lát để gọi điện cho đám thuộc hạ hỏi chuyện nhưng ngày nào cô luôn cạnh anh.Tới mức khi đi vệ sinh cũng kêu Kỳ Nghiên hoặc Tiểu Lãnh tới canh anh.Bây giờ họ chưa tới nên nhân cơ hội tìm cách ở một mình.

"Cho anh sỏi thận chết luôn."Kỳ Tuyết ném cho anh một cái lườm rồi mang đi hoa quả vừa bỏ xong tới cho anh.

Tưởng cô không biết âm mưu của anh sao.Muốn ở một mình sao.

Mơ đi!

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Mẹ yêu!

Anh lấy một miếng táo ăn nhưng lát một lại nhìn về phía cô. Không thì lại giả vờ ho mấy cái. Kỳ Tuyết cuối cùng cũng bị thu trước Lục Hàn mà đỡ anh về phía nhà vệ sinh. Viên đạn kia bắn không vào chỗ hiểm nhưng lại vào ngay chân của anh nên khiến Lục Hàn di chuyển có chút bất tiện. Trước khi đóng cửa giúp anh cô còn cẩn thận nhìn xung quanh xem có kẻ nào không rồi mới an tâm đóng cửa lại. Anh thật sự nhìn từng hành động của cô mà nghĩ bản thân mình thà cứ mất tích như Vũ Trắc Nghiên có khi còn tốt hơn bây giờ.

Tới khi cô rời đi anh mới có chút yên tĩnh mà lấy điện thoại vừa lên giấu vào người khi nãy bấm gọi. Lát sau đầu dây bên kia đã phát ra tiếng quen thuộc của thư ký Lưu, người mệnh danh là tay trái của anh. "Chủ tịch, ngài có gì dặn dò vậy?"

"Hắn sao rồi? Nếu không còn gì nữa thì kêu hắn xuất hiện đi. Bên kia hành động rồi, chúng ta càng phải đẩy nhanh tiến độ hơn."

"Lục Tổng cứ yên tâm. Mọi thứ đã được đẩy nhanh tiến độ."

"Vậy được rồi. Cẩn thận đừng để lộ hành tung." Anh cười lạnh đậm tắt điện thoại. Nếu bọn họ hành động chậm chút ít nhất anh còn cho họ thời gian sống thêm mấy tháng nữa nhưng xem ra họ chán cuộc sống này rồi. Vậy cũng không thể trách anh máu lạnh vô tình. Có trách nên trách bọn họ ra tay không đúng lúc.

"Lục Hàn, anh xong chưa?" Giọng nói của cô vọng vào. Cô mấy ngày nay luôn sợ chỉ cần rời mắt khỏi anh là anh sẽ biến mất. Bây giờ anh đang dần hồi phục càng phải chăm sóc kỹ hơn.

Lục Hàn thờ dài. Anh mới có vào nhà vệ sinh mấy phút thôi mà cô có cần lo lắng tới vậy không. Ngày tháng tới khi khỏe lại của anh thật khó sống đây.

Đi được anh ra ngoài cô cũng phát hiện ra anh lên mạng điện thoại vào trong đó liền vô cùng nhân từ mà giáo huấn anh một trận. Sau đó cô lại rất ngang nhiên tịch thu điện thoại của anh.

Lục Hàn nhìn theo bóng lưng cô rời đi cùng chiếc điện thoại của bản thân mà thờ dài. Anh thấy cô thật sự càng ngày quá đáng nhưng cũng chẳng thể làm gì ngoài lấy báo ra đọc. Vậy mà vừa định tìm báo cũng phát hiện ra bị cô dọn luôn rồi. Kỳ Tuyết quả thực muốn cách ly anh với xã hội bên ngoài.

Cũng may sự việc ấy cũng không diễn ra quá lâu khi sau một tuần từ ngày hôm đó thì anh đã được xuất viện. Trở về nhà mọi thứ cũng không thay đổi lắm vì thời gian lúc ở nhà của anh tại Mỹ vô cùng ít. Có khi còn mấy tháng không về nên nhìn sao cũng xa lạ.

Bước xuống xe, trước mắt anh là hai hàng người hầu đã đợi sẵn ở đó. Vừa thấy anh họ liền đồng thanh nói. "Chào mừng cậu chủ trở về nhà!"

Anh với cảnh tượng này cũng quen thuộc rồi cũng chẳng xa lạ. Kỳ Tuyết theo sau anh nhìn bọn họ rồi nói nhỏ đủ hai người nghe thấy. "Gia đình anh lần nào em tới cũng có cảm giác tới nhà hoàng tộc vậy. Làm gì cũng phô trương, xa hoa."

Anh mỉm cười cốc đầu cô rồi kéo đi. "Vì mẫu thân đại nhân nhà anh là người có dòng máu hoàng gia Anh. Bà ấy chịu lấy cha anh rồi bỏ quên gia đình mình nhưng sẽ không chịu bỏ quên lối sống xa hoa đấy."

Nói tới mẹ của Lục Hàn quả thực cô có chút hoài nghi lời anh nói. Mẹ Lục Hàn đúng thật là người dòng dõi hoàng gia Anh. Nhìn vào bà lúc nào cũng toát ra vẻ sang trọng quyền quý khó ai sánh bằng. Nhưng nếu ở cạnh thì lại thấy bà là con người dễ gần, hiền hậu. Nếu ngôi nhà này được trang trí theo sở thích của bà thì chắc cũng là do người cha cuồng vợ kia của Lục Hàn làm rồi. Cha của anh tuy là nhân vật hồ phong, hoán vũ trong giới tài chính nhưng cũng là người có danh vọng vợ nhất. Dù sánh ngang với cha cô. Người ngoài đều nói nam nhân giàu có, địa vị cao thì thích nuôi tiểu tam nhưng nhìn vào cha cô và cha Lục Hàn thì họ phải suy nghĩ lại đôi chút.

Nhưng cũng không thể phủ nhận rằng nơi ở của Lục Gia quả thực vô cùng đẹp. Biệt thự giác vàng với nội thất bên trong như một cung điện nguy nga với mọi thứ đều giác vàng hoặc làm bằng vàng. Để bước vào được nơi này thì lại phải đi qua mấy tầng bảo vệ rồi máy quét. Nơi này mà xảy ra được án mạng cũng quả thực là kì tích.

Cửa lớn mở ra. Bên trong mọi thứ đều một màu vàng óng ánh. Ở sofa đã có cha mẹ Lục Hàn, cha mẹ cô, anh hai, Thiên Dực và Tiểu Lãnh đang ngồi nói chuyện rất vui vẻ. Vừa thấy cô Tiểu Lãnh liền nhảy khỏi người cha Lục Hàn mà chạy tới ôm chầm lấy Lục Hàn. "Lục thúc thúc!"

Hai con mắt của cô dẫn ra không tin vào mắt mình. Đây là đứa con trai của cô sao. Mẹ con họ lâu ngày không gặp, vừa gặp lại nó lại chạy tới ôm chầm lấy Lục Hàn đầy vẻ thương nhớ. Cô thật nghi ngờ bản thân mình có nhận nhầm con không mà lại có đứa con như tiểu quý này chứ.

Cô đi nhanh tới ngồi cạnh Kỳ Nghiên gương mặt hơi chút cáu gắt. Kỳ Nghiên nhìn ra tính cách đôi khi vẫn như đứa trẻ của em mình càng muốn trêu chọc. "Xem ra Tiểu Lãnh nên đổi sang họ Lục rồi."

"Nó có khi nào nhớ mình họ Kỳ đâu." Cô mới không thèm nhận đứa con đó. Lúc trước có Thiên Vũ thì lúc nào cũng bám anh ta giờ lại chuyển sang Lục Hàn. Hừ!

Mọi người trong phòng khách nhìn nhau ai nấy đều bật cười. Mẹ con Kỳ Tuyết chỉ cần cả cạnh nhau là như tấu hài cho mọi người xem vậy. Ngày nào cũng là một câu chuyện cười đặc sắc.

Lục Hàn nhận ra sự ghen tỵ của cô liền mỉm cười nói nhỏ vào tai Tiểu Lân. "Mẹ con đang ghen với thức đó. Trêu chọc mẹ con vừa thôi không theo thức tới nay con phải ở lại chỗ ta rồi."

"Con biết mà." Tiểu Lân cười gian tà với anh một cái. Cậu còn không hiểu mấu thân của cậu sao. Chỉ là cố tình muốn chọc mẹ chút để mẹ cậu cảm nhận được vẫn còn đứa con trai này chứ đừng bỏ đi biệt tăm biệt tích mấy tháng liền không thèm quan tâm cậu.

"Mẹ yêu!" Giọng ngọt ngào đầy đường mật của Tiểu Lân vang lên. Bàn tay nhỏ nhắn chạy tới ôm mẹ cậu. Cả người như muốn nhào vào lòng Kỳ Tuyết.

Kỳ Tuyết trừng mắt với cậu, hai tay cô捏 hai má bánh bao của con trai cô. Nụ cười thân thiện hết mức có thể hiện ra. "Cậu nhóc, cậu có quen ta sao?"

Tiểu Lân bị捏 đau tới nhú mày lại liền không vừa mà nhồm lên捏 má lại mẹ cậu. Nụ cười của một thiên thần nhỏ hiện ra. "Tiểu Lân thương mẹ. Mẹ tới con mình còn quên vậy là đã tới thời kì mãn kinh rồi."

Hắc huyền trên mặt Kỳ Tuyết hiện rõ. Thằng nhóc này học gì không học lại học được cái mồm lòi nào nói ra cũng là đao. "Con lăn đi cho mẹ."

Hai tay cô buông má Tiểu Lân ra, hừ một cái rồi quay mặt đi chỗ khác. Nhà cô thật vô phúc, vô phúc.

_____Lời tác giả_____

A Diệp: Mai là kết thúc kì nghỉ Tết rồi, chúc mọi người đón chào thứ hai, ngày làm mới bằng tinh thần vui vẻ nhất!

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Phát hiện ra anh xấu thật

Sắp tới là giáng sinh nên mọi người quyết định ở lại Mỹ đón giáng sinh xong mới trở lại thành phố A. Không khí ở Mỹ vào những ngày này vô cùng sôi nổi, mọi người đang trong kì nghỉ lễ nên thường cùng gia đình đi picnic hoặc mua sắm nên thời gian này đường phố còn đông và nhộn nhịp hơn bình thường rất nhiều.

Nhưng để có được quyết định này cũng là một vấn đề khó khăn vì cha mẹ Lục Hàn rất thích Tiểu Lân nên muốn để nó ở lại biệt thự nhà họ Lục. Nếu chỉ có mỗi mẹ cô thì vấn đề này dễ giải quyết rồi. Nhưng cha cô với bác Lục lại có mối khúc mắc khó giải quyết nên liên xảy ra cãi nhau rồi tranh chấp. Sau một hồi để cô, Lục Hàn, Kỳ Nghiên và Thiên Dục khuyên giải đã đưa tới thống nhất là tất cả cùng ở lại biệt thự Lục gia. Cha khi lúc ấy còn phản đối vì sao không tới nhà họ Kỳ ở thì lại bị mẹ cô đập tan suy nghĩ ngay. "Cái biệt thự ấy bao lâu rồi chúng ta không ở? Tầng bảo vệ biệt thự không bằng biệt thự Lục Gia. Nơi có tầng bảo vệ cao hơn thì chỉ đủ hai chúng ta ở. Ông còn ý kiến gì nữa."

"Bà..." Kỳ Dục tuy vẫn muốn nói lại vợ mình xong cũng đành im lặng mà nghe lời.

Cô với anh hai nhìn nhau nhìn cười không như những người khác cười thoải mái. Vì vấn đề biệt thự Kỳ gia tầng bảo vệ lỏng lẻo vì hai anh em họ. Cô từ khi theo thầy William thì ít khi ở lại nhà toàn chạy khắp nơi nên Tiểu Lân cũng theo cô. Anh hai quản công ty nên thường tăng ca nên thường về căn hộ gần công ty. Cha mẹ cô cũng không thích ở nơi rộng mà có hai bóng người nên cũng chuyển tới biệt thự nhỏ hơn cho hai người họ. Cô và anh hai thấy vậy cũng đồng lòng chuyển hết vệ sĩ các thiết bị bảo vệ sang biệt thự của cha mẹ. Bây giờ mà cười thì thảo nào cha cô cũng lấy chuyện này ra bắt bẻ cô và anh hai.

Nhưng tuy nói ở chung vậy nhưng chiến tranh vẫn xảy ra từng ngày. Cha cô cùng cha Lục Hàn cứ gặp nhau là cãi nhau. Ban đầu mọi người còn có ý khuyên ngăn nhưng mấy ngày liền nó dần trở thành thói quen làm mọi người cứ mặc kệ. Vì họ dù có cãi nhau nhưng lát sau lại từ hòa hoãn lại. Ai ở trong nhà cũng nhìn ra hai người họ không phải thù địch gì nhau mà là hai ông bạn già đang muốn tạo màu sắc tươi trẻ cho cuộc sống nhau.

Nói thì nói vậy nhưng người có lợi nhất trong chuyện này chắc chỉ có Tiểu Lân. Sắp đến giáng sinh, hai người ông này của cậu cãi nhau bắt phân thắng bại liền kéo Tiểu Lân tới trung tâm mua sắm mua đồ. Ai cũng giành trả tiền bất kì món đồ nào cậu thích. Chỉ qua mấy ngày mà quần gia của Lục gia đã phải chuẩn bị riêng một phòng đựng những đồ đồ đầy cho Tiểu Lân.

Cha cô với cha Lục Hàn mua nhiều vậy đôi khi khiến hai người vợ của họ ở nhà nổi trận lôi đình mà bị mắng sau mỗi lần đó. Cô nhớ hôm qua khi về nhà vừa bước vào nhà đã thấy cha cùng cha Lục Hàn vô cùng hòa bình cùng nhau xem ti vi. Cô kinh ngạc tới mức tự捏 mặt mình một cái rồi chạy lên phòng anh hai hỏi chuyện. "Anh, cha với bác Lục hôm nay có vấn đề gì sao?"

Anh cô vừa đi lăm về gương mặt mệt mỏi nhưng vừa nghe cô nhắc tới cha và cha Lục Hàn khóe miệng không nhịn được mà nhếch lên tạo thành một đường cong. "Chắc bị dọa tới sợ rồi. Nãy anh về nghe mẹ với mẹ Lục Hàn đang giáo huấn cha với bác Lục. Nghe đầu nếu họ hôm nay còn cãi nhau rồi kéo Tiểu Lân đi mua đồ nữa thì cho ra đường ở."

Cô nghe xong không nhịn được mà bật cười."Thật sao? Thảo nào hai người họ hôm nay tình cảm cùng nhau xem ti vi."

"Ừ.Hỏi xong rồi lần ra ngoài cho anh đi tắm.Hay em muốn ngắm thân hình anh hai em."Kỳ Nghiên cúi lòng cả vạt mặt tựa vào ghế.Miệng nhếch lên gian tà. Trêu chọc em gái chính là thú vui khi mặt mũi của anh.

"Anh hai, ảo tưởng quá rồi đó."Cô lè lưỡi với mình rồi đi ra ngoài đóng cửa lại. Vô tình chạm mặt Thiên Dực cũng vừa đi về.Phòng của Thiên Dực ở ngay cạnh phòng anh hai cô nên chuyện này cũng vô cùng bình thường.

"Anh về rồi sao?"Cô vừa nói xong liền muốn thu lại lời mình vừa nói.Cô vừa hỏi câu ngờ ngẩn gì vậy.Sau cái hôm ở bệnh viện anh cô luôn lẩn tránh anh giờ gặp mặt tự nhiên trở nên ngại ngùng khó nói.

Thiên Dực mặt mày cũng mặt mặt mũi mũi như anh hai cô nhưng vừa nghe xong lời cô nói miệng liền cong lên."Đại tiểu thư,không về rồi sao lại xuất hiện trước mặt em được."

"Đại tiểu thư đây muốn hỏi vậy thì sao.Đi tắm đi, hôi chết đi được."Cô vừa nói xong liền chạy mất.Cô mới không ngu ở lại cho Thiên Dực trêu chọc.Trình độ trêu chọc của anh chắc chắn không kém anh hai cô.Trước giờ chỉ có Lục Hàn là luôn bị cô trêu chọc chứ không bao giờ trêu chọc cô.

Cô cũng không ngờ vừa nghĩ tới Lục Hàn thì anh lại xuất hiện trước mắt cô.Mấy ngày không gặp do lịch làm việc trái ngược nhau mà Lục Hàn hình như có vẻ gầy hơn.Nhưng so với khi ở bệnh viện thì phong thái của anh đã quay trở lại.Người đứng đầu Lục Thi, khí thế quả thực khác một trời một vực so với Lục Hàn bị cô quở thúc nẩy thảng ở bệnh viện.

Lục Hàn nheo mày lại quan sát cô gái trước mặt anh.Có mấy hôm không gặp anh có biến thành dị nhân sao mà cô lại nhìn chăm chú, kì quái vậy."Mặt anh có gì sao?"

Bị Lục Hàn đánh tình khôi dòng suy nghĩ nên cô rất nhanh lấy lại vẻ bình thản mọi khi mà mỉm cười vỗ vai anh."Phát hiện ra anh xấu thật."

"..."Biết vậy anh đã không khôi cô mà cứ thế đi ngang qua là xong.

"Lục Hàn, mai là giáng sinh. Lâu rồi anh chưa đón giáng sinh cùng bác trai, bác gái đâu."Cô cười nhẹ với anh rồi đi ngang qua.

Mấy ngày nói chuyện cùng bác gái cô mới biết thì ra từ lúc còn bé khi rời khỏi thành phố A tới Mỹ định cư cùng gia đình thì dọn ra ở riêng.Tuy cùng ở dưới một thành phố nhưng họ lại chưa từng cùng đón giáng sinh hay một cái Tết ở cạnh nhau.Cô cũng hiểu ý mẹ Lục Hàn là muốn khuyên anh lần này sắp xếp công việc cùng đón với họ.

"Mai anh rảnh."Lục Hàn chậm rãi nói rồi cũng bước đi.Âm lượng của anh chắc cũng đủ cho cô nghe thấy rồi.

Ngày mai anh có một buổi kí hợp đồng với một công ty bên Ý nhưng xem ra phải rời lại rồi. Anh cuối cùng vẫn vì cô mà chịu. Mẹ anh cũng chính là biết như vậy nên mới nhờ cô nói chuyện với anh. Vì sao anh biết đây là chủ ý của mẹ anh thì càng đơn giản, nha đầu này sao có thể nghĩ tới chuyện anh sẽ không đón giáng sinh cùng họ.

Nhưng nha đầu ngốc này không biết khi nào mới thật sự chấp nhận tình cảm của anh dành cho cô.Nhớ khi anh tỏ tình cô ở thành phố A, cô dễ dàng từ chối.Mấy hôm sau tránh mặt anh nhưng chỉ vì anh chọn một hôm nói với cô rằng khi ấy thấy cô buồn nên muốn nói dối chọc cô. Không ngờ nha đầu ngốc này cũng dễ dàng tin vào lời đó mà sau đấy lại trở lại bình thường với anh.Cũng sau lần đấy anh không bao giờ nhắc lại chuyện tình cảm với cô vì sợ nếu nói ra sẽ mất đi cơ hội ở cạnh cô.

_____Lời tác giả_____

A Diệp: Au có một câu hỏi nho nhỏ.Chương sau có ai muốn Thiên Vũ xuất hiện không?

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Dù sao nó cũng là con trai tôi

"Mummy!"Tiếng trẻ con ngọt ngào của Tiểu Lãnh.Hai tay cậu đang cố kéo cái chăn ra khỏi người mẹ của cậu.

Mấy ngày hôm nay mẹ cậu đều tới chỗ ông William không có thời gian đi mua đồ với cậu nên đã hứa hôm nay sẽ đi. Nhưng tới bây giờ cậu lên gọi thì mẹ cậu vẫn đang ngủ.Hơn thế nữa cái tướng ngủ của mẫu thân đại nhân cậu cũng quá là xấu đi.

"Tiểu Lãnh, con lần ra tìm ai đưa con đi đi.Mummy còn muốn ngủ thêm lát nữa."Cô ngái ngủ cũng không vừa nhất quyết kéo lại cái chăn của cô.Đêm qua phải làm xong vài thiết kế tới gần sáng, mới chớp mắt được một lát thì tên tiểu quỷ này đã tới phá cô rồi.

Cạnh! Tiếng đóng cửa phòng không ai khác của Tiểu Lãnh. Cậu thấy mẹ cậu như vậy cũng không muốn làm phiền mà ngoan ngoãn rời đi.

Cô trốn trong chăn nghĩ ngợi bỗng thấy kì lạ. Mỗi lần Tiểu Lãnh đòi hỏi cô gì đó nếu không đạt được sẽ không bỏ đi. Vậy mà lần này lại nghe lời vậy sao. Cuối cùng cô vẫn phải làm một người mẹ ra dáng mà rời khỏi chăn đi thay đồ. Thay đồ xong, cô đi tới phòng Tiểu Lãnh xem thì không thấy tên nhóc nhà cô đâu. Giờ này anh hai, Lục Hàn hay Thiên Dực cũng có việc ra ngoài rồi. Ba mẹ cô với ba mẹ Lục Hàn nghe nói hôm nay đi gặp mấy người bạn cũ nên Tiểu Lãnh không ở trong phòng thì ở đâu được.

Lòng cô bắt đầu có sự lo lắng liền đi nhanh xuống dưới lầu cũng không tìm thấy Tiểu Lãnh ở phòng khách. Người làm hôm nay cũng cho về nhà cùng gia đình hết rồi, tuy có quản gia cùng một vài người làm theo gia đình Lục Hàn ở thành phố A tới Mỹ nhưng giờ này họ cũng ra ngoài mua đồ chuẩn bị cho đêm giáng sinh. Cô đi một vòng quanh nhà cũng không tìm thấy cậu đâu. Cả người cô bắt đầu run lên, trong đầu những suy nghĩ đáng sợ hiện ra. Tiểu Lãnh tuy thông minh nhưng cũng chỉ là đứa trẻ nếu gặp phải đám người muốn sát hại cô không phải là có chuyện sao.

Lúc cô đang thần thờ với bao nhiêu suy nghĩ thì cửa lớn Lục Gia mở ra. Hai con mắt của cô lúc này như không kim được mà bật khóc. Cô chạy nhanh tới chỗ cửa ôm chặt lấy Tiểu Lãnh đang nắm tay Thiên Vũ đi vào. Cô nghẹn ngào tới không nói nên lời mà ôm chặt cậu trong lòng. Cô thật sự rất sợ con trai của cô sẽ làm sao. Nhiều năm trước cô suýt nữa đã mất nó nên cô càng trân trọng nó hơn. Nhất là gần đây lại có người muốn giết cô vậy Tiểu Lãnh càng gặp nguy hiểm.

Tiểu Lãnh lúc mới nhìn thấy gương mặt mẹ cậu còn tưởng việc cậu đưa cha Thiên Vũ của cậu vào chộc giận mẹ cậu nhưng không ngờ mẹ cậu lại chạy tới ôm chặt cậu trong lòng. Cả người cậu cũng ra không hiểu chuyện gì xong. Mẹ cậu không nói gì cứ ôm chặt cậu nước mắt bắt đầu rơi nhiều hơn. Bàn tay nhỏ nhắn của Tiểu Lãnh đưa lên lau giọt nước mắt trên má Kỳ Tuyết sau đó nhỏ giọng nói. "Mummy, mẹ làm sao vậy? Đừng khóc nữa, khóc sẽ làm tụt giảm nhan sắc mẹ gìn giữ đó."

Cô lúc này lấy lại bình tĩnh hơn khi nãy chậm buông con trai mình ra. Sau đó không quên trừng mắt với tiểu quý kia. "Còn không phải do thằng nhóc nào đó tự nhiên biến mất làm mẹ phải đi tìm sao."

Lúc này cô mới chú ý tới người đi cùng Tiểu Lãnh vào. Là Thiên Vũ. Nhưng tại sao anh ta lại xuất hiện ở đây. Là muốn tới đòi lại con hay sao? Cô mỉm cười với người đàn ông kia, giọng nói cũng bình thản trở lại. Chỉ là về mặt cô nhìn không tốt chút nào. "Không biết tại sao Thiên Tổng lại xuất hiện ở đây vậy?"

"Là con đưa ba vào." Tiểu Lãnh cầm chặt tay mẹ cậu. Rõ ràng trong giọng nói cậu hiện rõ vẻ gấp gáp và lo sợ. Cậu biết ba mình không tốt cũng biết ba mẹ đã ly hôn nhưng cậu vẫn muốn một lần có một gia đình hoàn chỉnh. Chỉ một ngày cũng đủ rồi.

Cô nhìn xuống Tiểu Lãnh cuối cùng đành chịu thua trước vẻ mặt của nó. Trước giờ Tiểu Lãnh muốn đòi hỏi gì cũng được, luôn ngang ngược. Nhưng cô chưa từng thấy vẻ mặt lo lắng như vậy của nó.

Thiên Vũ thầm cảm ơn con trai mình. Nhìn vẻ mặt không còn khó chịu như khi nãy của cô anh mới an tâm nên tiếng. "Tôi muốn tới thăm Tiểu Lãnh, tiện cùng nó đón một giáng sinh cạnh nhau. Không lẽ chỉ vì ly hôn..."

Nhắc tới "ly hôn" tự nhiên Thiên Vũ dừng lại một lúc. Về mặt phức tạp xong liền im lặng ba giây rồi nói. "Dù sao nó cũng là con trai tôi."

Kỳ Tuyết khẽ cười mĩa mai. Không ngờ anh cũng biết rằng họ đã ly hôn rồi. Người đàn ông này mặt cũng dày theo thời gian. Khi trước cả nhà anh ta bắt nạt Tiểu Lãnh xong đưa nó về Kỳ Gia, hiện tại lại nhận là cha nó. Anh ta thật sự nghĩ mình xứng sao. Cô liếc mắt nhìn anh ta sau đó cười nhạt một cái. "Thiên Tổng cũng thật biết nói đùa. Anh thấy bản thân xứng là cha nó sao? Cũng thật là một tấm gương tốt đi."

Tiểu Lãnh nắm chặt tay mẹ cậu hơn. Hiện tại mẹ cậu là đang muốn đòi lại công bằng cho cậu nhưng nếu vậy chắc chắn mẹ cùng cha sẽ cãi nhau lớn. Cậu không muốn họ càng xa cách hơn. Vì cha căn bản không xứng làm đối thủ của chú Thiên Dực và chú Lục Hàn. Nhất là Lục thúc thúc từng cứu mạng mẹ cậu nên chắc chắn vị trí của chú ấy trong lòng mẹ càng cao hơn một bậc. Còn cha cậu thì lại luôn làm tổn thương mẹ.

"Mummy, người nói cho con một điều ước vào giáng sinh hàng năm đúng không? Vậy mẹ cùng con và cha tới trung tâm mua sắm chơi đùa được không? Con muốn đón giáng sinh cùng cha." Giọng Tiểu Lãnh nhỏ dần về sau. Hai tay nhỏ bé của cậu vẫn nắm chặt tay mẹ cậu không buông. Cậu sợ nếu buông mẹ cậu sẽ mất bình tĩnh mà cãi nhau với cha.

Dù Kỳ Tuyết có ghét Thiên Vũ ra sao, có hận anh ta ra sao nhưng anh ta vẫn là người cô từng yêu. Hơn thế nữa là bây giờ vẫn còn chút dư âm tình cảm. Lại cộng thêm vẻ mặt cầu xin này của Tiểu Lãnh thì cô thật sự bị động lòng. Người con trai cạnh cô hơn năm năm chưa từng một lần có vẻ mặt như vậy. Vậy mà vị cha nó thì nó thật sự đã càng ngày càng giống một đứa trẻ bình thường hơn.

"Được. Mẹ hứa với con. Mau lên phòng thay bộ đồ khác đi rồi chúng ta ra ngoài." Cô cười dịu dàng xoa đầu Tiểu Lãnh đưa tay cậu cho Thiên Vũ.

Gương mặt lúc này của Thiên Vũ mới dần ra, dễ chịu hơn liền dắt tay Tiểu Lãnh để nó chỉ anh đường tới phòng nó. Dù biết cô và con trai anh đang ở trong biệt thự Lục Gia anh có chút khó chịu nhưng dù sao nơi này cũng được bảo vệ nghiêm ngặt sẽ không khiến họ xảy ra chuyện.

"Ba!" Tiểu Lãnh thay đồ xong chạy tới kéo tay người cha đang thất thần của mình.

Thiên Vũ bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ liền xoa đầu con trai mình khẽ cười. "Sao vậy con trai?"

Tiểu Lãnh im lặng một hồi nhìn chăm chăm ba cậu một hồi rồi mới lên tiếng. "Đây là lần cuối con giúp ba. Sau ngày hôm nay con sẽ không giúp ba nữa."

"Được. Hôm nay là đủ rồi. Nào chúng ta xuống thôi không mẹ con đợi." Thiên Vũ tuy chưa cạnh con trai anh lâu nhưng đủ hiểu tính cách nó. Tuy Tiểu

Lãnh cùng cô luôn cãi nhau nhưng nó rất yêu thương người mẹ ấy. Nếu chọn giữa anh và cô thì nó chắc chắn sẽ chọn cô. Tuy nó luôn muốn anh ở cạnh nhưng lại càng mong cô hạnh phúc hơn.

Tiểu Lãnh được ba bế lên ngoan ngoãn dựa đầu vào vai ba cậu. Lúc cậu vừa ra ngoài liền thấy tiếng gì ở ngoài cửa. Đi ra thấy ba cậu đang cùng đám bảo vệ của Lục Gia tranh cãi. Cậu biết họ sẽ không cho ba cậu vào nhưng nhìn ba cậu tiều tụy đi nhiều nên vẫn mềm lòng ra nói chuyện cùng ba sau đó dắt ông vào trong. Cùng lúc đó cậu biết được rằng đơn ly hôn của ba là do ông nội khi biết chuyện ba tới chỗ mẹ cậu cầu xin mà ép ba cậu mang đi nộp. Nếu ba không đi ông sẽ tự sát cho ba xem. Vì vậy ba cũng đành nghe theo lời ông nội mà mang đơn ly hôn của năm năm trước đi nộp. Thế nên cậu mới đồng ý cùng ba lừa mẹ đi chơi giáng sinh cùng họ.

_____Lời tác giả_____

A Diệp: Ai muốn cặp đôi Vũ Trác Nghiên - Lạc Vũ Anh xuất hiện không nào?

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Một gia đình

Thời điểm này ở các trung tâm mua sắm đông nghịt người, nhất ở khu vui chơi giải trí thì càng đông hơn. Đây là một trong các trung tâm mua sắm do Lục Gia mở nên cô cũng khá quen mặt. Vừa tới cô liền gọi báo cho quản lý trước một tiếng để được ưu ái hơn. Đa phần cũng vì cô sợ nếu cứ hòa vào dòng người đông nghịt này chỉ sợ lạc mất Tiểu Lãnh.

Cô được quản lý dẫn tới một khu mua sắm quần áo của người có thể Vip. Ở đây không đông người nhưng cũng không gọi là ít chỉ là dễ thở hơn. Tiểu Lãnh được Thiên Vũ bế lên nhất quyết không chịu xuống tự đi. Cô nhủ mày định mắng nó thì Thiên Vũ lại mỉm cười rồi vẫn bế Tiểu Lãnh. Nhìn gương mặt của con trai mình cô quả thực nghĩ năm năm qua cô đã nợ nó tình cảm của người cha như thế nào. Cô nợ nó cảm giác được có vòng tay ấm áp của cha, nợ nó cảm giác gia đình đầm ấm. Chỉ tiếc hiện tại không kịp nữa rồi.

Cô tách hai cha con họ ra để đi mua quà giáng sinh cho mọi người. Chọn một lúc cũng tìm được mấy bộ áo vest cho Thiên Dực, Lục Hàn và anh hai. Sau đó là hai cái váy màu hơi sẫm cho mẹ cô và mẹ Lục Hàn. Còn về ba cô và ba Lục Hàn thì khó nghĩ. Xong lại thấy hai cái cà vạt cũng khá đẹp liền lấy tạm cho họ. Hai người đó lẫn lộn ở thương trường bao năm, có thứ gì cho nhìn thấy, chưa được tặng. Thế nên với họ cứ có lòng là được rồi.

"Mummy, mua áo này."

Chẳng biết Tiểu Lãnh từ đâu chạy tới kéo áo cô rồi đưa cho cô một chiếc áo ni hình rất đáng yêu. Sau đó nhìn chiếc áo trên người Tiểu Lãnh khác chiếc lúc thấy ở nhà mà giống cái cô đang cầm trên tay. Sau đó lại nhìn sang người đàn ông cao lớn cũng đang mặc chiếc áo giống chiếc áo trong tay cô. Cuối cùng cô cũng hiểu hóa ra là áo gia đình. Ban đầu Kỳ Tuyết còn định từ chối xong nhìn vẻ mặt vui mừng của Tiểu Lãnh thì đành dè suy nghĩ đó xuống mà mỉm cười đồng ý.

Tiểu Lãnh ban đầu còn lo lắng mẹ cậu sẽ không đồng ý xong thấy mẹ đồng ý cậu liền nhanh chóng đẩy mẹ cậu tới chỗ thay đồ. Như thế chỉ sợ nếu chậm mẹ cậu sẽ đổi ý.

Thiên Vũ đứng một bên vô cùng hài lòng với con trai anh. Không bỏ công anh góp một con tinh trùng giúp nó được sinh ra. Chỉ là nhìn hai mẹ con họ anh thật không nỡ rời đi nhưng... Cuối cùng vẫn là không thể. Anh không còn cơ hội cũng không còn sự lựa chọn nào nữa rồi. Đây chính là hậu quả do anh gây ra.

"Ba, người mất hồn gì vậy?" Tiểu Lãnh chạy tới, nhào bổ vào lòng Thiên Vũ.

Thiên Vũ theo phản xạ ôm lấy Tiểu Lãnh. Ánh mắt nhìn Tiểu Lãnh rồi chậm nói. "Con lớn rồi lần sau không được như vậy nữa."

Tuy nói vậy nhưng Thiên Vũ vẫn rất cưng chiều bế Tiểu Lãnh đi về phía cô. Ánh mắt thâm sâu của anh như dán lên người cô nhưng lại không nói gì. Kỳ Tuyết đang chỉnh lại tóc cảm nhận được ánh mắt của ai đó liền cảm giác rung mình lạ. Lát sau thấy anh ta vẫn không lên tiếng chỉ ôm Tiểu Lãnh rồi quan sát cô. "Thiên Tổng, nhìn tôi giúp anh kiểm tra tiền à?"

Thiên Vũ ý thức được trong câu nói của cô có sự khó chịu liền quay đầu đi hướng khác. Tiểu Lãnh khi này cũng mãi ngắm mummy cậu nên không kịp chú ý ba cậu nên nghe cô nói vậy liền ngẩng đầu xem thử thì thấy tai của cha cậu hơi ửng đỏ. Trong lòng Tiểu Lãnh tự nhiên ý thức được gì đó xong liền xua tan. Cơ hội của ba cậu hoàn toàn kết thúc rồi. "Mummy, người là đại mỹ nữ. Nhìn chút mắt sáng ra cũng tiết kiệm được tiền mua thuốc bổ mắt đó."

"Khéo nịnh." Cô lườm Tiểu Lãnh đầy cưng chiều. Thằng nhóc này chịu nịnh cô như vậy còn không phải vì phụ thân đại nhân của nó sao. Đứa con này nuôi bao năm rồi bây giờ đầu quân cho ba nó.

Sau khi rời khỏi cửa hàng mua đồ Tiểu Lãnh liền nhất quyết kéo cô cùng Thiên Vũ tới khu vui chơi ở tầng trên. Cô với nơi này không có hứng thú nhưng Thiên Vũ lại vô cùng đồng ý với Tiểu Lãnh nên người muốn quay về nhà nghỉ ngơi như cô cũng bị kéo đi theo. Trên cả đoạn đường đi bắt gặp ánh mắt nhìn kỳ lạ của mọi người nhìn về phía cô thì cô mới chú ý tới nam nhân bên cạnh. Hóa ra do gương mặt Thiên Vũ nhìn rất lạnh nhạt nên khi mặc cùng kiểu

áo giống cô và Tiểu Lân thì khí chất toát ra khác nhau một trời một vực. Tiểu Lân hôm nay lại mang vẻ đáng yêu, hồn nhiên của trẻ con. Kỳ Tuyết vẫn như mọi khi toát ra vẻ năng động, đáng yêu của tuổi mới lớn. Trái ngược với Thiên Vũ gương mặt sắc lạnh mặc thêm cái áo ni kia vào thì có phần hơi kì lạ, làm người khác phải buồn cười.

Khu vui chơi cũng không có gì đặc sắc lắm với người trưởng thành như cô và Thiên Vũ. Anh với cô chính vì vậy mà không hên ngồi một bên xem Tiểu Lân chơi đùa. Mọi lần Tiểu Lân đều không thích những nơi quá trẻ con như vậy, đa phần chỉ thích đọc sách hoặc mấy mô hình lắp ráp rồi tự chơi. Trên gương mặt của Tiểu Lân bây giờ là nụ cười vui vẻ, hồn nhiên nhất của nó mà lâu rồi cô chưa nhìn thấy. Có lẽ Thiên Vũ chính là tác động lớn nhất tới Tiểu Lân, giúp nó không còn lớp vỏ bọc trưởng thành kia nữa.

"Chuyện anh và Kiều Ngân Anh sao rồi? Hạnh phúc chứ?" Cô ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của Thiên Vũ. Câu hỏi này cô cũng muốn hỏi lâu rồi vừa hay không có Tiểu Lân ở đây có thể tiện hỏi hơn.

Gương mặt của Thiên Vũ trầm lại, nhưng đáy mắt thoáng hiện ra vẻ kinh ngạc trước câu hỏi của cô. Một giây sau khi định thần lại anh liền bình tĩnh đáp. "Cô ấy cùng Châu Nhi ra nước ngoài rồi. Tạm thời sẽ không quay về."

"Ồ." Cô hồ hững đáp lại xong có ý định hỏi tại sao anh và cô chia tay rồi còn để cô ta rời đi. Chỉ tiếc lời không kịp thốt ra đã thấy Tiểu Lân chạy tới kéo tay của anh và cô ra chơi cùng nó. Thiên Vũ tuy không hứng thú nhưng rất chiều con trai nên vô cùng nghe theo mà bị nó kéo đi. Cô trách số phận đơn thương độc mã của mình cũng đành bị cha con họ kéo đi chơi cùng. Chẳng qua thứ Tiểu Lân muốn chơi lại là nhà ma. Thứ mà cô sợ nhất.

"Mummy, người không được bỏ chạy đâu đấy." Tiểu Lân được Thiên Vũ bế lên hai tay ôm cổ anh nhìn cô với ánh mắt khiêu khích.

Tính cách quật cường của cô lúc này lại thể hiện không đúng lúc mà kiêu ngạo không một chút sợ sệt đáp lại. "Chỉ sợ con vào đó lại gào khóc thôi."

Cuối cùng sau một hồi bị Tiểu Lân chọc tức cô cùng hai cha con họ cũng tiến vào bên trong. Ở bên Mỹ nhà ma được tạo ra vô cùng sống động còn kinh dị gấp nhiều lần ở thành phố A. Bỗng cô thấy phía sau cô có gì đó. Vừa ngẩng đầu lên là một cái đầu rơi xuống "Á...á...!"

Cô bất giác ôm chặt lấy Thiên Vũ đang đi bên cạnh nhất quyết không buông tay. Thiên Vũ ban đầu còn hơi bất ngờ sau đó liền kéo cô ôm vào lòng, tay còn lại bế Tiểu Lân bình tĩnh tìm đường đi ra ngoài.

Sau khi rời khỏi căn nhà kinh dị đó cô liền tái xanh mặt mà phải tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ. Tiểu Lân nhìn cô mà không nhịn được cười càng cố gắng khiêu khích chút lòng tự tôn còn lại của cô. Cô bị nó chọc tới tím mặt muốn đánh nó thì lúc này Thiên Vũ vỗ vai cô đưa cho một chai nước. Khi đi ra không thấy anh ta đâu hóa ra là đi mua nước. Không biết tại sao lòng cô có chút rung động. "Cảm ơn."

Thiên Vũ mỉm cười gật nhẹ sau đó ngồi xuống bên cạnh cô tiện kéo Tiểu Lân bế vào lòng. Cảm giác rất giống một gia đình vậy. Nếu thời gian cứ dừng lại ở hôm nay thì có phải đã tốt không.

"Cả nhà hạnh phúc vậy tôi giúp mọi người chụp một kiểu ảnh được không?" Một người nước ngoài cầm theo máy ảnh đứng trước mặt cô thân thiện nói. Nhìn qua cũng phát hiện anh ta đang đi tìm cảm hứng. Cô vốn muốn giúp anh ta nhưng lại nhớ ra còn phải xem ý của Thiên Vũ nên liền nhìn sang anh xem ý tứ thì thấy Thiên Vũ cười. "Tất nhiên rồi."

Cô hơi ngạc nhiên xong cũng không nói gì mà ngầm đồng ý cho nhiếp ảnh kia chụp. Trước sự chỉ đạo của anh ta thì cô cùng cha con Tiểu Lân cũng chụp được mấy tấm hình ưng ý. Nhiếp ảnh gia kia có vẻ vô cùng thỏa mãn liền cảm ơn rồi riết sau đó còn xin địa chỉ để gửi lại ảnh cho bọn cô.

_____ Lời tác giả _____

A Diệp: Có thể au viết chưa tốt lắm, tình tiết khá không hợp lý nhưng theo ý mọi người hiểu cho. Nếu đặt bản thân vào mỗi nhân vật thì sẽ thấy họ đều có một lý do riêng khó nói ra. Những chương tiếp theo thì nguyên do sẽ được lộ ra nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Người bí ẩn

Lúc cô trở về nhà trời cũng tối vậy nên lúc về nhà thì hầu như ai cũng ở nhà rồi. Cô cùng Thiên Vũ và Tiểu Lân bước vào làm mấy bậc trưởng bối đang ngồi xem tin tức cũng phải kinh ngạc. Nhưng người phản ứng thái quá nhất chính là anh hai cô.

Kỳ Nghiên vừa đi xuống thấy Thiên Vũ đang đứng cùng em gái và cháu trai anh, lại nhìn họ mặc áo gia đình con giận càng nổi lên. Thằng khốn này hại em gái anh khổ như vậy còn dám tới quấy rầy mẹ con nó. Gương mặt tức giận với hai khác huyền hiện lên của Kỳ Nghiên hùng hổ đi về phía Thiên Vũ định đánh Thiên Vũ thì Tiểu Lân đang nhanh hơn ôm lấy Kỳ Nghiên làm anh phải dừng lại. Ánh mắt nhìn xuống cháu trai anh xong miễn cưỡng bế nó lên ngồi xuống sofa.

Vũ An Nhược từ phòng bếp đi ra thấy cảnh này cũng không ngạc nhiên lắm. Lúc Kỳ Tuyết rời nhà ba với Lục Hàn đang bàn bạc công chuyện nên bảo vệ của Lục Gia báo với Lục Hàn chuyện có người đàn ông lạ tới tìm Kỳ Tuyết xong Tiểu Lân còn gọi người đó là ba thì bà và Lục Hàn cũng đoán ra

được là ai. Vũ An Nhược vẫn như cũ, phong thái của một quý bà vô cùng điềm tĩnh đi tới."Hóa ra là Thiên Tổng. Thức ăn vừa bê hết lên nếu cậu không phiền cùng gia đình tôi ăn bữa cơm. Nhưng tôi nghĩ Thiên Tổng chắc còn cô Kiều cùng con gái đang đợi ở nhà chứ?"

Cô vừa định lên lầu thay quần áo nghe thấy lời của mẹ cô người sững lại, liền ngộ ra gì đó. Hóa ra không phải Thiên Vũ để Kiều Ngân Anh ra nước ngoài cùng Thiên Ngân Châu mà đưa theo hai mẹ con cô ta cùng tới Mỹ. Bất giác suy nghĩ cảm động trước anh ta khi này đều tan biến. Một tay cô vịn vào cầu thang cô cho bản thân mình bình tĩnh mà đi lên lầu. Thiên Vũ, lần này là chính anh đánh tan đi cơ hội cuối cùng của mình.

Chỉ có điều cô không ngờ sau khi thay đồ xong đi xuống dưới nhà thì Thiên Vũ vẫn ngang nhiên ngồi cạnh Tiểu Lân. Mắt cô hơi dần ra sau đó không để ý nữa liền đi tới bên cạnh Kỳ Nghiên ngồi xuống. Mọi lần cô đều ngồi cùng Tiểu Lân lần này cứ xem như nhường cho người cha hờ kia đi.

"Lâu rồi thức ăn mới thấy khó ăn như vậy." Kỳ Tuyết cười nhạt cầm ly rượu vang lên uống một ngụm. Thiên Vũ, Kiều Ngân Anh cô chỉ đồng ý rút đơn kiện không có nghĩa là tha thứ. Nếu cô ta ở Mỹ còn gây chuyện thì chẳng thể trách cô.

Anh trai cô mỉm cười cũng nhanh theo tiết tấu em gái mình."Ăn ngon hay không còn do người ăn cùng."

"Trật tự. Đừng nói linh tinh trước mặt trẻ con." Kỳ Dục nhìn hai đứa con của ông mà cẩn thận nhắc nhở. Ông có thể nhận ra cháu ngoại mình luôn lạnh nhạt hôm nay nay lại vui vẻ vậy chứng tỏ Thiên Vũ với nó vô cùng quan trọng. Tuy ông không thích cậu ta nhưng sẽ không ở trước mặt Tiểu Lân lộ rõ.

Tiểu Lân mỉm cười. Mẹ cậu vừa biết chuyện lần này ba Thiên Vũ tới Mỹ cùng Kiều Ngân Anh và Thiên Ngân Châu thái độ khác hoàn toàn làm cậu cũng lo sợ. Lại thêm bác của cậu trước giờ với cha cậu luôn thành kiến mà tỏ ra khó chịu.

Thiên Vũ không nói gì im lặng gấp thức ăn cho Tiểu Lân. Anh biết bản thân không nói rõ với cô chuyện Kiều Ngân Anh sẽ càng khiến mọi thứ rối hơn. Nhưng hiện tại vẫn chưa thể cho cô biết được nên chỉ đành im lặng. Kỳ Tuyết, đợi anh thêm thời gian nữa thôi, anh sẽ cho em biết tất cả.

Bữa ăn đã có không khí khác thường giờ càng nghiêm trọng hơn.Cuối cùng cha của Lục Hàn cũng phải lên tiếng."Hôm nay là giáng sinh, nên vui vẻ. Chuyện cũ tạm gác lại.Mau ăn đi thôi."

Sau khi bữa ăn tối kết thúc mọi người rời ra phòng khách nói chuyện còn cô ở lại dọn dẹp. Bình thường sẽ do giúp việc dọn nhưng vào năm mới nên họ được nghỉ sớm.Những người đi theo gia đình Lục Hàn từ thành phố A lúc sáng vẫn còn đi mua thức ăn nhưng tối chiều đã được Lục Hàn mua vé máy bay cho về thành phố A thăm gia đình.(A Diệp: Hay là Lục Hàn ghen vụ A Tuyết đi chơi với cùng Thiên Vũ mà làm vậy đây?/Lục Hàn: Chắc vậy. / Kỳ Tuyết...)

"Có cần anh giúp em không đây."Giọng nói mang theo ý cười từ sau lưng cô vang lên.Không cần nhìn lại cũng đoán được của ai. Cô hừ nhẹ một cái không thêm để ý mà tiếp tục rửa bát.

Thiên Dục bật cười và chịu thua trước biểu hiện của cô. Hôm nay anh có việc bận dù có sắp xếp công việc nhưng vẫn về muộn. Khi này vừa bước vào nhà thấy anh trai đang ngồi trong đây cả người còn sững ra có chút khó chịu nhưng vừa vào bếp thấy cô gái nào đó đang giặt vì phải dọn dẹp suy nghĩ đó liền tan biến."Được rồi đại tiểu thư. Anh giúp em dọn dẹp, em phụ anh lau bát rồi cất lên."

Nghe xong Kỳ Tuyết đương nhiên thay đổi thái độ liền tháo găng tay ra ngoan ngoãn nhường chỗ cho Thiên Dục. Anh nhìn cô chỉ biết lắc đầu. Phát hiện ra có phải do mọi người càng ngày càng cưng chiều cô nên cô gái năm nào vì theo đuổi Thiên Vũ mà giống y như một bà nội trợ đã biến mất rồi không. Bây giờ kêu cô quét nhà còn khó chứ đừng nói rửa bát đĩa.

Thu dọn mọi thứ xong Thiên Dục nhìn sang thấy cô gái kia vẫn đang mân mê từng cái bát một chưa lau xong để cất đi liền chán nản lắc đầu rồi tới phụ cô."Anh thật sự đang suy nghĩ về vấn đề em có phải nữ nhân không."

Kỳ Tuyết dừng động tác lau bát của mình lại. Gương mặt nở một nụ cười kì quái với anh."Dù phải hay không cũng chẳng tới anh quản. Vì em cũng nghĩ ngờ anh là nữ nhân."

"Không sao, em có thể kiểm tra anh." Thiên Dục cũng không vừa mỉm cười gian xảo đáp lại cô.

"..." Cô cúi đầu tiếp tục nhiệm vụ của mình. Kinh nghiệm xương máu là nên chọn người mà đấu khẩu nếu không sẽ gặp tai họa.

Trước sự giúp đỡ của Thiên Dục lát sau Kỳ Tuyết đã xong nhiệm vụ. Cô rất vui vẻ mà rời đi. Cũng may có Thiên Dục giúp cô chứ không giáng sinh năm nay cô chắc chắn đón trong bếp rồi.

Nhưng gương mặt mới khôi sắc của cô lại vì sự hiện diện của Thiên Vũ mà tối lại. Cô không ngờ anh ta cũng mặt dày ở lại lâu thật.Cô chậm đi tới cạnh anh hai mình ngồi xuống, đầu ghé sát tai Kỳ Nghiên thì thầm" Anh ta vẫn không rời đi sao?"

Anh hai cô quay sang nhìn cô rồi lấy tách trà lên uống không vội lên tiếng."Hắn ta có thắng nhóc Tiểu Lân làm bữa hộ vệ ai có thể đuổi. Không phải do mẹ con em dẫn sói vào nhà sao."

Cô hừ một tiếng.Rồi rót một tách trà để uống. Không phải do tên phản tặc Tiểu Lân kia sao. Nếu không tại nó Thiên Vũ cũng chẳng vào được đây. Nhưng nói đi nói lại lúc quay về cô nên cấm cửa anh ta mới đúng. Cuối cùng cả hai mẹ con cô vẫn sai.

"Con về rồi."Lục Hàn lúc này mới bước vào bên trong. Gương mặt anh có vẻ vô cùng mệt mỏi. Nhưng cũng như Thiên Dục khi này, thấy sự xuất hiện

của Thiên Vũ sắc mặt liền thay đổi sau đó nhanh bình thường lại tìm chỗ ngồi xuống.

Không khí lúc này bắt đầu trầm xuống, mọi người đều cảm nhận được sự kì lạ đó nên đều im lặng. Cô tin Thiên Vũ cũng nhận ra ánh mắt của mọi người đang nhìn anh ta chỉ là rằng gương mặt Thiên Vũ vẫn ung dung mà cười đùa với Tiểu Lãnh. Cuối cùng người không nhận được là cô phải lên tiếng. "Thiên Tổng, tuy biết anh muốn ở cạnh con nhưng cũng tới rồi không phải anh nên quay về với cô Kiều cùng con gái sao?"

Câu nói của cô không làm mọi thứ khởi sắc hơn mà càng làm không khí trầm xuống. Thiên Vũ ngẩng đầu đối diện cô, sắc mặt vẫn không biến đổi. "Không sao, tôi cũng chưa gấp."

Gấp cái đầu nhà anh. Cô đang có ý muốn đuổi anh ta đi mà anh ta lại không biết điều còn mặt dày ở lại. Cô liền di chuyển ánh mắt cầu cứu sang anh hai cô. Đáp lại cô Kỳ Nghiên vô cùng bình thản uống trà. Lúc anh muốn dạy dỗ thẳng thốt đó em gái anh lại cản anh nên bây giờ nó tốt nhất tự mình vận động. Ánh mắt vừa chuyển sang Thiên Dực thì anh cũng quay mặt đi hướng khác. Đó là anh trai anh, làm sao anh có thể động vào. Cuối cùng chỉ còn lại Lục Hàn cho cô gửi gắm mong ước. Vừa chuẩn bị cầu cứu thì...

"Xin chào mọi người!" Cửa lớn của Lục Gia lại lần nữa mở ra.

Tầm mắt Kỳ Tuyết nhìn về người ở phía cửa đầy vẻ xúc động và ngạc nhiên. Cô người cô như đờ ra không dám tin vào mắt cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Tạm biệt!

Kỳ Tuyết không tin vào mắt mình, bàn tay cô vịn vào ghế đứng dậy từng bước từng bước đi về phía cửa lớn. Cô nhìn vào người ở phía trước sau đó lại chú ý tới cô gái ở bên cạnh nam nhân kia. Cô ấy mặc chiếc váy rộng thùng thình, ở bụng hơi nhô lên. Thấy vậy gương mặt của cô dần dần dần ra, khóe miệng cô cong lên hiện ra một nụ cười vui mừng. Những bước chân của cô bắt đầu nhanh hơn, có vẻ vội vàng như sợ nếu không nhanh họ sẽ biến mất. Cô ôm chặt lấy cô gái bụng đã nhô lên kia. "Cậu cuối cùng cũng xuất hiện rồi Vũ Anh."

Lạc Vũ Anh bị cô ôm chặt lấy liền bật cười vỗ vai cô. "Kỳ đại tiểu thư sao lại sến súa đến vậy ta. Có mấy tháng không gặp thôi mà cậu nhớ mình vậy sao?"

"Ảo tưởng tiếp đi." Cô hừ một cái tuy nhiên sau đó liền vui vẻ buông Lạc Vũ Anh ra. Sau đó nhanh kéo cô ấy đi về phía ghế sofa mà dường như bỏ quên người đàn ông đang đứng bên cạnh họ kia không một lời hỏi thăm.

Vũ Trác Nghiên nhìn cách cô phũ phàng với mình liền thở dài ai oán lên tiếng. "Tuyết Nhi thật là ác động. Dù sao anh đây cũng cứu em một mạng vậy mà không lấy một lời hỏi thăm."

Kỳ Tuyết đỡ Lạc Vũ Anh ngồi xuống sau đó nhìn nam nhân kia nhú mắt quay sang Lạc Vũ Anh. "Cậu quen anh ta sao?"

"Không có." Lạc Vũ Anh cũng vô cùng phối hợp với cô mà bình thản đáp lại.

"Xem ra chúng ta đều mất trí nhớ rồi." Kỳ Tuyết mỉm cười nói. Cô còn cố ý kéo dài ngữ điệu gần cuối ra.

Mọi người trong phòng khách đều bật cười trước câu nói của Kỳ Tuyết. Đây là cố ý ám chỉ chuyện lần trước Vũ Trác Nghiên giả vờ mất trí nhớ lừa mọi người. Gương mặt Vũ Trác Nghiên sau khi nghe xong cũng chẳng tốt đẹp hơn. Nha đầu thối này nào cá vàng nhưng lại chẳng hiểu sao những chuyện khiến cô thù lại nhớ rất lâu. Lần trước lừa cô như vậy đúng thật là giẫm phải ổ kiến lửa. Tốt nhất anh vẫn lên không đối đầu với tiểu yêu nữ này.

Vũ Trác Nghiên mỉm cười đi về phía Kỳ Nghiên ngồi xuống. Cuối cùng vẫn có người bạn tốt này của anh là tốt nhất.

Chỉ tiếc làm Vũ Trác Nghiên thất vọng. Khi anh vừa ngồi xuống Kỳ Nghiên liền ngồi tránh xa ra nữa. Khóe miệng nhếch lên mà lạnh nhạt cất lời. "Ai cho tên người ngoài này vào vậy. Bảo vệ đâu hết rồi."

Khóe miệng của Vũ Trác Nghiên giật giật. Bọn họ có cần vì lần anh giả mất trí nhớ mà tất cả cùng quay lưng lại với anh không. Anh là có nguyên do riêng có phải cô ý lừa họ đâu. Cuối cùng anh nhìn sang tên đồng phạm với anh, Lục Hàn bằng ánh mắt oán hận.

Lục Hàn đương nhiên cảm nhận được liền giúp anh giải vây. "Được rồi. Vũ Tổng cũng không có gì xấu, nếu bây giờ đuổi cậu ấy đi sợ lại biến mất tiếp thì sao đây."

"Mất luôn cũng được." Kỳ Tuyết liếc Vũ Trác Nghiên một cái sau đó dựa đầu vào vai Lạc Vũ Anh. Cô chính là thù dai đây. Việc mất tích không tìm ra người này cô chắc chắn kẻ đầu sỏ là Vũ Trác Nghiên. Chỉ có anh mới đủ khả năng ngăn chặn mọi tin tức thôi. Chỉ tiếc mấy tháng khi tìm anh cô lo lắng quá mà quên mất vấn đề này. Tự nhiên biến mình thành con ngốc.

Lạc Vũ Anh bật cười, đáng vẻ thực nữ hơn so với trước mà vỗ vai cô. "Kỳ Tuyết, anh ấy cũng không cố ý. Tha lỗi đi thôi."

"Vẫn là bà xã tốt nhất. Hai anh em Kỳ Gia các người từ nhỏ tới lớn đều thích bắt nạt anh." Vũ Trác Nghiên mỉm cười vừa tỏ cáo Kỳ Tuyết và Kỳ Nghiên cũng vừa nịnh nọt được bà xã đại nhân của anh. Một công đôi việc.

"Xùy!" Kỳ Tuyết cùng anh hai cô không hên mà nhìn Vũ Trác Nghiên bằng ánh mắt khinh bỉ. Ai mà bắt nạt được anh trừ khi hôm đó Vũ Trác Nghiên bị ốm liệt giường. Mà có khi dù liệt giường bệnh cũng không ai làm gì được anh.

Tiếng cười đùa bắt đầu rôm rả hơn hẳn khi nãy. Mọi người cùng nhau trò chuyện vui vẻ. Trời cũng tối dần đi. Lúc này bốn vị trưởng bối trong nhà cũng muốn đi nghỉ ngơi lên liền rời lên lầu trước chỉ còn đám người trưởng thành như bọn cô và Tiểu Lân ngồi lại. Đúng hơn là không có sự tham gia của Tiểu Lân nhưng do thẳng nhóc này quá ngang bướng nên không một ai ép được nó đi lên lầu ngủ. Tuy biết trước giờ Tiểu Lân luôn thích làm theo ý mình nhưng lần này lại cương quyết hơn hẳn bình thường thì có chút lạ. Và cuối cùng cô và mọi người cũng hiểu lý do tại sao nó không đi ngủ.

"Tiểu Lân, không nên bướng. Ngoan ngoãn đi ngủ sớm cho mẹ." Cô hung dữ nhìn về phía thẳng nhóc đang ngồi trong lòng Thiên Vũ kia. Nếu không kêu nó đi ngủ thì Thiên Vũ chắc chắn cũng không rời đi.

"Không! Con còn chưa nhận quà." Tiểu Lân ngang nhiên đáp lại. Gương mặt có phải nũng nịu của trẻ con.

Lúc này mọi người mới cười ồ lên. Hóa ra tiểu quý này còn đang chờ quà tới tay nên chưa đi ngủ. Cuối cùng Vũ Trác Nghiên, người xuất hiện muộn nhất tiên phong tặng quà. Khi vào trên tay Vũ Trác Nghiên đã xách túi lớn túi nhỏ lên liền lấy trong túi ra một hộp quà đưa cho Tiểu Lân. "Để Vũ thúc thúc tặng con trước."

Tiểu Lân nhanh nhẩy ra khỏi lòng cha cậu nhận lấy món quà. Vừa nhìn qua gương mặt trẻ con liền kinh ngạc như nhận ra gì đó. "Mummy! Kiểu hộp mà này giống quà của người lạ mặt vẫn tặng con hàng năm"

Kỳ Tuyết ban đầu không chú ý lúc này nhìn qua cũng thấy rất giống. Ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Vũ Trác Nghiên như chờ một câu trả lời.

Vũ Trác Nghiên mỉm cười ôn hòa như thể chuyện này hoàn toàn nằm trong dự tính của anh. "Đúng vậy, kể từ khi con chào đời thì mọi năm thúc đều gửi quà cho con."

Kỳ Tuyết im lặng nhìn Vũ Trác Nghiên. Hóa ra bao năm qua người này vẫn luôn dõi theo cô. Chỉ không ngờ anh còn quan tâm tới cả Tiểu Lân. Cô nhìn sang Lạc Vũ Anh liền cười nhẹ. Nhiều năm vậy rồi cuối cùng hai người họ cũng thật sự thành chính quả cũng là điều tốt. Cô với mối tình đầu này cũng bớt đi một phần gánh nặng và lo lắng.

"Giờ tới thúc. Năm nay chắc chắn quà thúc sẽ không như mọi năm đâu." Thiên Dực nhanh phá tan không khí trầm lắng kia rồi đưa quà cho Tiểu Lân.

Tiểu Lân nhận lấy hộp quà, gương mặt nhỏ nhắn nhí nhố sau đó dò hỏi lại người vừa tặng quà cho cậu. "Thúc có chắc chắn là không phải gấu bông chứ? Nếu còn phải cháu lập tức mang nó để vào nhà kho."

"Bác cũng đang nghi ngờ thay con đâu. Tiểu Lân con phải cẩn thận đó. Coi chừng năm nay là gấu bông mô phỏng con." Kỳ Nghiên cười phá lên. Mấy năm qua Thiên Dực luôn có thói quen đặt gấu bông mô phỏng một người trong gia đình làm quà cho Tiểu Lân. Thật ra nguyên do cũng vì lần đầu tiên xa mẹ Tiểu Lân khóc quấy lên Thiên Dực lấy đâu một con gấu bông mô phỏng Kỳ Tuyết cho nó. Tiểu Lân nhìn xong liền vui vẻ hơn. Rồi lớn dần mỗi năm cậu ta liền lấy ý tưởng đó mô phỏng hết mọi người. Có điều con gấu bông mô phỏng anh thì quả thực nhìn không được cho nó. Quá màu mè.

"Yên tâm, lần này là phiên bản mô hình máy bay giới hạn đấy." Vấn đề anh tặng gấu bông có gì đáng nói sau mà năm nào Tiểu Lân cũng kì thị vậy. Anh chỉ muốn nó có một tuổi thơ đẹp như bao đứa trẻ khác. Đây mộng mơ, hồn nhiên và trong sáng.

Tiểu Lân xem như thỏa mãn với món quà sau đó nhìn sang Kỳ Nghiên, vị bác ruột của mình. Lần này cậu vô cùng cẩn trọng. Quà của bác cậu so với chú Thiên Dực còn ác mộng hơn. Toàn những món đồ gây ám ảnh trẻ thơ. Ác mộng nhất là một lần bác cậu tặng một con búp bê làm thủ công vô cùng tinh xảo. Nhưng sao lại tặng búp bê cho một đứa bé trai được chứ. Đây còn chưa kể có lần tặng một bộ ngôi nhà búp bê tràn ngập mùi vị ngọt ngào nữa. "Bác hai, cháu nói trước là cháu là nam nhi đó."

Kỳ Nghiên bật cười gật đầu xong lấy món quà đã được chuẩn bị trước của anh đưa cho Tiểu Lân. "Bác tất nhiên biết. Nhưng ta vẫn mong ước cháu là nữ nhi hơn."

Miệng của Tiểu Lân giật giật. Bác cậu thật sự chẳng còn gì cứu vãn nữa rồi. Tiểu Lân vẫn thấy tạm thời đừng mở hộp quà ra chứ không ác mộng sẽ ập tới cậu lúc nào không hay. Ánh mắt thêm muốn lại chuyển sang Lạc Hàn. Ở trong nhà chỉ có Lạc thúc thúc là có mắt nhìn và tư duy bình thường nhất. Năm nào quà của thúc ấy cũng làm thử cậu thích.

"Của cháu đây Tiểu Lân." Lạc Hàn mỉm cười đưa món quà cho Tiểu Lân.

Tiểu Lân vui vẻ mở quà ra liền nhìn thấy bộ mô hình robot mà cậu mong ước mãi. Đây là phiên bản giới hạn chỉ có năm bộ trên thế giới, có giá vô cùng đắt nên nó vẫn là ước mơ xa vời của cậu. "Cảm ơn Lạc thúc thúc. Thúc là tốt nhất."

Kỳ Tuyết bắt giác mỉm cười. Thật ra bao năm qua không có Thiên Vũ ở cạnh chỉ cần mấy vị thúc thúc này với nó cũng đủ rồi. Chỉ là tình cha quá lớn, khi xuất hiện rồi thì khó mà dứt ra được. Cô hiểu ước mơ có tình thương của cha ấy, vì cô cũng từng trải qua. Kỳ Tuyết mỉm cười đưa cho Tiểu Lân túi đồ. "Cái này tặng con. Là mẹ đích thân thiết kế và tự tay hoàn thành đó."

"Cảm ơn mẹ. Thôi con đi ngủ đây." Tiểu Lân ngoan ngoãn nhận lấy rồi bê đồ ngủ của cậu lên tầng. Trước khi đi vẫn không quên quay đầu lại nhìn

Thiên Vũ vui vẻ lên tiếng. "Con biết ba chưa chuẩn bị quà. Nhưng với con ngày hôm nay ở cạnh ba là món quà tuyệt nhất rồi. Tạm biệt!"

Cô nhìn theo bóng lưng Tiểu Lãnh, càng lúc càng đi nhanh hơn. Cô cũng im lặng nhìn theo không nói gì cả. Vì cô tin nó có sự lựa chọn của nó và cô tôn trọng điều ấy.

_____ Lời tác giả _____

A Diệp: Trong thời gian tới Au sẽ chỉnh sửa lại những chương truyện đầu tiên của Ngừng Yêu. Vì khi đó mới tập viết lời văn hay chính tả còn cầu thả nên muốn chỉnh lại cho hay hơn và dài ra. Nếu bạn nào không biết trong lúc đợi Ngừng Yêu ra chương mới nên tìm gì đọc có thể đọc lại mấy chương Au vừa sửa để cho ý kiến. Cả nhà tối vui về!

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: So với cô ấy thì cô chẳng là cái thá gì cả

Vũ Trác Nghiên nhìn bóng lưng của Tiểu Lãnh biến mất dần gương mặt đang tươi cười liền lạnh nhạt. Khóe môi nhếch lên tạo thành đường cong quyền rũ sau đó anh vỗ tay ra hiệu cho người ở ngoài cửa. lát sau đã thấy hai tên áo đen tiến vào, hơn nữa tay họ còn đang kéo theo một người phụ nữ và một đứa bé. Không ai khác đó chính là Kiều Ngân Anh và Thiên Ngân Châu.

"Thiên Tổng có thấy bản thân chưa quản tốt vợ con mình không vậy. Đêm hôm dẫn nhau tới quậy phá trước cổng Lục Gia, cũng may khi ấy tôi tới thấy được cảnh đó. Chứ không nếu để cảnh vệ áp giải họ tới đồn cảnh sát thì lớn chuyện rồi." Khóe miệng của Vũ Trác Nghiên giương lên đầy xảo quyệt.

Kỳ Tuyết với sự xuất hiện của hai mẹ con Kiều Ngân Anh vô cùng bình thản sau đó cảm tách trà lên thương thức. Đúng lúc đang buồn chán lại có một màn kịch hay xuất hiện. Khi này Vũ Trác Nghiên đuổi khéo mấy bậc trưởng bối sau đó lại tìm cách cho Tiểu Lãnh đi ngủ sớm hóa ra nguyên do cũng là bởi vì cặp mẹ con này. Nhìn khóe miệng giương lên của anh lòng cảm thán vô độ. Lão hồ ly này vẫn là danh bất hư truyền. Quá gian xảo!

Thiên Vũ nhú mày cũng khá bất ngờ trước sự xuất hiện của Kiều Ngân Anh và con gái nhưng sau đó liền chú ý tới tay họ đang bị hai hắc y nhân giữ chặt liền lạnh giọng ra lệnh. "Buông họ ra."

Đương nhiên họ là người của Lục Gia nên chỉ nghe lời Lục Hàn, dù Thiên Vũ có là khách thì dù ra lệnh họ cũng coi như không nghe thấy. Nhưng vì là khách nên hai hắc y nhân cũng muốn cẩn trọng mà quay sang tìm Lục Hàn xem ý kiến. Lục Hàn nhìn tách trà trong tay anh chậm rãi gạt nhẹ. Chỉ một hành động nhỏ đó hai hắc y nhân liền buông mẹ con Kiều Ngân Anh ra.

Thiên Ngân Châu vừa được tự do liền nhanh như một con gió lao vào lòng Thiên Vũ, chẳng hiểu con nhóc này học được thói xấu của mẹ nó từ đâu mà hai hàng nước mắt tuôn rơi. Thật sự nếu cô là người ngoài nhìn vào cũng bị nó làm cho cảm động mà thương xót. Chỉ tiếc cô lại quá hiểu mẹ con của Thiên Ngân Châu rồi.

Thiên Vũ thấy con gái anh khóc cũng luống cuống đôi chút sau đó liền xoa nhẹ đầu Thiên Ngân Châu chậm nói. "Châu Nhi, có chuyện gì sao? Ngoan đừng khóc, nói ba nghe xem."

Thiên Ngân Châu ngược nhìn ba cô ta sau đó thút thít một lúc rồi mới chỉ tay về phía Vũ Trác Nghiên. "Là chú ấy cho hai tên áo đen giữ con với mẹ đứng ở bên ngoài cửa không cho vào. Con bị đứng tê hết chân rồi."

Kỳ Tuyết đặt tách trà xuống liếc sang Lạc Vũ Anh tìm đáp án thì thấy cô ấy mỉm cười gật đầu với cô. Ý tứ quá rõ ràng, chắc chắn là lệnh của Vũ Trác Nghiên rồi. Chỉ có điều với thời tiết tuyết rơi này mà để hai mẹ con họ đứng ngoài cửa lâu vậy cũng có phần hơi quá đáng. Nhưng nhìn gương mặt vẫn bình thản, vô tội của Vũ Trác Nghiên thì cô lại thấy mẹ con họ bị vậy cũng là do nghiệp rồi. Chọc ai không chọc lại chọc phải lão hồ ly này.

"Vũ Tổng chuyện này là sao?" Thiên Vũ ôm Thiên Ngân Châu trong lòng ánh mắt nhíu lại nhìn về phía Vũ Trác Nghiên.

Vũ Trác Nghiên bình thản nhấp trà chưa muốn lên tiếng. Ánh mắt sắc lạnh quét về phía Kiều Ngân Anh khiến cô ta sợ hãi mà đi nhanh tới chỗ Thiên Vũ ngoan ngoan ngồi xuống. Đáy mắt của anh nhìn họ đầy khinh bỉ. "Vậy phải xem cô Kiều dắt con gái tới làm loạn trước cổng Lục Gia làm gì. Tôi còn nghe thoáng thấy cô Kiều dạy con gái rằng Tiểu Lãnh là con hoang, đang muốn cướp ba của con gái cô ta. Đứa con gái nhỏ này của Thiên Tổng còn mạnh miệng đáp lại rằng nếu thật sự như vậy nó sẽ lại bày chuyện làm cho anh lại đuổi Tiểu Lãnh đi như lần trước."

Vũ Trác Nghiên vô cùng lợi hại. Lời nói đúng trọng điểm vừa làm Thiên Vũ không nói được gì anh cũng vừa châm ngòi nổ mối quan hệ của Kiều Ngân Anh và Thiên Vũ. Quả thực đúng như vậy, sắc mặt của Thiên Vũ đen lại cúi đầu nhìn con gái anh đang ngồi trong lòng lạnh giọng. "Có đúng như vậy không Châu Nhi?"

Thiên Ngân Châu lần đầu tiên thấy cha cô ta nổi giận như vậy nên bị dọa sợ mà nói không ra lời chỉ biết gật đầu đồng tính xem như là đáp án.

"Châu Nhi, chú thật thất vọng về con." Thiên Dực cười nhạt với mẹ con Kiều Ngân Anh. Trước giờ anh luôn coi Châu Nhi như con gái ruột mà đối đãi dù anh không thích mẹ nó. Tính cách Châu Nhi từ nhỏ không tốt anh cũng không trách vì nó là cháu nhỏ trong nhà được mọi người nuông chiều. Lại là con

nhà có quyền lực nên có chút kiêu ngạo. Anh cũng biết Kiều Ngân Anh hay dạy hư nó nên luôn dạy dỗ lại nó thay Thiên Vũ hay đi công tác. Chỉ không ngờ nó lại trước mắt anh giả bộ ngoan ngoãn còn đầu vẫn nghe theo lời mẹ nó.

Thêm lời của Thiên Dực lừa gạt trong người Thiên Vũ càng lớn hơn. Sắc mặt không còn vẻ thương yêu con gái mà đặt Thiên Ngân Châu xuống, gương mặt lạnh thấu xương. "Thiên Ngân Châu, từ khi nào con trở thành đứa trẻ mưu mô như vậy. Không phải con nói với ba là coi Tiểu Lãnh như em trai sao. Vậy giờ là sao, tất cả là lớp nguy tạo cho con sao."

Thiên Ngân Châu bị dọa sợ, sắc mặt trắng bệch, liên tục khóc lóc không ngừng. Lần này khóc quá thực chân thực hơn khi nãy. Cô nhìn mà cũng đau lòng muốn nói giúp Thiên Ngân Châu thì Kiều Ngân Anh đã ôm lấy con gái cô ta vào lòng. Ánh mắt đỏ ửng chỉ tay về phía cô. "Còn anh thì sao. Đến nhà vợ cũ đón giáng sinh bỏ con gái và em ở nhà một mình trên nước Mỹ xa xôi."

Khỏe miệng của Kỳ Tuyết tạo thành một đường cong tuyệt diệu. Cô quét ánh mắt qua Kiều Ngân Anh thăm thay cô ta đồng cảm. Năm năm trước Thiên Vũ cùng vì cô ta mà bỏ mặc cô ở trong căn biệt thự xa hoa một mình. Nếu không phải có dịp anh bị tai nạn lúc đang đi tìm cô ta phải ở nhà tĩnh dưỡng rồi dương như anh cảm thấy mắc nợ cô suốt khoảng thời gian đó chăm sóc anh nên mới về đôi số lần. Còn Tiểu Lãnh sinh ra thế nào chắc cũng lại nhờ và kỉ niệm ngày quen nhau của Thiên Vũ Kiều Ngân Anh. Ngày hôm ấy anh uống rượu say nên mới cùng cô xảy ra quan hệ. Nhưng ngay cả lúc xảy ra quan hệ người anh gọi vẫn là Kiều Ngân Anh. Vậy nên so với cô thì bây giờ nếm trải này của cô ta chẳng đáng là gì cả.

Thiên Vũ cười nhạt cầm cầm cô ra nâng lên, miệng nhếch lên. "So với cô ấy thì cô chẳng là cái thá gì cả. Đừng quên bản hợp đồng và thân phận của cô. Nếu không có Châu Nhi cô nghĩ bản thân tôi sẽ dung túng cho cô vậy. Đừng nghĩ tất cả những chuyện cô làm tôi không biết. Chỉ là tôi không muốn nói thôi."

Thiên Vũ dừng lại, đẩy mắt toát ra khí lạnh đáng sợ. Tay hất cầm của Kiều Ngân Anh ra. Chậm rãi nói từng từ như những con dao khứa vào tim của cô ta. "Vậy nên hãy nhớ tới thân phận của mình."

Cả người Kiều Ngân Anh bỗng nhiên như mất hết sức lực mà khụy xuống bên cạnh con gái cô ta. Gương mặt như không còn giọt máu sợ hãi nhìn Thiên Vũ không nói được một lời nào cả.

Hóa ra màn kịch này lại đặc sắc vậy. Nhưng cô với nó mất dần hứng thú rồi. Vừa quay sang tìm Lục Hàn và anh hai cô để nhờ tiễn khách thì đã không thấy bóng dáng họ đâu. Cô nhìn lên lầu phòng Lục Hàn có ánh sáng liền đoán họ là lên phòng lúc mọi người không chú ý. Cô liền ghé sát tai Lạc Vũ Anh bên cạnh. "Chúng ta lên phòng tiễn tiễn khách. Nếu không cậu lại xông ra đánh cô ta thì lại có chuyện lớn."

Lạc Vũ Anh từ lúc mang thai bị ép phải thực nữ lại nhưng lúc này máu nóng lại nổi lên. Cả người sục sôi nhuệ khí cũng xông tới đánh Kiều Ngân Anh lại nghe thấy lời của Kỳ Tuyết như vậy, gương mặt liền ỉu xiu lại. "Sao cậu biết mình có ý định đấy."

"Vậy mới là bạn cậu." Kỳ Tuyết mỉm cười, cô còn không hiểu cô ấy sao. Tính tình nóng nảy này của Lạc Vũ Anh tuy cô rất thích nhưng cũng tại tính cách đó mà họa rước tới cũng rất nhiều. Nhất là bây giờ Lạc Vũ Anh còn mang thai nên càng phải kìm chế cái tính nóng nảy ấy lại.

"Nếu muốn giải quyết chuyện gia đình phiền Thiên Tổng về nhà. Ở đây là Lục Gia, không phải nhà anh." Kỳ Tuyết nói xong liền đỡ Lạc Vũ Anh đi lên lầu. Thiên Dực trước giờ không có hứng thú với gia đình anh hai nên cũng đứng dậy đi về phòng. Chỉ còn lại Vũ Trác Nghiên đang ngồi dùng trà. Thấy mọi người cũng đi hết rồi nên anh không còn ý định ở lại mà cười xã giao với Thiên Vũ. "Tiễn khách!"

Hai hắc y nhân nhận lệnh liền phải phép mà thay Thiên Vũ kéo hai mẹ con Kiều Ngân Anh ra ngoài trước. Sau đó mới quay lại mời Thiên Vũ rời đi. (A Diệp: Không cho người ta chút mặt mũi nào.)

_____ Lời tác giả _____

A Diệp: Hm... Một câu chuyện khó khăn rồi đây. Những chương tiếp theo nên làm gì đây ta. Để Lạc Vũ Anh sinh bảo bảo xong mới có sóng gió hay nổi luôn đây các Fans?

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Mẹ con Kiều Ngân Anh

Một tuần sau nhịp sống của mọi người bắt đầu trở lại bình thường. Kỳ Tuyết cùng mọi người trở lại thành phố A. Trước sự xuất hiện của Vũ Trác Nghiên, người mất tích bí ẩn mấy tháng nay đã làm cho đám phóng viên nháo nhào lên muốn tìm tin tức. Hơn nửa lần này không biết ai đã lộ tin tức cô cùng những người khác cũng ngồi trên phi cơ cùng Vũ Trác Nghiên. Vì vậy vừa xuống máy bay bọn cô đã phải đối diện với cảnh tượng dòng người hùng hậu đang đứng đợi họ. Cô cười gượng mấy cái nhìn sang Vũ Trác Nghiên. "Vũ đại thần, cảnh tượng này so với nhiều năm trước anh được nữ nhân theo đuổi thật giống nhau. Anh quả thực đào hoa đấy."

Vũ Trác Nghiên lờ mờ ngước cô một cái. Anh đang đỡ Lạc Vũ Anh cẩn thận đi từng bước nhưng không ngờ lại bị Kỳ Tuyết đổ dầu hỏa đốt nhà anh. Nha đầu này quả thực quả thủ dai.

"Ông xã...khi xưa anh cũng thật đào hoa đi." Lạc Vũ Anh vũ anh mỉm cười ngọt ngào với Vũ Trác Nghiên, giọng điệu nhẹ nhàng nhưng lại làm người khác phải rung mình.

Phụ nữ có bầu như biến thành cộp cái chính hiệu, ghen tuông rất dữ dội vì vậy lần này Kỳ Tuyết vô cùng khả dạ khi thấy Vũ Trác Nghiên gặp họa. Tới Lạc Hàn và Thiên Dực cùng Tiểu Lãnh nhìn cô cũng sợ hãi mà lắc đầu. Nữ nhân thù dai và khi trả thù quả thực rất ác độc. Lần này quay về thành phố A không có sự xuất hiện của cha mẹ cô và Kỳ Nghiên nếu không họ chắc cũng không nhận ra đứa con gái, em gái bảo bối đáng yêu năm nào của họ.

Cũng may vị cứu tinh của bọn cô cũng xuất hiện. Tiêu Thành cùng một đàn bảo vệ tiến vào bên trong sân bay. Sau đó rất nhanh dọn được đám phóng viên cùng Fans hâm mộ sang một bên để có đường cho bọn cô rời ra ngoài. Quả nhiên không hổ danh là vị thư kí có giá trị cao trong giới tài chính lúc nào cũng giải quyết mọi việc vô cùng nhanh nhẹn.

"Tiêu Thành, anh càng ngày càng làm người chủ như em ngưỡng mộ." Kỳ Tuyết nhìn lướt qua bản báo cáo tài chính mấy tháng này của Kỳ Liên trong tay mà vô cùng hài lòng với hiệu quả công việc của Tiêu Thành. Trong mấy tháng không có cô ở công ty mọi chuyện vẫn xảy ra nhịp nhàng, giá cổ phiếu vẫn tăng lên mà không hề giảm. Nếu không phải việc cô xuất hiện trong vụ xả súng xuất hiện trên nhiều mặt báo thì cô tin không ai nghĩ Kỳ Liên trong mấy tháng này hoàn toàn không có chủ.

Mấy năm qua toàn nhờ Tiêu Thành giúp cô mọi việc. Học hỏi kinh doanh bắt đầu có những toan tính cũng đều nhờ anh dạy cho cô. Chỉ tiếc một người thầy tốt như vậy lại có đứa học trò ngốc nghếch, mù tịt về tài chính thương trường như cô nên đành phải chuyển sang chuyên ngành thời trang. Tuy nói ở tổng công ty Trust cô cũng có danh phó chủ tịch nhưng mọi vấn đề tài chính đều do Tiêu Thành giải quyết còn cô chỉ tham gia góp ý hoặc những vấn đề liên quan tới thời trang. Việc này cũng như vậy duy trì khi tiếp nhận chi nhánh ở thành phố A - Kỳ Liên. Không phải Kỳ Tuyết không thể giải quyết những vấn đề lớn liên quan tài chính mà do cô thiếu quyết đoán, quán nhãn từ không có dáng vẻ của một thương nhân. Cả Kỳ Gia ai cũng biết chuyện này nên với việc Tiêu Thành giúp cô mọi chuyện cũng mất nhắm mắt mở ngầm đồng ý.

Giá trị thương mại của Tiêu Thành trước khi đầu quân cho cô đã lớn rồi sau khi đầu quân thì giá trị càng nâng cao. Một năm số công ty gửi lời mời tới ngỏ ý muốn mời anh tới công ty họ nhiều vô số kể. Người chấp nhận chia cổ phần cho anh, cho anh chức vụ cao xong luôn bị anh từ chối. Thành ra giới tài chính luôn coi Tiêu Thành chính là chàng kị sĩ bảo vệ năng công chúa trở thành nữ hoàng là cô. Nhiều lần cô cũng thắc mắc mà hỏi anh tại sao không chuyển công ty đều bị anh nhìn liếc qua một cái vô cảm xúc rồi không thèm quan tâm. Con người này của Tiêu Thành quả thực rất kì lạ.

"Biết vậy lần sau đừng có tùy mà bỏ đi." Tiêu Thành vẫn cúi đầu xem tài liệu trong máy tính bảng. Mấy tháng qua anh bận tới mất tới mũi rồi còn phải lo lắng cho vị nữ vương này xem sức khỏe có sao không. Chẳng hiểu nữ vương của anh không có gì làm sao lại đi xem lễ hội hoa rồi gặp vụ xả súng gây chấn động Châu Á và toàn cầu ấy. Nhớ lại những ngày tháng phải xử lý bao công việc, anh thật nghi ngờ khi trước bản thân có bị điên không mà chịu làm dưới trướng vị bà chủ tính tình thất thường này.

Kỳ Tuyết nghe trong giọng nói cũng thấy Tiêu Thành đang khó chịu nên liền im lặng. Cô biết mỗi lần đại thần tức giận đều không có gì an toàn nên tốt nhất cứ im lặng là trên hết. Nếu chọc anh tức giận bỏ đi công ty khác thì chắc chắn cuộc sống sau này của cô chết sớm vì công việc.

Tiểu Lãnh dựa người vào Kỳ Tuyết nghỉ ngơi nhưng vẫn không nhin được mà mỉm cười cảm thán. Chắc có lẽ chỉ có mỗi mẫu thân đại nhân của cậu mới có thể khiến cho Tiểu Thúc Thúc chịu đầu quân nhưng cũng lại chỉ có Tiểu Thúc Thúc mới làm mẹ cậu lúc nào cũng nghe lời. Chỉ không hiểu sao người nam nhân Tiêu Thành này thân phận quá bí ẩn. Tới bác hai cậu - Kỳ Nghiên dù đã điều tra nhưng cũng không ra. Bác cậu cũng vì điều này mà dù đồng ý cho Tiểu Thúc Thúc giúp mẹ cậu đồng thời kêu cậu xem chừng xem thúc ấy có điều gì ẩn khác không. Chỉ là nhiều năm qua Tiêu Thành vẫn như cũ chẳng có hành động khác thường, chú tâm vào công việc không có một tin ngoài lề.

"Tiêu Thúc Thúc, con đói." Tiểu Lãnh nhồm dậy kéo tay của Tiêu Thành đang ngồi phía trước. Giọng nói nũng nịu của trẻ con.

"Được rồi, để thúc lấy cho con." Tiêu Thành dùng cái tay vừa bị Tiểu Lãnh kéo kéo đưa lên xoa đầu cậu rồi như thói quen lấy một gói bánh và hộp sữa hương socola cho Tiểu Lãnh. Sau đó anh lại tiếp tục công việc của mình.

Tiểu Lãnh có đồ ăn liền dựa vào người mẹ cậu bắt đầu thưởng thức. Thật ra với cậu Tiêu Thành thúc thúc dù sao cũng là tốt nhất. Vì thúc ấy không yêu mẹ cậu nên sẽ không trở thành cha của cậu. Hơn nữa thúc ấy lại luôn bảo vệ lo lắng cho mẹ cậu, đó mới là thứ càng quan trọng hơn.

Lúc tới công ty, chưa bước xuống xe đã thấy trước cửa công ty đã có một đám đông đứng đó. Có phóng viên, nhân viên công ty,... Và cả mẹ con Kiều Ngân Anh. Gương mặt đang vui vẻ của Kỳ Tuyết trầm lại, cô tĩnh lặng nhìn cảnh tượng bên ngoài.

Tiêu Thành nhìn cảnh tượng trước công ty sau đó lại nhìn cô qua gương chiếu hậu liền lấy điện thoại ra gọi cho ai đó. Chỉ trong cả cuộc hội thoại Tiêu Thành chỉ ừ một tiếng rồi tắt máy. Sau đó anh quay lại đối diện mẹ con Kỳ Tuyết. "Kiều Ngân Anh gọi phóng viên tới. Cô ta cũng công khai chuyện bản thân là con riêng của bác Kỳ."

Hai tay của Kỳ Tuyết bắt giắc nắm chặt lại, cả người run lên từng hồi. Cô vạn nhất cũng không ngờ nữ nhân này thật sự có thể làm chuyện như vậy. Tới cả thân phận con riêng cũng dám công bố ra ngoài. Đã vậy còn tới làm loạn trước công ty.

Tiêu Thành có thể nhận ra sự tức giận của cô đang dâng cao liền ra hiệu cho Tiểu Lãnh xoa dịu mẹ cậu trước. Tiểu Lãnh bắt được tín hiệu của Tiêu Thành liền lấy một miếng bánh đưa cho mẹ cậu. "Mummy, bánh ngon ăn vào liền nguôi giận. Bác hai nói nếu gặp phải con chó nên lờ nó đi vì nó không hiểu tiếng người nên không được quan tâm nó."

Khỏe miệng của Kỳ Tuyết giật giật. Con trai à, con ví người ta với chó sau đó lại đổ cho bác hai con dạy con không sợ ở nửa vòng trái đất kia bác hai con đang có dự cảm bất an sao.

Kỳ Nghiên đang ở bên Mỹ, anh vừa hoàn thành xong công việc thì. "Hắt xì...!" Lòng anh thầm nghĩ rốt cuộc là kẻ nào đang nói xấu anh vậy.

Cô xoa đầu con trai bảo bối của mình. Nhưng lời nó nói hoàn toàn không sai. Đã là thứ không đáng để tâm thì không cần quan tâm. Cô mở cửa xe dắt tay Tiểu Lân đi xuống. Tiểu Thành cũng xuống xe theo. Đám phóng viên với sự xuất hiện của cô liền nhanh chóng đi tới hỏi tin tức.

"Kỳ Tổng, chuyện cô Kiều nói bản thân là con riêng của cha cô là đúng hay sai vậy?"

"Kỳ Tổng, cô có phải vì lý do cô Kiều là con riêng nên cố chèn ép cô ấy để không cho cô Kiều có quyền nhận thừa kế?"

"Kỳ Tổng..."

Tiểu Thành rất nhanh đi lên phía trước cản đám phóng viên, cũng ra hiệu cho bảo vệ tới tạo thành hàng rào. Kỳ Tuyết cầm tay Tiểu Lân đứng phía sau Tiểu Thành tâm trạng bắt đầu bình tĩnh lại. Khóe miệng nhếch lên chậm rãi lên tiếng. "Tôi hoàn toàn không phủ nhận vấn đề con hoang này. Nhưng các vị có thể thấy, cô ta họ Kiều không phải Kỳ nên với quyền thừa kế của Kỳ Gia hoàn toàn không có liên quan. Còn nữa, nếu các vị tìm hiểu thì cha tôi từng tuyên bố toàn bộ tài sản sẽ giao lại cho anh hai tôi. Người hiện đang là chủ tịch của tổng công ty Trust. Vì vậy tôi không cần sợ cô Kiều đây ảnh hưởng tới quyền thừa kế của tôi."

Cô mỉm cười nhìn về phía Kiều Ngân Anh và Thiên Ngân Châu. "Hơn nữa, anh hai cũng là anh của tôi. Nếu các vị ký giả nghĩ anh hai tôi sẽ quan tâm với đứa con hoang này của cha tôi thì hơi khó rồi."

Đám phóng viên im lặng nhìn về phía Kiều Ngân Anh xem phản ứng của cô ta. Thì khá bất ngờ hai mẹ con Kiều Ngân Anh chạy tới trước mặt cô quỳ xuống. Kiều Ngân Anh nắm lấy tay cô. "Kỳ Tuyết, mình biết mẹ mình có lỗi với gia đình cậu nhưng xin cậu cho mình cơ hội. Mình hứa, mình hứa sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt ba nữa. Mình cầu xin cậu."

Thiên Ngân Châu cũng theo sau mẹ của nó, một đứa nhóc hơn Tiểu Lân hai tuổi lại quỳ xuống, hai mắt đỏ ửng bám chặt tay cô. "Con sẽ không nhận ông ngoại, con hứa với bác mà. Con xin bác đừng đuổi việc mẹ con."

Kỳ Tuyết lắc đầu nhìn Thiên Ngân Châu. Ban nãy cô thấy mẹ nó cúi nhẹ vào chân nó ra hiệu, rõ ràng một đứa trẻ thông minh lại có người mẹ quá tệ.

Mọi chuyện sẽ không có gì nếu Kiều Ngân Anh không bất ngờ dập đầu xuống đất. "Mình biết mình là con riêng không có quyền nhưng Tiểu Lân cũng là con riêng. Mình tin cậu cũng hiểu được phần nào."

Đáy mắt của Kỳ Tuyết ửng đỏ lên, cô dứt tay đang nắm tay Tiểu Lân ra chậm rãi gỡ tay của mẹ con Kiều Ngân Anh đang bám vào tay còn lại của cô kia. Con giận của cô đã tới đỉnh điểm, trên đời này thứ là điểm tối kị lớn nhất của cô chính là Tiểu Lân. Vậy mà cô ta dám nói nó là con hoang.

Tiểu Thành biết cô đã tức giận tới đỉnh điểm nên liền kéo theo cô và Tiểu Lân đi vào trong công ty theo đoạn đường mà được bảo vệ dọn sẵn. Anh cũng không quên cười nhạt nhìn về phía đám phóng viên, giọng lạnh nhạt. "Tôi tin các vị nên biết đoạn nào không nên xuất hiện trên các trang báo."

Rõ ràng đây là một lời uy hiếp từ anh. Nhưng nó hoàn toàn có tác dụng vì ai không biết khi trước cũng có người đưa tin sai về nhà thiết kế Lisa sau đó vị thư ký huyền thoại của cô ấy là Tiểu Thành cũng đã lên tiếng trên mạng xã hội với hai từ "phiền xóa". Nhà báo kia lại không xóa mà còn ngang nhiên khiêu chiến viết thêm những bài báo sai sự thực khác. Chỉ biết một tuần sau những bài báo đó biến mất cùng nhà báo kia. Tòa soạn nơi nhà báo kia làm việc cũng có sự thay đổi nhân sự lớn. Từ đó danh tiếng về vị thư ký huyền thoại với quan hệ rộng lớn luôn là câu chuyện lưu truyền trong giới tài chính.

_____ Lời tác giả _____

A Diệp: Máy ngày liên không đăng theo lịch là do Wattpad có vấn đề tự nhiên những bản thảo đều biến mất. Khi kết nối lại bị mất hoặc lỗi nên trì hoãn nhiều ngày. Thành thật xin lỗi các Fans. Đồng thời sau sự việc này do bản thảo bị mất nên một tuần đành phải rời thành đăng 2 chương thôi. Sẽ đăng vào thứ 4 và chủ nhật. Nhưng riêng tuần này sẽ đăng vào hôm nay và chủ nhật.

Thành thật xin lỗi mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.